

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A stunning fever dream." —LEE CHILD

THIS BOOK IS
WORTH KILLING FOR

THE
BOOK
OF
DOORS

GARETH BROWN

THE KİTAP

A NOVEL

KAPILARIN

GARETH BROWN

zulu/Tr'aT'at'eT'C'd'i/m'sioP'slos

Adanmışlık

*Yaşadığım tüm anılar ve hala yaşanacak maceralar için eşim May'e ithaf
ediyorum
(NMINOO! VWDDR!)*

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Bölüm 1: Kapı Girişleri

Bay Webber'in Sessiz Ölümü

Favori Oyun

Venedik

Manhattan'da Büyülü Gece Yarısı

Turu Drummond Fox Karda

Çöldeki İllüzyon

Bay Webber'in Dairesi ve Izzy'nin Soruşturmaları

Kitap İnsanları

Bir Seyahat Gecesi

Olasılıklar ve Rezervasyonlar

Ben's Deli'de Bir Yabancı

Kadın

Bölüm 2: Anılar

The Shadow House

Lyon'da Kahve

Anılar Kitabı

Tilki Kütüphanesi, Gölgeler İçinde

Altıncı Dolaptaki Kitap ve Tilki Kütüphanesindeki

Tartışmalar

Matt's All-American Burgers (2012)

Izzy Türünün Dışında

Cassie ve Joe (2012)

Izzy'nin Unuttuğu
Bryant Park'ta Eski Dostlar (2012)
Izzy ve Lund
Drummond Fox'un Anıları (2012) The
Bookseller (1)
Mahsur

Bölüm 3: Geçmişteki
Yankılar Geçmişte
Tek Başına
Cassie Andrews'un Muhteşem Öyküsü
Günlerin Geçışı
Diğer Cassie
Kapıların Kitabı Keşfedildi Bay
Webber'e Son Veda The
Bookseller (2)
Bay Webber'in Sessiz Ölümü (2)

Bölüm 4: Unutulmuş Bir Yerde Dans
Tilki Kütüphanesinde Bir Toplantı: Büyünün Doğası ve
Kökeni Üzerine (2011)
Barbary'nin Yeni
Kitapları Güvenlik
Kitabı Unutulan Yer
Macintosh Hotel'deki Balo Salonu
Unutulmuş Balo Salonunda Ağrı
Çok Geç Geldi Balo
Salonunda Ölüm

Bölüm 5: Hiçbir Şey ve Hiçbir Yer
[başlık yok]

Bölüm 6: Beş Parçalı Bir Plan
Açık Artırmadan Sonra Kadın
Gerçeklik, Yeniden
Gece Sahil Yangınları
Kumdaki Gölge Home
(2013)
Beş Bölümden Oluşan Bir Plan

Plan, Birinci Bölüm-Azaki'nin Hikayesi
Plan, İkinci Bölüm-Kitapçı Plan,
Beşinci Bölüm (1)
Plan, Üçüncü Bölüm-Drummond ve Cassie
Gölgelerde
Plan, Dördüncü Bölüm-Azaki ve Kitaplar
Plan, Beşinci Bölüm (2)
Umutsu
zluk
Yangın
Hugo Barbary'nin Son Perdesi (2002)

Bölüm 7: Başlangıçlar ve Sonlar
Tilki Kütüphanesi
Sonundaki Sevinç
Bay Webber'in Sessiz Ölümü (3)

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Kapı Girişleri

Bay Webber'in Sessiz Ölümü

John Webber, ölümünden birkaç dakika önce New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kellner Books'ta *Monte Kristo Kontu'nu* okuyordu.

Mağazanın ortasındaki her zamanki masasında oturuyordu, paltosu sandalyesinin arkasına düzgünce katlanmıştı ve roman önündeki masanın üzerindeydi. Kahvesinden bir yudum almak için bir an durdu, kitabı kapattı ve yerini yumuşak deri bir kitap ayracıyla işaretledi.

"Nasılsınız Bay Webber?" Cassie kolunun altında bir yığın kitapla dükkânda ilerlerken sordu. Günün geç saatleriydi ve Bay Webber tek müşteriydi.

Cassie nasıl olduğunu sorduğunda her zaman yaptığı gibi, "Oh, yaşlı, yorgun ve dağılıyorum," diye cevap verdi. "Ama bunun dışında şikâyet edemem."

Bay Webber kitapçada sürekli karşılaşılan bir yüzdü ve Cassie'nin her zaman konuşmak için çaba sarf ettiği müşterilerden biriydi. Bir beyefendiydi, yumuşak konuşurdu ve her zaman pahalı gibi görünen giysiler giyerdi. Yaşı ellerinin ve boynunun kırışmış derisinden belli oluyordu ama yüzünün pürüzsüz derisinden ya da bembeyaz saçlarından değil. Cassie onun yalnız olduğunu biliyordu, ama bu yalnızlığı hafifçe taşıyor, asla başkalarına empoze etmiyordu.

"*Monte Kristo Kontu'nu* okuyorum," diye itiraf etti kitabı başıyla işaret ederek. Kitap ayracı Cassie'ye bir yılanın dili gibi yapışmıştı. "Daha önce okumuştum ama yaşlandıkça en sevdiğim kitapları tekrar okumak beni rahatlatıyor. Eski dostlarla vakit geçirmek gibi." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı ve Cassie'ye aptallık ettiğinin farkında olduğunu gösterdi. "Sen okudun mu?"

"Okudum," dedi Cassie, kitap yığınının kolunun altına sıkıştırarak. "Sanırım on yaşındayken okumuştum." Bir sonbaharın uzun yağmurlu günlerini hatırladı.

Monte Kristo Kontu'nun da diğer pek çok kitap gibi onu alıp götürdüğü hafta sonu.

"On yaşında olduğumu hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bay Webber gülümseyerek. "Sanırım orta yaşlı ve takım elbiseli olarak doğdum. Okuduğunuzda ne düşündünüz?"

"Elbette bir klasik," dedi Cassie. "Ama ortadaki kısım, Roma'daki o bölüm çok uzundu. Ben hep sondaki intikam bölümüne geçmek istemişimdir."

Bay Webber başını salladı. "Kesinlikle ödeme için sizi bekletiyor." "Mmm," diye onayladı Cassie.

An genişledi, sessizlik duvardaki hoparlörlerden çalan yumuşak caz müziğiyle doldu.

"Hiç Roma'ya gittiniz mi?" Bay Webber ellerini soğukmuş gibi birbirine sürterek sordu. Cassie onun emekli olmadan önce piyanist ve besteci olduğunu biliyordu ve klavyenin üzerinde kolayca dans edebilecek türden uzun, narin parmaklara sahipti.

"Evet, Roma'ya gitmiştim," dedi Cassie. "Hakkında pek bir şey hatırlamıyorum." Yıllar önce Avrupa'yı gezerken Roma'da bir hafta geçirmişti ve orayı çok iyi hatırlıyordu, ama Mr. Webber konuşurdu. İyi yaşanmış bir hayatın hikayeleriyle dolu bir adamdı, anlatacak insanlardan daha fazla hikayesi olan bir adamdı.

"Roma'yı çok severdim," dedi sandalyesine geri yaslanarak. "Seyahat ettiğim tüm yerler arasında, ki çok seyahat ettim, Roma en sevdiklerimden biriydi. Etrafta dolaşabilir ve beş yüz yıl önce nasıl bir yer olduğunu hayal edebilirsiniz."

Cassie tekrar, "Mmm," diye mırıldandı ve Bay Webber'ın dikkatinin anılarına kaymasını izledi. Orada mutlu görünüyordu.

"Biliyor musun, Trevi Çeşmesi'nin yakınında küçük bir otelde kalmıştım," dedi, aniden bir anıya kapılmıştı. "İstesem de istemesem de her sabah yatağıma kahve getirirlerdi. Sabah tam yedi. Kapı hızlıca çalınırdı ve sonra burayı işleten yaşlı kadın içeri girer, komodinin üzerine vurur ve tekrar dışarı çıkardı. İlk sabahımda odanın ortasında çırılçıplak durmuş giyinmeyi düşünüyordum ki, elinde kahveyle içeri daldı. Bana bir aşağı bir yukarı baktı, gördüklerinden hiç etkilenmemişti ve tekrar dışarı çıktı." Anısına güldü. "Beni ... bütünlüğüm içinde gördü."

"Aman Tanrım," dedi Cassie, onunla birlikte gülerek.

Kız gülerken onu inceledi ve bir sonuca vardı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Hiç sanmıyorum."

"Beni çok fazla şımartıyorsun, Cassie. Hikayeleriyle gençleri sıkın o yaşlı insanlardan birine dönüştüm."

"İyi bir hikâye ikinci seferde de aynı derecede iyidir," dedi.

Sanki kendine kızmış gibi başını salladı.

"Hâlâ seyahat ediyor musunuz, Bay Webber?" Cassie onu sıkıntısından uzaklaştırarak sordu.

"Oh, artık hiçbir yere gitmiyorum," dedi. " ok yaşlı ve çok zayıfım. Uzun bir uçuştan sağ  ıkabileceğimden şüpheliyim." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve bu düşüncede kaybolmuş bir halde masaya baktı.

Cassie, "Bu biraz ürkütücü," dedi.

"Gerçekçi," dedi gülümseyerek. Sonra ona ciddiyle baktı. "Gerçekçi olmak önemlidir. Hayat gittikçe hızlanan bir tren gibidir ve bunu ne kadar erken fark edersen o kadar iyi olur. Son durağa doğru hızla ilerliyorum, bunu biliyorum. Ama ben hayatımı yaşadım ve hiç şik yetim yok. Ama senin gibi gençler, Cassie, dışarı çıkmalı ve dünyayı görmelisin. yapabiliyorken. Bu dört duvarın ötesinde görecek çok şey var. Dünyanın sizi geçip gitmesine izin vermeyin."

Cassie, "Ben çok şey gördüm Bay Webber, bu konuda endişelenmeyin," dedi, Konuşmanın kendisine doğru dönmesinden rahatsızdı. Kolunun altındaki kitaplara başıyla işaret etti. "Kolumdan önce bunları arkadan alayım. düşer."

Kahve tezgâhının önünden geçerek -şimdi o gün için kapalıydı- arka odadaki kutuların ve personel dolaplarının bulunduğu penceresiz mağaraya doğru ilerledi. Kitapları, Bayan K'nın ertesı gün açtığında ilgilenmesi için dağınık masanın üzerine bıraktı.

"Cassie, sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmıyordum," dedi Bay Webber, yeniden ortaya çıktığında, yüz ifadesi ciddiye. "Umarım seni aşağılamamışımdır."

"Beni aşağılamak mı?" Cassie gerçekten şaşırmış bir halde sordu. "Saçmalama. İkinci kez düşünmedim bile."

"Aslında söylemek istediğim, lütfen Bayan Kellner'ın onu ve kitap ısını terk edebileceğinizi ima ettiğimi bilmesine izin vermeyin."

Cassie sırtarak, "Seni  m r boyu yasaklar," dedi. "Ama merak etme. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim."

Cassie masalardaki fincanları ve tabakları toplarken dükkânın etrafına bakındı. Kitaplarla dolu raflar ve masalar, arka planda her zaman çalan hafif müzik ve yüksek tavandan kablolarla sarkan, aydınlık ve rahat kasvet noktaları yaratan ışıklarla bir kitapçıda olması gereken her şey vardı. Köşelerde ve rafların arasında rahat sandalyeler ve duvarlarda uyumsuz sanat eserleri vardı. Boya henüz yapılmamıştı.

On yıl içinde yeniden yapılmış ve raflar muhtemelen ilk olarak 1960'larda satın alınmıştı, ancak yıkık dökük olmaktan ziyade uygun bir şekilde perişan hissediyordu. Bu bir Rahat bir yer, kapıdan ilk adımınızı attığınızda tanıdık gelen bir mağaza.

Bay Webber'in kahve fincanına başıyla işaret etti. "Kapatmadan önce son bir kez doldurmamı ister misiniz?"

"Yeterince içtim," dedi başını sallayarak. "Bütün gece işlemek için asansör gibi bir aşağı bir yukarı gidip geleceğim."

Cassie yarı eğlenmiş, yarı tiksiniş bir yüz ifadesi takındı.

"Size yaşlı bir insanın hayatına açılan bir pencere sunuyorum," dedi Bay Webber, özür dilemeden. "Bu sürekli bir zevk. Şimdi bana gücümü toplamam için birkaç dakika verin, sonra yolunuzdan çekileceğim."

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi. "Günün sonunda bir arkadaşınızın olması güzel bir şey."

"Evet," diye onayladı Bay Webber, elini kitabının kapağına dayamış masaya bakarken. "Evet, öyle." Başını kaldırdı ve ona hafifçe gülümsedi utangaçça. Yanından geçerken bir kez omzunu okşadı. Dükkânın ön tarafındaki büyük pencereden geceye yumuşak bir ışık yayılıyordu; şehrin karanlık odasında bir şömine gibi... Cassie taburesine tünediğinde gördü ki Kar yağmaya başlamıştı, taneler ışık pusunun içinde toz zerrecikleri gibi dönüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı sevinçle.

Bir süre kar ağırlaşırken, caddenin karşısındaki binaların yanan ve yanmayan pencerelerinden oluşan bir bulmacaya dönüşmesini izledi. Yoldan geçenler kapüşonlarını yukarı çekip başlarını eğerek saldırıya karşı koyuyorlardı.

Kellner Books'un tam karşısındaki küçük suşi barı, ellerinde yemek çubukları ve yüzlerinde endişeyle havaya bakıyordu.

Cassie kendi kendine, "Fırtınalı bir gecenin tadını çıkarmak için en iyi yer, kucağında bir kitapla sıcak bir odadır," dedi. Hüzünle gülümsedi çünkü özlediği biri bir zamanlar ona bu sözleri söylemişti.

Duvardaki saate baktı ve kilitleme vaktinin geldiğini gördü. Bay Webber masasında, birinin kendisine seslendiğini duyduğunu sanan bir adam gibi başını garip bir şekilde yana eğmiş oturuyordu. Cassie kaşlarını çattı ve bir parmak tedirginlik onun derinliklerindeki bir şeyi gıdıkladı.

"Bay Webber?" diye sordu taburesinden kalkarak.

Dükkânda aceleyle ilerledi, arka planda çalan hafif müzik ani tedirginliğini bastırıyordu. Elini Bay Webber'in omzuna koyduğunda adam cevap vermedi. Yüz ifadesi sabitti, gözleri açık ve cansızdı, dudakları hafifçe aralanmıştı.

"Bay Webber?" diye tekrar denedi, anlamsız olduğunu bilmesine rağmen.

Cassie ölümün neye benzediğini biliyordu. Yıllar önce ölümü ilk kez gördüğünde, onu büyüten adamı ve bildiği tek ailesini ondan çalmıştı. Şimdi ölüm yine gelmişti ve bu kez, kar yüzünden dikkati dağılmışken, hiç tanımadığı iyi bir adamı almıştı.

"Ah, Bay Webber," dedi, içinde bir hüzün kabarıırken.

Önce acil yardım ekipleri geldi, gürültüyle dükkâna girdiler ve giysilerindeki ve saçlarındaki karı silkelediler. Enerjikteler, sanki Bay Webber'i kurtarma şansları varmış gibi, ama onu görür görmez tüm aciliyetleri kayboldu.

İçlerinden biri ona "Gitti," dedi ve üçü bir partideki yabancılar gibi garip bir sessizlik içinde durdular. Bay Webber cam gibi gözlerle orta mesafeden hiçbir şeyi izlemedi.

Sonra polisler geldi, genç bir adam ve yaşlı bir adam, ikisi de ona sorular sorarken, acil yardım görevlileri Bay Webber'i sandalyesinden kaldırıp sedyeye bağladılar.

"Haftada iki ya da üç kez akşamları geliyor," diye açıkladı onlara.

"Kahve tezgahı kapanmadan hemen önce. Bir içki alıyor ve ben dükkânı kapatana kadar orada oturup kitabını okuyor."

Genç polis memuru sıkılmış görünüyordu, ellerini kalçalarına dayamış, acil yardım ekibinin çalışmasını izliyordu. "Muhtemelen yalnızdır," dedi.

"Kitapları seviyor," dedi Cassie ve polis ona baktı. "Bazen okuduğumuz kitaplar ve onun okuduğu kitaplar hakkında konuşuruz. Klasikleri sever." Sözcükler dudaklarından dökülmeye devam ederken bile gevezelik ettiğini fark etti. Kendini durdurmak için kollarını kavuşturdu. Polis hakkında bir şeyler

söylediği ve yaptığı her şeyin dayanılmaz bir şekilde farkında olmasına neden oldu.

"Doğru," dedi polis, profesyonel bir kayıtsızlıkla onu izleyerek.

"Sanırım sizinle konuşmaktan hoşlandı, hanımefendi," dedi yaşlı polis ve Cassie onun kibar olmaya çalıştığını düşündü. Bay Webber'in cüzdanının içindekileri karıştırıyor, bir adres ya da en yakın akrabasını arıyordu. Garip bir şekilde

Cassie için müstehcen, birinin iç çamaşırı çekmecesini karıştırmak gibi.

"Yaşlı bir adama dört gözle bekleyeceği bir şey vermek için güzel bir kadın gibisi yoktur.

"dedi genç polis, muzip bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirerek. Yaşlı polis, Bay Webber'in cüzdanından başını kaldırmadan onaylamaz bir ifadeyle başını salladı.

"Öyle değildi," diye tersledi Cassie, sözleri kızgınlıkla keskinleşmişti. "O sadece iyi bir adamdı. Olmadığı bir şeyi olmuş gibi gösterme."

Genç polis başıyla özür diler gibi bir işaret yaptı ama meslektaşına attığı dolu bakışları gizlemeye çalışmadı. Sağlık görevlilerine açık tutmak için kapıya doğru yürüdü.

"İşte burada," dedi yaşlı polis, Bay Webber'in ehliyetini çıkararak.

"Daire dört, 300 Doğu Doksan Dördüncü Sokak. Güzel mahalle." Ehliyeti cüzdana geri koydu ve cüzdanı katlayarak kapattı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa size haber veririz," dedi Cassie'ye. "Ama aklına bir şey gelirse bizi ara." Üzerinde telefon numarası olan bir NYPD kartvizitini Cassie'ye uzattı.

"Ne gibi?" Cassie sordu.

Polis gevşekçe omuz silkti. "Sadece bilmemiz gereken her şey."

Cassie sanki bu iyi bir cevap değilmiş gibi başını salladı. "Peki ya ailesi?"

"Bununla biz ilgileniriz," dedi yaşlı polis.

"Eğer varsa," diye ekledi genç polis, kapının yanında beklerken. Cassie onun gitmek istediğini gördü; bu onun için sıkıcıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Mr.

Webber daha iyisini hak ediyordu. Herkes daha iyisini hak ediyordu.

"İyi olacak mısınız, bayan?" diye sordu yaşlı polis ona. Adamın her şeyi yorgun görünüyordu ama yine de işini yapıyordu ve bunu genç ortağından daha iyi yapıyordu.

Cassie kaşlarını sıkıntıyla çatarak, "Evet," dedi.

"Elbette." Bir an için onu izledi.

"Hey, bazen insanlar sadece ölür," dedi, teselli edici bir şeyler söylemek için elinden geleni yaparak. "Bu işin doğasında var."

Cassie başını salladı. Biliyordu. Bazen insanlar öylece ölürdü.

Cassie dükkânın önünde durdu ve onların gidişini izledi, önce ambulans sonra polis arabası. Kendi yansıması vitrinde bir hayalet gibiydi; uzun boylu, beceriksiz kız ikinci el kıyafetler giymişti: eski bir yün kazak ve dizleri neredeyse yıpranmış mavi bir kot pantolon.

"Hoşça kalın Bay Webber," dedi dalgınca kazağının kollarını dirseklerine kadar çekerek.

Kendi kendine üzülmemesini söyledi -Bay Webber yaşlıydı ve ona neşe veren bir yerde huzur içinde ve çabucak ölmüştü- ama Hüzün inatçıydı, düşüncelerinin arka planında sürekli bir bas notası gürlüyordu.

Telefonu aldı ve evdeki Bayan Kellner'ı aradı.

"Öldü mü?" Cassie ona olanları anlattığında Bayan Kellner "Öldü mü?" diye sordu. Bu kelime silahtan çıkan bir mermi gibiydi, kısa ve keskin bir patlama.

Cassie bekledi ve uzun, yorgun bir iç çekiş duydu.

"Zavallı Bay Webber," dedi Bayan Kellner ve Cassie onun başını salladığını duyabiliyordu. "Ama gitmenin daha kötü yolları da var. Bay Webber'ın da böyle düşüneceği kesin. Nasılsın Cassie?"

Bu soru Cassie'yi şaşırtmıştı, her zaman olduğu gibi birisi nasıl olduğunu sorduğunda olduğu gibi.

"Oh, iyiyim," diye yalan söyleyerek olayı geçiştirdi. "Sadece şok oldum, sanırım."

"Mmm, şey. Bu hepimizin başına gelir ve Bay Webber iyi bir yaştaydı. Üzücü ama depresyona girmek için bir sebep yok, anlıyor musun?"

Cassie, Bayan Kellner'ın güçlü bir şekilde verdiği nazik tavsiyenin tadını çıkararak, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Şimdi kapıyı kilitle ve eve git. Dışarıda kar fırtınası var ve senin hipotermiye girmeni istemiyorum. Bu bir talimat, rica değil."

Cassie Bayan Kellner'a iyi geceler diledi ve Kellner'ların Bay Webber'ı ne kadar iyi tanıdıklarını merak ederek ortalığı toparlamaya koyuldu. Dükkâna düzenli olarak gelen çoğu insanı tanıyor gibiydiler. Bay Kellner'ın artık pek bir şey bildiği söylenemezdi, birkaç yıl önce Demans hafızasını ondan çalmıştı. Cassie'nin zihni dolaştı, hatırlamaya çalıştı Bay Kellner'ın mağazaya en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordu. Yıllar geçtiğinden emindi. Artık Bayan Kellner kocası hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu.

Cassie sehparların etrafındaki zemini süpürdüğünde, Mr. Webber'in koltuğuna oturduğunda, *Monte Kristo Kontu*'nun kopyasının hâlâ masanın üzerinde, yarısı boşalmış kahve fincanının yanında durduğunu gördü. Kitabın görüntüsü, sanki Bay Webber'in en değerli varlığı elinden alınmış gibi, karnına bir yumruk gibi inmişti. Sonra yanında başka bir kitap gördü; kahverengi deri kapaklı, daha küçük bir kitaptı bu, solmuş ve bir kapının yıpranmış boyası gibi çatlamıştı. Cassie kitabı daha önce fark etmemişti, ne Bay Webber geldiğinde, ne de acil yardım görevlileri ve polislerle yaşanan onca hareketlilik sırasında. Gözünden mi kaçmıştı?

Süpürgeyi omzuna yasladı ve kitabı eline aldı. Garip bir şekilde hafif hissetti, sanki olması gerekenden daha dayanıksızdı. Kitabı açtığında deri sırt hoş bir şekilde gıcırdadı. Sayfalar kalın ve kabaydı ve koyu mürekkeple karalanmış bir metne benzeyen bir şeyle kaplıydı, ancak Cassie'nin tanımadığı bir dil ve yazı vardı. Cassie kitabı karıştırırken, karalanmış resimler ve karalamalar da olduğunu gördü, Bazıları metnin etrafına serpiştirilmiş, bazıları ise tüm sayfayı kaplıyordu. Bir tür günlüğe benziyordu, birinin uzun yıllar boyunca düşüncelerini topladığı bir yer, ama düzensiz bir şekilde. Metin tek bir yönde ilerlemiyordu; yukarı aşağı hareket ediyor, kesiliyor ve resimlerin etrafında kıvrılıyordu.

Cassie kitabın ilk sayfasında, diğer sayfalardaki metinle aynı el yazısıyla, ama İngilizce olarak yazılmış birkaç satır gördü:

Bu Kapılar Kitabı.

Elinizde tutun ve her kapı her kapıdır.

Bu satırların altında farklı bir yazıyla yazılmış başka bir mesaj vardı. Cassie bunun kendisine bir mesaj olduğunu görünce nefesi kesildi:

Cassie,

Bu kitap sizin için, nezaketinize bir teşekkür hediyesi.

Sizi götürdüğü yerlerden ve orada bulduğunuz arkadaşlardan keyif almanız dileğiyle.

John Webber

Cassie kaşlarını çattı, hediye karşısında şaşırılmış ve duygulanmıştı. Sayfaları tekrar karıştırdı ve kitabın yaklaşık üçte birinde durdu. tek bir sayfa bir kapı taslağına ayrılmıştı. Kapı sade siyah mürekkeple çizilmişti, kapı ardına kadar açıktı, ama açıklığın içinden

Cassie karanlıkta, uzak duvarında bir pencere olan bir odaya benzeyen bir şey gördü. Pencerenin ardında parlak güneş ışığı, masmavi bir gökyüzü ve canlı yeşil çimenler arasında açan bahar çiçeklerinin renkleri vardı. Pencereden görünen manzara dışında her şey siyah renkle çizilmişti; o da tamamen renkli ve görkemli bir şekilde çizilmişti.

Cassie kitabı kapattı ve çatlak deriyi okşadı.

Bay Webber'a bu kadar nazik davranmış mıydı? O akşam kitabı ona vermek istemiş miydi? Belki de ölmeden hemen önce, kar yüzünden dikkati dağılmışken kitabı cebinden çıkarmıştı?

Bir an ne yapacağını düşündü, polisleri arayıp onlara kitaptan, her iki kitaptan da bahsedip bahsetmemesi gerektiğini düşündü. Genç polisin gözlerini devirdiğini görebiliyordu ... *"Delinin birinin defterini sana vermek istemiş . . . ?"*

"Aptal," diye mırıldandı kendi kendine.

Bay Webber bunu almasını istemişti. Günün sonunda sık sık kendisine arkadaşlık eden bu iyi adamın bir hatırası olarak alacaktı. Ve *Monte Kristo Kontu*'nun kopyasını da alacaktı; iyi bir eve gittiğinden emin olacaktı.

Kısa bir süre sonra eski gri paltosuna, bordo atkısına ve sallantılı şapkasına sarınmış olarak dükkandan çıktığında, rüzgarın keskin kenarları onu kesiyordu, ama fark etmedi, o kadar dikkati dağılmıştı ki garip defteri. Sadece birkaç adım sonra bir sokak lambasının altında durdu ve defteri cebinden çıkardı, sokağın karşısındaki bir kapının gölgesinde onu izleyen figürden tamamen habersizdi.

Sayfaları tekrar karıştırdı: daha fazla metin, sanki sayfalar kitaptan çıkarılabilir ve büyük, gizli bir tasarımı ortaya çıkarmak için farklı bir sırayla bir araya getirilebilirmiş gibi rastgele çizilmiş gibi görünen çizgiler.

Kitabın tam ortasında

deftere baktığında, iki sayfa boyunca düzgün sıralar halinde yüz ya da daha fazla kapı çizilmiş olduğunu gördü.

Şekli, boyutu ya da özelliği, herhangi bir sokaktaki kapılar kadar çeşitliydi. Garip ama güzeldi, esrarengiz ve davetkârdı ve Cassie, bir an önce Sayfaları karıştırıyor ve kitaba saatlerce bir şeyler karalayan kişinin kim olduğunu hayal ediyordu. Bu kitap onun için bir hazine gibiydi, zihnini meşgul edecek bir gizem.

Sayfalardaki kar tanelerini sildi ve kitabı tekrar cebine koydu, ardından karla kaplı sokaklarda ilerlemeye başladı.

Üç blok ötedeki metroya doğru ilerlerken zihni görüntüler ve siyah mürekkeple karalanmış tuhaf kelimelerle canlıydı.
Kapı aralığındaki figür onu takip etmedi.

Favori Oyun

Cassie eve vardığında Bay Webber'in *Monte Kristo Kontu* kitabını aldı ve sehpanın üzerindeki kitapların arasında ona bir yer buldu. yatağının ucundaki kitaplık.

Kitaplık onun hayatının bir haritasıydı: çocukken yutarcasına okuduğu kitaplar; Avrupa seyahatlerinde satın aldığı ya da eline geçen kitaplar; New York'ta yaşamaya başladığından beri okuduğu ve değer verdiği kitaplar. *Monte Kristo Kontu'nun* kendi yıpranmış kopyası oradaydı, aslında büyükbabasına ait olan eski bir ciltsiz kitaptı. Cassie bu kitabı Myrtle Creek'te büyükbabasının atölyesinde, bir pufun içine sıkışmış halde okuduğunu hatırlıyordu.

köşede çalışırken, dışarıda şiddetli yağmur yere vururken havada odun ve yağ kokusu vardı. Kitabı raftan çekip sayfalarını karıştırdı ve çocukluğundaki o günlerin memnuniyetini ve rahatlığını çağrıştıran anılar ve duygularla kalbini buruşturan bir kokunun hayaletini yakaladı.

Kitabı yerine koydu ve eski kazağını çıkarıp çamaşır yığınınna attı. Kapının arkasındaki aynada kendi yansımasını yakaladı ve soğukkanlılıkla kendine baktı. Kendisini yansılarda ya da fotoğraflarda gördüğünde her zaman biraz hayal kırıklığına uğrardı. Kendi gözünde çok uzun ve çok zayıftı. Kalçalarının çok dar ve göğsünün çok düz olduğunu düşünüyordu ve gözleri ürkmüş bir geyiğinki gibi büyük ve genişti. Hiç makyaj yapmazdı, çünkü nasıl yapılacağını hiç öğrenmemişti ve sarı saçları her zaman farklı yönlerde uçuşurdu. ne kadar fırçalarsa fırçalasın.

"Evde misin?" Izzy oturma odasından seslendi.

"Evet," dedi Cassie. Yatak odasının kapısını açtı, yansımasını gözden uzaklaştırdı ve Izzy'yi kanepede bağdaş kurmuş, büyük boy bir tişört ve pijama altıyla yatmak için giyinmiş halde buldu.

"İş olayı nasıldı?" Cassie sordu. "Evde ve pijamalarınızla olduğuna göre iyi geçmiş olmalı."

Izzy yorgun bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Birkaç yere gittik. Son gittiğimiz barda birkaç adam bizi tavlamaya çalıştı. İri yarı bir adam cazibesini üzerimde kullanmaya çalıştı. Korkunç biriydi. Kaslı ve tek kaşlıydı. Birlikte Times Meydanı'na gidip ışıkları izlememizi önerdi."

"Vay canına," dedi Cassie.

"Doğru mu?" Izzy de aynı fikirdeydi. "Kim Times Meydanı'na gitmek ister ki? Times Meydanı'yla ilgilenen tek insanlar turistler ve teröristler."

Cassie gülümsedi, arkadaşının sesini duymak ve içinde bulunduğu üzüntüden uzaklaşmak hoşuna gitmişti. Boş bir metro treni ve karla boğulmuş sokaklarda eve dönüş yolculuğu uzun ve yalnız hissettirmişti.

Cassie kanepede ona katılırken Izzy, "Bunu ona ben söyledim," diye devam etti. "'Times Meydanı turistler ve teröristler dışında kimsenin umurunda değil' dedim. Sanki çok kötü bir şey söylemişim gibi alingan davrandı." Yüzünü buruşturdu ve sesini alçalttı. *"Bu çok iğrenç, teröristlerin insanları öldürdüğünü biliyorsun."*

Cassie sırtarak, "Bu oldukça özel," dedi.

"Havayı biraz bozdu, biz de geceyi bitirdik. Şanslıyız da." Pencereye doğru başını salladı, kar hâlâ yağıyordu.

Izzy, Bloomingdale'de mücevher bölümünde çalışıyordu ve her Birkaç hafta işten sonra iş arkadaşlarıyla içmeye giderdi. Onun dünyası pahalı ürünler, zengin insanlar ve iri gözlü turistlerle doluydu. Cassie'nin ne anladığı ne de umursadığı bir dünyaydı ama Izzy işini seviyordu. Bir zamanlar aktris olmak istemişti. Gençliğinde Florida'dan New York'a taşınmış ve Broadway'de şarkı söyleyip oyunculuk yapma hayalleri kurmuştu. İlk tanıştıklarında Izzy bir yandan Kellner Books'ta çalışıyor, bir yandan da seçmelere katılıyor ve küçük tiyatrolarda sahne alıyordu. Birkaç yıl boyunca istikrarlı bir şekilde hiçbir yere varamayınca hayallerinden vazgeçmişti.

"Daha kötü bir şey düşünebiliyor musun?" demişti Cassie'ye, Library Hotel'in çatı katındaki barda bir şeyler içmeye gittikleri bir akşam. "Otuz yaşlarında olmak ve bütün bu güzel genç kadınları izlemek seninle aynı seçmelere gelip, sana tam olarak şu anda tüm yaşlı kadınlara baktığım gibi mi bakıyorum? Dünyada sonsuz sayıda güzel kadın var.

Kadınlar, Cassie. Her zaman daha yenisi, daha genci geliyor. Görünüşümün bir önemi olmayacak kadar iyi bir oyuncu değilim."

Cassie ve Izzy bir yılı aşkın bir süredir Kellner Books'ta birlikte çalışıyorlardı ve neredeyse anında arkadaş olmuşlardı. Çok farklı insanlardı, farklı ilgi alanları vardı ama bir şekilde her zaman iyi anlaşmışlardı. Bu doğal, kolay bir arkadaşlıktı, birdenbire ortaya çıkan ve hayatınızı değiştiren türden bir arkadaşlık. Cassie kiralamak için bir daire aramaya başladığında, Izzy masraflardan tasarruf etmek için birlikte bir yer bulmayı denemelerini önermişti. O zamandan beri Aşağı Manhattan'da üçüncü katta, iki yatak odalı bir apartman dairesini paylaşıyorlardı. Oturdıkları bina Küçük İtalya'nın kıyısında, bir cheesecake dükkânı ve bir kuru temizlemecinin üzerindeydi. Kışın soğuk, yazın sıcaktı ve ev sahibinin alt bölümleri nedeniyle hiçbir daire

Odalar doğru şekil veya büyüklükteydi ve mobilyaların hiçbirisi olması gereken yere uymuyordu. Ama işlerine geliyordu ve Izzy Bloomingdale'de çalışmak için kitapçıdan ayrıldıktan sonra bile birlikte yaşamaya devam etmişlerdi. Izzy gündüzleri çalışırken Cassie gece vardiyasında ve hafta sonları çalışmayı tercih ediyordu. Sonuç olarak birbirlerini günlerce göremiyorlardı ama bu birbirlerine engel olmalarını engelliyor ve yaşam düzeninin arkadaşlığı bozmasını önliyordu. Her üç ya da dört Yollarının kesiştiği günlerde Izzy her şeyin hızlı bir özetini verirdi. Cassie onu dinlerken hayatındaki olayları anlatırdı. Ve sonra, Izzy'nin bilinç akışı kurduğunda, Cassie'ye anaç bir ifadeyle bakar ve sorardı, "Peki sen nasılsın, Cassie? Senin dünyanda neler oluyor?"

Izzy şimdi yüzünde o ifadeyle ona bakıyordu, saçları başının arkasında bukleler halinde toplanmıştı. Yüksek elmacık kemikleri ve iri kahverengi gözleriyle güzel bir kadındı. Büyük mağazaların tezgâhlarının arkasında bulundurmaktan hoşlandıkları türden bir kadındı. Eğer rol yapabilseydi bir film yıldızı olabilirdi. Cassie kıyaslandığında kendini basit hissediyordu ama Izzy onun böyle hissetmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Bu gerçek, Izzy'nin nasıl bir insan olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu.

"Benim dünyamda neler oluyor?" Cassie önledi.

"Senin dünyanda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Cassie. "Pek bir şey yok."

"Hadi," dedi Izzy, bacaklarını açıp zıplayarak mutfak tezgâhına doğru yürüdü. "Sana şık bir kupa şarap getireyim, sen de bana hiçbir şeyini anlatma."

Izzy kapının yanındaki lambayı yakarak duvarlara yumuşak bir ışık saçı.

"Bay Webber bugün öldü," dedi Cassie. Yere baktı, fark etti ki hâlâ ona verdiği kitabı tutuyordu. Onu yatak odasındaki kitaplığa bırakmayı planlamıştı.

"Aman Tanrım, bu korkunç," dedi Izzy. "Bay Webber kim?"

"Sadece şu yaşlı adam," dedi Cassie. "Arada bir dükkâna gelir. Bir kahve alır ve kitap okur."

"Tanrım, çok soğuk, bu hava da ne böyle?" Izzy mırıldanarak salonun kapısını kapattı ve kanepeye geri dönüp Cassie'ye bir fincan uzattı. Şarabı bardaktan içmezlerdi, apartmanda değil. "Sanırım sadece yalnızdı. Ve kitapçıyı seviyordu."

"Peki ne oldu?" Izzy şarabı doldururken sordu. "Tökezleyip düştü mü yoksa? Michael amcam da böyle öldü. Düştü, kalçasını kırdı ve ayağa kalkamadı. Oturma odasının zemininde öldü." Kadın ürperdi.

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Cassie. İçmek istememesine rağmen şarap bardağını aldı. "Sadece öldü. Orada öylece oturuyordu. Sanki zamanı gelmişti."

Izzy başını salladı ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Cassie, "Polislerin söylediği de buydu zaten," diye düşündü. "'Bazen insanlar sadece ölür.'"

Izzy bacak bacak üstüne atarak kanepeye daha rahat bir şekilde yerleşti. Cassie şarabından bir yudum aldı ve birkaç dakika boyunca birlikte sessiz kaldılar.

Izzy pencereden dışarı bakarak, "Şu kara bak," diye mırıldandı. Pencere Caddenin karşı tarafındaki binalar fırtına tarafından neredeyse gizlenmişti. Rüzgâr dinmiş gibi görünüyordu ama taneler şimdi daha büyük ve yumuşaktı, gökyüzünden yavaş ama istikrarlı bir şekilde yuvarlanıyordu.

"Çok güzel," dedi Cassie.

"O da ne?" Izzy, Cassie'nin kucağındaki defteri işaret etti ve Cassie defteri ona uzatarak hediye hakkında açıklama yaptı.

"Deri," diye gözlemledi Izzy. Kitabı açtı ve boş boş sayfaları karıştırdı. "Vay canına. Delinin biri kelime çorbası kusmuş gibi görünüyor. Acaba bir değeri var mıdır?"

"Muhtemelen hayır," dedi Cassie. Izzy'nin ilk düşündüğü şeyin parasal değer olması onu kızdırmıştı. Mesele bu değildi. "Her neyse, bu bir hediye idi."

Izzy kitabı geri verirken muzipçe gülümseyerek, "Sanırım Bay Webber senden hoşlanıyordu, Cassie," dedi.

"Kes şunu," diye itiraz etti Cassie. "Öyle bir şey değildi. O iyi bir adamdı. Ve iyi bir şey yaptı."

Izzy şarabını yudumlarırken gözleri hafifçe parlıyordu. "Tamam. Yuvarlanıp gitmeyelim.

Hadi ama. Daha mutlu şeyler düşünelim."

"Ne gibi?" Cassie elindeki bardağı masanın üzerine koyarak sordu. "Bunu içemem. Uykuya dalacağım."

"Hafif," diye mırıldandı Izzy. "Bana en sevdiğin günü anlatsana."

"Ne?" Cassie, Favori Oyunu'nu hatırlamasına rağmen gülümsedi. Mağazada ortalık sessizken ve yapacak bir şey yokken bu oyunu sık sık oynarlardı. Biri diğerinden en sevdiği şey hakkında konuşmasını isterdi ... en sevdiği yemek, en sevdiği tatil, en sevdiği kötü randevu. Zaman geçiriyorlardı.

"Bana en sevdiğin günü anlat," diye tekrarladı Izzy. "En iyi günün hangisiydi?"

Cassie soruyu düşündü, pencereden karlı dünyaya baktı, Bay Webber'in kitabını kucağına aldı.

"Sana en sevmediğim günü söyleyeyim," dedi Izzy, Cassie'nin düşüncelerini bölerek. "Greyhound'daki o gün."

"Aman Tanrım." Cassie inledi ve Izzy ile birlikte birkaç yıl önce Izzy'nin kuzenini ziyaret etmek için Florida'ya yaptıkları yolculuğu hatırlayarak gülümsedi. İkisi birlikte Miami'ye giden bir Greyhound otobüsünde neredeyse yirmi dört saat geçirmiş, yaşadıkları olaylar karşısında dehşet ve komiklik arasında gidip gelmişlerdi. "Otobüste yerinden kalkmadan tualete gitmiş gibi kokan adamı hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlatmayın," dedi Izzy, sanki hasta olmak istiyormuş gibi ağzını kapatarak.

Cassie zihnini daha güzel günlere çevirdi. Çok daha genç olduğu zamanları, büyüdüğü evde sadece kendisinin ve büyükbabasının ya da sadece kendisinin ve bir kitabın olduğu günleri hatırlıyordu ama bunlardan bahsetmiyordu. O anılar çok değerliydi. Onun yerine New York'a taşınmadan önce, büyükbabası öldükten sonra yaptığı seyahatleri düşündü. Kısmen yas tutmak, kısmen de hayatında ne yapmak istediğine karar vermek için tek başına bir Avrupa seyahatine çıkmıştı. Sırt çantasıyla şehir şehir dolaşmış, çoğunlukla tek başına ama ara sıra arkadaşlar edinmişti: yakışıklı bir

Paris'te Alman bir çocuk, Londra'da genç bir Japon çift. Roma'da tanıştığı bir çift orta yaşlı Hollandalı lezbiyen vardı ve birkaç hafta boyunca onlarla seyahat etmişti çünkü masum ve korunmaya muhtaç olduğunu düşünüyorlardı. Cassie bu insanlarla iletişim halinde olacağına söz vermişti ama hiç iletişim kurmamıştı. Onlar hayatının figüranlarıydı. Artık onun için kayıp olsalar da, o insanlar ve Avrupa'daki o sıcak, güneşli günler onun en mutlu anıları arasındaydı.

"Venedik'te olduğum zamanı hatırlıyorum," dedi Cassie.

"Ooh, Venedik," dedi Izzy. "Güzelmiş." Izzy hiç ülke dışına çıkmamıştı, ama sık sık İtalya'ya, ailesinin geldiği yere dönmekten söz eder, insanların bahsettiği şekilde konuşurdu. Asla gerçekleşmeyeceğini bildikleri hayaller.

"Bu pansiyonda kalıyordum," dedi Cassie. "Ve oda bana aitti. İlk başta orada başka kimse yoktu. Küçük çocukları olan orta yaşlı bir çift tarafından işletiliyordu. Çok iyilerdi. Şimdi isimlerini hatırlayamıyorum..." Bir an düşündü, anılarını yokladı ama bir şey bulamadı. "Ama bana kızları gibi davrandılar."

Izzy başını yana çevirdi ve dinlerken kanepenin arkasına yasladı.

"Bulduğum sokak," diye devam etti Cassie. "Büyük ahşap kapıları ve panjurlu küçük pencereleri olan sarı ve turuncu binaların olduğu dar, Arnavut kaldırımli bir sokaktı. Oraya bir daha gitsem muhtemelen bir daha bulamazdım. Sokağın karşısında bir fırın vardı ve ben de fırıncıyla birlikte uyurdum.

pencereler açıktı çünkü hava çok sıcaktı."

Izzy uykulu bir sesle, "Mmm, sıcak güzel," dedi.

"Ve sabahları, pişen ekmeğin kokusuyla uyanırdım ve hamur işleri." Cassie bu anı karşısında iç geçirdi. "Dünyadaki en güzel kokuydu. Yerlilerin birbirleriyle tanışırken konuştuklarını ve gülüşüklerini duyardınız. Sokağın sonundaki kahve dükkânına masa ve sandalyeler konur, garsonlar saat erken olmasına rağmen tıkr tıkr çalışır ve tüm mahalleli işe ya da başka bir yere giderken bir cappuccino içmek için uğrardı."

"İtalya'ya gitmek istiyorum," dedi Izzy.

"Her gün yataktan fırlar ve merdivenlerden aşağı koşardım," diye devam etti Cassie. "Mülkün büyük, eski bir ahşap kapısı vardı. Kapıyı açtığınızda fırın tam karşınızdaydı ve genellikle insanlar ihtiyaçları olan şeyleri almak için kuyrukta bekliyordu."

"Ekmeğe bayılırım," diye mırıldandı Izzy. "Yiyemiyorum. Doğruca kalçalarımaya gidiyor.

Ama ben seviyorum."

Cassie onu görmezden geldi ve birkaç dakikalığına kendi anılarının ağına takıldı.

Elindeki kitabı başıyla işaret ederek, "Bunu kaldıracağım," dedi. "Ben de kahve falan yapacağım, yoksa uyuyacağım. senden önce."

Izzy uykulu olduğu her halinden belli olan sesiyle, "Uykum yok," dedi.

"Bu bir yalan." Cassie gülümsedi ve kendini kanepeden aşağı itti.

Venedik'i yeniden hatırlıyordu, köşedeki kafede içtiği kahveleri, kahvaltıda yediği kabuklu ekmeği düşünüyordu ve Koridorun kapısına doğru uzandığında bir ürperti hissetti, dünyanın içinde gerildiği ve serbest kaldığı bir gariplik anı.

Sonra kapıyı açtı ve kendini Venedik'teki tatilinden hatırladığı o küçük, Arnavut kaldırımlı, sessiz, karanlık ve yağmurla parıldayan sokağa bakarken buldu.

Venedik

Cassie'nin beyni bir takla attı ve ona gözlerinin neyle oynadığını sordu. Sonra inanamayarak ağzı açık kaldı.

Apartman koridorunun olması gereken yerde bir dünya vardı. Serin hava, nem ve farklı bir yerin hafif nemli, taze kokusu vardı. Karanlık vardı ama aydınlığa, karla dolu koridordan daha yakındı.

New York'un karanlığı.

Önünde, Venedik'teki o günlerde ziyaret ettiği fırında, çiseleyen kasveti delen bir ışık yandı. İçeride bir adamın kıpırdanışını izledi, yağmurdan ıslanmış pencerenin ötesinde bulanık bir figür vardı ve baktığı şeyin bir resim olmadığını fark etti, bu hareket ediyordu, bu gerçektir!

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla.

"Geliyor musun, gidiyor musun bebeğim?" Izzy hala mantıklı gelen bir dünyada sordu. "Kapıyı kapat; gitmemesi gereken yerde uğuldayan bir rüzgâr var."

"Izzy," dedi Cassie, çok uzaklardan gelen bir sesle. "Buraya gel."

Venedik'te, orada olmaması gereken fırında, camın arkasındaki adam koyu renk paltosunu çıkarmış, bir yere asmak için dükkânın arka tarafındaki kapıdan geçiyordu.

Cassie tekrar, "Buraya gel Izzy," dedi, sesi boğuk ve gergindi. "Ne oldu?" Izzy sordu. "Kahretsin, yine fareler mi var?"

Cassie cevap vermedi. Gözlerini zorla kapattı, üçe kadar saydı ve sonra tekrar açtı. Sokak hâlâ oradaydı. Yağmur, kaldırım taşları, fırındaki adam. Cassie şimdi gökyüzünün tamamen karanlık olmadığını görüyordu, gün

geliyordu ve zihninin arkasındaki bağımsız bir ses şöyle diyordu: *Elbette, İtalya New York'tan altı saat ileride. Sabah oldu.*

Sonra Izzy onun yanında durdu. Cassie başını çevirip Izzy'nin gözlerinin açıldığını ve Cassie'nin hâlâ içinde debelendiği imkânsızlığı anladığını gördü.

"Felç mi geçiriyorum?" Izzy sesi monotonlaşarak konuştu. "Cassie, kafam mı güzel?"

Cassie, Izzy'nin sorusuna cevap vermeden yavaşça, "Bu imkânsız," dedi. "Bu inanılmaz."

"Bu da ne böyle?" Izzy soruyu anlamsız bir solukla sordu.

"Burası Venedik," diye haykırdı Cassie. "Sana az önce bahsettiğim yer."

"Neden benim dairemde?" Izzy histerinin sınırlarında dolaşarak sordu. "İşemem lazım! Banyo nerede?"

Cassie kapının kolunu bıraktı ve elini ileri uzattı. Izzy onu yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne?" Cassie cevap olarak sordu.

Izzy onu serbest bıraktı ve ikisi de Cassie'nin kapının eşiğinden ileri doğru uzanışını izlediler. Bir esintinin gıcıklayıcılığını, yağmur damlalarının minik öpücüğünü hissetti. Parmaklarını oynattı ve sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ters çevirdi. İnançsızlık ve zevkle kıkırdadı ve elini tekrar odanın içine çekti. Hem o hem de Izzy elini yakından inceledi.

"Yağmur," dedi Cassie, tenindeki damlacıklara bakarak. "Esintiyi hissettim," dedi gülümseyerek ve tekrar kapıdan içeri baktı.

İnanılır gibi değildi. Başka bir yer, okyanusun ötesindeki başka bir ülkede bir şehir, kapının hemen ötesindeydi. Cassie'nin zihni, en sevdiği yemeğin tadını çıkaran biri gibi bunu yavaşça çiğnedi.

"Ne diyorsun sen?" Izzy sordu.

"Elimin Venedik'te olduğunu söylüyorum," dedi Cassie. "Bedenim New York'taydı ama elim Venedik'teydi."

Izzy'nin dili tutulmuştu.

"Bu nasıl olabilir?" Cassie kendi kendine fısıltıyla sordu.

Sessizlik içinde kapı aralığından baktılar. Başka tarafa bakmak imkânsızdı. Sokağın karşısındaki fırında şimdi ikinci bir kişi vardı,

Yağmurdan ıslanmış pencereden belli belirsiz şekiller, karakalemle çizilmiş karalamalar gibi.

"Ne yapacağız?" Izzy sordu ve Cassie bunun ilk kez olduğunu düşündü. Izzy'nin sesinin kararsız çıktığını hiç duymamıştı. Her zaman kendinden çok emindi ve kendine güvendiği her halinden belliydi.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandı Cassie. "Gitmek mi? Nereye gitmek?"

Cassie önlerini işaret ederek, "Venedik'e gidin," dedi. Nasıl olur da gitmek istemezdi? Başka bir yerdi, çok uzakta, sevdiği bir yerdi ve *tam orada*, önlerindeydi.

"Venedik'e gidemeyiz!" Izzy'nin nefesi kesildi. "Üzerimde pijamalarım ve çoraplarım var. Ve sen . . . Ne giydiğini bilmiyorum ama senin de ayağında ayakkabı yok."

Cassie, Izzy'nin itirazlarını zar zor duyarak, "Bunun gerçek olduğunu bilmem gerek," dedi. Gerçek gibi görünüyordu. Ve gerçek gibi hissettiriyordu. "Elini sok, Izzy."

Izzy kapının ardındaki dünyaya temkinli bir şekilde baktı.

"Lütfen," diye yalvardı Cassie. "Sadece ben olmadığımından, halüsinasyon görmediğimden emin olmak istiyorum."

Izzy istavroz çıkardı - Cassie onu daha önce sadece bir kez, o da yıllar önce sokakta bir yayaya araba çarptığında görmüştü - ve sonra elini uzattı. Parmakları eşiği aştı ve Izzy sanki acı bekliyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra eli

Cassie elini endişeyle ağzına götürdü. Bunun gerçek olmasını istiyordu, bu mucizenin, bu imkânsızlığın. Böyle şeylerin olabileceğine inanmak istiyordu.

Izzy inanamayarak güldü. "Hava soğuk," dedi. "Havayı hissedebiliyorum."

"Evet," dedi Cassie mutlulukla, Izzy'nin de bunu hissetmesine, bunun gerçek olmasına çok sevinmişti. "Peki ya yağmur?"

"Evet, bir de yağmur." Tıpkı Cassie'nin yaptığı gibi parmaklarını salladı ve sonra başını sallayarak incelemek için elini dairenin içine geri çekti.

Cassie kapıdan içeri adım atmak istedi. Venedik'e gitmek istiyordu. Gördükleri onu korkutmadı; burada korkacak bir şey yoktu, sadece merak edilecek ve zevk alınacak bir şey vardı.

"Yapma," dedi Izzy, sanki Cassie'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Ya geri dönemezsen? Ya Venedik'te yağmur altında çoraplarınla mahsur kalırsan ve geri dönemezsen?"

Cassie tereddüt etti, Izzy'nin uyarısı sevincine bir çapa oldu ve onu geri tuttu. "Fotoğrafını çekeceğim!" dedi Izzy. Pijamasının cebine uzandı ve telefonunu çıkarıp kapının ve ötesindeki sokağın fotoğrafını çekti. Sonra geri çekilip birkaç kare daha çekerek Cassie'yi kapının önünde gösterdi. "Gülümse!" dedi Izzy.

Cassie dalgın dalgın gülümsedi. Kapıdan içeri adım atmak istiyordu. Tek istediği buydu.

Izzy, "Bekle, bir video çekeceğim," dedi. "Ellerini falan salla. Git."

Cassie boştaki elini kaldırarak kapıyı işaret etti.

"Venedik'e benziyor," dedi. "Koridorumuzun olması gereken yer." Sonra hafif manik bir kahkaha attı. "Bu çılgınlık!"

Izzy, "Elini tekrar sok," diye talimat verdi.

Cassie kapı aralığına doğru eğildi, elini içeri doğru itti ve sonra bir adım atarak başını dışarı çıkardı.

"Cassie!" Izzy haykırdı.

Cassie, Izzy'nin onu tutup geri çektiğini hissetti.

"Bu gerçekten gerçek," dedi Cassie. "Buna inanamıyorum." "Bu kadar yeter, artık beni korkutuyor."

Cassie cevap veremedi Izzy kapıyı tuttu ve iterek kapattı. Çerçevenin içinde sallanıyordu ve kadınlar sessizce ona bakıyorlardı. Sonra Izzy başını çevirip Cassie'nin gözleriyle buluştu ve bir soru sordu. Cassie başını salladı ve Izzy kapıyı bir kez daha açarak koridorlarını, garip dar koridoru ortaya çıkardı.

Banyo ve yatak odalarının kapısı ile dairenin girişindeki palto ve ayakkabılarının bulunduğu alan. Cassie'nin nefesi kesildi, rahatlama ve hayal kırıklığı art arda dalgalar halinde üzerine çöktü.

Izzy hemen telefonuna baktı. Cassie yaklaştı, başları birbirine değdi ve birlikte Izzy'nin çektiği fotoğraflara, videolara baktılar.

Cassie'nin kapının yanında durduğu ve sonra içeri eğildiği -ya da dışarı eğildiği- görüntüler Izzy'den gelen bir çığlıkla kesildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Izzy merak etti.

Cassie kapının girişinde durup ellerini kalçalarına koydu ve bunu yaparken hâlâ Bay Webber'ın kitabını tuttuğunu, Venedik'in koridorlarında mucizevi bir şekilde keşfedilmesi boyunca onu tuttuğunu fark etti. Kitabı kaldırdı, başparmağını kahverengi deri kapağının üzerinde gezdirdi. Kitabın şimdi elinde sıcak ve kitapçıdan ilk aldığı zamankinden daha ağır olduğunun farkındaydı.

"Kitap bu," dedi ve kitabı tekrar incelerken bunu söyledi. Sadece daha ağır hissetmekle kalmadı, sanki kapakların arasında daha fazla madde varmış gibi daha *sağlam* hissetti.

"Ha?" Izzy homurdandı.

"Kitap yüzünden," diye tekrarladı Cassie. Bir süre sonra oturdu, içmediği şarap bardağını eline aldı ve bir yudumda içti.

"Ne demek kitap bu?" Izzy talep etti.

"Kapılar Kitabı," dedi Cassie, kitabın ön tarafına geçip Bay Webber'in kendi notunu bıraktığı yerin üzerinde ne yazdığını okudu. "' . her kapı her kapıdır'. Kaldığım yerdeki o sokağı, o kapı aralığını düşünüyordum," dedi Cassie. "Kitabı tutuyordum ve onu düşünüyordum ve sonra hissettim ki ..." Ürperdi.

"Neyi hissettin?" Izzy sordu.

"Garip hissettim. Sonra kapıyı açtım ve Venedik oradaydı. Venedik Venedik hakkında düşünüyordum." Cassie içinde şimdiye kadarki en iyi ve en güzel gündoğumu gibi bir merakın doğduğunu hissetti. *Bu olabilir miydi? ?*

Izzy gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Sonra dedi ki, "Sen aklını mı kaçırdın? Bunu bir kitabın yaptığını mı düşünüyorsun?"

Cassie başka açıklamaları davet eden bir ifadeyle omuz silkti.

"Kitapları sevdiğini biliyorum Cass, ama seni dünyanın öbür ucuna götürebilecek sihirli kitaplar mı?"

"Kapılar Kitabı," dedi Cassie, sesin tadını çıkararak. Kitabı karıştırdı, parmağı rastgele bir sayfada durdu. Bu, daha önce gördüğü sayfaydı, karanlık oda ile kapının çizimi ve çiçeklere ve güneş ışığına bakan bir pencere. Ancak bu sefer pencere yoktu. Bu kez, kabataslak çizilmiş kapı aralığından bir sokak, kaldırım taşları ve bir fırının penceresini gördü. Bu az önce baktığı sokaktı ve Cassie'nin ağzı inanamayarak açık kaldı. Sayfaları tekrar karıştırdı, daha önce gördüğü resmi bulmaya çalıştı ama orada değildi.

"Kitap değişti," diye mırıldandı kendi kendine, bu keşiften heyecanlanmıştı, bir başka imkânsızlıktan heyecanlanmıştı. Sanki kitap bir şekilde canlıymış ya da onunla konuşuyormuş gibi hissetti. "Bak," dedi Izzy'ye, kitabı uzatarak ve histerikleştğini hissederek. "Şu resme bak! Bu daha önce farklı bir resimdi! Şimdi şu sokağa benziyor!"

Izzy kitabı aldı ve ona baktı.

"Şu sokak, değil mi?" Cassie, Izzy'nin gördüklerini doğrulamasına ihtiyaç duyarak sordu.

"Olabilir," dedi temkinli bir şekilde, sanki açıkça imkânsız olan bir şeyi kabul etmek istemiyormuş gibi.

"Hadi ama," dedi Cassie, kitabı geri alıp tekrar bakarak. "Bu kesinlikle o sokak. Ama daha önce farklı bir şeydi. Bu değişti."

Cassie'nin zihni bir an için döndü, tüm vücudu titredi. "Sihir mi bu?"

"Sihirli bir kitap," dedi Izzy şüpheli bir kaş kaldırarak.

"Neden olmasın?" Cassie sordu. "Az önce ne olduğunu gördün."

"Kitap olduğundan bu kadar eminsen, tekrar yap." Izzy koridorun kapısını kapattı ve kapıyı işaret etti. "Devam et, başka bir şeyin görünmesini sağla."

Cassie bunu düşündü ve Izzy'nin istediği şeyi yapmak istediğini fark etti.

Başka bir yerin kapısını tekrar açmak *istedi*. O garip, harika kitabı kullanmak *istedi*.

Şaşkınlığın bu kadar az olduğu bir dünyada şaşırtıcı bir şey sunarak onu kışkırtıyordu.

"Paltolarımızı alsak iyi olur," dedi Cassie. "Ve önce sen işemeye gitsen iyi olur."

Manhattan'da Büyülü Gece Yarısı Turu

"Nereye gitmek istiyorsun?" Cassie kapının önünde durmuş, midesi takla atarak sordu. Izzy tuvalete gitmiş ve pijamalarını değiştirmişti; ikisi de paltolarını ve ayakkabılarını giymişlerdi. Cassie elinde Kapılar Kitabı'nı tutuyordu.

Izzy omuz silkti. "İtalya değil," dedi. "Sıkıştırsak eve yürüyerek dönebileceğimiz bir yer."

"Doğru," dedi Cassie. Kitapçıyı düşündü, çünkü orası en sevdiği yerdi, rahat bir yerdi, ama sonra Izzy daha iyi bir şey önerdi.

"Biliyorum," dedi. "Library Hotel'in çatı terası. Hatırladın mı?"

Cassie hatırlıyordu. Izzy'nin Kellner'dan ayrılmasından önceki günlerde, Library Hotel iş çıkışı bir şeyler içmek için en sevdikleri yerdi. Hâlâ ara sıra gidiyorlardı ama birlikte çalıştıkları zamanlardaki kadar sık değil. Izzy'nin sevdiği bir yerdi çünkü dışarıda, Manhattan'ın merkezindeki yüksek binaların arasında oturup pahalı kokteyller içebiliyor ve zengin gençlerin sosyalleşmesini izleyebiliyorlardı. Cassie manzarayı, Manhattan'ın tüm pencerelerinden dışarı bakma fırsatını çok sevmişti.

"Evet," dedi Cassie. "İyi fikir."

"Sen de bir yer seç!" Izzy önerdi. "Benim seçtiğim yere gidiyoruz, sonra da senin seçtiğin yere!"

Cassie bu fikri beğenerek gülümsedi. "Ne yani, Manhattan'da büyülü bir gece yarısı turu gibi mi?"

"Bayıldım!" Izzy gözleri parlayarak haykırdı.

"Tamam," dedi Cassie, tekrar koridorun kapısına dönerek. "Kütüphane Otelindeki bar."

Bir an otelin barını, çatı terasına açılan kapıyı düşündü ve elindeki Kapılar Kitabı'nı kavradı. Kararlı bir şekilde başını salladı, ileri uzanıp kapıyı açtı ve sadece koridoru gördü.

"Kahretsin."

"Ne oldu?" Izzy sordu. "Ne yanlış gitti?" "Sanki ben biliyorum!"

"Peki, geçen sefer ne yaptın? Tekrar yap. Ama Venedik'te değil."

Cassie, Izzy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Daha kolay olmalı," dedi Izzy. "Sadece birkaç mil uzakta! Venedik bir okyanusun ötesinde!"

"Yapmak ister misin?" Cassie ona Kapılar Kitabı'nı uzatarak önerdi.

Izzy geri adım atarak, "Uh-uh," dedi.

Cassie içini çekti ve dikkatini tekrar kapıya verdi. Kapıyı tekrar kapattı ve nefes alış verişini sakınleştirmeye çalıştı - kalbi neden bu kadar hızlı çarpıyordu? En son ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Venedik'i düşünüyordu. Sokağı, fırını. Kapıyı. Hatırlıyordu, hayır, sadece hatırlamıyordu.

Venedik'teki o kapıyı *hayal* ediyordu. Ve sonra kendini tuhaf hissetti.

Gözlerini kapattı ve otelin çatı terasına açılan kapıyı düşündü, dokunulduğunda soğuk, dışı kirli bir cam kapı. Kapının koluna uzanırken kapıya uzandığını hayal etti.

Sonra tekrar hissetti, her yerinde o köpüren, tuhaf basıncı ve zihninin kopuk bir parçası haykırdı: *Bunu yapıyorsun!*

"Bak!" Izzy'nin nefesi kesildi.

Cassie gözlerini açtı ve yere baktı. Kitap elinde yine ağırlaşmıştı ama şimdi başka bir şey daha olduğunu gördü. Kitabın etrafında bir parıltı ya da aura vardı, bir tür soyut gölge gibiydi ama gökkuşağı gibi muhteşem renkliydi. Cassie elini ileri geri hareket ettirdi ve gökkuşağı aurası kitabın hareketini takip etti, kitabın içinde tembelce yüzdü.

Havayı.

"Parlıyor!" Izzy söyledi.

Cassie gözlerini kapıya çevirdi. Kapı koluna uzandı ve çekti. Ama kapı yerinden kımıldamadı.

"Ha?" diye homurdandı şaşkınlıkla.

"Ne oldu?" Izzy sordu. "Şimdi ne var?"

"Kapı hareket etmiyor."

Cassie kitaba baktı. Hâlâ o tuhaf, çok renkli aurayla parlıyordu. Elinde hâlâ ağır ve katı hissediyordu. Bir şeyler oluyordu.

Kapıya tekrar baktı ve iki ya da üç kez çekiştirdi. "Sanki açılmıyor," diye mırıldandı.

Bir süre sonra Izzy, "Bardaki kapı dışarı doğru açılıyor, değil mi?" diye sordu.

Cassie onun haklı olduğunu hemen anladı. Kapı -salonun normal kapısı- tıpkı Venedik'teki kapı gibi onlara doğru açılıyordu. Ama eğer Library Hotel'in barında duruyor ve çatı terasına çıkıyorsa, kapı onlardan uzaklaşıyordu.

Cassie itti. Kapıları bir şekilde değişmişti ve şimdi normalde imkânsız olan bir şekilde hareket ediyordu. Cassie hayretle, "Olamaz," diye mırıldandı. Kapı geri döndü, soğuk hava heyecanlı bir köpek gibi onları karşılamak için içeri hücum etti.

Yere baktı ve kitabın etrafındaki auranın dağıldığını, esintiyle uçup gittiğini ve kitabın elinde yeniden hafiflediğini gördü.

Izzy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Haydi!" Izzy dedi ve ikisi birlikte çocuklar gibi kıkırdayarak Kütüphane Otel'i'nin çatı terasına çıktılar.

Gece karla canlıydı, terasın ötesindeki gökyüzü girdaplı ve beyazdı, şehrin ışıkları bulanık ve belirsizdi. Yüksek binalar, fırtına tarafından örtülmüş, sessizce izleyen devlerdi.

Izzy, Cassie'yi çatının uzak ucundaki bir banka götürdü ve Masanın üzerindeki şemsiye onları kardan koruyordu. Terasta onlarla birlikte, çatının diğer ucunda oturup kendi başına içen bir adam vardı ama onun dışında karda yalnızdılar. Izzy pencereden içerideki bara bakarak, "Acaba bir içki sipariş edebilir miyiz?" dedi.

Camın diğer tarafında oturan bir piyanist vardı ve müziğinin sesi gecenin karanlığına karışıp gökyüzünde karla birlikte dönüyordu.

Cassie şaşkınlıkla başını sallayarak, "Bu inanılmaz," dedi. Şehrin bir ucundan diğer ucuna nasıl seyahat edebilmişlerdi? Elindeki kitaba baktı

basit kahverengi defteri eline aldı ve onu sevdiğini fark etti. Hayatına girmişti ve mucizeler yaratıyordu.

"Hava buz gibi ama umurumda değil!" Izzy kahkahasını fırtınaya doğru savurdu. "Kütüphane Otelindeyiz!"

"Biliyorum!" Cassie haykırdı. "Hadi ama!"

Izzy'yi şemsiyenin altından çıkarıp karın içine çekti ve terasın kenarındaki korkuluklara yaslanarak Madison Avenue kanyonuna baktı. Aşağıda bir kutup dünyası vardı, kar hızla birikiyor, tüm sokak lambaları ve farlar fırtına yüzünden bulanıklaşıyordu. Birkaç maceraperest insan, başlarını eğmiş ve kapüşonlarını kaldırmış, sürüklenen karların arasından geçiyordu. Cassie ve Izzy'nin arkasında, barda, piyanist yavaş bir parçayı bitirmiş ve daha hızlı bir şeye başlamıştı, Cassie'nin hayal meyal tanıdığı bir big band klasiğinin jazzy düzenlemesi gibi bir şey.

"Elimi tut," dedi Izzy sırtarak.

"Ne?" Cassie gözlerini kardan kısararak arkadaşına bakarken sordu.

"Benimle dans et, Cassie!" Izzy söyledi. "Sarhoşsun sen!"

"Evet!"

Izzy, Cassie'yi kendine çekti ve bir dakika boyunca bardan gelen müzikle dans ettiler; sadece onlar, kar ve soğuk gece göğünde dans eden piyano notaları vardı.

"Bu çılgınlık," dedi Cassie, şemsiyenin altındaki koltuklara çöküp yüzlerindeki karı silerken.

"Hâlâ rüya gördüğümü düşünüyorum," dedi Izzy. "Az önce gökyüzünde dans mı ettik?" Cassie, "Delinin biri beni yakaladı ve fokstrot yaptırdı," diye onayladı.

Izzy gülümsedi ve başını sallayarak karı izledi. Arkalarında piyanist parçayı bitirdi ve daha yavaş, New York'ta bir barda gece geç saatlere daha uygun bir parçaya geçti.

"Bu yetenekle ne yapabilirsin?" Izzy birkaç dakika sonra sordu. "Eğer istediğin zaman istediğin yere gidebiliyorsan?"

Cassie bunu düşündü.

"İşe gitmek için metroya binmene hiç gerek yok mu?" Izzy önerdi.

"Yatak odasından kitapçıya kadar yürüyün yeter."

Cassie bu düşünceye gülümsedi. "Bazen işe giderken yolculuk yapmayı çok severim. Ama hava soğuk olduğunda değil."

"Soğuk en kötüsü," diye onayladı Izzy. Omzunun üzerinden bara doğru baktı. "Gerçekten bir içki içmek istiyorum."

Cassie'nin aklı olasılıklarla oynuyordu. "Bir daha asla umumi tuvalet kullanmak zorunda kalmayacağım."

"Aman Tanrım, evet!" Izzy haykırdı. "Bu ne kadar iyi olurdu? Artık işemek için havada asılı kalmak yok."

"Tuvaleti evde de kullanabilirim," dedi Cassie. "Ne zaman istersem."

"Ama ya bunu yaparsan ve ben oradaysam?" Izzy sordu. "Ya sen beni işerken basar mısın?"

"Lütfen, zaten tuvaleti kapısı açık kullanıyorsun. Hepsini daha önce gördüm."

Izzy, ısınmak için bankta Cassie'ye yaklaşarak, "Biliyor musun, o kitaba sahip olman büyük şans," dedi. "Yani, başka biri yerine, daha az iyi biri yerine. İyi bir insan olmasaydın onunla neler yapabileceğini bir düşün."

Cassie sessizdi, aklını bu tür düşüncelere vermek istemiyordu. Olasılıklarla oynamak ve heyecanın tadını çıkarmak istiyordu, endişeler içinde yuvarlanmak değil.

"Herhangi bir kadının yatak odasına girip çıkabilen bir sapık düşünün," dedi Izzy. "Dünyanın herhangi bir yerinde."

"Evet," dedi Cassie.

"Başka bir ülkeye gidip suç işleyebilir ve buraya geri dönebilirsiniz ve kimse kim olduğunuzu bilmez. İnsanlar siz olduğunuzu düşünse bile, farklı bir ülkede olduğunuza dair mükemmel bir mazeretiniz olurdu."

Cassie sessizce başını salladı.

"Ya da bir hırsız," diye devam etti Izzy. "Herhangi bir kasaya girip çıkabilirsin. İçeri girmeye gerek yok. Bankaya adım atmanıza bile gerek yok. Kasanın kapısını açıp içeri uzanabilirsin. Ya da herhangi bir kuyumcu dükkânına. Hiçbir şey güvende olmaz."

"Tamam," dedi Cassie kaşlarını çatarak. "Bütün o korkunç şeyleri sıralamasak olur mu?"

Birinin yapabileceği bir şey mi? Bu inanılmaz, Izzy. Bu şimdiye kadarki en iyi şey. Beni gitmek istediğim her yere götürebilecek sihirli bir kitap! Bunu mahvetme!"

Izzy özür dilemek için ellerini kaldırdı.

Bir süre sessizce oturdular ama Cassie kitabı tekrar kullanmak için sabırsızlanmaya başladı. Başka nerelere gidebileceklerini görmek istiyordu.

"Başka bir yere gidelim mi?"

"Tamam," dedi Izzy. "Daha sıcak bir yere."

Barın kapısına doğru ilerlediler ve Cassie tek başına içen adamın hâlâ orada olduğunu gördü. Adam onlara baktı, koyu renk gözleri önce Cassie'ye, sonra Izzy'ye, sonra da çevredeki binalara kaydı. Sonra Cassie kitabı tekrar kullandı, tıpkı apartmanda yaptığı gibi ve kitap ağır geldi, elinin etrafında gökkuşağı renklerinden bir patlama oldu ve her şey geçen seferkinden daha kolay görünüyordu. Ve sonra onlar bara giden kapıdan geçip başka bir yere varıyorlardı.

New York Halk Kütüphanesi'ne gittiler, Cassie'nin mutlu saatler geçirdiği okuma odası şimdi karanlık ve sessizdi, fırtına yüksek pencereleri dövüyordu. Karanlıkta kıkırdayan hayaletler gibi parmak uçlarında dolaştılar, Cassie bir alarm ya da onları fark edecek bir güvenlik görevlisi olmasından korkuyordu. Sonra okuma odasının yan tarafındaki bir kapıyı kullanarak, Cassie'nin şehirdeki diğer favori uğrak yerlerinden biri olan Union Meydanı'nın hemen güneyindeki Strand Kitabevi'ne gittiler. Birbirini izleyen her kapıda Cassie sıkıcı gerçekliğin geri dönüp bu peri masalını çalacağından emindi. ama her seferinde yanıldığı kanıtlandı. Dünya birdenbire harikulade ve olasılıklarla dolmuştu.

Strand'de durduklarında Izzy, "Acıktım," dedi.

"Ben's?" Cassie, evlerinden birkaç blok ötedeki yirmi dört saat açık şarküteriye kastederek, "Ben'in Yeri" diye önerdi. Orası daha önce de Daireye ilk taşındıkları gün kiralama acentesiyle buluşmak için iki saatten fazla zaman harcadılar ve şimdi paket servis ve sandviç için gittikleri yer.

"Ben'in," diye kabul etti Izzy.

Cassie kitapçının arka tarafındaki kapıyı açtı ve şehrin bir mil ötesindeki Ben's Deli'ye girdiler. Şarküterinin arka tarafına oturdular ve Izzy kola eşliğinde krep ve pastırma yerken, Cassie kahvesini yudumlayıp heyecanını bastırmaya çalıştı.

"Bana bak," diye yakındı Izzy sefilce. "İğrenç biriyim. Gece yarısı oldu ve ben vücuduma bunu yapıyorum."

"Vücudunda hiçbir sorun yok ve sen de bunu biliyorsun."

"Böyle yemeye devam edersem olabilir. Teyzelerimi gördün mü? Hepsi kocaman. Bu benim genlerim Cass." "O zaman neden yiyorsun?"

Izzy omuz silkti. "Ağzım sıkıldı ve içki içiyorum." Çatalını tabağa çarptı ve itti. "Kitap konusunda ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?" Cassie sordu.

Izzy kaşlarını çatı. "Onu öylece tutamazsın ve bu şekilde kullanmaya devam edemezsin, değil mi?"

Cassie anlamamıştı. "Neden?" diye sordu. "O bana verildi. Bana ait."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun Cass," dedi Izzy. "Tehlikeli olabilir."

Cassie iç geçirdi, uyarıdan nefret ediyordu, anladığından da nefret ediyordu. Izzy kolasının son yudumunu yudumlarken birkaç dakika düşündü.

"Daha fazlasını öğrenmeye çalışabilirim," diye kabul etti Cassie. "Kitap hakkında, Bay Webber hakkında."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Izzy sordu. "O öldü, unuttun mu?"

"Bayan Kellner'a soracağım. Onun hakkında daha çok şey biliyor olabilir. Düzenli bir müşteriydi."

Izzy başıyla onayladı. "Daha fazlasını öğrenene kadar onunla oynamamalısın. Ne yapıyor olabileceğini bilemezsiniz."

"Bütün gece onunla oynadık," dedi Cassie.

"Evet," dedi Izzy, yüz ifadesi ciddi. "Yine de. Ben olsam yapmazdım."

"Eve gidelim mi?" Cassie konudan kaçınarak sordu. "Yorulдум."

Daireye döndüklerinde, karla kaplı bir yolda yürüyorlardı.

Sokaklarda kol kola, Cassie'nin yatağında birlikte yatıyorlardı, ikisi de uyuyamıyor ama ısınmaya çalışıyorlardı. Kapılar Kitabı, çılgın, muhteşem büyü ve bunun ne anlama gelebileceği hakkında konuştular. Cassie karanlık odada en iyi arkadaşıyla yatarken ve inanılmaz şeyler hakkında konuşurken mutlu olduğunu fark etti; gece soğuktu ama kalbi sıcacıktı.

Bir süre sonra Izzy kendi yatağına gitmek için kalktı ve Cassie yalnız kaldı. Kapılar Kitabı'nı yastığının altından çıkardı ve başparmağıyla kapağını ovuşturarak elinde tuttu. Sayfaları tekrar karıştırdı, yoğun metin ve incelikte çizilmiş resimler karşısında hayrete düştü. Dilleri tanımlamaya çalıştı ama birçoğu tanıdığı semboller bile kullanmıyor gibiydi. Kitabın ön yüzüne, Bay Webber'in mesajına doğru ilerledi ve sözlerinin kaybolduğunu görünce ağzının bir kez daha açık kaldığını hissetti. Ön sayfada artık sadece birkaç satırda ne yazıyordu kitaptı. Bay Webber'in mesajından hiçbir iz yoktu, ne bir mürekkep izi, ne de bir çentik.

Cassie buna inanamıyordu. Başka bir sihir parçasıydı ama Bay Webber'in sözlerinin kaybolması ona biraz acı verdi. Bir an için bunun üzerinde durdu ama sonra zihni kitabın yapabileceklerine, kendisine verilen hediyeye geri döndü. *Bay Webber'in* ona verdiği hediyeye.

Fısıltıyla, "Bu gerçek," diye ısrar etti.

Ama bunu kendine bir kez daha kanıtlaması gerekiyordu. Izzy'nin Onu tekrar kullanmak istediğini biliyordu. Kim sihri geri çevirebilirdi ki? Kim reddedebilirdi ki?

Yataktan çıktı ve parmak uçlarında yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Yıllar önce Avrupa'da geçirdiği tatili düşündü -hayatının en güzel ayları- ve kitabın ona tekrar böyle bir mutluluk yaşatabileceğini biliyordu.

Gözlerini kapadı ve seyahatlerinden başka bir kapıyı hatırlamaya çalıştı. Londra'da kaldığı pansiyonu hatırladı. O kapıyı, koyu renkli ahşabı, bir çift uzun ve dar pencereyi, her açıldığında kapının nasıl gıcırdadığını hatırladı. Kitabı hissetti

elinde ağırlaştı ve gözlerini açtığında aynı haleyi tekrar gördü, sanki kitap gökkuşağı havasından oluşan bir bulutun içindeymiş gibi.

"Çok güzel," diye mırıldandı, ışık yüzüne yansıyor.

Diğer elinde *Kapılar Kitabı'nı* tutarak yatak odasının kapısına uzandı ve kapıyı açtığında, yatak odasının kapısı hiç yapmadığı kadar gıcırdadı ve gökkuşağı halesi dağılırken bile Cassie yüzünde bir sevinç gülümsemesi hissetti.

Kapının kenarından baktı ve Londra'da çok iyi hatırladığı o caddeyi gördü; gri bir sabah, yağmur ve kaldırım boyunca park etmiş arabalar. Okyanusun ötesindeki bu yabancı şehri kendi yatak odasının rahatlığından izliyordu.

"Vay canına." Kıkırdadı. Cassie en son ne zaman bir şeyin kendisini bu kadar mutlu ettiğini hatırlayamıyordu ama şimdi hissediyordu.

Kapıyı kapattı, bunu yaparken başını salladı, yaptığından pişman olduğu için değil, az önce yaptığına inanmadığı için.

Yatağına döndü, kitabı iki elinin arasında tutuyor ve ona bir sevgilinin yüzüymüş gibi bakıyordu.

Sihir yapabiliyordu.

Gezeenin herhangi bir yerinde, daha 6nce geçtiği herhangi bir kapıya geri d6nebilirdi.

Karda Drummond Tilkisi

Drummond Fox karda, hayaletlerle birlikteydi.

Washington Square Park'ın kenarında durmuş, on yıl önce dünyasının değiştiği günü düşünüyordu.

Neden geldiğini bilmiyordu; gerçekten aptalcaydı, hatta tehlikeliydi. -Ama kaybettiği arkadaşlarını hatırlamak için buraya geri dönme ihtiyacı hissetmişti.

Drummond yüzünü havaya karşı eğdi ve kuzeye, çeşmeye doğru yürüdü, zihni çok uzun zaman önceki o güne ait anılar ve duygularla karmakarışık. Kahkahalar, kucaklaşmalar ve uzun yürüyüşler. Ve sonra Çılgınlık ve ışık, kan ve karanlık. Manhattan'da daha tehlikeli bir zamanın başlangıcını işaret eden birkaç çılgınlık anı. Bir gezgin olarak hayatının başlangıcı. Gölge Ev'in yaratılışı. Tüm bunlar on yıl önceki o andan kaynaklanıyordu.

Washington Meydanı Kemerine ulaştı ve barınağına adım attı. Üşüyordu, eski paltosu hava koşullarına karşı çok az koruma sağlıyordu ama henüz ayrılmak istemiyordu. Bir süre hareketsiz durdu, rüzgârın onu ısıtmasına izin vererek parkı izledi. Birkaç dakika sonra yalnız olmadığını fark etti.

Fıskiye'nin ötesinde bir şekil belirdi ve Drummond kalbinin daha hızlı bir ritme girdiğini hissetti. Şekil büyüdü, yaklaştı ve Drummond karların arasından bir adamın çıkıp yanındaki kemerin altındaki boşluğa adım atmasını izledi.

"Bay Fox," dedi Dr. Hugo Barbary. Adam gülümsedi ama Drummond'a avını köşeye sıkıştıran bir yırtıcının memnun ifadesi gibi göründü.

"O kadar yer varken seninle burada karşılaşmak ne büyük şans. Gerçekten geri döndüğünüz için şaşırsam mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasam bilemiyorum."

Aralarında sadece birkaç metre vardı, Barbary isterse uzanıp Drummond'a dokunabilecek kadar yakındılar. Drummond korkusunu belli etmemeye çalıştı.

"Hugo," dedi, sesi nötrdü. Bakışlarını dikkatle tekrar fırtınanın gözünü korkutmasına izin vermeyerek hazır olmak için ellerini ceplerine soktu.

Barbary iri yarı, yuvarlak bir adamdı; kel bir kafası ve kalın gözlük çerçevelerinin ardında koyu renk gözleri vardı. Uzun bir pardösünün altında üç parçalı bir takım elbise giymişti, yeleği karnının üzerinde gergindi ve yüzünü kardan koruyan büyük bir fötr şapka takmıştı. Ev ziyaretine giden bir doktor gibi yanında eski moda deri bir çanta taşıyordu.

"Son on yıldır insanlar seni arıyor," dedi Barbary. "Seni bulmak için çok zaman ve çaba harcandı."

Drummond hiçbir şey söylemedi.

"Sizi tekrar gören ilk kişi olmam ne büyük şans." Barbary Güney Afrikalıydı ve uzun yıllar boyunca dünyanın dört bir yanında dolaştığı için aksanı yumuşamış olsa da, tuhaf, kırılmış sesli harfleriyle hâlâ oradaydı.

Drummond, "Ruhumu hasta ediyor," dedi ve Barbary ilgileniyormuş gibi başını eğdi, "çok daha iyi insanlar burada iyi bir neden olmadan ölürken senin gibi bir adamın hâlâ hayatta olması."

"Ah," dedi Barbary sırtarak. "Bunu kişisel olarak almayacağım. Ama on yıl önce olanların benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ben burada bile değildim. Hatırladığım kadarıyla Tayland'da, var olmadığı ortaya çıkan lanet bir kitabın peşindeydim. Hiç Tayland'a gittin mi? Çok sıcaktı. Oradan nefret ettim. Yedikleri her şey limon otuyla dolu. Hepsinin tadı ilaç ve sabun gibi."

"Ne istiyorsun?" Drummond adamdan ve onun sahte samimiyetinden bıkmış bir halde sordu.

Barbary, menüyü inceleyen bir adam gibi düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Kitaplarınızı istiyorum. Sadece önce seni öldürmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum."

Drummond kendi kendine başını salladı. "Her zaman kitaplarla ilgili, değil mi?" Barbary omuz silkti. "Başka ne hakkında olabilir ki?"

Drummond hiçbir şey söylemedi, fırtınayı izliyordu. Bu, iki adam ve dünya arasında bir perdeydi. O anda, karla çevrili

Diğer insanların ve daha aydınlık yerlerin güvenliği çok uzakta hissediliyordu.

"Elinde ne var, Kütüphaneci?" Barbary, Drummond'a bir adım daha yaklaşarak sordu, gözleri sonunda ruhunun açlığını ortaya çıkarmıştı.

"Bunca yıldır seni güvende tutmak için ne taşıyorsun?"

Drummond, "Ben artık Kütüphaneci değilim," diye cevap verdi.

"Kütüphane diye bir şey yok. Yok oldu."

Bu gerçeği kabul etmek bile ona acı veriyordu ama bunu yüzüne yansıtmıyordu.

"Ben de öyle duydum," dedi Barbary, yanağını boş boş kaşıyarak.

"Gitmiş ama unutulmamış, ha? Birçok insan Tilki Kütüphanesi'ni arıyor."

"Çok mu?" Drummond kuşkuyla sordu. "Çok fazla kaldığını sanmıyordum. *Onun* bunu gördüğünü sanıyordum."

"Oh, o kadar da kötü değil," dedi Barbary. Şapkasını çıkardı ve bir elini kel kafasında gezdirdi. "Ben hâlâ buradayım. Başkaları da var. Eskisinden daha azlar, bu doğru. İnsanları teker teker seçip kitaplarını alıyor. Ama bu Darwinci bir şey, değil mi? En uygun olanın hayatta kalması. Beni er ya da geç bulacağından eminim ama benim için sorun değil. Gerçekten ne kadar iyi olduğunu göreceğiz."

Drummond, "Sana ulaşacak," dedi. "Kimse güvende değil. Ben biliyorum. Onunla tanıştım."

Barbary bir an Drummond'a baktı, sanki bu ayıltıcı değerlendirmeyi düşünüyormuş gibi.

"Bazı insanlar güvende," diye karşı çıktı. "Doğru türde kitaplara sahip olanlar. En güçlü kitaplara."

"Sen misin Hugo?" diye sordu Drummond. "Bugünlerde güçlü bir kitap mı taşıyorsun?"

"New York'a gelmekle aptallık ettin," dedi Barbary, Drummond'un sorusunu duymazdan gelerek. "Bunun bir risk olduğunu biliyor olmalıydın."

Drummond, "Canım sosisli sandviç çekti," diye mırıldandı.

Barbary bir kez güldü, ses üstlerindeki kemerin etrafında yankılandı.

"Yoruldum," dedi Drummond. "Öldürmeye çalıştığın kısma gelebilir miyiz?"

ya da beni yalnız bırakır mısın, lütfen? İkisi de olur, ama bilirsiniz, er ya da geç."

"Neden bana kitaplarını vermiyorsun?" Barbary önerdi. "Beni biraz zahmetten kurtar. Yaşamana izin vereceğim. Seni gördüğümü kimseye söylemem bile."

"Şu anda kaç kitabın var, Hugo?" diye sordu Drummond. Kendisi de üç kitap taşıyordu, ikisi bir cebinde, biri de diğerindeydi. Ellerini ceplerine

sokar sokmaz onları kavradı.

dakikalar önce, orada olduklarından emin olmak için. Kitap Gölgeleler sağ cebinde tek başınaydı, açıktı ve omurgasının üzerinde geriye doğru eğilmişti. Drummond yıllar boyunca kitabı bu şekilde taşımaya alışmıştı. Bir sayfadan bir köşe koparması, gölgelerin içinde kaybolması için her zaman hazırды. Zihninde Gölgeleler Kitabı'nın sözlerini bir şans tılsımıymış gibi duyuyordu: *Sayfalar gölgelerden oluşuyor. Bir sayfa tut ve sen de gölge ol.*

"Önemli olan kitap sayısı değil, değil mi?" Barbary cevap verdi.

"Önemli olan onlarla ne yapıldığıdır."

"Acı Kitabı mı?" Drummond sordu. "O her zaman en sevdiğin kitaptı, değil mi?"

"Acı Kitabı'nı kullanmamı istemezsin, Drummond," dedi Barbary. Neredeyse sempatikti, sanki Drummond'un sağlığı için endişeleniyordu.

"Ben onunla çok iyiyim. Bundan zevk alıyorum."

İki adam bakışlarını birbirlerine diktiler, Drummond bütün kaslarını geren korkuya rağmen hiç istifini bozmadı. Sonra Barbary gülümsedi.

"İşte orada," dedi. "İşte Kütüphaneci. Demirden omurga. Tıpkı kaçtığı ve arkadaşlarını ölüme terk ettiği zamanki gibi."

O zaman Drummond'un gözlerini kaçırma, dönen kara bakma sırası kendisindeydi.

"Acaba nerede olduğunuzu söylersem kadın bana ne gibi iyilikler yapacak?"

Drummond, Barbary'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve tehdidi değerlendirdi.

"Hayır," dedi Barbary. "Sanırım seni öldüreceğim ve kitaplarını kendime saklayacağım."

Aniden öne doğru sarsıldı, bir kolu piston gibi fırladı ama gideceği yere ulaştığında Drummond hareket etmişti.

"Önce beni yakalamalısın," dedi Drummond, bir adım uzaklaşarak. Cebindeki Gölgeleler Kitabı'nın bir sayfasından bir köşe kopardı ve elinde sıkı. Neredeyse anında o kâğıt parçasının avucunda ağırlaştığını hissetti ve ağırlık arttıkça karda kayboldu, kendisi de gölgeye dönüştü, elle tutulamaz ve görünmez oldu.

Hugo gözlerini kısarak fırtınaya baktı, ağzında sıkıntılı bir çizgi vardı.

"Burada olduğunu biliyorum," dedi yüksek sesle. "Artık yüzünü gösterdin. Seni bulacağım, Kütüphaneci. Bundan emin ol."

Drummond hiçbir şey söylemedi, Barbary beklerken, soğuk kemiklerini kemirirken bile kıpırdamayı reddetti. Önce iri yarı adam sabrını yitirdi,

Birkaç dakika sonra nefesinin altında mırıldandı ve arkasını döndü. Fırtına onun devasa şeklini neredeyse anında yuttu.

Drummond, Hugo'nun gerçekten gittiğinden emin olmak için bir süre daha bekledikten sonra parktan kuzeye doğru yöneldi ve tekrar caddeye çıkana kadar gölgelerin arasında saklandı. Oraya vardığında avucunu açarak gökkuşağı auralı koyu renkli kâğıt parçasını gösterdi. Kâğıt hafifledikçe rüzgâr onu kaldırdı, gökkuşağı aurası söndü ve kâğıt parçası rüzgârda uçtu. Drummond gölgelerin arasından bir kez daha önemli bir şekilde çıktı.

Beşinci Cadde boyunca Midtown'a doğru hava koşullarıyla mücadele etti ve arkasında karda ayak izleri bıraktı.

Drummond o gece Midtown'daki Library Hotel'de kaldı, bu kadar burnunun dibinde bir yerde kalmanın riskli olduğunu biliyor ama umursamıyordu. Washington Square Park'a hatırlamak için gitmişti ve şimdi sadece içmek, uyumak ve unutmak istiyordu.

Odanın parasını ödedi, yüzünü yıkarken banyodaki aynada gördüğü zayıf, siyah saçlı adamın tekinsiz gözlerini görmezden geldi ve sonra kendini çatıdaki bara attı. Viski ısmarladı ve oturacak bir yer aradı, ama oda ona kendini yabancı hissettiren türden insanlarla doluydu -zengin ya da öyleymiş gibi davranan, aşırı özgüvenli ve zenginlikleri konusunda kayıtsızca vurduymaz- bu yüzden kendini çatı terasına çıkardı. Bir köşede, bir şemsiyenin altında oturdu ve içkisini yudumladı. Üstünde açık bir gökyüzü ve etrafında yükselen pencere duvarları vardı, Midtown'un binaları betondan bir çit oluşturuyordu. Kar hâlâ yoğun, iri yumuşak taneler dünyayı beyaz ve puslu hale getiriyordu.

Drummond viskisini yudumladı ve kadehini kaldırarak on yıldan biraz daha uzun bir süre önce kaybettiği arkadaşlarının şerefine sessizce kadeh kaldırdı. Lily'ye ve onun

Hong Kong'dan her gelişinde ona yemek yapardı. Yasmin'e ve onun tarih bilgisi eksikliğine ve kendisini rahatsız eden aptalca sorularına gösterdiği sabra. Ve Wagner'e ve onun düzenli olarak

Drummond'un nasıl olduğunu kontrol etmek için Avrupa'ya gitti. haftada en az bir kez başka bir insanla konuşuyordu. Drummond arkadaşlarını hâlâ özliyordu ve onların anılarını bir hayalet gibi yanında taşıyor, yıllar boyunca yaptığı tüm gezintilerde ona eşlik ediyorlardı.

Yaşlanıyordu, yoruluyordu ve daha ne kadar dolaşabileceğini bilmiyordu ama nasıl duracağını da bilmiyordu.

hiçbir yeri yoktu. On yıl boyunca hareket halindeydi ve elindeki kitapları onu korumak için kullanmıştı -Görünmeden geçmek için Gölge Kitap; ihtiyaç duyduğunda insanlara onu unutturmak için Anılar Kitabı; ve ona iyi şans getirmesi için Şans Kitabı. Kitaplar bu süre zarfında ona yardımcı olmuş ve kendi düşünceleri dışında hiçbir sorun yaşamamıştı. Yalnızlığa aldırılmıyordu, hayatının büyük bölümünde yalnızdı ama sürekli hareket etme ihtiyacı yorucu olmaya başlamıştı. Her şeyden çok evini özliyordu.

Ama şimdi Hugo Barbary onu görmüştü ve Drummond, Şans Kitabı'nı yanında taşıırken bunun nasıl mümkün olabildiğini merak etti. İyi şansın tam tersi gibi görünüyordu. Ama Drummond şansın düz bir yol olmadığını biliyordu; yıllar içinde bunun dolambaçlı ve gizli çıkışları olan kıvrımlı bir yol olduğunu öğrenmişti. Belki de Barbary tarafından görülmüş olmanın şansı henüz ona belli olmamıştı.

Drummond viskisini yudumlarken zihninin keyifli bir şekilde odaklanmamış olduğunu fark etti. Bir içki daha içmek için bara döndü ve sonra çatı terasındaki yerine geri geldi.

O sırada Barbary'yi düşündü, tanıdığı en kötü adamlardan biriydi, bir beyefendi gibi giyinmiş bir canavardı. Merak etti, belki de Hugo'nun onu almasına izin verebilirdi. Katliamdan on yıl sonra aynı yerde ölmek bir bakıma şiirsel olurdu. Aslında bu bir rahatlama, hayatının yüklerinden ve kadının korkusundan kurtulma olabilirdi.

Aniden gelen kahkaha sesi fırtınanın beyaz gürültüsünü delerek dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı. İki kadın bardan terasa açılan kapıdan tökezleyerek geçtiler, ikisi de gözlerini kıpmış, ellerini kara karşı kaldırmışlardı. Kadınlar ona doğru baktılar ve sonra çatının uzak ucunda, Drummond'dan uzakta başka bir koltuk bulmak için döndüler.

Drummond başka bir yere baktı ama kalbi sanki gecenin bir yarısı bir kâbus onu uyandırmış gibi aniden çarpmaya başladı.

Bir şey görmüştü, bir havai fişek patlaması karanlığı aydınlatmıştı.

Kendine bunun imkânsız olduğunu söyledi. Bu gecede, tüm gecelerde ve bu yerde.

Ama elinde Şans Kitabı vardı ve böyle şeyler şanslı insanların başına gelirdi.

Bir şey yapmadan önce emin olması gerektiğini bilerek bekledi. Karda sarhoş bir şekilde dans eden kadınların farkındaydı ve sonra

oturdular ve birkaç dakika boyunca birbirleriyle sohbet ettiler. Sonra tekrar kalkıp barın kapısına doğru yöneldiler.

Onları izledi, inceledi, ezberledi. Uzun boylu sarışın bir kadın, daha kısa boylu siyah saçlı bir kadın. Birbiri ardına göz göze geldi ve sonra sanki onlarla ilgilenmiyormuş gibi tekrar arkasını döndü.

Barın kapısından içeri adım attıklarında, kısa bir an için yüzlerine yansıyan gökkuşağı ışığını gördü, çok iyi bildiği renkler. Bakmak için boynunu eğdiğinde Drummond camın diğer tarafında beliren kadınları görmedi.

"Kahretsin," diye mırıldandı, o anda kadınların Kapılar Kitabı'na sahip olduğunu biliyordu, her ne kadar imkânsız görünse de.

"Kapılar Kitabı," diye mırıldandı Drummond. Ailesinin ve diğer kitap avcılarının yüzyılı aşkın bir süredir aradığı bir kitap. Birçok insanın varlığından bile şüphe ettiği bir kitap. Ona rastlamak sadece onun şansıydı.

İki kadını bulmak zorundaydı.

Akıllarının alamayacağı kadar büyük bir tehlike içindeydiler.

Çöldeki İllüzyon

Hjaelmer Lund, okyanus ile çöl arasındaki lüks bir evde, pencerenin önünde durmuş karanlığa bakıyordu. Hiçbir şey yoktu. Artık gecenin çöktüğünü görebiliyordu ama bir önceki sabah, ilk geldiklerinde, tavandan tabana pencereler Pasifik Okyanusu'nun nefes kesici manzarasını sunuyordu. Şimdi Lund'un görebildiği tek şey kendi yansımasıydı.

Bardak.

Ev, büyük odaları ve geniş koridorları, bol miktarda kumtaşı ve mermeri ve pahalı bir otelin minimalist hissi ile büyük, modern, tek katlı bir komplekti. Antofagasta'nın kuzeyindeki bir kayalığın üzerinde oturuyordu. Pasifik Okyanusu ile Atacama Çölü arasında, Route 1'in dışında özel bir yol. Ev, şehirden uzakta, dünyada yalnız olduğunuzu düşündürecek bir manzaraya sahip olacak şekilde inşa edilmişti.

"Otur Lund," diye mırıldandı Azaki arkasından, odanın ortasındaki kanepeden. "Kimse odaya girip seni orada dikilirken görmek istemez."

Lund her açıdan bir devdi, bir metre seksen santim boyundaydı, o kadar iriydi ki gözden kaçması imkânsızdı ve öyle olmak istemese de korkutucuydu. Azaki'nin ne demek istediğini anladı ve kanepeye oturmak için pencereden uzaklaştı.

"İşte geliyorlar," dedi Azaki kravatını düzelterek. "Bırak da konuşmayı ben yapayım."

Lund bir kaşını kaldırdı, sanki şöyle der gibiydi: *Ne zaman yapmayacağım?*

Koridorun kapıları açıldı ve Bayan Pacheco tekerlekli sandalyesinde belirdi, Elena da arkasından sandalyeyi iterek odaya girdi. Yaşlı kadın

Çelimsiz ve buruşuk ama hayat dolu gözleri olan kadın Azaki'yi görünce ışıldadı. Bayan Pacheco uzun süredir multipl skleroz hastasıydı ve neredeyse hiç İngilizce konuşamıyordu. Elena onun asistanı olmasının yanı sıra

Çevirmen. Elena yaşlı kadını park ettikten sonra kanepenin ucuna yerleşti ve Bayan Pacheco konuşurken çevirmenlik yapmaya başladı.

"Bay Ko, Bay Jones," dedi Azaki'nin verdiği sahte isimleri kullanarak. "Bayan Pacheco araştırmanızın nasıl gittiğini duymak istiyor."

Azaki kibarca eğildi ve Japon bir akademisyen gibi davranmaya çalıştı. Azaki Japon kökenliydi ama Kaliforniya'da doğmuştu. Kısa boylu, düzgün bir adamdı; simsiyah saçları ve yakışıklı, simetrik bir yüzü vardı. "Lütfen Bayan Pacheco'ya söyleyin misafirperverliği ve ailesinin özel kütüphanesine erişimi için son derece minnettarız."

Azaki konuşurken Elena tercüme etti. Lund Bayan Pacheco'ya baktı ve mesaj iletilirken onun dikkatinin arttığını gördü.

"Lütfen Bayan Pacheco'ya söyleyin," diye devam etti Azaki, "akademik açıdan ilgi çekici ya da tarihi bir kitap bulamadığımız için çok üzgünüz. önemi."

Pacheco kütüphanesinde özel kitaplar bulmak için iki gün boyunca titizlikle araştırma yapmışlardı ama hiçbir şey bulamamışlardı. Lund tekrar yaşlı kadına baktı ve yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü gördü.

"Sebep olduğumuz sorun için çok özür dilerim," dedi Azaki. "Bayan Pacheco'nun ailesinin kütüphanesinin ilgi çekici olabileceğini düşündüğünü biliyorum."

Azaki, Pacheco kütüphanesini bir ya da iki ay önce, Santiago'da yerel bir akademisyenle içmeye gittiği bir hafta boyunca öğrenmişti. Ailenin geçmişini araştırmış, bir yüzyıl kadar önce İspanya'dan getirilen kitaplardan oluşan bir kütüphane olduğunu, ancak Pacheco ailesinin gemicilik işinden zenginleştikçe yıllar içinde bu kütüphaneye eklemeler yaptıklarını öğrenmişti. Lund'la birlikte Güney Amerika'yı gezerek tarihi açıdan önemli kitaplar arayan akademisyenler olduklarını belirten bir mektup göndermişti. Bu onları kapıdan içeri sokmaya yetmiş, ardından Azaki'nin cazibesi yaşlı kadını yeterince etkilemiş ve kütüphaneye girmelerine izin vermişti.

"O ölüyor," diye açıklamıştı Azaki Lund'a, arabayla giderken. Lund sormamış olmasına rağmen, ilk gün eve geldi. "Çocuğu yok ve hiç evlenmemiş. Bir miras istiyor. Ben de ona bu imkanı sunuyorum."

Bayan Pacheo bu haberi yavaşça başını sallayarak kabul etti. Bir anlık sessizlikten sonra Elena'ya birkaç kelime daha söyledi.

"Bayan Pacheo zaman ayırdığınız için size teşekkür ediyor," dedi Elena. "Hayal kırıklığına uğradı. Ama harcadığınız çabayı takdir ediyor."

Azaki başını salladı. Lund onun artık gitmek istediğini söyleyebilirdi. Burada özel kitaplar yoktu. Sadece üzüntü ve sona eren bir hayat vardı.

Azaki tekrar başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

O sırada oda sessizdi, Bayan Pacheo'nun gözleri yere sabitlenmişti, Azaki ellerini önünde kavuşturmuş, talimat bekleyen bir hizmetçi gibi kibarca duruyordu. Elena Bayan Pacheo'yu, Lund da onu izliyordu.

"Ah, Bayan Pacheo," dedi Elena aniden ayağa kalkarak.

Yaşlı kadın ağlıyordu; sessiz, ağırbaşlı bir ağlayıştı bu, tek tek gözyaşları yüzünün çizgilerinden aşağı süzülüyordu.

Azaki, "Tekrar çok özür dilerim," demeyi denedi.

Elena kibarca gülümsedi ama Lund o anda Azaki'nin onun için sinir bozucu olduğunu görebiliyordu.

Bayan Pacheo gözyaşları arasında gülümsedi ve tercüme gerektirmeyen birkaç kelime söyledi.

Azaki gözlerini hafifçe indirerek, "Özür dilemene gerek yok," dedi.

Elena yaşlı kadınla ilgilenirken Azaki dikkatle başka tarafa baktı ve gözlerini yaşam alanında gezdirdi. Önceki gün evin doğu kanadındaki kütüphaneye götürülmeden önce odada sadece birkaç dakika kalmışlardı. Lund, Azaki'nin kaşlarını çatarak bir dizi büyük Arka duvardaki fotoğraflar, Lund'un tanımadığı bir binanın siyah-beyaz resimleriydi. Kuleleri ve kemerli pencereleriyle neredeyse fantastik bir filmde fırlamış bir binaya benziyordu.

"Bu Sagrada Familia," dedi Azaki, işaret ederek. "Barselona'da." Elena başını kaldırıp baktı. "Bu doğru," dedi.

Azaki duvara doğru yürüdü ve fotoğrafları inceledi. "Aynı binanın ne kadar çok fotoğrafı var," dedi.

Elena Bayan Pacheo'ya bir mendil uzattı ve yaşlı kadın Azaki'yi izlerken zayıf bir şekilde yanaklarını kuruladı.

Elena hüznü bir şekilde gülümsedi. "Bayan Pacheo hep bir gün İspanya'ya gitmek isterdi," dedi. "Ailesinin geldiği yere. Babası ona hep Sagrada Familia'dan bahsederdi ve o da orayı görmeyi çok isterdi. Ne yazık ki hastalığı ve yaşı nedeniyle bu artık mümkün değil."

Azaki bir iki dakika boyunca sessizce fotoğrafları inceledi. "Ben gördüm," dedi sonunda. "Barselona'ya gittim, Sagrada Familia'yı gördüm."

Elena kibarca gülümsedi ve şöyle dedi: *Bu senin için çok hoş; şimdi lütfen gider misin?*

Azaki bir an tekerlekli sandalyesindeki Bayan Pacheo'ya baktı. Lund onun bir karar vermekte zorlandığını, nezaketinin korkularıyla tartıştığını görebiliyordu.

"Elena, Bayan Pacheo'yu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum. Çok hasta olduğumu biliyorum. Eğer bu hayal kırıklığını telafi edecekse, ona bir hediye sunmak isterim."

Elena'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bayan Pacheo'ya Sagrada Familia'yı ziyaret etme şansı vermek istiyorum."

Grup halinde evden çıktılar, Bayan Pacheo önde Elena, Azaki ve Lund arkada, kaldırım taşlarından oluşan bir patikayı takip ederek araziden uzaklaştılar ve sahil boyunca uzanan çorak, kumlu araziye doğru ilerlediler. Bayan Pacheo

Pasifik Okyanusu sol taraflarındaki karanlıkta kükrüyordu, hava tuz ve serpintiyle ağırlaşmıştı.

"Bu iş görür," dedi Azaki.

Turuncu-kahverengi kumlardan oluşan uçsuz bucaksız bir düzlük onlardan karanlığa doğru uzanıyordu ve tek ışık kısa bir mesafe arkalarında kalan Bayan Pacheo'nun evinin etrafındaki spot ışıklarından geliyordu.

Azaki bir an için başını öne eğdi,

Bir eli İllüzyon Kitabı'nı tutmak için cebine girdi. Gözlerini kapattı ve Lund, hayal etmek istediği her şeyi hayal edeceğini, zihniyle resim yapacağını biliyordu. Eğer Azaki kitabı cebinden çıkarmış olsaydı, bir ışık dansının geceyi aydınlatacağını, Azaki çalışırken İllüzyon Kitabı'nın yumuşak renklerden oluşan bir pusla çevreleneceğini biliyordu. Bayan Pacheo ve Elena Azaki'yi sorgulayarak izlediler ama Lund gözlerini çorak ovaya çevirdi, kulaklarında okyanusun sesi vardı.

Bir an sonra bir hareket oldu, karanlıkta bir toz ve kum girdabı. Ve sonra hareket daha belirgin hale geldi ve girdap katılaştı ve bu katılık yayıldı. Hiçbir şey bir şeye dönüştü ve üzerlerinde yükseklerle uzanan iğ benzeri kuleleri olan devasa bir bina karanlıktan aniden ortaya çıktı. Devasa bina onlara doğru hızla ilerliyor ve sonra dokunma mesafesinin hemen ötesinde bir sarsıntıyla aniden duruyordu.

Bayan Pacheo ciyakladı ve ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Elena geriye doğru sarsılarak devasa binanın yanılmasından uzaklaştı. Azaki gözlerini kapalı tuttu ve o böyle yaptıkça katedralin yüzeyi daha ayrıntılı hale geldi, sanki bir heykeltıraş bir şaheserden istenmeyen malzemeleri yontarak çıkarıyormuş gibi.

"Sagrada Familia," dedi.

Elena ağzı açık kaldı ve bu binanın üç boyutlu olduğunu, sadece bir resimden ibaret olmadığını görmek için yana doğru birkaç adım attı.

Lund, Azaki'nin hafifçe terlediğini gördü, sanki bu illüzyon onu zorluyordu.

"Belki biraz ışık?" Azaki önerdi.

Bir an sonra renk şeritleri Sagrada Familia'nın üzerindeki havayı doldurdu, kuzey ışıkları gibi ama birçok farklı tonda, dalgalanıyor ve birbirine karışıyordu. Bu renkler, Azaki ne zaman kullansa Lund'un kitaptan geldiğini gördüğü renklere benziyordu.

Elena, Lund'un anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi ve sonra yaşlı kadına baktı. Bayan Pacheo kendini yukarı itiyordu, gözleri parlak ve ışıltılı, gökyüzündeki ışıklar yüzünü renklendiriyordu. Elini aceleyle çırparak Elena'ya uzandı ve Elena ona doğru koşarak zayıf bedenini destekledi.

İki kadın birlikte kilisenin kapısına doğru tökezlediler.

Kadınlar onun sürdürdüğü illüzyonu keşfederken Azaki elini cebinden çıkarmadı.

Lund onunla birlikte durmuş, izliyor ve bekliyordu.

Kısa **bir** süre sonra, Antofagasta'ya dönerken, Azaki yolcu tarafındaki camdan karanlığa bakıyordu.

"Bu aptalca mıydı?" diye sordu, Lund'un cevap vermeyeceğini bildiği halde. "İnsanları yanlış yönlendirmekten çok yoruldum. Onlara umutlar ve hayaller vermekten. Bir şey bulsak o kadar da kötü olmazdı; o zaman en azından buna değerdi."

Lund Azaki'nin aptal olduğunu düşünmüyordu ama bu yönde bir şey de söylemedi. Sadece sürmeye devam etti. Onun işi buydu. Sürmek, korumak, beklemek, neler olduğunu görmek ve sonra kendisinden isteneni yapmak. Azaki ile hayatı buydu: dünyayı gezmek, güzel otellerde kalmak ve Azaki'nin ne yapmak istediğini görmek için beklemek. Lund, Azaki'yi San Francisco'daki bir barda bir grup sarhoş adamın elinden kurtardığından beri, neredeyse dokuz aydır bu şekilde yaşıyordu. Lund bar fedaisi olarak çalışıyordu ve ara sıra

Barmenlik, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde uzun ve yavaş bir yay çizerek ilerlediği son on beş yıl boyunca girdiği bir dizi işin sadece sonuncusuydu. İşçi, havuz kazıcısı, bahçıvan, sık sık fedai, bir kez koruma ve hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez barmen olmuştu. Bunlar basit, zorlayıcı olmayan işlerdi; onun cüssesinde, yapısında ve tavrında biri için kolay işlerdi. Yetişkinlik hayatı boyunca, Kanada'nın kuzeydoğusunda büyüdüğü küçük kasabadan ayrıldığından beri, bir yerde sadece sıkılıp huzursuz olduğu sürece kalmış, sonra da başka bir yere taşınmıştı. Yemek ve yataktan başka bir şey istememişti.

basit varoluşundan memnundu.

Ve sonra, San Francisco'da bir barda, sarhoş bir Azaki poker oyununu kazanmış, özellikle de "kısa boylu, sarhoş bir Japon" için ceplerini boşaltmayı planlamayan üç adamı temizlemişti. Lund oyunu izlemişti. Dostça şakalaşmalardan mutsuzluğa ve düpedüz şiddete dönüşen bu değişimde, Azaki tam dayak yemek üzereyken o araya girmişti. Lund adamların karşısına dikilmişti ve bundan hoşlanmamışlardı, bu yüzden onun yerine onları yere sermişti. Adamlarla işi bittiğinde Azaki ona bir iş isteyip istemediğini sormuştu.

"Az önce korumamı kaybettim," dedi. Sonra bir kahkaha attı. "Bir barda kavgaya karışmak için mükemmel bir zaman, biliyorum. Sana iyi para ödeyeceğim. Sadece benimle seyahat etmen ve korumam olman gerekiyor."

Lund kısmen San Francisco'dan sıkıldığı için adamlarla gitmişti, ama en çok da iskambil oyununu izlerken Azaki'nin elindeki kartlara bakıp sonra onları daha iyi bir ele çevirdiğini, kupaların maçaya, spot kartların face kartlara dönüştüğünü görmüştü. Bu Lund'u hayrete düşürmüştü ve bu adamlarla ilgilenmeye başlamıştı.

Neredeyse iki ay boyunca birlikte seyahat etmişler, San Francisco'dan Batı Yakası'na, oradan Chicago'ya ve Mississippi'yi takip ederek tekrar güneye geçmişlerdi. Azaki kolay bir arkadaştı. Fazla bir şey talep etmezdi ve

Sadece ara sıra konuşuyordu. Bir süre sonra Lund'a hayatını anlatmaya başlamıştı. Üçüncü kuşak bir Japon Amerikalıydı ve ailesi için bir hayal kırıklığıydı.

"Heteroseksüel, evli, doktor ya da mühendis olmamı istediler. Ne kadar klişe, değil mi? Meğer eşcinsel ve bekâr bir sanatçıları varmış. Ben de büyük büyükbabam gibi yaratıcı bir şeyler yapmak istedim."

Azaki'nin büyük büyükbabası yirminci yüzyılın ortalarında ünlü bir kart sihircisiydi. Azaki gençliğinde onun hakkında her şeyi araştırmış ve

Görünüşte üniversitede tıp okurken, sanat ve müziğin yanı sıra kendisi de büyü eğitimi aldı. Sihirle ilgili nadir kitapları araştırırken İllüzyon Kitabı'nı bulmuştu. Lund bunu biliyordu çünkü Azaki kitap hakkındaki gerçeği Memphis'te uzun süre içtiği bir gece sonunda açıklamıştı. Azaki sarhoşken daha fazlasını anlatmıştı.

Lund'a küçük siyah kitabı göstererek, "İşte bu," demişti. Bu Pahalı iskambil kâğıtlarının arkası gibi ince altın desenlerle kaplıydı. "Bu benim her şeyim," demişti uyuklu bir sesle. "Bu bir sihir kitabı, dostum Hjaelmer Lund. Ve dışarıda bir sürü sihir kitabı var. Ben biliyorum. Onları gördüm. Onlara sahip olan arkadaşlarım oldu, tıpkı benim gibi."

Azaki bir an için üzgün göründü ve sonra yüzü aydınlandı. Kitabı Lund'a uzatmış ve bakmasını söylemişti. Lund sayfalara göz gezdirmiş ve bunların çizgilerle çizilmiş karalamalarla, insanların, yerlerin ve eşyaların eskizleriyle dolu olduğunu görmüştü.

"Çizimler," demişti Lund.

Azaki de başını salladı. "Kitabın yarattığı illüzyonlar. Bir şeyin görünmesini sağladığımda, kitapta onun bir çizimini bulabiliyorum. Sana neler yapabildiğini göstereyim!" demişti. "Tek yapmam gereken kitabı tutmak ve görmek istediğim şeyi hayal etmek. İstediğim her şeyi görmeni sağlayabilirim."

Lund izlerken Azaki kitabı kavradı. Ve sonra ışıklar belirdi, kitabın kenarlarında dans eden ve dönen parlak renklerden oluşan bir pus oluştu. Lund ağzının açık kaldığını hissetti, hayatında ilk kez gerçek bir şaşkınlık hissetmişti.

"Bak," demişti Azaki, Lund'un şimdi yeniden yemekle dolu olan boş tabağını başıyla işaret ederek.

Lund yemeğe dokunmak için uzanmıştı. Gerçek gibiydi. Gerçek gibi görünüyordu. "Kokusunu alabiliyorum," demişti.

"Hepsi bir illüzyon," demişti Azaki ve Lund onun gururla gülümsediğini görmüştü.

Sonra Azaki gözle görülür bir şekilde rahatlayarak kitabı masanın üzerine bıraktı ve sanki biri bir düğmeye basmış gibi ışıkların bulanıklığı kayboldu ve Lund'un tabağı bir kez daha boşaldı.

"Bir de şuna bak," dedi Azaki kitabı açarak. Aradığı şeyi bulana kadar sayfaları karıştırdı. Sonra kitabı çevirip Lund'a gösterdi; az önce gördüğü, dokunduğu ve kokladığı yemek tabağının kabaca çizilmiş, karalanmış bir resmiydi bu.

"İnanılmaz, değil mi?" Azaki söylemişti.

Lund sadece başını salladı, çünkü tam olarak buydu: inanılmazdı.

Azaki'nin ona sırrını neden söylediğini bilmiyordu ama Azaki'nin Lund'un bir şekilde basit olduğuna karar verdiğini varsayıyordu. Bu alışılmadık bir şey değildi. İnsanlar Lund'un cüssesini gördüler ve onunla biraz vakit geçirdiklerinde pek konuşmadığını fark ettiler ve bu nedenle aptal olduğunu düşündüler. Lund bu durumdan memnundu.

Azaki'yi ve onun rahat arkadaşlığını ne kadar sevse de, adamı biraz yavaş olduğu fikrinden vazgeçirmek gibi bir planı yoktu.

Antofagasta'daki limanın kenarındaki otele geri döndüklerinde, Azaki barda tek başına bir şeyler içmeye gideceğini söyledi. Lund mesajı aldı ve doğruca en üst kattaki süite gitti. Bardan bir bira aldı. minibarı açtı ve bir süre pencerenin önünde durdu. Lund limanı görebiliyordu ve manzara hoşuna gitmişti. Hareketliliği, çalışan insanları görmek hoşuna gidiyordu.

Lund birasını yudumladı ve Azaki'yi düşündü. Tüm bunların altında o yumuşak bir adamdı, nazık bir adam. Lund bunu bir eksiklik olarak görmüyordu; onunla bu kadar uzun süre seyahat etmesini sağlayan şeyin büyük bir parçasıydı.

Azaki, Lund'un beklediğinden daha erken, bir saatten biraz fazla bir süre sonra süite döndü. Minibardan bir bira aldı ve kanepelerde Lund'a katıldı.

"Sanırım ABD'ye geri döneceğiz," dedi Azaki. "Bana öyle geliyor ki New York."

Azaki'nin gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. Bazen üzgün olduğunda, içtiğinde ya da üzgün ve içkili olduğunda böyle oluyordu.

"Tamam," dedi Lund. Aldırmadı. New York'a daha önce sadece bir kez, o da çok daha gençken gitmişti. Tekrar gitmek hoşuna gidecekti.

Birkaç biradan sonra, ikisi de odanın farklı köşelerindeki koltuklara yığılmışken, Lund, "Yap şu işi," dedi.

Azaki teatral bir şekilde iç çekti ama Lund onun yeteneklerini göstermeyi sevdiğini biliyordu. "Tamam," dedi Azaki. İllüzyon

Kitabı'nı çıkardı ve elinde tuttu

gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Kitap birçok renkte parladı ve ardından benzer renkler odanın tamamını aydınlattı, gökkuşağı kıvılcımlarından oluşan bir şelale tavandan üzerlerine yağdı. Lund kanepeye uzandı ve bu illüzyonun tadını çıkararak uykuya daldığını hissetti.

"Tadını çıkarın," dedi Azaki. "Yarın yeni bir macera başlıyor."

Lund karşılık vermek için şişesini kaldırdı ve gözlerini tekrar ışıklara çevirdi.

Ertesi gün bir şey bulacaklarını sanmıyordu; Azaki'yle birlikte seyahat ettiği dokuz ay boyunca hiçbir şey bulamamışlardı ama

sihirli kitapların gizli dünyası hakkında her şeyi öğrenmekten mutluluk duyuyorum.

Bay Webber'in Dairesi ve Izzy'nin Araştırmaları

Ertesi sabah, az uykulu ve çok heyecanlı bir gecenin ardından, Cassie cevapları aramaya gitti ve Kapılar Kitabı'nı da yanında götürdü.

İlk durağı Bay Webber'in Doğu Doksan Dördüncü Cadde'deki binasıydı; dört katlı, kırmızı tuğladan yapılmış, ön cephesinde zikzaklar çizen siyah bir yangın merdiveni olan bu bina kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. Binanın kapısı kilitliydi, denedi ama kapı sıkıca tıkırdadı. Cassie bir an düşündü ve sonra cebindeki Kapılar Kitabı'na uzanarak kapıyı açtığını hayal etti

Kapıyı açıp doğruca koridora çıktı, ama kolu çektiğinde kapı inatla kapalı kaldı.

"Ne?" diye sordu o gün, kelime havaya karışmış bir nefes girdabıydı.

Sokakta hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve kitabı cebinden çıkardı. Kolu çekerken Kapılar Kitabı'nın gökkuşağı ışığıyla çevrili olduğundan emin olmak için tekrar denedi ama Bay Webber'in binasının kapısı hâlâ yerinden oynamıyordu.

"Neden çalışmıyor?"

Bir an hareketsiz durdu ve bulmacayı düşündü. Bulmaca Önceki akşam yaptığı yolculukların hepsi kilitli olmayan kapılardan başlamıştı - dairesindeki kapı, otelin çatı terasındaki kapı. Aklına gelen tek fark, Bay Webber'in binasının kapısının kilitli olmasıydı; kapıyı kullanmadan içeri giremezdi.

Kapılar Kitabı, o zaman neden kitabı kullanarak içinden geçebilsin ki?

"Kilitli kapıları açamıyorum," dedi kendi kendine. Kapılar Kitabı bir kapıyı başka bir kapıya dönüştürebilirdi ama sadece ilk kapı zaten kilitli değilse.

"Huh," diye mırıldandı, sonuç yerleşip katılaşıırken. Doğru hissetmişti. Kilitli bir kapıdan ancak kilitli olmayan bir kapıdan geçerek geçebilirdi. Bu hipotezi test etmesi gerekiyordu.

Cassie tekrar İkinci Cadde'ye doğru yürüdü, bakışlarını caddenin diğer tarafına çevirdi ve kendi kendine mutlu bir şekilde ıslık çaldı. Bir Citibank buldu, içinde bulunduğu bina iskele ile kaplıydı ve kapının üzerinde bir gölgelik sağlıyordu. Citibank'ın kendisi sadece kare şeklinde bir odaydı. beş ATM ve hiç personel yok.

"Mükemmel," diye mırıldandı Cassie.

Kapıya doğru uzandı, diğer eli cebindeydi ve Kapılar Kitabı'nı tutuyordu. Az önce Bay Webber'in binasına girmeye çalıştığı kapıyı, elindeki kolun verdiği hissi hatırladı. Soğuk metali, kilidin içinde tıkırdarken çıkardığı sesi hatırladı. Cebindeki kitabın değiştiğini, daha da katılaştığını fark ederken *tüm* bunları hatırladı -hissetti-.

Yere baktı ve cebine baktı, bir mağaradaki havai fişekler gibi kıvılcım saçan ışıklar gördü ve Citibank'ın kapısını çekip açarken kendi kendine gülümsedi ve bankaya değil, Mr.

Webber'in binası, bir blok güneyde ve köşeyi dönünce. Dünya birden sessizleşti, Cassie'nin burnuna sıcak ve ahşap kokusu geldi.

Kapı arkasından çarpıp İkinci Cadde'yi kapatırken, "Harika," diye mırıldandı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve çok endişelendiğini fark etti.

sokaktaki kilitli kapı, büyüünün artık işe yaramayacağından endişeliydi.

Cebinden Kapılar Kitabı'nı çıkardı ve sayfalar arasında gezinerek bir kapı girişinin çizimine ulaştı. Bir zamanlar karanlık bir odanın, sonra da Venedik'te bir sokağın olduğu yerde, şimdi resim koridoru gösteriyordu Cassie içeride duruyordu. Kendini o çizime bakarken buldu ve sonra gözlerini kaldırıp çevresiyle karşılaştırdı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı gülümseyerek.

Koşarak merdivenlerden en üst kata çıktı. Binanın en üst katındaki tek kapı olan Bay Webber'in dairesinin kapısı kilitliydi. Kadın

Kapıyı sertçe çaldı ve ses lastik bir top gibi duvarlarda ve karo zeminde yankılandı. Bekledi ama evde kimse yoktu.

Cassie, Bay Webber'ın dairesine nasıl gireceğini düşündü. Artık kapıyı gördüğüne, açmak istediği kapıyı deneyimlediğine göre, içinden geçmek için kilitli olmayan bir kapıya ihtiyacı vardı.

Ne yapması gerektiğini anladı. Kapıya bir kez daha dikkatlice baktı, uzandı ve tıpkı sokak kapısında olduğu gibi kolu kavradı. Sonra merdivenlerden inip sokağa çıktı, köşeyi dönüp Citibank'a geri döndü, adımlarını yeniden takip etmek zorunda kaldığı için biraz sinirliydi, ama gizli maceralarındaki yaramazlık ve sihir gibi hissettiren şeyden zevk alıyordu.

Birkaç dakika sonra Citibank'ın kapısını ikinci kez açtı. ve Bay Webber'ın kilitli kapısının arkasındaki karanlık koridora adım attı. Kendini durduramayarak kitaptaki resme tekrar baktı ve resmin bir kez daha değiştiğini, Bay Webber'ın kasvetli iç mekanını gösterdiğini gördü. Webber'ın dairesi.

"Bu sihir," dedi başını yavaşça sallayarak. Bu, önceki gün kitabı ilk kez kullandığı zamanki kadar heyecan vericiydi; hatta daha da heyecan vericiydi, çünkü Şimdi kitabın neler yapabileceğini test ediyor, imkânsızı keşfediyordu. Kitapla bir ilişki geliştiriyordu.

Koridor boyunca yürüdü ve caddeye bakan iki büyük penceresi olan açık planlı bir oturma alanına girdi. Gri, sulu sabah ışığı huzmeleri alan boyunca uzanıyordu. Duvarlar, hepsi dolu ve özenle düzenlenmiş kitap raflarıyla kaplıydı. Pencere kenarında, önünde bir tabure bulunan berjer bir koltuk ve odanın ortasında, ahşap bir ünite üzerinde duran küçük, kare bir televizyona bakan iki kişilik bir kanepede vardı. Mutfak alanı sağ tarafındaydı. Her yer ahşap, deri, kitap ve kahve kokuyordu.

Cassie gözlerini kitap raflarında gezdirdi. Dickens ve Dumas'yı, Hardy ve Hemingway'i, oyunları, edebiyat teorilerini ve müzik notalarını gördü. Modern kitaplar da vardı, fantezi, bilim kurgu ve korku, parlak renklerdeki kitapçıklar bir dizi rafı dolduruyordu. Ama Kapılar Kitabı gibi bir şey yoktu, başka büyülü defterler de yoktu.

Oturma odasının diğer tarafında, uzunluğu boyunca üç kapı bulunan ikinci bir kısa koridor buldu. Banyoyu görmezden geldi ve koridorun sağındaki kasvetli odaya baktı. İtilmiş tek kişilik bir yatak vardı. ve köşede eski bir dolap vardı. Küçük bir pencere

binanın arkasındaki avluya çıktı. Cassie gardırobun içinde giysiler buldu, ama yaşlı bir adamdan ziyade genç bir kadının giysileriydi bunlar. Bay Webber'ın bir zamanlar bir kız arkadaşı olup olmadığını merak etti. Ya da belki bir akrabası. Burada, pencere pervazı boyunca düzgün bir sıra halinde dizilmiş kitaplar vardı. Kitaplar, klasikler ve çağdaş kitaplar, eklektik bir karışım.

Cassie parmağını dikenlerin üzerinde gezdirirken başını salladı ve koleksiyonu bir araya getiren kişinin tadını takdir etti.

Koridorun sonundaki ana yatak odası çok daha büyük bir odaydı; uzak duvara dayalı çift kişilik bir yatak, oturma alanındaki iki pencereye benzer büyüklükte tek bir pencere ve solda giysilerle dolu gömme bir dolap ve yere düzgünce dizilmiş ayakkabılar vardı. Bunlar Bay Webber'ın giysileriydi. Eşarpları, ceketleri ve kullandığı tuvalet malzemelerinin hafif kokusunu tanıdı. Zar zor tanıdığı bu adamı kaybetmenin üzüntüsü yine üzerine çöktü. biliyordu, ama o bunu elinin tersiyle itti.

Dolabın kapağını kapattı ve pencereye doğru yürüdü, ne yaptığını merak ederken karlı sokakta yalpalayarak ilerleyen bir teslimat kamyonunu izledi. Dairede kayda değer hiçbir şey yoktu.

Neden gelmişti?

Gerçekten ne elde etmeyi umuyordu? Yoksa bu sadece Kapılar Kitabı'yla oynamak için bir bahane miydi?

Oturma odasına, kitaplarla ve gün ışığıyla dolu rahat alana geri döndü. Cassie buranın sessiz ve neşeli bir yer olduğuna karar verdi, Bay Webber'ın kesinlikle memnun olacağı bir yerdi.

"Kitabı bana neden verdiniz Bay Webber?" diye sordu odadakilere. "Peki nereden aldınız? Arkasındaki sır nedir?"

Bekledi ama ona cevap verecek kimse yoktu.

"Nasılsın canım?" Cassie işe geldiğinde Bayan Kellner sordu. Bay Webber'ın binasından öğle vakti soğuk havada yürümüştü, kaldırımların temizlenmediği yerlerde donmuş karda ara sıra kayıp düşüyordu ve yüzü rüzgârdan yanmış ve kuru hissediyordu.

"Peki," dedi Cassie.

Bayan Kellner başıyla onayladı. "Bu iyi, canım."

Bayan Kellner yaşlı ya da genç olmasına bakmaksızın herkese "canım" diye hitap ederdi. Kendisi de yaşı belirsiz bir kadındı ve Cassie'ye göre Cassie'nin onunla ilk tanışmasından bu yana geçen altı yıl içinde hiç yaşlanmamıştı. Kısa boylu, sağlam yapılı ve her zaman iyi giyinen bir kadındı.

Sanki son yarım saat içinde başına gelen en kötü şeymiş gibi bir krizden aşığı indi.

Cassie bir çalışan olmadan önce kitapçının müşterisiydi. Şehirdeki ilk birkaç ayında, Avrupa'dan döndükten sonra ve hâlâ hostellerde kalırken, Cassie New York'taki kitapçıları gezmişti. Kellner Books onun favorisiydi - ulaşımı kolaydı, turistlerden ve Midtown'ın kalabalık insanlarından uzaktı ve

kişisel olmayan ve ruhsuz olacak kadar büyük olmadan iyi bir kitap seçkisine sahipti. Haftanın çoğu günü ziyarete gidiyor, personel tarafından tanınıyor ve hatta raflarda yanlış yerde bulduğı kitapları yeniden düzenliyordu. Bu şekilde geçen aylardan sonra Bayan Kellner Cassie'yi bir kenara çekip ona iş teklif etmişti.

"Buraya yeterince sık geliyorsun; bari paranı al."

Gerçek şu ki, Cassie'nin haftalar sonra Izzy'den öğrendiğı gibi, Mr. Kellner'a Alzheimer teşhisi konmuştu ve hızlı bir kötüleşmenin belirtilerini göstermeye başlamıştı.

Bir günün sonunda birlikte ortalığı toplarken Izzy ona, "Yakında dükkânda hiçbir şey yapamayacak," demişti. "Bayan Kellner da ona bakacağı için daha az iş yapacak. Bu yüzden daha fazla yardım. Ve dürüst bir yüzün

var." "Bütün iyi yalancılar öyledir," diye şaka yapmıştı Cassie.

Bay Kellner'ın dükkândaki varlığı yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Karısı ne kadar kısa ve sağlamsa, o da o kadar uzun ve zayıf bir adamdı, saçları dağınıktı ve nazık bir hali vardı, ama Cassie onu dükkana gelmeyi bıraktığı noktada tanıdım. Son birkaç Bayan Kellner yıllarca kocasından neredeyse hiç söz etmemişti ve Cassie onun nasıl olduğunu sorarken kendini hiç rahat hissetmemişti.

Bayan Kellner ona, "Git bir kahve al," diye talimat verdi. "Yorgun görünüyorsun." Bu onun her zamanki nezaketiydi ve hafif bir azarlama olarak sunulmuştu.

Cassie eşyalarını, paltosunu ve içinde Kapılar Kitabı'nın bulunduğu çantasını arkaya koydu ve sonra kahve tezgâhının yanında durdu. Dükkân meşgul değildi, sadece birkaç öğrenci dizüstü bilgisayarlarıyla sehpalara oturmuş, birkaç düzenli müşteri de göz gezdiriyordu.

Kahvesi soğurken dakikalarca önceki akşam olanları elinden geldiğince soğukkanlılıkla anlattı.

"Zavallı Bay Webber," dedi Dionne başını sallayarak ve dilini gıdaklayarak.

"Dün ona hizmet ettin, değil mi?" Cassie sordu. "İşini bitirmeden önce mi?"

Dionne tezgâha yaslanarak, "Doğru," dedi.

"Fark ettin mi . . . ?" Cassie tereddüt etti ama nedeninden emin değildi. "Neyi fark ettim mi?"

"Kahverengi bir kitap taşıyıp taşımadığını fark ettiniz mi? Küçük bir defter gibi?"

Dionne güldü. "Tatlım, vardiyamın sonunda bir erkeğe mi, bir kadına mı yoksa lanet olası bir uzaylıya mı hizmet ettiğimi fark ettiğim için şanslısın. Siparişi alıyorum ve kahvelerini veriyorum. Ellerin de hangi kitapları tuttuklarını fark etmiyorum."

"Doğru," dedi Cassie.

"İyi misin tatlım?"

Cassie kahveyi kaldırarak, "Sadece yorgunum," dedi. "Buna ihtiyacım var."

Cassie dükkânın ön tarafındaki tezgâha doğru yürüdü ve taburesine yerleşti.

"Bayan Kellner?" diye sordu, rahat görünmeye çalışarak. "Evet, canım?"

"Bay Webber'ı tanıyor muydunuz?"

"Ne demek onu tanıyor muydum? Tanıyordum. Dükkanıma gelir ve kitap alırdı. Bunu mu demek istiyorsun?"

Bayan Kellner ile konuşmalarımız genellikle böyleydi. Sorunuzu yanıtlamadan önce size aptal olduğunuzu söylemek zorunda kalırdı. Hiç yoktu

İçinde kötü niyet vardı; sadece böyle konuşuyordu.

"Hayır, yani onun hakkında bir şey biliyor muydun?"

"Yaşlı olduğunu ve yeterince yemediğini biliyorum. O yaşta ve o kadar zayıf bir adam, düşse kırılacak gibiydi. Bu doğru değildi."

"Hep buraya mı geliyordu?" Cassie sordu.

"Bu çok kötü bir İngilizce, canım, 'hep buraya geliyordum'."

Cassie yaşlı kadına bir bakış attı, cesaret edemeyeceği bir bakış. ona birkaç yıl önce bile vermişti. Bayan Kellner içini çekti ve gözlerini dükkânın içine dikti.

"Bay Webber iyi bir müşteriydi," dedi kadın ve Cassie bunun büyük bir övgü olduğunu biliyordu. "Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır bu dükkâna gelirdi. Onu bu kadar zayıf olmadığı zamanlardan hatırlıyorum. Çalıştığı zamanları. O bir

Yakışıklı, uzun boylu ve güçlü bir adam." Yaşlı kadın kendi kendine gülümsedi. "Her zaman yalnızdı," dedi, bilgisayarına dönerek. "Buraya başka biriyle geldiğini hiç hatırlamıyorum. Eşcinsel olup olmadığını merak

ederdim,

Ama müşterilerle böyle şeyler konuşulmaz, değil mi? Ama o iyi bir müşteriydi. Elimizdekiler tükeniyor." Bir an sessiz kaldı, düşüncelerinde kayboldu ve sonra ekledi, "Bir keresinde bir kadın vardı ... bir keresinde bir kızla eve gitti, onun için çok gençti. Sanırım evsiz ya da öyle bir şeydi. Belki de yardım etmeye çalışıyordu."

Cassie daha fazlasını bekledi.

"Belki de başka biriydi," dedi Bayan Kellner başını sallayarak. "Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorum ki kafam karışıyor."

Bayan Kellner işine geri döndü. Cassie çalışmaya çalıştı ama düşünceleri sürekli Kapılar Kitabı'na, onun gizem dolu sayfalarına dönüyordu. Onunla oturup ayrıntıları incelemek istiyordu.

Izzy öğleden sonra geç saatlerde kitapçıya geldi, kapıdan takırdayarak girdi ve yerdeki karları tekmeledi. Saçları ıslanmıştı.

Soğuk havanın etkisiyle yanakları neredeyse komik bir şekilde kızarmıştı.

"Sevgili Izzy," dedi Bayan Kellner, Cassie bakarken Izzy'yi tezgâhın yanında kucaklayarak. "Oyuncak bebek gibi görünüyorsun, şu pembe yanaklara bak."

"Donmuş gibi görünüyorum!" Izzy mırıldandı.

Bayan Kellner Izzy'yi kolunun ucunda tutuyor, sanki yıllardır görmediği bir torunuymuş gibi gözlerini onun üzerinde gezdiriyordu. "O pahalı bibloları satmayı ne zaman bırakacaksın, mmm? Buraya geri dön ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek şeyler sat."

"Üzgünüm Bayan K, ama pahalı biblolar daha iyi para ödüyor. Eğer bana ödedikleri paranın aynısını istiyorsanız, hemen dönerim."

"Ah, para. Gençler sadece paraya önem verir. Hayatta paradan daha fazlası var, canım." Bayan Kellner bir yığın kitap aldı ve arka odaya doğru uzaklaştı.

"Yukarı Doğu Yakası'nda milyonlarca dolarlık bir dairede yaşarken bunu söylemek kolay!" Izzy tezgahın karşısına geçerek Cassie'ye mırıldandı. "Sadece seni özlüyor," dedi Cassie. "Burada ne işin var?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün çalışıyor muydunuz?"

"Daha yeni bitirdim," dedi. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Boş ver. Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Şu ... hakkında." Etrafına bakındı ve sonra sesini alçalttı. "Teleporti kitabı."

Cassie neredeyse gülümsedi. "Burada olmaz," dedi. Bir kadın bebek arabasında yürümeye başlayan bir çocuğu iterek tezgâha yaklaştı. Çocuk elinde büyük bir Önündeki resimli kitabı bir direksiyonmuş gibi uzattı. "Bana on dakika ver, sonra erken bir mola vereceğim. Yürüyüp konuşabiliriz."

Kol kola yürüdüler, buzlu kaldırımında sıcaklık ve denge için birbirlerine sıkıca **sarıldılar**. Cassie'nin çantası omzuna asılmıştı, içinde Kapılar Kitabı vardı. Cadde insanlarla, gürültü ve trafik dumanlarıyla doluydu, herkes sıcacık sarınmış, nefesleri havada kıvrılıyordu. Güneş, daha fazla kar yağma tehdidinde bulunan ağır gri bulutlar tarafından yutulmuş gibi görünüyordu. Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler ve Cassie kendini Izzy ile bu şekilde kol kola yürüdükleri diğer birçok zamanı düşünürken buldu -arkadaşlıklarının ilk günlerinde işe gidip gelirken Arkadaşlarla yenen akşam yemeklerine; Izzy'nin randevu aradığı, Cassie'nin ise eve dönmek için yanıp tutuştuğu gecelere. Bu onların ortak geçmişi idi ve Cassie'ye sanki birbirlerini her zaman tanıyorlarmış, sanki kardeşlermiş gibi geliyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu.

Izzy başını salladı ve şehir kanyonu boyunca önlerine baktı. "Dün gece uyuyamadım," dedi. "Yani, odama döndüğümde muhtemelen uyumuşumdur. Belki birkaç saat."

"Evet."

"Ama bir şey için erken kalkmanız gerektiğinde o uyku gibiydi. Uyanıp duruyorsun ve ..." Izzy başını salladı. "Çektiğimiz videoyu izleyip durdum, bilirsin işte, ... ?"

"Evet," dedi Cassie tekrar. Yaya geçidinde ışıkların değişmesini beklediler ve sonra kalabalıkla birlikte caddeyi geçtiler, iki grup Yayalar bir savaştaki karşıt ordular gibi bir araya geliyor, sonra tekrar ayrılıp farklı yönlere doğru ilerliyor.

"İşe gittiğimde bu konuyu düşünmeden edemedim ve bütün gün Google'da araştırma yaptım."

"Bloomington'de yoğun bir gündü o zaman," diye gözlemledi Cassie. "Google'da ne arıyordun?"

Izzy gözlerini devirdi. "Minnesota'daki hava durumu! Ne düşünüyorsun, Cassie? Senin teleporti kitabın. Google'da araştırıyordum."

Cassie dudağını ısırды, Izzy'nin kendisiyle konuşmadan kitapla ilgili bir şey yapmış olması fikrinden rahatsız olmuştu. "Ne yaptın?"

Öğrenmek mi?"

"Hiçbir şey," dedi Izzy. "Saatlerdir doktora öğrencisi gibi internette geziniyordum. Her web sitesine ve her mesaj panosuna bakıyordum. Her vlog'a, blog'a ve Tanrı bilir başka nelere. Ve hiçbir şey bulamadım. Işınlanma kitaplarına, Kapılar Kitabı'na ya da başka bir şeye atıfta bulunulmuyordu. Hiçbir şey."

"Huh," dedi Cassie, kendi hayal kırıklığı karşısında şaşırarak. "Madem bir şey bulamadın, o zaman neden buradasın?"

Izzy ona inanmayan bir yan bakış attı. "Anlamıyor musun?" diye sordu. "İnternet senin kitabın hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Evet, öyle demiştin."

"Cassie," dedi Izzy, onunla aptalmış gibi konuşarak. "Google her şeyi biliyor. *Her şeyi*. Bahse girerim senin ayakkabı numaranı ve Bayan K'nin vergi beyannamelerini bulabilirim. Ve bu kitap, normal bir şey değil, değil mi? İnsanların bileceği türden bir şey. Peki nasıl oluyor da orada hiçbir şey yok?"

Cassie soru hakkında düşündü. Midesine ağır bir şey oturdu, hoşlanmadığı bir his. Bunu reddetti, görmezden geldi.

"Hadi ama Iz," dedi. "Endişeleniyorsun çünkü hiçbir şey bulamadın. Bir şey bulmuş olsaydınız siz de endişelenirdiniz."

"Sanki biri izliyor, böyle şeylere yapılan tüm göndermeleri siliyor," diye devam etti Izzy, sesi alçak ve telaşlıydı. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Fazla düşünüyorsun!" Cassie hissetmediği bir kahkaha atmaya zorlayarak, "Fazla düşünüyorsun!" dedi. "Sen de az düşünüyorsun!"

Izzy tersledi ve Cassie ona baktı.

Izzy'nin ne kadar ciddi olduğunu ilk kez görerek şaşırdı. "Hiçbir şey önemli değilmiş ve hiçbir şey sana zarar veremezmiş gibi sürekli hayal aleminde dolaştığını biliyorum, ama bu beni ürpertiyor! Polise gitmelisin, Bay Webber'i soruşturmalarını sağlamalısın..."

Cassie, Izzy'nin hemen anladığı suçlu bir yüz ifadesi takındı.

"Cassie," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

"Bu sabah onun dairesini ziyaret etmiş olabilirim," dedi. "Cassie, biri seni görmüş olabilir! Peki içeri nasıl girdin?"

oh . . ." Izzy sözünü kesti ve Cassie başıyla onayladı. "Onu bu şekilde kullanman gerektiğinden emin değilim. Bu konuda daha fazla bilgi edinene kadar olmaz. Tehlikeli olabilir."

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Cassie, yüzünü rüzgâra çevirirken gözlerini kısarak. "Sadece yaşlı bir adamın dairesiydi. Bir şey bulamadım.

Çekmecelerini falan karıştırdım ama sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi

hissettim."

Izzy başını sallıyor, onlar yürürken ayaklarına bakıyordu, belli ki mutsuzdu.

"Hadi, geri dönsem iyi olacak," dedi Cassie.

Bir bloğun sonuna ulaştılar ve geri dönmeye başladılar. Dönerlerken Cassie'nin gözüne bir şey takıldı, bir figür, tanıdık bir yüz. Sokağın karşısında bir adam onları izliyordu - koyu renk takım elbise giymiş, zayıf yüzlü, siyah saçlı bir adam ve Cassie onu daha önce gördüğünü fark etti. Bu adam önceki geceki adamdı, Library Hotel'in terasında oturan adam. Yürürken adamın bakışlarını üzerinde tuttu, onu görebilmek için başını iki yana eğdi.

"Ne oldu?" Izzy sordu.

Cassie ona gülümseyerek, "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Hiçbir şey." Arkasına baktığında adam trafikte artık görünmüyordu.

"Düşündüğümden daha uzun sürdü," dedi Cassie, aniden huzursuzlanarak. "Ben geri dönmek için kitabı kullanacağım."

Izzy'nin yüzü mutsuzluk içinde buruştu. "Cassie. . ."

"Lütfen Izzy, sadece bana güven."

Ses tonundaki bir şey Izzy'nin itirazlarını durdurdu. Bir sonraki sokağa saptılar ve büyük bir şarküteri buldular. Birkaç dakika sonra tekrar Kellner Books'a girdiler, İkinci Cadde'den ve onları izleyen adamdan uzaklaştılar.

Kitap İnsanları

New Orleans'ta, Fransız Mahallesi'ndeki konağında, daha çok Kitapçı olarak bilinen Lottie Moore, Kapılar Kitabı hakkında bilgi veren ve uzun zamandır beklediği bir mesaj aldı.

E-postayı dikkatle okudu, nabzının hızlandığını hissetti ve sonra ayrıntıları aklına iyice yerleştirdiğinden emin olmak için tekrar okudu. Masasından kalktı ve balkona doğru yürüdü. Evinin önünde duran selvi ağacının gölgesindeki metal korkuluklara yaslandı ve Orleans Caddesi'nin aşağısına, uzaktaki Aziz Louis Katedrali'nin kulesine doğru baktı. Yılın bu zamanına göre sıcak bir gündü ama çok nemli değildi. Esinti onu memnun etmişti ve bir süre düşünürken esintinin kendisini yıkamasına izin verdi. Sonra kitap avcısı Azaki'yi aramak için telefonunu çıkardı. Kimden yardım isteyeceği konusunda uzun süre düşünmüştü ve karar kıldığı kişi Azaki'ydi.

"Madam Bookseller," dedi Azaki, cevap verdiğinde.

"Telefonuma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lottie. Azaki'nin kendisinin hayranı olmadığını biliyordu. Daha önce sadece birkaç yıl önce Azaki ona bir kitap sattığında görüşmüşlerdi. Bunu, özel bir kitabın açık pazarda satılmasından mutlu olduğu için değil, hayatta kalmak için, zorunluluktan yapmıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Neredesiniz?"

Azaki hemen cevap vermedi. "Güney Amerika diyelim."

"İhtiyatınızı anlıyorum, ancak bu konuşma kesinlikle gizlidir."

"Güney Amerika," dedi Azaki tekrar. Temkinli bir adamdı. Lottie onu suçlamadı.

"Dürüst olacağım Bay Azaki," dedi. "Güvenilir ve dikkatli birine ihtiyacım var."

"Ne için?"

"New York'ta ortaya çıkan özel bir kitap hakkında istihbaratım var."

"Dinliyorum," dedi Azaki, sesi kısa bir süreliğine trafik ve sokak gürültüsü.

"Size söylemek üzere olduğum şeyi nasıl bildiğimi açıklama özgürlüğüne sahip değilim, ancak Kapılar Kitabı'nın ortaya çıktığına inanıyorum."

"Kapılar Kitabı," dedi Azaki. "Emin misin?"

"Eminim."

Azaki bir an sessiz kaldı. "İlginç." "Onu almak için güvenilir birine ihtiyacım var."

"Sana getirip satması için mi?" Azaki sordu.

"Elbette," dedi Lottie. "Kârı bir düşünsene. Benim payımdan sonra bile, hayatının geri kalanında kaçıp saklanmana yetecek kadar paran olur. İstedğin bu, değil mi?"

Azaki cevap vermedi. Korkmuştu ve ihtiyacı vardı. Pazarlık yaptığı şey buydu.

"Eğer o kitap yanlış ellere geçerse ..."

Onun ne demek istediğini biliyordu. *Kimi* kastettiğini. Ama hiçbir şey söylemedi. "Bana ne bildiğini söyle," dedi sonunda.

Lottie ona detayları anlattı. "Sizden yardım istiyorum, bu yüzden New York'a uçuşunuzu ödeyeceğim, eğer bana hangi havaalanından ayrılmak istediğinizi söylerseniz

"dan."

"Gerek yok," dedi Azaki. "Birkaç bileti karşılayabilirim."

"Bir çift mi?"

"Ben ve korumam," diye açıkladı. "Yeni bir adamım var. Büyük bir adam. Ellerini çok iyi kullanıyor. Bunu bilen başka biri var mı?" "Muhtemelen," dedi Lottie. "Ama henüz bilmiyorlarsa bile yakında öğrenecekler. Bu bir beslenme çılgınlığı."

"Evet," diye kabul etti Azaki.

"Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum," dedi Lottie. "Biraz daha sıra dışı bir şey. İşte bu yüzden sana geliyorum. Kitabı taşıyan kadınlardan birinin adı Isabella Cattaneo."

"Ne olmuş ona?"

"Eğer onu bulduğunuzda yalnızsa, onu bana getirmenizi istiyorum."

"Ne?"

"Onu bana getirmeni istiyorum."

"Neden?"

"Onu korumam gerek."

"Onu neyden
koruyacaksın?"

"Bu seni ilgilendirmez. Yapacak mısın? Kitabı alıp kadını bana getirir misin?"

Azaki bir an için düşündü ve Lottie'nin duyduğu tek şey rüzgâr ve trafikti.

"New York'a gitmeme izin verin," dedi sonunda. "Oraya varır varmaz sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapattı.

Lottie telefonunu bir kenara bıraktı ve tekrar korkuluklara yaslandı. Kapılar Kitabı için endişelenmiyordu; bunun öyle ya da böyle başına geleceğini biliyordu ve son satışını yapıp bir kez ve herkes için iş. Azaki bu noktada gerçekten sadece bir sigortaydı. Azaki'ye asıl ihtiyacı olan şey kadını ona getirmesiydi. Asıl mesele buydu. Çünkü bir söz vermişti ve sözlerini her zaman tutardı.

Bir zamanlar Kütüphaneci olan ama artık bir gezgin olan Drummond Fox, o sabah uyandığında aklında önceki akşam gördüğü kadınlar vardı. Onları bulmak, başlarına gelebilecek her türlü kaderden kurtarmak için bir aciliyet hissetti. Duş aldı ve giyindi, sonra da kütüphaneden üç kitabını aldı. Altın kapağı ve altın sayfalarıyla Şans Kitabı; Gölgeler Kitabı; ve Anılar Kitabı. Kitap üzerinde oyalandı kapağını açtı ve ilk sayfadaki özenle kaleme alınmış metne baktı, tıpkı yıllar boyunca binlerce kez yaptığı gibi.

*Bu Hatıralar Kitabı. Paylaşın, bir
anıyı paylaşmak için, Verin, bir
anıyı vermek için,
Ve al, bir anı almak için.*

Drummond sık sık kendi anılarını almayı, özel kitapları, kadını ve Tilki Kütüphanesi'ni unutup yeni bir hayata başlamayı düşünmüştü. Çok cazip gelmişti ama her zaman direnmişti. O

Şimdi yine direndi, çünkü bir amacı vardı. Kapılar Kitabı'nı taşıyan kadını bulmak zorundaydı.

Anılar Kitabı'nı diğer iki kitapla birlikte cebine koydu. Kalçasında hafif bir şişkinlik oluşturdular, ama bu konuda rahattı, her zaman orada olduklarını böyle biliyordu - normalde o kadar hafif ve önemsizlerdi ki, onlara sahip olduğunu unutmak kolaydı. Soğuk sabaha adımını attı, rüzgâr yanaklarını yakıyordu ve karla kaplı şehri yönsüz bir şekilde, yüksek binaların arasındaki gölgelerdeki uzun caddelerde, geniş ve dar sokaklarda yürüdü. Bir sokak satıcısından sosisli sandviç aldı, kola içti ve sonra şansına güvenerek biraz daha yürüdü.

Onları gördüğünde öğle vaktiydi. Yukarı Doğu Yakası'nda bir kavşakta durmuş ışıkların değişmesini bekliyordu ve karşı köşedeki iki kadını fark etti. Sarışın olan onu gördü, caddenin karşısına baktı ve ciddi bir ifadeyle gözleriyle buluştu. Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar, ama o karşıdan karşıya geçip karlı kaldırımında kayarak tökezleyip düştüğünde, kadınlar çoktan sokağın sonuna varmışlardı. Birkaç dakika sonra o köşeye ulaştığında onlardan hiçbir iz yoktu. Gidebilecekleri tek yer, cadde boyunca uzanan ilk kapı olan bir şarküteri idi. Drummond dükkâna girdi ama tezgâhın arkasındaki yaşlı kadından başka kimse yoktu.

Sokağa döndü ve orada durdu, nefes nefese, bir şey kaçırmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Apartman kapılarından başka bir şey yoktu, o sokakta yaşamadıkları sürece kadınların gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Ama Drummond durumun böyle olduğunu düşünmüyordu. Başka bir açıklaması olduğunu düşünüyordu ve o gün olduğundan daha da emindi. önceki akşam.

Kapılar Kitabı'ydı, ne kadar inanılmaz görünse de.

Dr. Hugo Barbary, Drummond Fox'tan bir blok ötede duruyordu.

Adamın sabah gezintisi. Hugo kitap avcısı olmadan önce de avcıydı ve bir gece önce adamın karda bıraktığı izleri Washington Meydanı'ndan Kütüphane Otel'i'ne kadar takip etmek onun için kolay olmuştu. Barbary aynı yerde kendi odasını ayırtmıştı ve kapıcıya yüklü bir rüşvet vererek her seferinde kendisine haber verilmesini sağlamıştı.

Drummond binadan ayrıldı. Barbary bütün sabah onu takip etmiş, adamın neyin peşinde olduğunu merak etmişti.

Barbary, Drummond Fox'un kitapları olduğunu biliyordu. Kimse on yıl boyunca bulunmadan, bir tür yardım almadan hayatta kalamazdı. Özellikle de Drummond'u arayan insanların türüne bakılırsa.

Barbary'nin kendisinin sadece iki kitabı vardı, hayatını zevk aldığı türden zevkler ve zenginliklerle doldurmak için fazlasıyla yeterliydi. Ve bunlar da güçlü kitaplardı, kesinlikle şimdiye kadar yalnız kalmasına yetecek kadar güçlü. Ama bir gün, er ya da geç, birilerinin onun için geleceğini biliyordu: Nijeryalı Okoro piçi ya da onun gibi biri. Ya da kadının kendisi. Bu, kimin en çok kitabı ve en çok gücü toplayabileceğini görmek için yapılan bir silahlanma yarışıydı.

Hugo kendi yeteneklerine güveniyordu ve başkalarında korku uyandırdığını biliyordu. Ama mümkünse elinde daha fazla kitap bulundurmanın akıllıca olacağını da biliyordu. Kütüphanecinin on yıl boyunca tespit edilmekten kurtulmak için kullandığı kitaplara benzer kitaplar. Bu tür kitaplar gerçekten de çok faydalı olabilirdi.

Barbary sokağın karşısından Drummond Fox'un köşede dikilişini izledi, yüzünde sanki az önce önemli bir şey kaybetmiş gibi hafif şaşkın bir ifade vardı.

Sonra adam tekrar yürüdü, Yukarı Doğu Yakası'ndan güneye, Midtown'a doğru ilerliyordu.

Hugo aldırmadı. Yürümeyi seviyordu, bu onu sağlıklı tutuyordu.

Aynı saatlerde, gün ortası yerine akşamın erken saatlerinin yaşandığı Londra'da Marion Grace, Covent Garden'daki kalabalık bir İtalyan restoranında kız kardeşini bekliyordu. Marion kız kardeşini beş yılı aşkın bir süredir görmemişti - artık nadiren biriyle görüşüyordu - ama kız kardeşi acil bir buluşma için e-posta göndermişti. Bu yüzden Marion evinden çıkıp Docklands ve Covent Garden'a doğru yola çıktı. Yolculuk boyunca gergin ve rahatsız hissetmişti ve ancak restorana vardığında ve arka köşede bir masa verildiğinde gerçekten biraz rahatlamıştı.

"Rezervasyon yapılırken," diye açıkladı garson, "sessiz bir masa talep edilmişti. Umarım bu işinizi görür?"

Marion teşekkür ederek gülümsedi, kız kardeşi onun korkularını düşünecek kadar düşünceli olduğu için minnettardı. Beklemek için yerleşmişti. Garson bir sepet içinde ekmek ve ardından bir içki getirmiş, ardından Marion bir dakikalığına telefonuna dalıp gitmiş, bir mesaj olup olmadığını merak etmişti

Başını kaldırıp tekrar baktığında kadın oradaydı, masanın karşısından kapkara gözleri ve güzel yüzüyle onu izliyordu.

Marion'un nefesi kesildi. Kadın yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı.

Marion yardım ister gibi yüzünü restorana doğru çevirdi ama başka hiç kimse kadının kim olduğunu bilmiyordu. Hiçbiri çiçekli bir elbise giymiş çekici bir kadından başka bir şey göremezdi.

"Sen," dedi Marion, sesi titreyerek. Kadın onun bakışlarına karşılık verdi, hiçbir şey söylemedi.

Marion yutkundu ve boğazının çok daraldığını hissetti. "Kız kardeşimle buluşuyordum," dedi Marion.

Kadın onun bakışlarını tuttu, sonra yavaşça başını salladı.

"Sen," dedi Marion. "Kız kardeşim, öyle mi ..."

"Kız kardeşin öldü," dedi kadın basitçe. Sesi sessizdi, sözleri neredeyse fısıltıyla söylenmişti. Marion dehşet içinde başka tarafa baktı.

Kaçmayı düşündü ama nasıl kaçabilirdi ki? Beş yılını saklanarak geçirmiş yaşlı bir kadındı. Ve kadının hangi kitaplara sahip olduğunu kim bilebilirdi?

"Ne istiyorsun?" Marion sordu, sesi artık titriyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Kadın yoldan geçen bir garsonun dikkatini çekti. Adam dinlemek için beline kadar eğildi ve kadın adamın kulağına yakın bir şeyler söyledi, sonra adam başını sallayıp aceleyle uzaklaştı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Marion. "Lütfen. Beş yıldır bir münzevi gibi yaşıyorum. Kimseyle konuşmadım."

Marion konuşurken kadın ekmeğin sepetini inceliyordu. Beyaz bir ekmeğin aldı ve kokladı.

"Kız kardeşime ne yaptın?" Marion bilmek istememesine rağmen sordu.

Kadın Marion'un bakışlarıyla karşılaştı ve ekmeğin yavaşça ortadan ikiye böldü. Sonra ağzının kenarları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Kitabım yanımda değil," dedi Marion o zaman ve bir parça ekmeğin ağzına götürürken kadının gözleri yine ona kaydı. Garson elinde bir kadeh şampanyayla yeniden geldi ve şampanyayı masaya koydu. Kadın ekmeğin çiğniyor, sessizce Marion'u izliyordu.

"Bende değil," diye ısrar etti Marion. "Ben istemedim. Onu aramaya gelmeni istemedim."

Kadın şampanyasını yudumladı ve yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi; içkiyi bardaktan inceledi ve sanki tadı beklediği gibi değilmiş gibi dudaklarını şapırdattı.

"Bende olsaydı bile istemezdim," dedi Marion. "Neşe Kitabı'nı ne yapacaktın?" Marion'un ağzı kapandı, nefreti sonunda korkusunu yenmişti. "Neşe senin önemsendiğin son şey. hakkında."

Kadın ekmeğinden biraz daha yedi. Marion

onu izledi, bekledi.

Bir şeyi beklemek.

Dehşeti bekliyorum.

"Onu Drummond'a gönderdim," dedi sonunda. "Onu güvende tutmak için on yıldan fazla bir süre önce gönderdim, tamam mı? Bu dünyaya yaptığın şey bu. Neşe Kitabı'nı saklamamı sağladın çünkü bu senin eline geçmesinden daha iyiydi."

Marion gözlerindeki yaşlarla şaşırdı. Bunların korku gözyaşları mı, kız kardeşi için gözyaşları mı, yoksa bu kadının yarattığı dünya için gözyaşları mı olduğunu bilmiyordu.

"Yaptığın buydu," dedi eliyle gözlerini silerek. "Hiç utanman yok mu senin?"

"Tilki Kütüphanesi nerede?" diye sordu kadın, sesi o kadar kısık ki Marion ne dediğini duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"Tilki Kütüphanesi'nin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Marion aniden paniğe kapılarak. "Neden bileyim ki? Bilmek istemezdim! Kimse bilmek istemez çünkü bu sadece sizin onlar için geleceğiniz anlamına gelir, değil mi?"

Kadın ekmeğe bakıyordu ama kaşlarını sorar gibi kaldırdı: *Gerçekten, insanlar böyle mi söylüyor?*

"Sadece Drummond Fox biliyor," dedi Marion. "Tilki Kütüphanesi'ni bulmak istiyorsan onu bulmalısın. Bana neden sorduğunuzu anlamıyorum!"

Kadın hiçbir şey söylemedi. Çok güzel bir kadındı, diye düşündü Marion, böylesine güzel bir pakete sarılmış bir karanlık.

"Drummond Fox'u asla bulamayacaksın," dedi Marion, korkusunun omuzlarından atılmış bir palto gibi kayıp gittiğini hissederek. Öleceğini biliyordu ve bu düşüncenin onu ne kadar özgürleştirdiği inanılmazdı. Kendi kendine gülümsedi ve kadın ekmeğinin yenmemiş kısmını masaya bıraktı.

"Bunca yıldır onu bulamadın ve şimdi de bulamayacaksın, değil mi? Sen?"

Kadın boş ve güzel ifadesiyle ona baktı.

"Oh, bu yıllardır aldığım en iyi haber," dedi Marion, bir anlık sevinçle ellerini birbirine kenetleyerek. "Oh evet! Eğer onu bulamazsanız, Fox Kütüphanesi'ni asla bulamazsınız, değil mi?"

Marion gerçekten güldü ve gerginliğin azalmasıyla birlikte etrafındaki hava da hafifçe gevşemiş gibi hissetti.

Kadına baktı ve onun ne kadar boş olduğunu, her türlü insani özden ne kadar yoksun olduğunu gördü. Bir kadın portresi gibiydi, diye düşündü Marion, güzel ama hayattan yoksun.

Sonra kadın uzanıp elini Marion'un koluna koydu, ağzı ani ve acımasız bir alaycıydı. Bir an sonra Marion hemen hissetti, Sanki kocaman bir el kalbini yakalamış ve sıkıyormuş gibi muazzam bir acı.

Nefes nefese kaldı ve masanın üzerine düştü, çatal bıçak ve bardaklar şangırdadı. Birkaç dakika içinde öldü, gözleri metal su sürahisinde kendi çarpık yansımasını, çığlık atan yaşlı bir kadının yüzünü gördü.

Kadın Covent Garden'dan güneye, Thames Nehri boyunca uzanan rıhtıma doğru yürüdü, sessiz öfkesini okşuyor ve etrafındaki hareketli, hareketli dünyadan nefret ediyordu.

Tüm çalışmaları boşa gittiği için çok öfkeliydi. Neşe Kitabı'na ulaşamıyordu. Bir transatlantik uçuşuna tahammül etmişti ve şimdi eve dönmek için bir başkasına tahammül etmek zorundaydı.

Westminster Köprüsü'ne doğru yürüdü, Westminster Sarayı ışıklandırılmıştı ve akşam karanlığında altın gibi parlıyordu. Köprü kalabalık insanlarla, insanlığın geliş ve gidişleriyle dolup taşıyordu. İnsanlar yürürken sohbet ediyor, gülümsüyor ya da birbirlerini iterek geçiyorlardı. Kadın, tüm bunların arasında yüz ifadesi olmadan, bir köpekbalığının süzülüşü gibi ilerliyordu. balık sürüleri.

Acı vermek istiyordu, acı çektirmek istiyordu. Bu her zaman doğrudu ama yaşadığı hayal kırıklığı göz önüne alındığında, bugün özellikle doğrudu. Bu restorandaki yaşlı kadını öldürmek için yeterli değildi. Bu anlık, tatmin edici olmayan bir gereklilikti. Kadın kendini daha büyük bir acıyla sakinleştirme, dünyanın ona acı içinde şarkılar söylemesini sağlama ihtiyacı hissetti.

Kadın köprüden geçerken gece yaklaştıkça gün daha da karardı ve içinden geçtiği insanlar kasvet içinde etraflarına baktılar, sanki

Bir şekilde aralarında neyin hareket ettiğinin farkındaydı, sanki aniden huzursuz olmuş ama nedenini bulamamış gibiydi.

Kadın, genç bir annenin kendisine doğru yürüdüğünü ve muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşlarında bir kızla el ele tutuştuğunu gördü. Kız yürürken zıplıyordu ve krem rengi bir palto ile beyaz çoraplar giymişti. Başına kulaklık takmıştı ve yanakları Thames Nehri'nden esen soğuk rüzgârla kızarmıştı. Gözleri Parlamento Binası'nın, gökyüzünü delen saat kulesinin görüntüsünü alırken kız gülümsüyordu. Parlak, sağlıklı ve canlıydı ve annesi çok mutlu görünüyordu, kendinden çok memnun, dünyaya getirdiği şeyden çok memnun. Kadın tüm bunlardan nefret ediyordu.

Onlar yaklaştıkça kadın kendini çifte doğru bıraktı ve bunu yaparken çantasından Umutsuzluk Kitabı'nı çıkardı ve kiliseye giden bir kadının İncil'ini tutması gibi göğsüne bastırdı. Hissetti ki Kitabın gücü, umutsuzluk, etrafındaki havada köpürüyordu. Kitabı hayata geçirirken kenarlarından karanlık sızıyordu ama kimse ona doğru bakmıyordu.

Çocuk yanından geçti ve kadın uzanıp parmaklarının kızın yumuşak, pembe yanağını okşamasına izin verdi. Umutsuzluk bir sürahidenden akan su gibi içinden aktı ve o kısa temas anında çocuğun içine fişkırdı. Kadın bundan, içinden geçip çocuğun içine akan ıstıraptan heyecan duydu. canlı, genç bir vücut.

Anında acı dolu bir feryat duyuldu ve kadın yürümeye devam ederken omzunun üzerinden bakınca annenin endişeyle çömeldiğini, çocuğunu iki eliyle tuttuğunu ve alınının endişeyle kırıştığını gördü.

Çocuk ağlarken içini bir boşluk kapladı ve kadın kızın gözlerinin artık Westminster Sarayı'nın arkasındaki gece göğü kadar karanlık göründüğünü düşündü.

Kadının şarkısını söylerken hissettiği ani dehşet karşısında çığlık atan çocuğun yüzü buruşmuş ve kızarmış, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmıştı. Sanki acısının kaynağını biliyormuş gibi başını çevirip kadına baktı. Annesi ona sarılıp üzülürken, köprüden geçen diğer insanlar ikiliye bakışlar fırlatıp etraflarında dolanırken, kız gözyaşlarının arasından kadını izledi.

Kadın arkasına baktı ve kıza gülümsedi: *Evet, çocuğum*, dedi o gülümseme. *O bendim. Sana hediye.*

Kadın, çocuğun bir daha asla gülümseyemeyeceğini biliyordu. Mutluluğu ya da neşeyi asla tadamayacaktı. Kadının ona aktardığı sefalet ve umutsuzluk yüzünden yetişkinliğe kadar bile yaşayamayabilirdi.

Ve bu kadını tatmin etti. Kendisi de bir zamanlar masum, mutlu bir kızdı, değişim ona gelmeden önce. Kadının duyması için acısını dünyaya haykırmak varken neden bir kız mutlu olsun ve gülümsesin ki?

Kadın yoluna devam etti, çaresiz çocuğun çığlıkları arkasında gökyüzüne doğru uçuyordu, keyifli, korkunç bir şarkı.

Bir Seyahat Gecesi

Akşam olmuştu ve Cassie kitapçıda yalnızdı. Kucağında Kapılar Kitabı ile tezgâhta oturuyor, sayfaları yavaşça çeviriyor ve gözlerini karalamalar ve resimler üzerinde gezdiriyordu. Çoğu onun için anlamsızdı ama gözleri resimlere ve karalamalara takılıyordu. Açık ve kapalı kapılar ve koridorlar. Yüzler de vardı, erkekler ve kadınlar, çocuklar ve yetişkinler ve Cassie bu insanların kim olduğunu merak etti. Ondan önce bu kitaba sahip olmuşlar mıydı? Cassie'nin yüzü de bir gün sayfalarda onlara katılacak mıydı? Onlara ne olmuştu?

Cassie ilk kez Izzy'nin kitabı kullanmanın riskli olduğu konusunda haklı olup olmadığını sordu. Ama bunun üzerine Cassie'nin aklı önceki akşama ve Bay Webber'le yaptığı son konuşmaya gitti. Ona dışarı çıkmasını ve dünyayı görmesini söylemiş, seyahatleriyle ilgili hikâyeler anlatmıştı.

Elbette bunun nedeni Kapılar Kitabı'nı ona hediye etmeyi planlıyor olmasıydı.

Bu bir mesaj mıydı?

Cassie kitabı bir kenara koydu ve dükkânı kapatmadan önce temizlik yapmaya başladı.

Fincanları ve tabakları sehpadan kaldırırken, yıllar önce büyükbabasıyla yedikleri bir akşam yemeğini hatırladı; ikisi masada yahni yiyorlardı ve büyükbabası ona seyahat etme hayallerini itiraf etmişti.

"Sadece bir kasaba öteden geçerken bile çok heyecanlanıyorum," demişti ona, tabağına yahni koyarken. "Şu yol, herhangi bir yere kadar gidiyor ve ben

sadece devam et. Bir uçağa binip bambaşka bir ülkeye gittiğinizi hayal edin. Tüm dünya altınızdan geçerken gökyüzünde olmak."

Büyükbabası hiç seyahat edememişti. Hayatı iş, faturalar, sorumluluklar ve Cassie'yi büyütmekten ibaretti ve bunun her zaman "bir gün" denen o orta mesafeli yerde yapmayı planladığı bir şey olduğundan emindi, ama "bir gün" onun için hiç gelmemiştir.

Bu nedenle, ama daha çok istediği için, Cassie kitabı kullanmayı bırakmayacağını biliyordu. Büyüye ve imkânsızlığa sırtını dönmeyecekti.

O gece Cassie dükkânı kilitledi ve arka odanın kapısını kullanarak kendini Avrupa'ya, yıllar önce ziyaret ettiği yerlere götürdü. Önce yine Venedik'e, önceki akşam evinden gördüğü caddeye gitti. Kapı aralığından geçip kaldırım taşlarının üzerine çıktı. Soğuk ve kuru bir geceydi ve Cassie bir an için dönüp sokağın görüntüsüne hayranlıkla baktı, gözleri parlıyordu. Çömeldi ve bir elini ayaklarının dibindeki yere koyarak bunun gerçek olduğundan emin oldu. Az önce girdiği kapı hâlâ aralıktı ve Orada Kellner Books'un içini gördü, kalbini heyecanla çarptıran imkânsız bir manzaraydı bu.

"Bu gerçek," dedi. "Hepsi gerçek."

Kapıyı kapattı, bir yandan da daralan aralıktan buzdolabının sönen ışığını yakalamaya çalışan biri gibi New York'u izliyordu. Sonra olduğu yerde durdu ve Venedik havasını içine çekti. Bu saatler Şafak sökmeden önce sokaklar karanlık ve sessizdi. Cassie gözlerinin dolduğunu hissetti, sevinç gözyaşları, şaşkınlık gözyaşları.

Sağına döndü ve ayak sesleri etrafında yankılanarak birkaç dakika yürüdü. Sokağın sonuna geldiğinde, sokak birkaç garip köşeyi döndükten sonra bir yaya köprüsünün altından geçerek iki yüksek binanın arasındaki bir çatlaktan kaybolan dar bir kanalla birleşiyordu. Kanalin suyu siyah bir cam gibi kıpırtısızdı. Kanalin diğer tarafında, ortasında eski bir taş kuyu bulunan küçük bir meydan -kampo, diye hatırladı Cassie- vardı. Gündüz vakti

O meydanın etrafındaki restoranlar masa ve sandalyelerini kurarlardı. Günün ortasında güneş tam tepede olurdu ve dünya sıcak ve aydınlık olurdu. Cassie o meydanda ucuz şarap içerek ve kitap okuyarak çok mutlu saatler geçirmişti. Şimdi meydan boştu, çevredeki binalar bir mezarın etrafında toplanmış yas tutanlar kadar gürültüsüzdü.

Cassie kanaldan uzaklaştı ve adımlarını geri çekerek gözyaşlarını sildi. Gözlerinden mutluluk yaşları süzülüyordu. Fırının önünden geçti, çok geçmeden fırıncıların orada hamur yoğurup fırınları ateşleyeceklerini biliyordu ve köşedeki küçük kafeyi geçtikten sonra sola dönerek iki bina arasındaki bir geçide girdi.

Jeolojik bir fay üzerinde yürümek gibiydi, gökyüzü yükseklerde zikzaklı bir çatlaktı. Cassie Venedik'e ilk kez gittiğinde sadece dolaşmayı, bu gizli geçitleri keşfetmeyi ve bunların yol açtığı sürprizleri - ilerlemesini durduran ve onu geri dönmeye zorlayan beklenmedik kanallar; ya da ufalanan kırmızı tuğlalı yüksek binalarla çevrili küçük bir meydan - çok sevmişti,

Öğle güneşine karşı kepenklerini kapatmış pencereler ve koyu renk ağır giysiler içindeki yaşlı İtalyan kadınlar kapı önlerinde yüksek sesle konuşuyor ve birbirlerine el kol hareketleri yapıyordu. Cassie'nin hatırladığı gündüz vakti şehir buydu ama şimdi yürürken farklı bir yerdi. Dar geçitler neredeyse ürkütücü, klostrofobikti ve geçidin sonunda beliren ve çıkışını engelleyen tuhaf insanların düşünceleriyle kendine eziyet etmeye başladı.

Uzun, geniş bir meydana çıktığında aşırı aktif hayal gücünden sıyrıldı. Alanın kenarlarındaki binalar çoğunlukla sessizdi ama birkaç ışık yanıyordu, kepenklerin ardında gece hayatı vardı. Binalar Cassie'nin gözüne çok güzel görünüyordu. tuğlalar ve çatlak sarı ve turuncu sıvalar, ancak farklı bir zaman ve mekânı, tarihi, hikâyeleri ve bu muhteşem şehirde yaşamış ve yaşamaya devam eden tüm insanları çağırıyor.

Cassie geçitlerden ve meydanlardan geçerek güneye ve doğuya doğru ilerledi, ta ki Büyük Kanal'a ve Rialto Köprüsü'ne gelene kadar.

Köprüdeki turistik dükkânların hepsi kapalı ve sessizdi ama birkaç tane daha dükkân vardı.

Saatin ilerlemesine rağmen insanlar buradaydı; köprünün kenarında durup kıkırdayan ve fısıldaşan sarhoş genç turistler; omzunda üçayak üzerinde fotoğraf makinesi olan ve gün doğumu için en iyi noktayı arayan bir adam; ve sanki bir şey için çok erken ya da çok geç kalmışlar gibi büyük valizlerin üzerinde asık suratla oturan birkaç genç Asyalı adam. Cassie, bu adamların arasında tek başına bir yer buldu.

Turistik dükkânların arkasına ve köprünün kenarına geçip geniş kanala baktı. Burası soğuktu, binaların korumasından uzakta, kanal sularıyla birlikte hareket eden ve ona sürtünen soğuk bir rüzgâr vardı. Fakat Cassie umursamadı; birkaç dakika durdu ve Venedik'in gece görüntüsünü içine çekti. Büyük Kanal'ın suyu sessizce, nazikçe hareket ediyordu ve yakındaki teknelerin hafif vuruşlarını duydu

birbirlerine karşı bağlanmış uykularında. Gökyüzü berraktı, yıldızlarla bezeliydi ve kambur bir ay siyah suya süt dalgaları sıçratıyordu.

Sonsuza kadar orada kalmak, tek başına, güzel, uyuyan şehrin tadını çıkarmak istedi. Ama soğuktan titremeye başladı ve ardından iki Asyalı adamın bavullarını götürürken çıkardıkları gürültü onu hayal aleminden çıkardı. Sokaklarda ilerlemeye devam etti, önündeki adamların yorgun konuşmalarını takip ederek kendini St.

Mark's Meydanı, kırmızı-turuncu kampanıl tam önünde bir kare kalem diken diken olmuştu. İleride, meydanın diğer tarafında, bavullarını ileriye doğru götüren iki Asyalı adamı gördü.

Cassie sola dönerek, meydanın doğu ucunda sarımsak soğanı kümeleriyle çömelmiş duran San Marco Bazilikası'nın önünden yürümeye başladı.

Kubbeler ve haç işaretleri gökyüzünü deliyor, kapıların üzerindeki mozaiklerin süslü altın rengi ay ışığında parlıyordu. Tekrar Büyük Kanal'ın kenarına, bazilikanın hemen ötesine ulaştı ve sıra sıra bağlanmış, sabahı, turistleri ve hareketliliği bekleyen bir gondol filosu gördü.

Cassie döndü, ellerini iki yanına uzattı ve başını geriye atıp üzerinde dönen yıldızlara bakarken güldü.

"Venedik'teyim!" diye bağırdı, sesinin gecenin içinde takırdamasını umursamadan, bir at gibi dörtlüla meydanı dolaştı. "Venedik'teyim," dedi tekrar, daha sessiz bir şekilde.

Gözlerini sildi, orada bir kez daha yaşlar hissetti ve meydan boyunca geri yürüdü. Gündüzleri ne kadar kalabalık olduğunu, gezi teknelerinin taşıdığı turist ordularını, garsonları ve etrafta uçuşan güvercinleri hatırladı. Orada, sessizliğin içinde tek başına olmaktan memnundu ama şimdiden farklı bir yerde olmak, farklı bir lezzeti tatmak için sabırsızlanıyordu.

Meydanın uzak tarafındaki bir geçide girdi ve aradığı şeyi bulana kadar birkaç dakika yürüdü: çarpık küçük bir meydanda küçük bir otel, lobiye açılan kapının üzerindeki ışık yanıyordu. Kapılar Kitabı'nı çıkarıp bir elinde tuttu ve yumuşak

Başka bir antik kentteki başka bir kapıyı hatırladığında gökkuşağının ışığı yüzüne vurdu ve sonra otelin kapısını açtığında Prag'da bir ara sokakla karşılaştı.

Arnavut kaldırımlarına çıktı -burada Venedik'tekinden daha kalın, daha yuvarlak kaldırımlar vardı- ve yıllar önce kaldığı gençlik yurdunun kapısına döndü.

Görünüşe göre Venedik sokakları artık o gençlik yurdunun içinde yaşıyordu ve Cassie kapıyı kapatırken bu düşünceye kıkırdadı.

Prag'ın Eski Şehir Meydanı'na yürüdü; burada zarif eski binalar geniş bir kaldırım taşının üzerinde karşı karşıyaydı ve Cassie'nin kalbini neşe doldururken zıplayarak geçtiği bir dans pistinin etrafında seyirciler vardı. Cassie'nin zıplayarak yaptığı danstan ürken bir güvercin sürüsü, panik içinde kanat çırparak gökyüzüne dağıldı.

Eski Şehir'de, Venedik'tekiler kadar dar ve eğri büğrü sokaklar boyunca yürüdü. Ancak binaların daha alçak ve daha az sıkışık olduğu bu yerde gökyüzünü daha fazla görebiliyordu ve duvarlar ona hiçbir zaman orada olduğu kadar yakın olmamıştı. Cassie yıllar önce ziyaret ettiği karanlık kafelerin ve çikolata dükkânlarının önünden geçerek Geniş Vltava Nehri üzerindeki Charles Köprüsü. Tıpkı Venedik'te olduğu gibi, su kenarı daha soğuktu. Nehirden gelen esinti güçlüydü ve Cassie'nin yine paltosunun içinde titremesine neden oluyordu ama o bunu görmezden gelerek eski lambalar ve dökme demir heykeller arasındaki köprü duvarına yaslandı. Prag Kalesi yamacın tepesinde uzun ve alçak bir uykudaydı, karanlıkta projektörlerle aydınlatılmıştı ve başka bir köprü önündeki nehrin üzerinden geçiyordu. Bunun ötesinde yamaç nehrin kıvrılıp gözden kaybolduğu yerde yükseliyordu. Gökyüzü burada Venedik'te olduğundan daha bulutluydu, yıldızlar örtülüydü.

Cassie gözlerini geldiği yöne, köprünün sonundaki Gotik kuleye çevirdi. Kule Cassie'ye hâlâ bir yüz gibi görünüyordu; kemeri ve pencereleri öfkeli bir adamın görüntüsünü oluşturuyor, yüksek çatısı da kafasındaki şapkeyi andırıyordu. Cassie bu düşünceye gülümsedi ve ayaklarını ısıtmak için yere vurdu.

Güneş kulenin üzerinden doğacaktı, biliyordu. Yıllar önce şehre geldiğinde, üç Amerikalı turistle birlikte erkenden kalkıp şafak vakti buraya gelmişti. Cassie kendi kendine gülümsedi, o sabahı, soğuğa karşı atkılara ve paltolara sarınmış, nefesleri havada beyaz bir buğuyla sessiz sokaklarda nasıl uykulu uykulu dolaştıklarını hatırladı. Köprünün ortasında bir araya gelmişler, sohbet etmişler ve güneş dünyanın üzerine parlak ışıklar saçana kadar beklemişlerdi. Muhteşem bir manzaraydı, Cassie'nin hafızasına kazınmış bir görüntü.

Kahve içmeye, hamur işleri yemeye ve sohbet etmeye gitmeden önce güneşin parlak mavi gökyüzünde tamamen yükselmesini beklemişlerdi. Bu kolay, sıradan bir arkadaşlıktı.

Cassie o zaman mutlu olduğunu biliyordu, daha önce ve o zamandan beri hiç olmadığı kadar mutlu ve özgürdü.

"Şimdiye kadar," dedi kendi kendine, gözlerini kaldırım taşlarından kaldırıp nehir boyunca güneye bakarak. Kapılar Kitabı ile özgürdü. Kendi peri masalı sihirli halısına sahipmiş gibi istediği zaman istediği yere gidebiliyordu. Başka hiç kimsenin böyle bir hayatı yoktu.

Cassie yürümeye devam etti, nehrin öbür tarafına geçti ve Charles Köprüsü'nden Prag Kalesi'ne çıkan tepeye tırmanan Arnavut kaldırımlı caddeye çıktı. Buradaki binalar pastel renklere, pembelere ve beyazlara boyanmıştı ve

düğün pastası gibi süslenmişti. Tepeye doğru ilerledikçe cadde genişliyor, arabalar sıralanıyor ve sonra büyük bir meydana açılıyordu, uzakta bir katedralin kuleleri vardı. Bir otobüs vızıldayarak geçti, bir Birkaç yorgun yüz Cassie'ye baktı, sonra birkaç araba daha ve Cassie daha fazla insanın meydana geçtiğini, soğuğa karşı sarındığını ve tepeden aşağı Eski Şehir'e doğru ilerlediğini gördü. Şehir canlanmaya başlamıştı.

Saatini kontrol etti. New York'ta saat akşam on biri biraz geçiyordu ama Prag'da sabah beşi geçiyordu. İki saatten fazla bir süredir yürüyordu. Karnının bir yerinde bir gurultu hissetti ve acıktığını fark etti. Avrupa'da geçirdiği süre boyunca en çok sevdiği kahvaltıyı hatırlayarak gülümsedi. Ama o başka bir yerde, başka bir şehirde, başka bir ülkedeydi.

Başka bir ara sokakta başka bir otel buldu ve Kapılar Kitabı'nı tutarak karanlık sabaha renkli ışıklar saçarak kapıyı açtı. kapıyı açtı ve Paris'te geçirdiği haftalar boyunca kaldığı, Gare du Nord yakınlarındaki ekonomik otelden dışarı adımını attı.

Dünya aniden daha ıslak, daha soğuk ve daha yoğun. Havada ince bir perde gibi asılı duran sis ya da çiseleyen yağmur her şeyin bulanık ve belirsiz görünmesine neden oluyordu. Hava hâlâ karanlıktı ama birkaç kafe ve otel açıldı, neon tabelalar gri çiseleyen yağmurda pırıl pırıl parlıyordu. İçleri aydınlatılmış otobüsler ve gösterge panelleri parlayan ve direksiyonlarının arkasında hayalet yüzler olan arabalar geçip gidiyordu. Cassie yıllar önce attığı adımları tekrarlayarak kuzeye doğru yürüdü ve otelin ön girişinin tam karşısındaki kafeye yöneldi.

Gare du Nord tren istasyonu. Oraya gidip sıcak kruvasan yemeyi, sade kahve içmeyi ve özellikle iş çıkış saatlerinde gelip giden Parislileri seyretmeyi çok severdi.

Kafeye vardığında, dışarıdaki masalardan birine oturdu. gölgelik. Yaşlı ve neşeli garsondan bir kahve ve kruvasan sipariş etti - görünüşe bakılırsa her yürüdüğünde kendi kendine ıslık çalan bir adamdı - ve sonra

Sandalyesinde rahatlamış, bacaklarındaki ağrının ve yanaklarındaki soğuk havanın tadını çıkarıyordu. O kahvesini içip kruvasanını yerken sokaklar daha kalabalık ve gürültülü hale geldi ve kafenin ön tarafındaki masalarda ona katılan diğer insanlar havayı sigara dumanı, sohbet ve bir kadının kucağındaki küçük bir köpeğin havlamasıyla doldurdu.

Cassie bunu sevdi. Dünyanın başka, sıradan bir parçasının işine devam ettiğini görmeyi, sesleri, kokuları seviyordu. Tabağındaki son kruvasan kırıntılarını toplarken, gördüğü *hikâyeleri* sevdiğini fark etti - önünde oynanan birçok farklı hayatı. Her gün, gittiği her yerde başka hayatlarla, kendi hikâyelerinin merkezinde olan milyonlarca başka insanla karşılaşıyordu ve Cassie hepsine dokunmayı seviyordu.

Kahvesini yudumlarken cebinden Kapılar Kitabı'nı çıkardı ve sayfaları tekrar karıştırdı, gözleri daha önce fark etmediği çizimlere, okunamayan metin parçalarına takıldı. Kitabı her açtığında daha önce görmediği bir sayfa buluyormuş gibi görünüyordu. Ya da belki, diye düşündü, kitap sürekli değişiyordu, her zaman farklı bir şey vardı, tıpkı ziyaret ettiği yerler gibi.

İşi bittiğinde kahvaltısının ücretini kredi kartıyla ödedi ve tentenin altından çıkıp sabahın serinletici çiseleyen yağmuruna geri döndü. Otele geri dönerken gün ışığının yaklaştığını gördü, kasvetli, kış gibi bir gün ışığıydı bu.

gölgeler uzaklaştı. Yayaların akıntısına karşı ilerlerken itilip kakılıyordu ama uzun yıllardır olmadığı kadar mutlu ve hoşnuttu. Cebinde Kapılar Kitabı olduğu halde otelin kapısına ulaştı ve bir okyanusun ve birkaç zaman diliminin ötesinde, New York'taki yatak odasının kapısını açtı. Paris'te caddenin gerisinde genç bir çift ona doğru baktı, belki Cassie'nin cebinden çıkan gökkuşağı ışığını bir an için yakalamışlardı, belki de kapı aralığından anlam veremedikleri bir şey görüyorlardı, ama Cassie onlar tepki vermeden, gördüklerinden emin olamadan kapıyı kapattı. Dakikalar sonra yorgun ve sevinçli bir şekilde yatağa düştü, uyurken Kapılar Kitabı'nı yumuşak bir çocuk oyuncağı gibi göğsüne dayadı.

Ertesi öğleden sonra yorgun bedenini sürükleyerek işe gittiğinde, Bayan Kellner ona şöyle bir baktı ve sordu: "Grip mi oluyorsun? Yarı ölü gibi görünüyorsun."

Cassie uykulu bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim," dedi. "Geç saate kadar kitapla uğraştım, hepsi bu."

Olasılıklar ve Çekinceler

Cassie Venedik, Prag ve Paris'te geçirdiği gecenin ertesi akşamı işten eve döndüğünde biraz daha seyahat etmeye, sekiz yıl önce ziyaret ettiği yerlere bir kez daha dönmeye hazırdı. Paltosunu silkti ve mutfığa gitti, seyahatleri için ona yakıt olacak bir sandviç yapmayı planlıyordu. Buzdolabına uzandığında gözleri kapıya yapıştırılmış bir kartpostala takıldı, o kadar uzun zamandır oradaydı ki artık görünmez olmuştu. Kartpostal, Izzy'nin anne ve babası tarafından birkaç yıl önce Mısır'a yaptıkları bir seyahatten gönderilmişti ve bir avlunun sonunda, ön planda açık bir kapı bulunan bir kilisenin görüntüsünü gösteriyordu.

Cassie birkaç dakika boyunca görüntüyü inceledi, elini buzdolabının koluna dayamıştı, zihni sessizdi.

Sonra midesinde havai fişekler patlatan olasılıkların farkına vardı. Zihni sordu, *yapabilir misin? . . ?*

Cassie Mısır'a hiç gitmemişti. Kartpostaldeki resimdeki kapı aralığından hiç geçmemişti. Ama geçip geçemeyeceğini merak etti. Kapılar Kitabı'nın onu neden sadece daha önce geçtiği kapılara ya da gerçek hayatta dokunabildiği kapılara götürebileceğini düşündüğünü merak etti.

"Her kapı her kapıdır," diye mırıldandı kendi kendine.

Sandviçini tamamen unuttu ve buzdolabının kapağındaki kartpostalı soydu. Yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapılar Kitabı hâlâ cebindeydi. Onu çıkardı ve elinde tuttu.

Bir elinde kartpostal, diğerinde kartpostal, gözleri o görüntüde ve uzak bir yerdeki kapı aralığında.

"Haydi," diye mırıldandı kendi kendine, gözlerini kapadı ve Kahire'deki kapıyı *hissetmeye* çalışarak hayal etmeye çalıştı.

Kısa bir süre sonra, birkaç başarısız denemeden sonra, Cassie karanlığa ve sıcak havaya, palmiye ağaçlarıyla dolu bir avluya açılan bir kapı açtı. Solunda, avlunun sonunda, Kahire'nin Asma Kilisesi'nin ikiz kuleleri gökyüzüne doğru aynı haçları tutuyordu. Uzaktan New York'tan farklı bir şehrin gürültüsünü duyabiliyordu. Kahire gökyüzünün altına adımını attığında,

Eski ahşap kapı aralığından arkasına baktı ve küçük yatak odasını, lambasının yumuşak ışığını, pencerenin üzerindeki perdesi indirilmiş yatağını gördü.

"Vay canına," dedi şaşkınlıkla iç çekerek.

Kapılar Kitabı önceki akşam görüldüğünden bile çok daha iyiydi. Tüm dünya onun için mevcuttu, her şehir ve Her sokak; bir kapı aralığının bulunduğu her yer, onun birkaç dakika içinde gidebileceği bir yerdi.

Bir elinde hâlâ kartpostalı tutuyordu. Önce kartpostala sonra da çevresine baktı ve inanamayarak kıkırdadı.

Bu gerçeğe yüzleşmeye çalışırken ve Bay Webber'in ona bu hediye neden verdiğini anlamaya çalışırken kalbi heyecanla çırpınıyordu. Bu mucizeyi hak etmek için ne yapmıştı?

Melankolik olmayı reddederek soruları başından savdı.

"Kahire'desin!" diye kendi kendini azarladı.

Daha önce hiç ayak basmadığı bir kıtadaydı. Sessiz, sade güzelliğiyle kiliseye baktı, sadece yeni bir yerin deneyiminin tadını çıkarıyordu.

O gece saatlerce dünyanın dört bir yanından daha önce hiç gitmediği yerlerdeki kapıların resimlerini bulup onlara seyahat etti ve nelerin mümkün olduğunu denerdi. ABD'de kendisi için yeni olan şehirleri ziyaret etti, Tokyo'nun yukarısındaki bir gözlem güvertesine, Pekin'deki bir kütüphaneye ve Rio de Janeiro'daki bir otelin lobisinden geçip başka bir kapıdan geçerek yatak odasına geri döndüğü kapıları açtı. Kapılar Kitabı'nı test ediyor, neler yapabileceğini, bu mucizenin sınırlarının ne olduğunu görüyordu. Hiçbir sınır bulamadı.

Her yere gidebilir.

Ertesi akşam geç saatlerde Cassie işten eve döndüğünde Izzy onu bekliyordu ve kitapçada tanıştıklarından beri ilk kez konuştular.

birkaç gün önce.

"Nasılsın?" Izzy kanepeden Cassie'ye bakarak sordu. Cassie hafifçe,

"Her şey yolunda," dedi ve paltosunu çıkarıp üzerine attı.

kanepenin ucuna oturdu. Eve gelirken aldığı sandviç ve meyveyi çıkarmak için çantasını mutfak tezgahının üzerine koydu. Yolculuğa çıkmadan önce hızlıca bir şeyler yemeyi planlamıştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Izzy koltuktan kalkarken. "Uyumaya ihtiyacın varmış gibi."

Cassie başıyla onayladı. Elmasından bir ısırık aldı ve çantasını paltosuyla birlikte kanepenin ucuna bıraktı. "Yediğim onca meyve yüzünden olmalı."

Izzy kibarca gülümsedi.

"Sorun nedir?" Cassie sesini kastettiğinden daha zorlayıcı çıkararak sordu.

Izzy içini çekti ve bir an için gözlerini kaçırdı.

"Bana anlatabilirsin," dedi Cassie, daha nazıkçe. "Sorun değil." "Gel ve otur."

Kanepenin iki ucunda karşılıklı oturuyorlardı. Izzy sanki kullanmak istediği kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi birkaç dakika durdu.

"Hâlâ kitabı kullanıyorsun, değil mi?" Izzy söyledi.

Cassie cevap vermedi, suçlamayı ne doğruladı ne de reddetti. "Bu güvenli değil," dedi Izzy.

"Bunu söyleyemezsin," diye karşı çıktı Cassie.

"Ne olduğunu, nereden geldiğini ya da ne yaptığını bilmiyorsun!" Izzy kelimeleri yuvarlayarak söyledi. "Tek gördüğün sana yaşattığı macera. Ama bedelini bilmiyorsun!"

"Ne pahasına?"

"Böyle şeylerin her zaman bir bedeli vardır!"

"Böyle şeyler yok!" Cassie aniden sinirlenerek bağırdı. "Hiçbir şey, Izzy. Sihirden bahsediyoruz!"

"Bu beni korkutuyor," diye itiraf etti Izzy, sesi kısıktı. "Ve senin bundan korkmaman da beni korkutuyor."

Cassie bir an Izzy'nin sözlerini düşündü, mantıksız davranıp davranmadığını anlamak için her açıdan bakmaya çalıştı. Izzy'nin mutsuz olmasından hoşlanmıyordu ama Kapılar Kitabı'ndan vazgeçme fikrini de düşünemiyordu. Bu onun hayatında hiç olmadığı kadar önemli bir şeydi; imkansızlıkların, heyecanın, gizemin ve merakın oyuncağıydı. Izzy'nin bunu neden göremediğini anlamıyordu.

Elmasından bir ısırık daha aldı, Izzy'nin görmesini, anlamasını nasıl sağlayacağını düşünüyordu. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu.

Izzy'nin gözleri sanki bir tuzak sezmiş gibi kısıldı. "Başka bir yere giden bir kapıdan geçmemi mi gerektiriyor?"

Cassie yarısı yenmiş elmasını sehpanın üzerine koydu, elini kot pantolonuna sildi ve sonra Izzy'ye doğru uzattı. "Sadece benimle gelir misin? Sadece bir kez?" dedi. "Lütfen."

Izzy bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra yumuşadı.

"Tamam ama senin yapışkan elma elini tutmayacağım."

Cassie, Izzy'yi bir kapıdan geçirerek, her tarafı tavandan tabana pencerelerle çevrili büyük, dairesel bir odaya soktu. Etrafta dolaşan insanlar ve hafif bir sohbet sesi vardı, ama ortam kalabalık değildi.

"Neredeyiz biz?" Izzy odadaki diğer insanların yüzlerine bakarak sordu.

"Gel," dedi Cassie, elinin bir hareketiyle onu teşvik ederek.

Pencere duvarına doğru yürüdüler ve manzara önlerinde açıldı, puslu mavi bir gökyüzünün altında her yöne uzanan uçsuz bucaksız binalar ve sokaklar. Uzakta, ufukta, mükemmel simetrik ve üçgen şeklinde, tepesinde beyaz bir şapka olan dev bir şekil belirdi.

"Vay be!" Izzy manzarayı seyrederken haykırdı.

"Tokyo," dedi Cassie, gözleri altlarında uzanan caddelere sabitlenmişti.

"Burası tam olarak Tokyo Büyükşehir Hükümet Binası'nın gözlem güvertesi. Ve şu ..." İşaret parmağıyla cama vurarak ufuktaki şekli gösterdi.

"Bu Fuji Dağı. Hiç daha dağ görünümlü bir dağ gördünüz mü?"

Izzy gülümsedi. "New York'un dünyanın en iyi şehri olduğunu sanırdım. Bu ..." Başını yavaşça salladı. "Burası New York'un on katı gibi."

"Evet," diye onayladı Cassie.

Izzy birkaç dakika sessizce manzaranın tadını çıkardı. "Ama bir bilet alıp buraya uçabilirsin Cassie," dedi ona bakarak. "Kitap olsa da olmasa da Tokyo burada."

Cassie bakışlarını Fuji Dağı'na dikerek, "Aslında Tokyo'yla ilgili değil," dedi.

"Anlamıyorum," diye yakındı Izzy. "Ne hakkında o zaman?"

Yaşlı bir Japon çift yanlarından yavaşça geçerken bir kez daha sessizlik içinde beklediler. Sonra Cassie cevap verdi.

"Büyükbabamın öldüğünü biliyor musun?"

"Elbette," dedi Izzy. "Akciğer kanseri."

Cassie başını salladı. "Ama başka bir şey yok, değil mi? Tek söylediğim bu. 'Akciğer kanseri'. Sonra insanlar başlarını sallayıp anladıklarını söylüyorlar ve yolumuza devam ediyoruz. Bundan daha fazlasını asla söylemiyorum çünkü bu çok zor ve eğer içimi dökersem, içimi dökmeyi asla bırakmayacağımdan ve tek olacağım şeyin bu hiç bitmeyen keder olacağından korkuyorum ve ..."

Gözlerini manzaradan ayırdı ve Izzy'nin yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Kelimeler ağzında kurudu. Izzy onun koluna bir el koydu.

"Beni büyükbabam büyüttü," diye açıkladı Cassie. "Annem bir bağımlı olduğu için beni ona bıraktıktan sonra. Sonra aşırı dozdan öldü. Sonra da ben daha bebekken karısını, yani büyükannemi kaybetmiş."

"Tanrım."

"Hayır, iyiydi. Annemi ya da büyükannemi hiç tanımadım. Mutlu bir çocukluk geçirdim. Büyükbabam sahip olabileceğim en iyi babaydı. En iyi ebeveyn. Sadece ben ve o vardık. Kitap sevgimi bana o verdi. Küçükken bana kitap okurdu, sonra ben kendi başıma okurdum. Marangozdu ve evimizin yanında bir atölyesi vardı. Köşede büyük bir puf vardı ve okuldan sonra ya da hafta sonları o çalışırken ben orada oturur ve okurdum. Çok paramız yoktu ama iyiydik."

Izzy başını salladı, sanki anıların akışının amacını anlamamış gibi biraz kaşlarını çattı.

"Ben on sekiz yaşındayken kanser oldu," dedi Cassie. "Bir anda ortaya çıktı, o tür şeylerden biriydi. Belirtileri ortaya çıktığında artık çok geçti. Öldüğü o aylar boyunca yanımdaydım Izzy. Kanser olan biri bir anda ölmez. Uzun ve yavaş bir ölümdür.

Haftalar ve aylar boyunca o kişinin sahip olduğu her şey elinden alınıyor. Bu insanlıktan çıkarıcı bir durum."

"Hiçbir şey yapamazlar mıydı?" Izzy sordu.

Cassie hüzünle gülümsedi. "İyi bir sigortamız yoktu. Bütün parasını eve yatırmıştı. Ve gerçekten hasta olduğu zaman ilaç parasını ödemek için evden hiç para almadı. Benim için olduğunu söyledi. Öleceğini bildiğini ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini söyledi. Bir keresinde doktorlardan birine doğru sigortaya sahip olsaydık kurtulup kurtulamayacağını sordum. Öyle düşünmediğini söyledi ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum."

Cassie, genellikle kilit altında tuttuğu kötü anıların, düşüncelerin içeri girmesine izin verirken gözlerinin yaşardığını hissetti. Manzaraya sırtını döndü ve

Pencereden odayı izliyordu, diğeri turistler gözlerini kocaman açmış ve heyecanlıydı, personel ise işlerine devam ediyordu. Izzy onun yanında yürüdü.

"Sonunda çok acı çekiyordu," dedi Cassie. "Yatak odasında günlerce acı çekti. Karanlıkta, terleyerek, kan öksürerek."

Cassie ürperdi, bir köpeğin sudan kurtulması gibi kötü anılardan kurtulmaya çalıştı.

Izzy'ye bakarak, "Hayatında hiçbir şey yapamadığını biliyor musun?" dedi. "Kızını büyüttü ve sonra karısı öldü. Sonra da kızı öldü. Sonra da beni büyötmek zorunda kaldı. Ve tüm bu süre boyunca çalışmaya devam etti, bana mutlu bir çocukluk yaşattı. Her zaman seyahat etmek isterdi, ama onunla birlikte olduğum süre boyunca eyaletten ayrıldığını bile sanmıyorum. Peki bunun karşılığında ne aldı? Altmış yaşından önce korkunç, acı dolu bir ölüm." Cassie başını salladı. "Bu doğru değil."

"Hayır," diye kabul etti Izzy.

"Bu dünya korkunç ve acımasız ve bundan nefret ediyorum ... ama kitaplar her zaman gidebileceğim bir yer oldu. Küçükken ve büyükbabam ölerken. Kitapları gerçek dünyaya tercih ederim."

"Anlıyorum," dedi Izzy. "Hayat berbat."

"Ve şimdi de bu var," dedi Cassie, Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkarıp önünde tutarak. "Bana neden verildiğini bilmiyorum ama verildi. Ve Bay Webber iyi bir adamdı. Kitapları seven bir adamdı. Bu yüzden kötü bir şey olduğuna inanmayı reddediyorum. Büyükbabamın yaşayamadığı hayatı yaşayabilmem için bana verildiğine inanmak zorundayım. Bunu onun için yapabilirim."

Izzy bunu düşündü. "Anladım," dedi tekrar.

Pencerenin önünde durmuş, güneşe doğru bakıyorlardı. "Eve gidebilir miyiz, lütfen?" Izzy sordu.

"Evet," dedi Cassie. "Yani, istediğimiz zaman kitapla birlikte geri gelebiliriz."

"Evet," dedi Izzy, sesi biraz düz çıkmıştı. "Acıktım, Ben'in yerine gidelim mi?"

"Elbette," dedi Izzy.

Gözlem güvertesinin kenarındaki kadınlar tuvaletinin kapısını kullandılar ve New York'a geri dönerek Ben's Deli'ye adım attılar.

Dükkânın içinde yürüdüler, tezgâhın arkasındaki tanıdık yüzlere başlarını salladılar ve arka taraftaki bir masaya oturdular. Saat gece yarısını geçmişti ve şarküteri çoğunlukla boştu,

Orada sadece bir kişi daha vardı ama Cassie onun daha önce otelin çatı terasında ve birkaç gün önce de sokakta gördüğü adam olduğunu fark edene kadar yerine oturmuştu. Adam gözlerini kaldırdığında bile nefesi kesildi ve Onu görünce, kendi yüzünde de bir farkındalık belirdi. Sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi hızla ayağı kalktı ve onların masasına doğru yürüdü.

"Beni takip ediyordun," dedi Cassie ve Izzy'nin başını kaldırıp önce kendisine, sonra da adama baktığını fark etti.

"Hayır," dedi adam. "Sizi takip etmiyordum ve burada olacağınızı da bilmiyordum. Bu sadece şans. Ama burada olmana sevindim. Benim adım Drummond Fox ve inanılmaz bir tehlike içindesiniz."

Ben'in Şarküterisinde Bir Yabancı

"Pardon, siz kimsiniz?" Izzy sordu ve Cassie arkadaşının hemen savunmaya geçtiğini, ona karşı korumacı davrandığını görebiliyordu.

Adam bir sandalye çıkardı ve masalarının ucuna oturmak için sandalyeyi hareket ettirdi.

"Oh, çekinmeyin, oturun," dedi Izzy.

"Lütfen beni şımartın," dedi adam.

Izzy cevap veremeden şarküteri çalışanlarından biri geldi, genç bir adam sipariş istemek için çenesini onlara doğru salladı.

"Kahve lütfen," dedi Cassie. "Ve bana bir de çikolatalı kurabiye verin."

Izzy, Cassie'nin masalarında oturan adamdan rahatsız olmamasına şaşırılmış gibi ona baktı. "Kola," dedi. "Bir de ızgara peynirli sandviç. Turşulu."

Adam uzaklaştı.

Cassie, "Yemek gelene kadar bize kim olduğunu ve neden beni takip ettiğini söylemen gerekiyor," dedi.

"Sana söyledim, seni takip etmiyordum."

Yorgun görünüyordu, diye düşündü Cassie. Gözleri zayıf bir yüzün içinde koyu halkalar halindeydi. Üzerinde daha önce gördüğü siyah takım elbise ve beyaz gömlek vardı, bir bankacı ya da avukatın giysileri, ama sanki işinden kovulmuş ve o zamandan beri giysilerini değiştirme zahmetine katlanmamış gibi buruşuk ve dağınık bir hali vardı. Onlardan daha yaşlıydı, belki de kırklı yaşlarındaydı, kısa kahverengi saçlarının kenarları ağarmıştı. Vücudu da yüzü kadar zayıftı ama yüzünde bir zayıflık hissi vardı.

Sanki arabada ya da masa başında oturmaktan çok yürümekle vakit geçiren bir adamdı. Cassie onu incelerken, açıkça yakışıklı bir adam olmadığına karar verdi - yüzü köşeli ve köşesizdi

-Ama o kara gözlerde ilginç bir şey vardı, ona bakmaya devam etme isteği veren bir şey.

"İçinde bulunduğunuz tehlikenin farkında olduğunuzu sanmıyorum," dedi neredeyse özür diler gibi bir sesle. Cassie ve Izzy birbirlerine baktılar.

"Tehlike mi?" Cassie hafifçe geri çekilerek sordu.

"Benden değil," dedi adam, onu yatıştırmak için bir elini kaldırarak.

"Başka insanlar da var."

"Neden tehlikede olalım ki?" Izzy talep etti.

Adam iç çekti; çok yorgun görünüyordu. "Kitap yüzünden," dedi.

Servis görevlisi geri döndü ve Izzy ile Cassie'nin içeceklerini masaya koydu.

"Sanırım hiç viskiniz yoktur, değil mi?" diye sordu Drummond. Servis görevlisi başını salladı.

Drummond kendi kendine, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Hangi kitap?" Cassie, garson tezgâha doğru çekilirken sordu.

Drummond onaylarcasına başını salladı. "Temkinli olmakta haklısın," dedi. "Ama bir kitabınız olduğunu biliyorum, sıra dışı şeyler yapmanızı sağlayan çok özel bir kitap."

Cassie onun bakışlarını olabildiğince uzun süre tuttu ama sonra Izzy'ye baktı ve adam bunu bir onaylama olarak algılayıp başını sallayarak karşılık verdi. Sonra sokak kapısına gergin bir bakış fırlattı.

"Nesin sen?" Izzy sordu. "İrlandalı falan mısın?"

Adam bunun üzerine gülümsedi ve bu onun yüzünü yakışıklı yaptı, sanki tüm yakışıklılığı o mutlu olana kadar saklanmıştı. "Hayır, ben İrlandalı değilim," dedi. "Bak, bunun için üzgünüm ama artık ciddi olmalısın." Aralarında bir ileri bir geri bakıştı. "Sana yardım edebilirim, seni koruyabilirim ama bana güvenmek zorundasın."

"Drum ve Fox ne tür bir isim?" Izzy sordu.

Cassie, Izzy'nin oyalandığını, herhangi bir taahhütte bulunmaktan kaçınmaya çalıştığını görebiliyordu. Cassie soruyu sindirmeye çalışan adamı izledi. Ondan korkmadığını fark etti, buruşuk giysiler içindeki, kara gözlü, gülümsediğinde yakışıklı olan bu adamdan. Ondan emin değildi ama korkmuyordu.

"Drummond," dedi adam. "'Drum ve' değil. Drummond. Ben İrlandalı değilim, İskoç'um. Bu bir İskoç ismi."

"Drummond," dedi Izzy, ismi ağızında deneyerek. "Madem tanıştırma yapıyoruz . . . ?"

Cassie ve Izzy tekrar bakiştılar ve cevap verip vermeme konusunda sessizce fikir alışverişinde bulundular.

"Ben Cassie," dedi Cassie.

Drummond başını hafifçe sallayarak, "Tanıştığımıza çok memnun oldum Cassie," dedi.

"Ben Isabella, kısaca Izzy," dedi Izzy isteksizce, adını sadece Cassie söylediği için vermişti.

"Izzy," dedi Drummond. "Benim için bir zevk. şimdi. Elindeki kitabı gördüm. Onu Library Hotel'in çatı terasında elinde tutarken gördüm, orada olmaman gerekirmiş gibi giyinmiştin. Onu kullandığını gördüm. renkli ışık. Sonra birkaç gün önce seni sokakta gördüm ve ortadan kayboldun. Sanırım sende ne olduğunu biliyorum."

"Tamam," dedi Cassie temkinli bir şekilde.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Izzy sordu.

"Bu tür kitaplarla ilgili biraz deneyimim var." Sokağa bir kez daha baktı, gözleri bir şey arıyormuş gibi hızla ileri geri gidip geliyordu.

"Kitaplar mı?" Cassie oğul ifadeyi yakalayarak sordu, kalbi birkaç kez çarptı.

Drummond ona bakarak, "Evet, kitaplar," dedi. Tekrar gülümsedi, gözlerinde gerçek bir sıcaklık vardı. "Seninkinin tek olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Cassie, "Bunu düşünmemiştim," deyince Izzy başını salladı.

"Kitaplar var," dedi. "Ve kitapları isteyen insanlar var ve onları ele geçirmek için ellerinden geleni yapacaklar."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Izzy Cassie'ye. "Sana bunun güvenli olmadığını söylemiştim."

"Burası çok güzel..." Drummond etraflarındaki koltukları işaret etti. "Ama konuşmak için başka bir yere gitmeliyiz. İnsanların seni bulamayacağı bir yere. Sadece bir süreliğine, bilmen gerekenleri sana anlatana kadar. Burası güvenli değil."

İkisi de kıpırdamadan sessizce ona baktılar. Cassie onun koyu renk gözlerine baktı ve orada bir yalvarış gördü ama cevap vermeye cesaret edemedi.

"Bana güvenmiyorsun," diye bitirdi sözlerini. "yle mi düşünüyorsun?"

Izzy söyledi.

Cassie, "Sizinle daha yeni tanıştık," diye açıkladı.

Drummond bir an düşünür gibi oldu. "Anlıyorum," dedi. "Dediğim gibi, temkinli olman iyi bir şey. Ama kendi iyiliğiniz için bana güvenmenizi istiyorum. Bir inanç eylemi olarak size bir kitap göstermeme izin verin. " Küçük bir kitap çıkardı, yaklaşık bir defter büyüklüğünde, Kapılar Kitabı kadar, ama kapağı ve sayfalarının kenarları altın varakla kaplanmış gibi altın rengindeydi. Drummond kitabı dikkatle tutarak, "Bu benim kitabım," dedi. "Bu Şans Kitabı. Eğer yanımda taşırsam, her zaman şanslı olurum. Seni bu yüzden buldum, çünkü ikimiz için de şanslıydı."

Cassie ve Izzy kitaba baktılar. Çok güzel bir şeydi, Kapılar Kitabı'ndan bile daha güzeldi. Cassie sorular sormak istedi. Şans Kitabı'nı alıp içinde ne yazdığını görmek için açmak istedi. görüntüler oraya çekildi. Ne yapabildiğini ve nereden geldiğini, onun da havada muhteşem renklerden bir hale oluşturup oluşturmayacağını bilmek istiyordu. Ve İskoç aksanı ve kara gözleriyle bu gizemli adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Ama o bir şey yapamadan ya da söyleyemeden şarküterinin en ucundaki sokak kapısı açıldı ve bir adam içeri girerken üçü de o yöne baktı. Uzun boylu, kel, yuvarlak gözlüklü ve elinde deri bir çanta olan bir adamdı. Uzun bir yağmurluğun altında üç parçalı bir takım elbise giymişti.

Drummond Şans Kitabı'nı cebine geri koyarken, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunu ben alayım," dedi kel adam, sesi göğsünden yükselirken onlara doğru yürüdü.

Drummond yavaşça ayağa kalktı, sandalyesini geriye itti ve yeni gelene doğru birkaç adım attı. "Beni takip ediyordun, Hugo."

"Elbette," dedi adam. Çantasını ayaklarının dibine yere bıraktı ve bir elini paltosunun cebine soktu. "Sana yapacağımı söylemişim. Şimdi de kitaplarınızı istiyorum."

"Kim o?" Izzy sordu ve adam gözlerini ona çevirdi.

"Dr. Hugo Barbary," dedi adam başını hafifçe sallayarak. "Sizinle tanıştığım memnun oldum. Arkadaşların kim Drummond?"

"Hiç kimse," dedi Drummond. "Kayboldum ve yol soruyordum. Buralardan değilim, değil mi?"

Adam cevabın tadını çıkararak gülümsedi. "Cebine geri koyduğın kitabı ve sahip olduğun diğer kitapları bana ver, onları öldürmeyeceğim."

Cassie midesinin bulandığını hissetti ve Izzy nefesini tutarak şok içinde ona baktı.

Servis görevlisi elinde Izzy'nin yemeğiyle Barbary'nin arkasında belirdi. "Hey, affedersin kardeşim," dedi onu geçmeye çalışarak.

Barbary başını çevirmeden, "Siktir git," dedi.

"Hey," diye bağırdı sunucu protesto edercesine. Adam daha sözünü bitiremeden Barbary beklenmedik derecede sıcak bir şeye dokunmuş gibi kolunu kaldırdı ve adam bir kamyon çarpmış gibi geriye doğru havaya fırladı, yere çarparak Izzy'nin yemeğini köşeye savurdu. Sunucu yere indiğinde Barbary cebindeki elini çekti ve Cassie onun bir kitap tuttuğunu gördü. Elini hareket ettirdiğinde havada mor ve kırmızı renklerden oluşan bir iz onu takip etti.

"Bak!" Izzy dedi ki. "O şeyi yapıyor!"

Tezgâhın arkasında bu kargaşaya bir tepki geldi, diğer personel meslektaşlarının yardımına koştı, ancak onlar daha fazla uzaklaşmadan Dr. Barbary boştaki elini tekrar salladı, yüzü kızgınlıkla buruştu ve her iki adam da yukarı doğru fırlayıp tavana çarptı. Yere düştüler, tavan kiremitleri ve toz onları takip etti. Dr. Barbary şarküterinin önüne doğru yürüdü, gökkuşağı renkleri havada bir kurdele gibi elindeki kitabın peşinden gidiyordu ve kapıyı gelişigüzel kilitledi. Açık tabelasını kapalıya çevirdi ve Cassie ile Izzy yerlerinden sıçradı. Sokakta her iki yöne doğru yürüyen insanlar vardı ama kimse Ben'in Şarküterisi'nin içinde olanlara dikkat etmiyordu.

Drummond başını çevirip omzunun üzerinden Cassie'yle konuşarak, "Eğer kitabın düşündüğüm şeyse," dedi, "şimdi onu kullanmanın tam zamanı. Lütfen. Hayatınız tehlikede."

Gözleri harekete geçmesi için ona yalvarıyordu. Tereddüt etti, kalbi göğsünde çarpıyordu, gözleri onlara doğru yürüyen kel adama kaydı. Elini havada yana doğru savurdu ve masalardan biri havalanıp duvara çarptı, diğer elindeki gökkuşağı renkleri öfkeyle titreşiyordu.

"Ver şu lanet kitaplarını bana!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle doluydu, sesi Cassie'nin irkilmesine neden oldu.

Elini tekrar kaydırđı ve geriye kalan tüm masa ve sandalyeler aniden kayarak sağ taraftaki duvara çarptı, tıpkı dalgalı denizdeki bir geminin mobilyaları gibi.

"Gidecek hiçbir yer yok," dedi Barbary. Bileğine bir fiske vurdu ve Izzy'nin yemeğini taşıyan garson bir metre havaya sıçradı, sonra da bir iniltiyle tekrar yere yığıldı. Barbary rahatça

kafasını tekmeledi, ayağı ıslak bir çıtırtıyla yere değerken aşağıya bile bakmadı.

"Tanrım!" Izzy bağırdı.

Drummond, "Gitme zamanı," dedi. "Lütfen!"

"Nereye gidiyorsun Drummond?" Barbary sordu.

Cassie titreyen bir eliyle Izzy'ye uzandı. "Hadi," diye ısrar etti.

El ele tutuştular ve şarküterinin arka tarafındaki tuvalete doğru yöneldiler. "Kitapları bana ver, gitmene izin vereyim," dedi Barbary.

"Muhtemelen." "Onları öldürdü mü?" Izzy dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "O çocuğu o mu öldürdü?"

Cassie cevap vermedi. Boştaki elini cebine soktu ve Kapılar Kitabı'nı kavradı. Bir hedefe, çok uzak bir yere odaklandı ve kollarında ve midesinin çukurunda tanıdık bir his hissetti, Kapılar Kitabı'nın elinde nasıl değiştiğini gördü ve sonra tuvaletin kapısını açtı ve gece vakti bir sokak gördü ve yüzünde soğuk hava hissetti.

"Haydi," dedi tekrar, Izzy'yi kapı aralığından çekerek. Drummond onlara katılmak için koştu, zayıf vücudu şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu, ayakları karo zemine vuruyor ve yüzünü buruşturuyordu.

"Kapatın!" Izzy, Drummond'un kendilerine doğru koşmasını izlerken, kel adamın şarküteride daha geride kalmasını emretti.

"Bekle!" Drummond yalvardı.

Cassie tereddüt etti, ne yapacağından emin değildi ama Drummond dehşete düşmüş gibiydi, gözleri kocaman ve bembeyazdı. Onu bırakamazdı.

"O bize ulaşmadan kapat Cassie!" Izzy tekrar söyledi.

Drummond kapı aralığından atladı ve önlerindeki kaldırıma yığıldı. Cassie kapıyı çarparak kapattı, tam o sırada şarküterideki kel adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, belki de tuvalete saklanmak için kaçmadıklarını anlamıştı.

Drummond yavaşça ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. Sonra derin bir nefes verdi, rahatlamıştı, kolları hafifçe titriyordu. Onlara baktı, kendi bedenine kaşlarını çatarak baktı.

"Beni orada bırakacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti Cassie'ye.

"Teşekkür ederim." Cassie bir süre sonra, "Tamam," dedi.

"Şimdi tehlikede olduğuna inanıyor musun?" Drummond sordu.

"Evet," diye itiraf etti Cassie. Birdenbire bütün vücudu titremeye başladı, yaşadığı şok yüzünden dizlerinin üzerine çökmek, hastalanmak ya da her ikisini de aynı anda yapmak istiyordu. "Evet, tehlikedeyiz."

Kadın

Kadın, Londra'dan bir gece uçuşuyla Atlanta'ya geri dönmüş, sekiz saat boyunca çok fazla insanın bulunduğu bir metroda sıkışıp kalmıştı. Uçaktan kaçtı ve havaalanında aceleyle ilerledi, her etkileşim sinirlerini bozuyordu ve seyahatinden birkaç gün önce park ettiği arabasına tırmandı.

Atlanta'dan Georgia'nın kuzeyine, Blue Ridge Dağları'na doğru iki saatlik kısa bir yolculuktu. Araba kullanmayı umursamıyordu; aslında her şeyden hoşlandığı kadar bundan da hoşlanıyordu, çünkü başka kimseyle uğraşmak zorunda kalmadan yapabileceği bir şeydi. Tercih ettiği şey buydu. Başka insanlarla birlikte olmaktan başka çaresi olmadığı nadir durumlarda -örneğin uluslararası seyahatlerde- kadın yüzeysel olarak normal bir tavır sergileyerek kaçınamayacağı her türlü insan temasını idare edebiliyordu. Ancak bu onun için yorucuydu ve yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda tahammül edilebilirdi.

Londra yolculuğu hayal kırıklığı yaratmıştı ve oraya gidip gelirken çektiği onca acıya çok az bir fayda için katlanmak zorunda kalması onu rahatsız etmişti.

Bunun tek iyi yanı, bir kitap avcısının daha ölmüş olmasıydı. Ve artık o kadının -Marion- bir zamanlar Neşe Kitabı'na sahip olduğunu biliyordu. Ve şimdi Fox Kütüphanesi'ndeydi. Ulaşılamayacak bir yere kilitlenmiş bir başka özel kitap.

Kadın Neşe Kitabı'nı elde edebilseydi ne yapacağını bilmiyordu. Kuşkusuz onu koleksiyonuna eklerdi, çünkü *bütün* kitapları arzuluyordu. Ama neşe için pek bir şey yapmazdı. Tabii kitap neşe vermek için olduğu kadar neşeyi ortadan *kaldırmak için de* kullanılamazsa. Bu ilginç olabilirdi.

Arabayı sürerken olasılıkları düşündü.

Evi ormanın derinliklerinde, eyaletin kuzeyinde Arkaquah Vadisi'nin kenarındaydı. Ev 1990'ların sonunda inşa edilmiş büyük bir ahşap kulübeydi. Üst katta üç yatak odası ve büyük bir mutfak vardı. Alt katta bir salon, bir hizmet odası ve anne babasının güzel akşamlarda oturduğu, etrafı çevrili bir sundurma vardı. Kadının hem annesi hem de babası artık ölmüş, mülke bağlı yirmi dönümlük arazideki ormanın başka bir yerine gömülmüşlerdi. Onlar için yas tutmuyordu. Onları neredeyse hiç düşünmüyordu.

Evin çoğu bakımsız, yıkık dökük ve dökülüyordu ve dışarıdan bakıldığında neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu. Ana yoldan ayrılan araba yolu aşırı büyümüş ve bakımsızdı, ama kadın buna aldırmıyordu, çünkü bu, evin neredeyse gizli, gizli bir yer olduğu anlamına geliyordu.

Arabayı garaja çekti, motoru durdurdu ve sabahın geç saatlerinin yoğun, nemli havasına çıktı. Kulübenin merdivenlerini tırmandı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Kadın bir odayı kendine ayırmıştı, her zaman kendisine ait olan en küçük yatak odası. Odanın içinde Eğimli duvarları ve çatı pencereleriyle çatı, sıradan bir gözlemcinin boş olarak tanımlayabileceği kadar sade ve temizdi. Çocukken yatak odasında çok daha fazla eşya, bir kızın hayatının kırıntıları ve parçaları vardı. Ama kadın artık o kız değildi. O kız kaybolmuştu ve eşyalarının çoğu yıllar önce atılmıştı.

Ağaçların sesini içeri almak için pencereleri açtı. Geceleri kulübenin etrafı zifiri karanlık olurdu ve küçük bir kızken bu karanlık onu dehşete düşürürdü. Gün batımından sonra evden çıkmayı reddetmişti, özellikle de yalnız başına, kırsalın uçsuz bucaksız, insanlık dışı boşluğundan nefret ediyordu. O vardı

Her zaman daha parlak ve canlı bir yerde, daha çok insanın ve kahkahanın olduğu bir yerde yaşamak istemişimdir. Şimdi, işler daha farklı olamazdı. Kadın yalnız olmayı seviyordu ve ormanda gecenin karanlığının ve yalnızlığının tadını çıkarıyordu. Diğer insanların kaşınmasından, gürültüden, hareketlilikten ve kokudan nefret ediyordu.

Kadın uçakta giydiği kıyafetleri çıkardı. Giysilerden ve onların vücudunda nasıl görüldüğünden hoşlanıyordu. Kendini giydirmekten ve farklı kıyafetler denemekten hoşlanıyordu, sanki vücudu kendisine ait değilmiş de onunla oynanacak bir oyuncakmış gibi. Bazı açılardan bunun gerçek olduğunu biliyordu. Vücudu Rachel Belrose'a aitti ve kadın artık o değildi, gerçekten değildi.

Duş aldı, diğer insanların kokusundan arındı ve üzerine bir basit bir gecelik. Çantasından dört kitap çıkardı: Hız Kitabı, Sisler Kitabı, Yıkım Kitabı ve Umutsuzluk Kitabı. Bunlar en sevdiği, en sık kullandığı kitaplardı, en azından kısmen kolay kullanıldıkları için. Onlara sahip olmaktan başka bir şey yapmasını gerektirmiyorlardı. Diğer kitaplar belirli şeyler yapmasını ya da onları kullanmak istediği kişilere vermesini gerektiriyordu. Kadın bu tür kısıtlamalardan kurtulmayı tercih ediyordu ve genellikle en sevdiği kitapların ihtiyacı olan tek şey olduğunu görüyordu.

Aşağı kata indi ve sonra bodruma indi. Burada binanın bağırsakları, kazan ve borular, eski kereste ve aletler vardı. Bir duvarda babasının silah çantası asılıydı, silahlar ve mühimmat hâlâ içindeydi. Babası avlanmayı her zaman sevmişti ama hayatının son birkaç gününde kadın onu kendi tabancasıyla avladığında bundan pek zevk almamıştı. Kadın silahı onun ve sonraki yıllarda diğerlerinin üzerinde kullanmaktan zevk almıştı. Kitaplar eline geçene kadar eğlenceli bir oyuncak olmuştu.

Bodrum topraktan kazılmış ve beton zemin dökülmüştü. Bir tele asılı çıplak bir ampulle aydınlatılıyordu. Kadın açmak için kabloyu çekti ve ampul hafifçe sallandı, ışık zeminde ileri geri sallandı. Odanın bir köşesinde eski bir şilte duvara yaslanmıştı. Kadın bu yatağı daha önce, insanları burada tutup üzerlerinde deneyler yaparken kullanmıştı. Son yıllarda Umutsuzluk Kitabı'nı kullanmanın farklı yollarını denemişti. Bu kitap her zaman ilgisini çekmişti; umutsuzluğu bir silah olarak kullanma fikri hoşuna gitmişti; bir düzeyde onunla konuşuyordu. Kitabı Londra'daki küçük ocuk üzerinde kullandığını düşündü ve içi kıpır kıpır oldu. Bu onu son derece tatmin etmişti. O kızı öyle bir acı, öyle kalıcı bir sefalet armağan etmişti ki.

Bodrumun karşı köşesinde, zemine çimentolanmış eski bir demir kasa vardı. Annesi hayattayken ona aitmiş. Kadının annesi veterinerdi ve kasada bazı ilaçlar saklıyordu. Kadın bunun nedenini hiçbir zaman anlamamıştı ve artık umurunda da değildi. İlaçlar uzun zaman önce atılmıştı ve kasada artık sadece kadının kendi eşyaları vardı: avcılık yaptığı yıllar boyunca topladığı kitaplar.

Kasayı açtı ve üç kitabını diğer üç kardeşinin yanına yerleştirdi, toplamda sahip olduğu yedi kitaptan altısını. Umutsuzluk Kitabı'nı elinde tutuyordu çünkü Londra'dan dönerken uçakta aklına bir düşünce gelmişti.

Kitapla ilgili deneyebileceği bir fikir. Önümüzdeki günlerde bunun üzerinde çalışmayı planlıyordu.

Kadın kasayı kapatıp odasına döndü ve saatlerce uyudu, Umutsuzluk Kitabı da yanındaki yataktaydı. Bir süre uyudu. Ölülerin rüyasız uykusu.

Londra'dan döndüğünün ertesi günü kadın avlamak için başka kitaplar araştırmaya başladı. Yaptığı şey buydu. O vardı ve kitap arıyordu. Kitaplara karşı doymak bilmez bir açlık duyuyordu, içinde sadece daha fazlasını edinerek doldurabileceği bir boşluk vardı. Bazen, mecbur kaldığında, yemek yiyor ve uyuyordu, ama özellikle yemek yemek onun için bir angarya gibiydi.

Kadın araştırmasına, kitap avcıları ve koleksiyoncuları tarafından bilinen çeşitli gizli mesaj panolarını tarayarak başladı. Kitapların giderek daha nadir bulunduğunu biliyordu ve bu da onun için avı daha keyifli hale getiriyordu. Dünyada ne kadar az kitap varsa, o kadar çok kitaba sahip oluyordu.

Bazen, gerçekten ne yaptığını düşündüğü nadir durumlarda ve kim olduğunu düşünürken, tüm kitaplara sahip olduğunda ne yapacağını merak ediyordu. Kitap bulma ve toplama dürtüsü, ısrarlı ihtiyacı onun her şeyiydi. Ama hepsine sahip olduğunda, onlarla ne yapacaktı? Onlar mı?

Bu tür soruları düşünmekten hoşlanmıyordu, çünkü böyle anlarda kendini en savunmasız hissettiği, bir zamanlar kendisini izleyen kızı derinlerde hissettiği zamanlardı. O kız, kadın karşısında umutsuzluğa kapılmıştı. O kız çılgılık attı ve yapılan her şey için bağırdı. Kız penceresiz bir odadaki mahkum gibi duvarlara vuruyor, çarpıyor ve itiyordu ve sadece kadının kendine sorular sorduğu o sessiz anlarda kızı duyabiliyordu.

Düşünmemek daha iyiydi, biliyordu. Göreve odaklanmak daha iyiydi.

Dışarıda daha çok kitap vardı, daha çok sahibini bulup yok etmek gerekiyordu.

Bir de Fox Kütüphanesi vardı.

Kütüphaneciyi yıllar önce bir kez görmüştü. Ama o zamanlar daha gençti, öldürmekten ve kitapları kullanmaktan aldığı zevkle dikkati dağılmıştı ve Kütüphaneci onu yakalayamadan havada kaybolup gitmişti. İyi bir geceydi, çabalarının karşılığını üç kitapla almıştı ama yine de adamın elinden nasıl kaçtığını her düşündüğünde hayal kırıklığı hissediyordu. Ne kadar da kaçırılmış bir fırsattı. Gittiği her yerde, her

O geceden beri tanıştığı, sorguladığı ve işkence ettiği kitap avcılarına hep aynı soruyu sormuştu: *Drummond Fox nerede? Tilki Kütüphanesi nerede?*

Ödülün o olacağını biliyordu. Her neredeyse, Tilki Kütüphanesi'nin anahtarı o olacaktı.

"Drummond Fox."

Nadiren konuşurdu, neredeyse hiç konuşmazdı. Konuşmak diğer insanlarla iletişim kurmanın bir parçasıydı ve o buna hiç ilgi duymuyordu. Ama şimdi kendine verdiği bir söz olarak adamın adını söyledi.

"Drummond. Fox."

O akşam, araştırmasını tamamladıktan ve Umutsuzluk Kitabı'yla biraz çalıştıktan sonra, bodrumdaki kasadan Yıkım Kitabı'nı aldı ve karanlıkta ormana doğru yürüdü, hafızasına ve ay ışığına göre yol aldı. Babasını öldürdükten sonra gömdüğü yeri buldu. On altı yaşındaydı, Rachel Belrose olmaktan çıkıp şimdiki haline dönüştüğü, değişim olarak adlandırdığı andan sadece birkaç yıl sonraydı. Annesi yedi yıl boyunca yaşamıştı. Babası öldükten aylar sonra, sadece kadın bir insanın ne kadar uzun süre hayatta kalabileceğini denediği için. Annesinin katlandığı şey onu çok etkilemişti. El ve ayak parmaklarını, uzuvlarını, gözlerini kaybetmişti. Kadın annesine acı çektirmeyi seviyordu, hatta babasına çektirdiğinden daha çok. Başkalarının çektiği acıları hissetmeyi seviyordu. Bu ona yaşadığını hissettiriyordu. Annesine işkence ettiği zaman Kadın, hayattaki amacının bu olduğunu anlamıştı: dünyaya acı getirmek, diğer canlılara acı çektirmek.

Kadın dilini ve dudaklarını almadan önce annesinin son sözleri şunlar olmuştu: "Seni bu hale getirmek için biz ne yaptık?" Bu bir yorgunluk ve yenilgi sorusuydu, gerçekten cevap aramayan bir soruydu ve kadın bir tane bile vermemişti. Ailesi onu bu hale getirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Belki onu New York'a tatile götürmek, kızlarını yanlış zamanda yanlış yerde olduğu yere götürmek ve *değişmesini sağlamak* dışında.

Kadın -ya da belki de o ilk yıllardaki kızıdan geriye kalan bir kalıntı- annesini babasının yanına gömmüştü, sanki öbür dünyada birbirlerine eşlik edebileceklerini düşünüyorlardı.

Ormanın etrafına dağılmış olan diğer on yedi ceset ise bu kadar şanslı değildi. Sefil sonsuzluklarında yalnızdılar. Ama kadın onları hatırlıyordu. Her birinin nasıl acı çektiğini, acılarının sesini hatırlıyordu. Sık sık onları düşünüyordu. Onları ve diğerlerini gelecekte acı çektireceği insanlar, çektireceği acılar.

Karanlıkta, anne ve babasının mezarlarının yanında duran kadın sessizlik ve havanın tenini okşadığını hissetti. Yaprakların hışırtısını duydu. Yılın başka bir zamanında orman böceklerin vızıltısıyla canlanırdı ama kış mevsimiydi ve hayat saklanıyor, kış uykusuna yatıyordu. Kadın sanki yalnızmış gibi hissediyordu ama dışarıda hâlâ hayat olduğunu biliyordu. Her şey uykuda değildi.

Kadın gözlerini kapadı ve Yıkım Kitabı'nı kavrayarak duygularını geniş bir daire şeklinde dünyaya yaydı. Zihni sürünen parmaklar gibiydi, böcekleri ve haşaratları, ağaçlardaki tüyleri sıcak tutmak için kabarmış kuşları buluyordu. Tüm bunları zihninde tutuyordu ve ellerinde Yıkım Kitabı karanlıkta parlıyor, yüzünü aşağıdan aydınlatıyordu.

Sonra kadın alay etti, ani bir öfke, ihtiyaç patlaması ve Yıkım Kitabı bir kez titreşti, merkezinde kadının olduğu öfkeli bir ışık patlaması, bir göldeki dalgalar gibi daha geniş ve daha geniş uzanıyordu ve dokunduğu canlı her şey aniden öldü. Çalıların arasındaki böcekler ağlarını ören örümcekler. Hepsi durdu, kadın ve kitap tarafından anında yok edildiler.

Çığlık yoktu, acı çığlığı yoktu ama kadın tüm acıyı, yaşamın aniden yok oluşunu, artık olmayacağını bilen her bir canlıdaki dehşet anını *hissetti*.

İşık karanlığın içinde dağılırken, Yıkım Kitabı sessizliğe gömülürken, kadın mükemmel bir yemekten sonra doymuş bir akşam yemeği misafiri gibi mutlu bir şekilde kendi kendine mırıldandı ve gözlerini karanlığa açtı.

Yıkım Kitabı'nı bu şekilde daha önce bir kez, sonbaharda, orman daha canlıyken kullanmıştı. O zaman daha da zevkli olmuştu. O zaman bazı memelilerin çığlıklarını ve feryatlarını duymuş, titreyip can verirken acılarını ciyak ciyak haykırmışlardı. Ama şimdi, kışın soğuşunda daha az memeli vardı.

Kadın bazen kitabı böceklerden ve hayvanlardan daha fazlasının olduğu bir kasabada ya da şehirde kullanmayı düşündü. Çığlıkların neye benzeyeceğini hayal etti, ama her şeyin çok mu ani olacağını merak etti.

Çabuk. İnsanlara neyin yaklaştığını nasıl anlatacağını merak ediyordu, böylece onların arasında ilerlerken dehşetlerini hissedebilecekti.

Kitap aramadığında düşündüğü şeyler bunlardı: Acı içindeyken dünyanın ona nasıl şarkı söyleyeceğini.

Kadın arkasını döndü ve sessiz, ölü karanlığın içinden eve doğru yürüdü, elindeki kitabı evcil bir hayvanmış gibi okşuyordu.

Etrafında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Bölüm 2

Anılar

Gölge Ev

Zamana yenik düşmüş bir evde, hiçbir yerde olmayan bir evde, Tilki Kütüphanesi keşfedilmeyi bekliyordu.

Ev bir zamanlar kuzeybatıdaki bir gölün kıyısında duruyordu. Highlands of Scotland, yirminci yüzyılın başlarında Sir Edmund Fox tarafından satın alınmadan önce bir zamanlar ev, daha sonra da otel olarak kullanılan Viktorya dönemine ait bir pansiyon.

Satış temsilcisine "Defterlerimi saklamak için bir yere ihtiyacım var" demişti.

"Büyük bir ev," demişti adam, ikisi de sırtlarını göle verip evi hayranlıkla seyrederken.

Edmund, "Çok ama çok kitabım var," diye cevap verdi.

Ev tuhaf bir yerdi ama cazibesi de yok değildi. Dar merdivenler ve beklenmedik köşelerle dolu bir binaydı, ışığı içeri alan ve görkemli gün batımı manzaraları sunan uzun pencereleri vardı. Yüksek tavanları, düz olmayan döşeme tahtaları ve bir ejderhanın ağzı gibi açılan devasa şömineleri vardı. Ve Sir Edmund taşındıktan sonra, kitaplar vardı.

Ömrünün sonuna doğru evinin her odası kitaplarla dolmuş, sadece pencere ve kapılar ile elektrik düğmeleri ve mobilyalar gibi daha az önemli diğer eşyalar için yer kalmıştı. Kitaplar her yerdeydi; duvarlar boyunca uzanan uzun kitaplıklarda, kapıların üzerindeki raflarda, rahat koltukların yanındaki yan masalarda. Ancak Edmund Fox'u hayatının büyük bölümünde heyecanlandıran sıradan kitaplar değildi. Onun ilgi alanı başka bir yerdeydi: özel kitap işinde.

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında doğan ve İngiliz toplumunun üst sınıflarında yetişen Edmund Fox, sıkıcı olarak gördüğü varoluşundan kaçmayı arzulamıştı. Yetişkin hayatına bir kaşif olma fikriyle başlamıştı.

Güney Avrupa ve Kuzey Avrupa'daki maceraları sırasında

Yirminci yüzyılın başlarında Afrika'da, okuyucuyu gitmek istediği her yere götürebilen özel bir kitapla ilgili hikâyelerle karşılaştı. Bazıları kitabın eski Mısır'dan kalma bir kalıntı olduğunu iddia ederken, diğerleri büyücülük ve şeytanlığın bir ürünü olduğunu iddia ediyordu. Modern olan her şeyden nefret eden Fox

Bilimsel ve gizli, kadim bilgilere işaret eden her şeyi seven biri olarak, büyük bir gayretle bu nesnenin peşine düştü. Tüm Avrupa ve Kuzey Amerika'da ipuçlarını takip etti ve çıkmaz sokakları görmezden geldi, aile parasını her türlü çılgın hikaye ve dedikoduya harcadı. Buldu Kitabı gördüğünü iddia eden insanlar, kitabı kullandığını iddia eden insanlar ve bu insanların çoğu yalan söylüyordu. Ama bazıları değildi. Bazıları efsanelerin ve gizemlerin ardında gizli bir gerçeğe işaret edecek ya da bunu ima edecek kadar bilgi verdi.

Fox, kırklı yaşlarının başında ailesinin hatırı sayılır servetini, bu inanılmaz nesneyi bulmaya adanmış gizli bir örgütün (Fox Kütüphanesi) kurulmasına yatırdı. Kitabın varlığına ikna olan Edmund Fox, tündengimsel bir sıçrama yaptı ve bu tür başka kitapların ve büyülü eşyaların, rasyonel dünyadan gizlenen başka harikaların da olması gerektiği sonucuna vardı.

"İnsan bir köpeğe bakıp onun var olan tek hayvan olduğunu düşünmez" demişti, kütüphanesinin küçük üye grubuyla yaptığı ilk toplantının akşamında. "Bunun bir nedeni de başka

Dışarıda da hayvanlar var, bazılarını kolayca görebiliyoruz, bazılarını ise asla görmeyi umut edemiyoruz. Bu kitaplar da aynı. Eğer birinin var olduğunu biliyorsak, diğerleri de olmalı ve biz de kendimizi onları bulmaya adayacağız. Tilki Kütüphanesi, bu harikaları herkes için korumak üzere benim hayatım boyunca ve sonrasında da ayakta kalacaktır.

İnsanlık!"

Fox'un birçoğu onun deli olduğunu düşünen ama içkilerin ve iyi arkadaşlığın tadını çıkaran bir grup arkadaşı ve işbirlikçisi alkış tutup masaya vurdu ve Fox Kütüphanesi bundan sonra Edmund Fox'un hayatının geri kalanında büyülü kitapların peşinde koşmaya başladı.

Kitap koleksiyonundan ziyade bir organizasyon olan Fox Kütüphanesi, kurucusu ve hayırseverinin ölümünden kısa bir süre sonra şaşırtıcı bir gelişme olmasaydı varlığını yitirebilirdi: Kütüphane aslında aradığı şeyi bulmuştu. İlk başta dikkat çeken efsanevi kitap değil

Edmund Fox'un dikkati, ancak benzer şekilde şaşırtıcı ve şaşırtıcı yeteneklere sahip başka bir kitap.

1920'lerin ortalarında, Edmund Fox'un üretken içiciliğinin garanti ettiği karaciğer yetmezliğine nihayet yenik düşmesinden sadece birkaç ay önce

Kütüphanenin en inatçı araştırmacıları özel bir kitabın varlığını keşfetti. Diğer tüm benzer kitaplar gibi bu da ince bir defterdi, iç cebe sığacak büyüklükteydi ve gözden kaçıp görmezden gelinecek kadar zararsızdı. Deri kapak, sadece doğru ışıktaki fark edilebilen koyu gri ve siyah tonlarında renklendirilmişti ve defterin içindeki sayfaların kenarları da sanki siyah mürekkep püskürtülmüş gibi benzer şekilde boyanmıştı. Kitap Fox'un müfettişinin dikkatini ilk çektiğinde, kıta Avrupası'nda mücevher hırsızlığı yaparak geçimini sağlayan eski bir İngiliz askerinin elindeydi. Hırsız asker, kitabı birkaç yıl önce İngiltere kırsalında bir yerdeki bir malikânenin bakımsız kütüphanesinde bulduğunu itiraf etmişti. Çünkü Adam yıllarca bu kitabı yanında taşımış ve bu yıllar boyunca hırsızlık işiyle uğraşırken bir kez bile yakalanmamış, en cüretkâr soygunları bile yaparken bir kez bile fark edilmemişti.

Fox'un müfettişine, Biscay Körfezi'ne bakan bir Fransız restoranında birkaç kadeh içki içerken, "İlk başta inanmamıştım," dedi. Adam artık yaşlanmıştı ve hırsızlığı çoktan bırakmıştı. "Şuna bak, ne yazıyor."

Adam kitabı açmış ve dedektife ilk sayfayı göstermişti. Adam konuşurken Fox'un dedektifinin okuduğu birkaç satırlık bir metin vardı.

"Bunun Gölgeler Kitabı olduğu yazıyor," dedi. "Diyor ki, eğer bir sayfayı yırtar ve o sayfayı elimde tutarsam, o zaman gölgelere giderim ve kimse beni göremez!"

Müfettiş başını salladı.

"Kitapta başka ne var?" diye sordu.

Adam omuz silkti ve sayfalardan bazılarını çevirerek yoğun birçoğunun üzerinde karalamalar ve mürekkep lekeleri vardı. Araştırmacı bir an için metnin hareket ettiğini ya da parıldadığını düşündü.

"Sadece saçmalık," dedi adam, araştırmacının düşüncelerini yarıda keserek. "Sayfalarda ne olduğu önemli değil. Önemli olan kitabın ne yaptığı! Bak, bir sayfadan bir parça koparıp elime aldığım, kitap ışılda!"

"İşıltı mı?" diye sordu dedektif kuşkuyla.

"Havai fişek gibi!" Adam başını salladı. "Küçük bir renk bulutu gibi. Ve Elimde yırtık sayfa parçası varken kimse beni göremez! Ta ki sayfayı tekrar bırakıp geri gelene kadar. Ve ne olduğunu biliyorsun. Başka? Geri döndüğümde kitapta hiç yırtık sayfa kalmamış oluyor. Sanki kendi kendini iyileştiriyor!"

Fox'un müfettişi adama inanıp inanmadığını bilmiyordu ama Fox Kütüphanesi'nin kaynaklarını kullanarak kitabın parasını ödedi ve adamı bir kitapla ödüllendirdi.

Hayatının son birkaç yılını boşa harcayacak bir servet. Kütüphaneye döndükten sonra araştırmacı, kütüphane personelinin diğer üyeleriyle birlikte kitap üzerinde deneyler yaptı. Metin sayfalarını incelediler ve Odakta bir görünüp bir kaybolan görüntüler. Kitabın özelliklerini incelediler ve olması gerekenden ne kadar daha hafif görüldüğüne dikkat çektiler. Ve kitabın önceki sahibinin yapabileceğini iddia ettiği şeyi gerçekten yapmasını sağlamaya çalışarak sayfaları yırtmayı denediler. Farklı kişilerin tekrar tekrar denemesi birkaç gün sürmüştü, ta ki çalışanlardan biri ortadan kaybolana ve hemen ardından eli açık ve bir kağıt parçası havada parçalanırken yeniden ortaya çıkana kadar.

"Bu çok tuhaftı!" diye haykırdı adam.

Odadaki diğer insanlar da bunun garip olduğunu düşündüler, ancak heyecanları kısa sürede tüm şoklarını bastırdı ve kitap Tilki Kütüphanesi kataloğunda 001. madde haline geldi. Çok geçmeden Gölge Kitapları olarak tanınmaya başladı.

Bu her şeyin başlangıcıydı. Gölge Kitapları, Edmund Fox'un saplantısının doğrulanması ve Fox Kütüphanesi'nin amacının meşrulaştırılmasıydı.

Edmund Fox mezara girdiğinde

Şüpheli haksız çıkardı ve tüm ve hatırı sayılır servetini, işletmesi ve yönetimi en küçük kız kardeşi tarafından yeğenine devredilen kütüphaneye bıraktı.

Yirminci yüzyıl boyunca Fox Kütüphanesi, Edmund Fox'un İskoçya'daki malikanesini üs olarak kullanarak özel kitaplar aramaya ve araştırmaya devam etti. Toplamda on yedi kitaptan oluşan önemli bir koleksiyon oluşturdu ve Gölge Kitapları bu çalışmalarda bir müttefik, gerektiğinde onu kullanabilen bir ya da iki araştırmacı tarafından kullanılacak bir araç oldu. Tüm kitaplar benzer özellikleri paylaşıyordu.

Gölge Kitapları'ndakilere benzer nitelikler - benzer boyut, okunamayan dillerde benzer yoğun metin ve esrarengiz eskizler ve karalamalar ve benzer şekilde

açıklanamaz bir ağırlığı vardı. Bazı kitapların önünde ne olduklarını veya ne yapabildiklerini açıklayan notlar vardı, ancak bazılarının yoktu ve kitapların birçoğunun amacı ve yetenekleri bilinmiyordu, belki de gizemlerini çözmek için doğru okuyucuyu bekliyorlardı. Kütüphane tarafından not edilmişti

Birçoğunun içeriğinin nasıl değiştiğini ve geliştiğini, sanki kitaplar bir şekilde canlıymış, koşullara cevap veriyormuş, belki de zenginlikleriyle ödüllendirmek için doğru okuyucuyu arıyormuş gibi görünüyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın en karanlık günlerinde, Fox Kütüphanesi bir kuruluş olarak, faaliyetlerinin ve sahip olduklarının ışıktan uzak tutulmasının daha iyi olacağına karar vererek kasıtlı olarak karanlığa gömüldü, ancak özel kitaplardan oluşan kütüphane Fox'un kır evinde saklı kaldı.

Yirmi birinci yüzyılın başında, Edmund Fox'un yeğeninin soyundan gelen tek kişi olan Drummond Fox, özel kitap koleksiyonuna göz kulak olmaktan ve

daha fazlasını aramaya devam ediyordu. İskoçya'nın batı kıyısındaki Fox Kütüphanesi'ndeki sakin yaşam ona uygundu. Kitapları, özel kitapları ya da sıradan kitapları seviyordu ve haftalarca tek başına okuyabilir, çalışabilir ya da özel kitapların yapabildiği her şeyi anlamaya çalışabilirdi.

Ara sıra dışarı çıkmaya cesaret ederdi ve diğerleriyle arkadaş olurdu. Dünyanın başka yerlerinden gelen ve her birinin kendine özel kitapları olan insanlar. Bunlar Drummond'un ilgi alanlarını paylaşan insanlardı, ama aynı zamanda onun Özel kitapların, onları yanlış amaçlar için kullanabilecek kişilerden uzakta, güvende tutulması gerektiğine dair bir bakış açısı. Bunlar incelenmesi ve anlaşılması gereken, ancak nadiren kullanılacak müze eşyalarıydı.

Ama sonra dünya çok daha tehlikeli bir yer haline geldi. Nereden geldiği belli olmayan bir tehdit ortaya çıktı ve Drummond'un arkadaşları Washington Square Park'ta katledilip kitapları ellerinden alındığında, Fox Kütüphanesi'nin varlığının artık güvenli olmadığını anladı.

Drummond İskoçya'ya geri dönmüştü, Gölgeler Kitabı kaçıışındaki müttefikiydi ve terörün onu orada takip edebileceğini bildiği için kendini Tilki Kütüphanesi'ne saklamıştı. Bu yüzden Gölgeler Kitabı'nı daha önce hiç kullanılmadığı bir şekilde kullanmıştı: Tilki Kütüphanesi'nin bulunduğu evin tamamının gerçekliğin dışına, gölgelerin içine, ulaşılması imkansız bir yere doğru kaymasını sağladı. Hiçbir yerde olmayan bir ev haline geldi. Ziyaret edilmeyi bekleyen bir ev ve açılıp okunmayı bekleyen kitaplarla dolu bir kütüphane.

Ev, tüm kitapları ve mobilyalarıyla, pencereleri ve kapılarıyla hâlâ mevcuttu ama artık ona ulaşmanın bir yolu yoktu, gölgelerin içinde değil.

Tabii ki birisi iç kapılardan birini tamamen farklı bir yerden açmadığı sürece.

Eğer birinde Kapılar Kitabı varsa.

Lyon'da Kahve

Sokakta durup nefeslerini tuttular ve etraflarına baktılar.

Geniş bir nehrin kıyısındaydılar, uzun ağaçlar bir sıra halindeki dansçılar gibi suya doğru eğilmişti. Ağaçların dalları çıplaktı ama atılmış yapraklar turuncu ve kahverengi yığınlar halinde kaldırımın kenarında toplanmıştı. Hava karanlıktı ama şafak söküyordu, gökyüzü uzaktan aydınlanıyordu ve Cassie nehrin uzak tarafında sıralanan turuncu, sarı ve krem rengine boyanmış dar binaları seçebiliyordu.

Drummond sanki kapıdan düşerken bir kası incinmiş gibi omurgasını germek için geriye doğru eğildi ve "Neredeyiz?" diye sordu.

"Lyon," dedi Cassie, zihninin şok içinde donup kalmamış bir kısmı ağzından çıkan kelimeleri çağrıştırarak. "Yıllar önce buradaydım."

"Fransa'yı hep sevmişimdir," dedi Drummond, daha çok kendi kendine konuşarak, sanki daha mutlu zamanların anılarında kaybolmuş gibi. Sonra Cassie'ye ve Izzy'ye baktı. "Burada harika hamur işleri var. Haydi, yiyecek bir şeyler bulmalıyız. Yemek yememiz gerek."

"Henüz erken," diye gözlemledi Cassie. "Açık bir şey bulamayabiliriz." "Deneyelim," dedi Drummond.

Izzy ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "O adam insanları etrafa fırlatıyordu!" diye haykırdı. "Bunu nasıl yapıyordu?"

Bir bisikletçi hızla yanından geçti, arkasından bir hava perdesi çekti ve kaşlarını çatarak gürültülü Amerikalılara baktı.

Drummond, "Haydi," diye ısrar etti. Cevap beklemeden yürüyüp gitti ve Izzy bakışlarını Cassie'ye çevirdi.

"Cassie, bu delilik! O adam . . . !"

Cassie, Izzy'yi yatıştırmaya çalışarak başını salladı ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. Onun yerine Drummond'un peşinden gitti. Izzy mutsuzca gözlerini devirdi ama onu takip etti.

Nehir boyunca birkaç dakika sessizce yürüdüler, sokak lambalarının sıçrattığı sarı havuzlardan geçtiler ve nehrin keskin kenarını hissettiler. Kış esintisi iliklerine kadar işliyordu. Şehrin uyandığına dair işaretler vardı, sokaklarda hareket eden birkaç insan, yanlarından geçen arabaların farları, ama bulana kadar bir süre yürümek zorunda kaldılar. Sıcak bir şeyler içebileceğim bir yer. Güne yeni başlayan küçük bir kafe, sıcak ışıklı bir kapı ve kaldırımında masa ve sandalyeleri yerleştirmek için manevra yapan bir kadın, çok fazla bacak ve klank ve sıyrıkların müziğini içeren garip bir dans.

Drummond, "Bu iş görür," diye karar verdi. Yaklaştılar ve Drummond kadın kafeye geri çekilirken masalardan birini işaret etti, kadın da başıyla onayladı.

Drummond iki sandalye çekip Cassie ve Izzy'ye bir garson gibi işaret ettikten sonra masanın karşı tarafına oturdu ve gözlerini nehre çevirdi, burnu havayı koklayan bir köpeğinki gibi yukarı kalkmıştı. Cassie, vücudunda adrenalin ve şok dalgaları dolaşırken titrediğini fark etti. Ellerine baktı ve hareketsiz kalmalarını diledi.

Kadın kafeden tekrar çıktı ve onları kapı zili gibi şarkı söyleyen bir "Bonjour!" ile karşıladı.

"Kahve?" Drummond sordu ve hem Cassie hem de Izzy başlarıyla onayladılar.

"Üç kahve?" dedi kadın, turistlere alışkın birinin rahatlığıyla İngilizceye kayarak.

"Sanırım hiç viskiniz yoktur?" Drummond denedi.

Kadın ona çarpık bir sırıtış attı ve ardından dikkatle saatine baktı.

"Hayır, mösyö."

"Kruvasan mı?" Drummond onun yerine sordu. "Yemek yememiz gerek."

"Evet." Başını salladı ve sonra Drummond onu eğlendirmiş gibi yüzünde bir gülümsemeyle kafeye geri döndü.

Cassie tüm bunları sanki kendisinden çok uzakta, başka birinin başına geliyormuş gibi gözlemledi. Dünya ona uzak geliyordu ve zihni felç olmuş gibiydi. Sunucunun kafasını tekmeleyen kel adam, mobilyaları sihirle fırlatan adam gibi görüntüler canlandı zihninde ve her bir anıyla midesi bulandı.

Izzy Cassie'ye doğru uzandı ve kolunu kavradı, belki de Cassie'nin ne hissettiğini sezmişti. Birbirlerine baktılar, her ikisi de

Az önce yaşadıkları korkunç deneyimden sonra rahatladılar.

"Kimdi o adam?" Cassie Drummond'a sordu. Sesi normaldi, uzuvlarını titreten şoktan eser yoktu. "Hugo Barbary," dedi Drummond. "Korkunç bir adam. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." İçini çekti, pişmanlığını havaya üfledi. "Ben gerçekten
"Keşke orada olmasaydı."

Cassie özrü kabul ederek başını salladı ve bakışlarını Drummond'un koyu renk gözlerinde buldu. Durgunlukları onu sakinleştirdi.

"Ama o kim?" Izzy sordu. "Böyle şeyler yaparak nasıl paçayı kurtarabiliyor?"

Drummond gözlerini nehrin karşı kıyısına, uzaklara çevirdi. "O bir kitap avcısı."

"Bir kitap avcısı mı?" Cassie sordu. "O da ne?"

Drummond gözlerini kısarak ona baktı. "Oldukça açıklayıcı, değil mi? Kitap avlıyor."

"O çocuğun kafasına tekme attı," dedi Izzy. "Bu çok korkunçtu. Bunu yapmak zorunda değildi!"

Izzy konuşurken o görüntü Cassie'nin zihninde tekrar canlandı ve irkilerek gözlerini kapatıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. Çocuk Izzy yüzünden mi ölmüştü?

Onu mu? Cassie, Izzy'yi alıp, onu öldürseydi, hâlâ hayatta olur muydu? yemek için başka bir yer? Suçluluk duygusu boğazının arkasında yükselen bir acıydı. Onu yutmaya çalıştı.

Drummond, "Hayır," diye onayladı. "Ama o böyle bir adam işte." Başını iki yana salladı. "O zavallı çocuk Hugo Barbary'nin bir başka kurbanı."

Sessizce oturdular, her biri az önce olanları hatırlıyordu.

Sonra Drummond Cassie'ye baktı ve sordu: "Kitap ne zamandır sende? Çünkü buranın kapısını çabucak açtın. Kolayca."

Cassie başını yavaşça salladı. Sorulara cevap vermek istemiyordu. Sıradan insanlar gibi, sanki korkunç şeyler olmamış gibi konuşmak istemiyordu.

Kafe sahibi bir eliyle desteklediği içecek tepsisiyle yeniden ortaya çıktı. "Bon, üç kahve," dedi içecekleri yere bırakırken. "Ve üç kruvasanlar."

Kadın dükkânın içinde kaybolurken Drummond Cassie'ye, "Anlıyorum," dedi. Cassie onun kuşkuyla dolu gözleriyle karşılaştı ama Drummond ona bakınca kuşkuları eridi. Bir kez başını salladı. "Korkunç bir şey, biliyorum. I

Bu konuda duygusuz görünmek istemem." Kruvasanlardan birini ona, diğerini de Izzy'ye doğru itti. "İkinizin de yemeye ihtiyacı var," dedi.

Cassie kruvasana şüpheyle baktı. Ağzı suçluluk duygusu ve korkunun tadıyla doluydu. Yemek yiyebileceğini sanmıyordu.

Drummond sesini alçaltarak, "Yardıma oluyorum," diye ısrar etti. "Güven bana, biliyorum. Şu anda şoktasın. Vücudun adrenalin pompalıyor. Yemek yemelisin, enerjiye ihtiyacın var. Bu iyileşmene yardımcı olacaktır."

Izzy yemeye başlamıştı bile -yemek için asla teşvike ihtiyaç duymayan bir kadındı. Drummond da aynı şekilde davranıyor, dudaklarında kırıntılarla çiğnerken Cassie'yi izliyordu. Sonunda Cassie yumuşadı ve bir ısırık almak için kruvasanı kaldırdı. Güzeldi: sıcak, tereyağlı ve lapaydı.

"Güzel," diye mırıldandı Izzy.

"Öyle değil mi?" Drummond da aynı fikirdeydi, Izzy'nin keyfinden zevk aldığı belliydi. "Fransa'da kruvasanlara bayılırım."

Üçü de kafenin önündeki kaldırımında ısınan ışığın önlüğünde oturarak birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde yemek yediler. Drummond kahvesinden biraz yudumladı ve sonra sandalyesine yaslanıp gözlerini kapadı.

"İkinizle de bu koşullar altında tanıştığım için üzgünüm," dedi.

"İstediğim bu değildi. Ama belki de bu iyidir."

"İyi mi?" Cassie kaşlarını kaldırarak sordu. "Az önce olanlarla ilgili iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Drummond gözlerini açarak, "Hayır, öyle demek istemedim," dedi. Sanki iyi iletişim kuramadığı için sinirlenmiş gibi başını kendi kendine salladı. "Demek istediğim, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmek iyi oldu. Tehdidi ciddiye almanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Izgara peynirli sandviçimi hiç alamadım," diye mırıldandı Izzy, sanki dinlemiyormuş gibi. "O adam gelmeden önce."

Cassie kruvasan kırıntılarını karıştırırken kendini biraz daha iyi hissettiğini fark etti. Kalbi sanki durmuş gibi hissediyordu ve ağzı artık suçluluk duygusunun acısıyla dolmuyordu.

"Çok şiddetliydi," dedi. "Neden böyle olmak zorunda?"

"Neden herkes böyle olmak zorunda?" Izzy gözlerini manzaraya dikerek sordu.

Bir süre sessiz kaldılar ve Cassie nefes alıp etrafına bakmak için zaman buldu. Gecenin gündüze dönüşmesiyle gökyüzü yavaş yavaş daha koyu bir maviye bürünüyordu. Etraflarındaki her yerden gelen sesleri duyabiliyorlardı.

Şehrin uyanışı: teslimat kamyonları, konuşan insanlar ve kafenin içinden gelen fincan ve tabak sesleri. Bunların hepsinin saçma olduğunu düşündü. On dakika önce şiddetten kaçıyordu ve şimdi Okyanus ötesinde bir kahve ve kruvasanın tadını çıkarırken. Kapılar Kitabı böyle bir şey olmalı, diye düşündü, seyahat, merak ve zevk, etrafa mobilya fırlatan vahşi adamlar değil.

"İkinize de yardım etmek istiyorum," dedi Drummond. "Ama bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Bütün bunlar daha yeni oldu. Bana güvenmeniz için ne yapmam gerekiyor? Size yardım etmeme izin vermeniz için?"

Cassie soruyu düşündü. Soğuk bir sabahtı ama üzerinde eski paltosu ve boynuna doladığı yün atkısı vardı ve midesinde kahve, dudaklarında kruvasanın tadı varken sandalyede kendini sıcak ve rahat hissediyordu. Az önce yaşadıklarından hemen sonra nasıl bu kadar rahat hissedebildiğini sordu kendine ama verecek bir cevabı yoktu.

Cassie, "Bazı sorulara cevap vermeniz gerekiyor," dedi.

"Hangi sorular?" Drummond sordu. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kitaplar," dedi Cassie. "Bize kitaplardan bahset. Nedir onlar?"

Drummond gevşekçe omuz silkerek, "Onlar kitap," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve dişlerini emdi. "Ne olduklarını ya da nerede olduklarını bilmiyoruz.

nereden geldiğini. Ama insanlar onları belki yüz yıldır biliyordu. Önce efsaneler ve gizemlerdi, alışılmadık ve inanılmaz şeyler yapabilen insanlar hakkında hikayelerdi, ama sonunda insanlar bunun kitaplar olduğunu anladılar. Önce bir kitap, sonra bir diğeri. Ve geçen yüzyıl boyunca insanlar bu kitapların var olduğunu ve bir şeyler yapabildiklerini anlamaya başladılar."

"Ama onlar ne?" Izzy bastırdı. "Ve sakın 'onlar kitap' deme." "Onlar ..."

Drummond bir an düşündü, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Onlar sihirli," dedi. Utanmış gibi gülümsedi, gözleri parlıyordu ve o anda yine

Cassie'ye yakışıklı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." "Sihir," dedi Cassie.

Drummond, "Bu kelimeyi sevmiyorum," dedi. "Bana kötü çeşitlilik eylemlerini çağrıştırıyor. Ama bunu tarif etmenin daha iyi bir yolu yok. Her kitap, ona sahip olan kişiye bir yetenek, bir güç bahşeder. Adına ne dersiniz deyin."

"Kaç tane kitap var?" Cassie sordu.

Drummond omuz silkti. "Kim bilir? Bazıları bulundu ama muhtemelen dışarıda başkaları da vardır. Diğerleri hakkında söylentiler ve hikayeler

var

kitaplar. Bu hikayelerden bazıları tamamen hayal ürünü olacak, bazıları ise gerçeğe dayanacak. Kapılar Kitabı gibi. Bu kitaplardan biri Her zaman hakkında konuşuldu, ancak şimdiye kadar hiç kimse gerçekten var olduğunu kanıtlayamadı."

Cassie başını salladı, bunu özümsemişti ve cebindeki Kapılar Kitabı'nın ağırlığının farkındaydı.

"Nereden buldun bunu?" Drummond sordu.

"Hey, soruları biz soruyoruz," diye yanıtladı

Izzy.

Cassie onun sorusunu duymazdan gelerek, "Bana kitap avcılarından ve şarküterideki o adamdan bahset," dedi.

"Ne diyebilirim ki?" Drummond merak etti. "Bu kitaplar kelimenin tam anlamıyla olağanüstü şeyler. Onları bilen insanlar sahip olmak için çok para ödüyorlar. Kitaplar servet karşılığında el değiştiriyor. Ya da kan dökülerek. Bazı insanlar, yanlış türden insanlar, yanlış türden nedenlerle onları istiyorlar."

"Kitaplardan haberi olan insanlar' dediniz," dedi Izzy. "Yani sadece birkaç kişi mi biliyor? Nasıl oluyor da daha yaygın olarak bilinmiyor? Bu çılgınca bir şey. Büyü gerçek ve kimse bilmiyor mu?"

Drummond, "Kendi sorunuzu kendiniz yanıtladınız," dedi. "Bu çılgınca bir şey. Sihirli bir şey. Bunu bilenler gizli kalmasını istiyor. Bu bir güç. Gücü kendilerinde tutmak için tüm bilgileri bastırıyorlar."

Izzy Cassie'ye bilmiş bir bakış attı. "Sana söylemiştim," dedi. "Google'da görünmemesine şaşmamalı. Her şey bastırılıyor."

"Google'da ne aradın?" Drummond başını yana eğerek sordu. "Kitabı Google'da arattım," dedi Izzy. "Kapılar Kitabı. Ve biliyorsun Ne? Hiçbir sonuç yoktu. Hiç isabet yok."

Drummond bir an için düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Ne?" Cassie onun yüz ifadesindeki endişeyi okuyarak sordu.

Adam cevap vermekte tereddüt etti ve Cassie o anda adamın onları korumaya çalıştığını düşündü. Endişe verici bir gerçeği ortaya çıkarıp çıkarmamayı tartışan bir adamdı.

"Ne?" diye bastırdı.

Drummond, "Bu, insanların bileceği anlamına geliyor," dedi. "İnsanlar artık sizi arıyor olacak. Aramalarınızı takip edecekler. Her şeyi bastırıyorlar kitapların bilgisi. Ama hepsi birilerinin bildiğine dair herhangi bir işaret arıyor. Google'da 'Kapılar Kitabı' diye arattığınızda dünyanın her yerinde bayraklar yükselirdi."

Cassie Izzy'ye baktı ve onun yüzünde beliren şoku gördü. "Beni internet aramalarından takip edebilirler mi?"

Drummond başını salladı. "Evet. Özür dilerim. Sizi bulmanın yolları var. Kolluk kuvvetleri sizi bulabilir, bu insanlar da kesinlikle bulabilir. Motive olmuş ve zenginler."

Izzy Cassie'ye baktı. "Çok üzgünüm Cass, bu benim hatam. Hepsi benim hatam."

Cassie elini uzatarak Izzy'nin koluna dokundu. "Merak etme."

"Onlar' kim?" Izzy sordu. "Sürekli 'onlar' deyip duruyorsun."

"Farklı gruplar," dedi Drummond. "Kitap avcıları ve koleksiyoncular.

Hükümetler."

"Hükümetler bunu biliyor mu?" Izzy sordu.

"Biraz." Drummond başını salladı. "Bazı hükümetlerdeki bazı insanlar. Ama çoğunlukla özel kişiler."

"Ne tür insanlar?" Cassie sordu. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Teröristler. Savaş lordları. Sanat koleksiyoncuları. Bazıları korkunç insanlar,

Bazıları iyi huylu. Bu kitaplar silah ve güç gibidir: Onlara sahip olanlar hep yanlış insanlardır. Ve senin kitabını isteyecekler, Cassie. Bu inanılmaz değerli bir eşya, insanların bir asırdan fazladır bulmaya çalıştığı bir kitap. İnsanların Kapılar Kitabı'yla neler yapabileceğini bir düşünün." Gözlerini tabağındaki son birkaç kruvasan kırıntısına dikti, sanki bir tane daha yemek istiyormuş gibi. "Her zaman bir kitabı yanlış amaçlar için kullanmaktan mutlu olan birileri vardır."

"Şarküterideki adam gibi mi?" Izzy sordu.

Drummond başını salladı. "Seni aramıyordu. Seni bulamadı Çünkü internette arama yaptın. Çok özür dilerim, orada olması benim hatamdı. Beni takip ediyordu."

"O şeyleri nasıl yapıyordu?" Izzy sordu. "O cesetleri etrafa fırlatarak mı?"

"Onun bir kitabı var," dedi Drummond. "Muhtemelen birden fazla, ama kesinlikle Kontrol Kitabı var. Elinde tuttuğu şey buydu. Nesneleri kontrol etmenizi, hareket ettirmenizi, fırlatmanızı sağlıyor. Hugo Barbary ne yazık ki kitapları kullanmakta çok iyi."

"Kitapları iyi kullanıyor da ne demek?" Izzy sordu. "Bazı insanların olmadığı gibi mi?"

Drummond başını salladı. "Prensipte herkes kitapları kullanabilir, ancak bazı insanlar bunu daha zor buluyor. Bazı insanlar bazı kitapları kullanmayı gerçekten kolay buluyor,

ama diğerklerinde zorlanıyorlar. Bazı insanlar, belki Hugo Barbary gibi, kitaplarla doğal olarak iyi anlaşıyor ve çoğu kitabı neredeyse anında kullanabiliyor."

"Nedenmiş o?" Cassie sordu.

Drummond omuz silkti. "Kim bilir? Neden bazı insanlar mükemmel ses tonuna sahiptir? Neden bazı insanlar resim yapabilirken diğerkleri yapamaz? Herkes bir müzik aleti çalmayı deneyebilir ama herkes konser piyanisti olamaz. İnsanlar böyledir, değil mi? Ama mesele şu ki, Hugo artık Kapılar Kitabı'nın sizde olduğunu bildiğine göre, neredeyse kesinlikle peşinizden gelecektir. Ve o nereye giderse, diğerkleri de onu takip edecektir. Hayatlarınız artık tehlikede."

Cassie yavaşça başını salladı, sorumluluk ve imalar sıcak bir günde üzerine çöken ağır bir yorgan gibi üzerine çökmüştü, sürünerek kurtulmak istediğı bir şeydi bu.

"Ama sen kimsin?" Izzy sordu. "Bütün bu insanlardan bahsettin ama biz senin kim olduğunu bilmiyoruz."

Drummond başını salladı. "Evet, biliyorum. Benim hikâyem uzun ve şimdi anlatacak zamanımız yok. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Ben gördüğün o adam gibi değilim."

Izzy arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Bu belirsiz ve tamamen tatmin edici olmayan bir cevap," dedi.

Drummond aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Onun yerine gözleri Cassie'ye kayd ve sordu: "Görebilir miyim? Kitabını mı?"

Cassie hiçbir şey söylemedi, nasıl cevap vereceğinden ve riskten emin değildi. "Onu çalmayacağım," dedi Drummond.

"Söz veriyorum."

Izzy şüpheli bir kahkaha attı.

Cassie Drummond'un gözleriyle karşılaşt ve bakışlarını tutarak onu ve niyetini değerlendirmeye çalıştı. Sonra elini cebine attı ve kitabı çıkardı, Izzy onu izliyordu. Kitabı masanın üzerine koydu ve ona doğru itti.

Drummond kitabı incelerken Cassie, "Aldığımda üzerinde bir not vardı," dedi. "Onu bana veren kişiden bir mesaj."

Drummond başını salladı ve kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Yazı kitaplarda kalıcı değildir. Bir süre sonra kaybolur. Kitabın içindeki yazılar hariç."

"Neden?"

"Kim bilir?" Drummond Kapılar Kitabı'na bakarken gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. "Bunu sana biri mi verdi?"

Cassie başını salladı.

"Kim?"

"Sadece bir adamım. Bir kitapçıda çalışıyorum. Bana hediye olarak verdi." "Hangi adam?"

"Önemli değil. O öldü."

Drummond'un gözleri tekrar ona kaydı ve Cassie'nin cevaplamadığı bir soru sordu. Dikkatini tekrar kitaba verdi, birkaç dakika sessizce inceledi, inanmadığı ya da anlayamadığı bir şey görüyormuş gibi başını hafifçe kendi kendine salladı.

Sonra kitabı kapattı ve masanın üzerinden tekrar ona doğru itti. Ama gözleri kitabı bırakmadı. Kitap Cassie'nin ceketinin içinde kaybolana kadar gözleri kitapta sabit kaldı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Izzy sordu. "Eğer tehlikeli insanlar bizi arayacaksa, eve gidebilir miyiz? Benim bir işim var. Ödemem gereken faturalar var, hayatımın geri kalanında Fransa'da yaşayamam."

Drummond bir an sessizce düşündü, parmakları masanın üzerine vuruyordu.

"Sana yardım edebilirim," dedi sonunda. "Bana güvenirsen işleri senin için yoluna koyabilirim. Tüm bunları ortadan kaldırabilirim. Ama karşılığında senin yardımına ihtiyacım var. Bir şey yapmama izin vermene ihtiyacım var."

"Ne?" Cassie sordu.

"Kapılar Kitabı'nı yok etmem gerekiyor," dedi.

Anılar Kitabı

"Ne?" Cassie talep etti.

"Size satabiliriz. Bunun için ne kadar ödersiniz?" Izzy sordu ve Cassie ona sert bir bakış fırlattı.

"Kitabımı yok etmeyeceksin," diye ısrar etti Cassie. "Ve ben de onu satmıyorum."

Drummond kendi kendine başını salladı. "Bunu öylece kabul etmeni beklemiyordum. Bu şok edici bir istek, tamamen anlıyorum. Kitap senin için çok değerli."

"Bu bir hediye idi," dedi Cassie. "Bir arkadaşım dan."

Drummond tekrar, "Anlıyorum," dedi. "Bütün kitaplar değerlidir; inan bana, biliyorum. Özellikle de bu kitaplar. Ama o kitabın ne kadar tehlikeli olduğunu gerçekten anlamıyorsun. Sadece sen ve Izzy için değil, tüm çocuklar için.

herkes."

"Onu nasıl yok edeceksin?" Izzy, Cassie'yi görmezden gelerek sordu.

Drummond, "Ben olsam yakardım," dedi. "Kitaplar çok kolay yanıyor. Muhtemelen eski oldukları için."

"Onu yok etmiyorsun," dedi Cassie tekrar, sesi kısıktı. Sanki kruvasanın yararlı etkileri geçiyormuş gibi bir kez daha titrediğini hissetti.

Drummond sanki duygularının gücünü anlamaya çalışıyormuş gibi bir an için onun bakışlarını tuttu. "Başka kitaplar da var," dedi. "Belki senin için yapabileceğim başka bir şey vardır, onu takas edebileceğim bir şey?"

"Hayallerimizi gerçekleştirebilir misiniz Bay Fox?" Izzy şaka yaparak sordu. "Beni zengin ve ünlü yapabilir misiniz? Beni bir film yıldızı yapabilir misiniz?"

"Film yıldızı mı olmak istiyorsun?" Drummond sanki düşündüğü bir olasılıkmış gibi sordu.

"Ne?" Izzy şok olmuş bir halde sordu. "Ciddi misin sen?"

"Bu Cassie'ye bağlı," dedi. "Senin hayalin ne olurdu, Cassie?"

Cassie için cevap hemen gelmişti, düşünmeye gerek yoktu.

"Büyükbabamla tekrar konuşmak istiyorum," dedi.

Drummond anlamayarak başını eğdi.

"O öldü," dedi. "Uzun yıllar önce. Ama ölüleri diriltebileceğinizi sanmıyorum, değil mi?"

"Mutlu olmak istiyorum," dedi Izzy. "Bunun çocukça olduğunu biliyorum. Bana beş yıl önce sorsaydınız, bir film yıldızı olmak istediğimi söylerdim. Ama şimdi sadece mutlu olmak istediğimi düşünüyorum.

Sevdiğim biriyle ve çocuklarımla, yaşamak

Güzel bir yere. Tanrım, beni dinle, çok sıkıcı olmaya başladım."

Drummond daha çok kendi kendine, "Gençlerin en büyük hayalleri vardır," diye mırıldandı. "Hayat ve gerçeklik tarafından engellenmemiş."

Cassie ve Izzy birbirlerine baktılar. O sırada genç bir çift belirdi, sandalyeleri sıyırıp yanlarındaki masaya oturdular ve Cassie ile Izzy, kafeden gelen kadın ortaya çıkıp şarkı söyleyerek "Bonjour!" diye selam verirken onlarla kibarca gülümsediler.

"Bak, rüyalarımızı boş ver," dedi Cassie. "Şarküterideki o adam hakkında ne yapacağız? Bize bu konuda yardım etmelisin, sonra belki kitabın neden bu kadar tehlikeli olduğunu konuşabiliriz."

Drummond başıyla onayladı. "Tamam o zaman," dedi. "Önce New York'a geri dönmemiz gerekiyor. İkinize de yardımcı olmak için yapmam gereken birkaç şey var ama New York'ta olmamız gerekiyor. Artık gidebilir miyiz?"

Cassie başını salladı. "Tamam," dedi.

Drummond kahveleri işaret ederek, "Şunları ödeyeyim," dedi. Ayağa kalktı ve küçük kafenin içinde kayboldu.

"Ne düşünüyorsun?" Cassie yalnız kaldıklarında sordu.

Izzy omuz silkti. "Bilmiyorum Cass. Sadece hayatın yeniden normal olmasını istiyorum.

Ben's'teki o adam beni korkutuyor."

"Evet," diye onayladı Cassie. Beyni onu kel adamın sunucuyu tekrar tekmelediğini görmeye zorladı ve bir kez daha midesi irkildi. "Ona güveniyor musun?" Cassie kafenin yanından Drummond'a doğru başını sallayarak sordu.

"Ona güvenmiyorum değilim," dedi Izzy. "Nazik birine benziyor. Ve şimdiye kadar şüpheli bir şey yapmaya kalkışmadı. Ama biliyor musun

Cassie? O sadece biri. Şu Dr. Barbary denen adam da bir baŐkası. Dahası da olacak. TaŐıdığın o kitap

insanlar bunu elde etmek için korkunç şeyler yapacaklar. Size söyledim, bundan iyi bir şey çıkmayacak."

Cassie başını salladı. "Google'da aratarak bunu dünyaya duyuran sen olduğun halde mi?"

Hemen pişman oldu, kelimeler düşünmeden ağzından çıkmıştı. Izzy ona tokat yemiş gibi baktı. Cassie ona uzandı. Bir dokunuşla özür diledi, ama Izzy tam Drummond kafeden çıkarken arkasını döndü ve o an geçti.

"Gidelim," dedi.

Arnavut kaldırımlı bir sokakta, dar bir geçide açılıyormuş gibi görünen kilitli olmayan bir kapı buldular ve Cassie Kapılar Kitabı'nı kullanarak gecenin bir yarısı New York'taki kendi yatak odasına adım attı. Hepsi Lyon'dan gelen kapıdan geçene kadar küçük alanın içinde dolaştılar ve sonra Cassie kapıyı kapattı ve daire aniden sessizleşti. Cassie kapıyı normal şekilde yeniden açtı ve oturma alanına geçtiler. Son bir saat içinde gördüklerinden sonra daireye, güvenli ve rahat evlerine geri dönmek garip hissettirdi.

"Peki şimdi ne olacak?" Cassie mutfağın ışığını açarak sordu. "Plan nedir?"

Drummond bir şey arıyormuş gibi ceketini yoklamaya başlarken başıyla onayladı.

"İki şey yapmamız gerekiyor," dedi paltosunun içinden bir kitap çıkararak. "Öncelikle size elimdeki ikinci kitabı göstermem gerekiyor. Sonra da Kapılar Kitabı'nın tam olarak neler yapabileceğini göstermek istiyorum."

"Hangi ikinci kitap?" Cassie sordu.

"Şunu tut lütfen," dedi ve kitabı Izzy'ye uzattı. Izzy kitabı iki eliyle tuttu ve senaryo okuyan gergin bir insan gibi gözlerini yere indirerek baktı. Kitabın kapağı yağmur bulutu gibi açık griydi.

"İkinci kitabım," dedi Cassie'ye, "Anılar Kitabı." "Bu ne işe yarıyor?" Cassie sordu.

Drummond, "Çeşitli şeyler yapabilir," diye açıkladı. "Bir şeyleri unutmanıza ya da hatırlamanıza yardımcı olabilir."

"Bir şey kaybetmişsin ve onu bulmaya çalışıyormuşsun gibi mi?" Cassie önerdi.

Drummond gülümsedi. "Bundan biraz daha fazlası. Bir keresinde demans hastası bir hastada kullanmıştım," dedi. "Onu sadece birkaç saatliğine ailesi için geri getirdim."

"Vay canına," dedi Cassie.

Drummond başıyla onayladı. "Hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Bir süre için çok mutlu oldular." Sanki bu mutlu anının tadını çıkarıyormuş gibi bir an dalmış gibiydi. Cassie, Izzy haklıydı, diye düşündü,

Drummond Fox nazik bir adama benziyordu. "Harikaydı," diye devam etti, gülümsemesi biraz solmuştu. "Kitabı ondan geri almak zorunda kalana kadar, ne olacağını öğrenene kadar. Bu çok üzücüydü. Bir daha asla birine böyle yardım etmeye çalışmadım."

Cassie bunu düşündü. Bay Kellner'ın bir kez daha kim olduğunu bilebileceğini ve sonra tekrar bunamaya başlayacağını düşündü.

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı.

Drummond başıyla onayladı. "Evet, korkunç. Ama yıllar geçtikçe kitap daha çok insanların unutmamasına yardımcı olmak için kullanıldı."

"Neden unutmak isteyesin ki?" Cassie sordu.

Drummond omuz silkti. "Bunu bir düşünün. Başına gelen ve tamamen unutmayı tercih ettiğin korkunç bir travma, korkunç bir şey olmadı mı?"

Cassie böyle şeyler düşünebilirdi ama bunları unutmak isteyeceğini sanmıyordu. Onlar onun kimliğinin bir parçasıydı.

Drummond, "Ya da insanlara unutmalarını istediğiniz şeyleri unutturabilirsiniz," diye ekledi. "Suçlar ve casusluk gibi şeyler için taktiksel olarak çok kullanışlı. İlişkileri olan ve sonra sevgililerine bunları unutturmak isteyen insanlar için. Sıradan olanlardan kötü niyetli olanlara kadar her şey için."

Cassie başını salladı. "Bunun Dr. Barbary konusunda bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum." Drummond içini çekti.

"Yaramıyor," diye itiraf etti. "Ama Izzy'ye yardımı dokunur."

Izzy'ye baktı ve Cassie de onun bakışlarını takip etti. Izzy elindeki kitaba bakmaya devam etti ve Cassie şimdi Izzy'nin yüzünün kitaptan yayılan ışıklarla aydınlandığını gördü, koyu kırmızılar ve mavilerin girdaplı bir dansıydı bu.

"Kendimi tuhaf hissediyorum," dedi Izzy.

Drummond yumuşak bir sesle, "Evet," dedi. "Yapacaksın."

"Ona ne yapıyorsun?" Cassie telaşla sordu. Izzy'ye yaklaştı ve bir elini onun koluna koydu.

Izzy büyük bir çabayla başını kaldırdı ve gözlerini Drummond'a dikti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"İyi olacaksın," dedi Drummond, sesi nazikti. Izzy sanki bakışlarına hapsolmuş gibi onu izliyordu. "Sana hiçbir zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Yaptığım şey seni korumak için. Elinde Hatıralar Kitabı var. Onu sana unutmama yardımcı olması için verdim."

"Neyi unutayım?" Cassie düşünceleri hızla akarken sordu. Panik, içinde bir dalga gibi kabarıyordu.

"Şu anda Izzy'nin başına gelebilecek en iyi şey Kapılar Kitabı'nı tamamen unutmasıdır."

Cassie, Izzy'nin tuttuğu kitaba baktı; kitabın ürettiği renkler duman gibi kıvrılıyor ve etrafında dönüyordu.

"Ağır bir his," diye mırıldandı Izzy. "Kitap ağır ve sıcak hissettiriyor." Yüzünü Cassie'ye çevirdiğinde sesi bir çocuğunki gibiydi. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Drummond, "Sen iyisin Izzy," dedi. "Bu senin kendi güvenliğin için."

"Neler oluyor?" Izzy yalvardı.

Drummond, "Kitabı elinizden bıraktığınızda," diye açıkladı, "Kapılar Kitabı'nı, son birkaç gün içinde olan her şeyi unutacaksınız. Kapılar Kitabı zihninizde bulanıklaşacak ve gizlenecek."

"Bunu yapamazsın," dedi Cassie, Drummond'un omzunu sertçe iterek. "Buna hakkın yok! Durdur şunu!"

"Çoktan bitti," dedi Drummond. "Çok üzgünüm ama Izzy'yi korumak zorundayım."

"Unutmak istemiyorum!" Izzy, Cassie'ye yalvarırcasına konuştu. "Anılarımı değiştirmesinden hoşlanmıyorum!"

Drummond tekrar, "Bitti," dedi. "Dr. Barbary gibi insanlar gelmeye devam edecek. Ondan daha kötü insanlar. Sizi korumanın tek yolu bu konuda hiçbir şey bilmemeniz."

"Ama bizi birlikte gördü," diye haykırdı Cassie, Drummond'un Izzy'nin kendisi için ne kadar önemli olduğunu nasıl göremediğini anlayamıyordu. "Izzy'nin bildiğini biliyor."

"Evet," dedi Drummond. "Ama beni seninle de gördü ve benimle daha çok ilgileniyor. Arayacağı kişi benim, Izzy değil. Ve Izzy'yi bulursa, ona hiçbir şey söyleyemeyeceğini kolayca anlayacaktır. Ne yaptığımı anlayacaktır."

Izzy şimdi ağlıyordu ama ağlamamaya çalışıyor, kitabı öyle sıkı kavıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Bırakmazsam ne olur?" diye sordu.

Drummond daha önce de benzer tartışmalar yaşamış bir adamın kesinliğiyle, "Yapacaksın," dedi. "Yapmak zorundasın. Eninde sonunda. Yaşayamazsın

Hayatınız bir kitap tutuyor. Ve kitap, anılarınızdan daha fazlasını aldıkça daha da ağırlaşacak, daha da ısınacak ve daha da ısınacak. Sonsuza kadar dayanamayacaksınız. En iyisi olmasına izin vermek."

Cassie Izzy'yi izliyor, yüz ifadesindeki acıdan nefret ediyor, bu yeni ve tehlikeli dünyada onsuz yol almayı düşünmeye çalışırken kendi zihni de hızla çalışıyordu.

Drummond'a, "Bunu yapamazsın," diye yalvardı, sesi iniltiye dönüşmüştü. "Lütfen, Drummond."

Gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti ve bu adamın önünde zayıf görünmekten nefret ediyordu ama onları durduramıyordu.

Izzy, kendi gözlerinde de yaşlar birikmesine rağmen, "Ağlama Cass," dedi. "Eğer sen ağlarsan, ben de ağlarım..."

Drummond kaşlarını çatarak Cassie'ye baktı, yüzünde şaşkınlık ve pişmanlık ifadesi vardı, sanki bu tepkiyi beklemiyormuş gibiydi. "Ama bu onu korumak için," dedi, sanki Cassie'nin neden bu kadar üzgün olduğunu anlamamış gibi. "Bu onu güvende tutmak için, Cassie."

Cassie bağırmak istedi: *Peki ya ben?* Ama bunun kulağa ne kadar bencilce geleceğini biliyordu.

Izzy'yi kendine yakın tuttu.

"Gitmesine izin verdiğinde ne olacak?" diye sordu.

Drummond, Izzy'ye bakarak, "Hiçbir şey," dedi. "Uykuya dalacaksın ve yarın her zamanki gibi uyanacaksın, tıpkı diğer günler gibi. Ve sonra bir süreliğine şehirden ayrılmak isteyeceksin, belki aileni ziyaret edersin."

Izzy'nin omuzları inip kalkıyor, başına gelenlerin ve geleceklerin kaçınılmazlığıyla boğuşuyordu. "Ailemi sevmiyorum," dedi hıçkırıklar arasında.

"Google olayı için seni suçladığım için özür dilerim," dedi Cassie yanaklarında gözyaşlarıyla.

"Bana şimdi söylemenin ne anlamı var?" Izzy feryat etti. "Her şeyi unutacağım."

"İşte bu yüzden sana şimdi söylüyorum," dedi Cassie. "Çünkü her şeyi unutacaksın ama unutmadan önce bilmeni isterim ki seni suçlamıyorum. Söylediklerimde ciddi değildim."

Izzy, Cassie'nin söylediklerini kabul ediyormuş ama bunun o kadar da büyük bir sorun olmadığını düşünüyormuş gibi dalgın dalgın başını salladı.

"Geri alınabilir mi?" Izzy Drummond'a sordu. "Unuttuktan sonra tekrar hatırlayabilir miyim?"

Drummond omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum, Izzy. Ama tüm bunları tekrar bilmek ister miydin? Hatırlamamak daha iyi değil mi? Seni böyle bir riske sokacak bir şeyi neden hatırlamak isteyesin ki?"

Cassie, bunun mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen Izzy'ye, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Hatırlamana yardım edeceğim, söz veriyorum," dedi. "Güvenli olduğunda."

İki kadın birbirlerinin bakışlarıyla karşılaştı ve Drummond kitaba uzandı.

"Bırakın yardım edeyim," dedi.

"Hayır!" Cassie sertçe tersledi, Izzy'nin önünde korumacı bir şekilde duruyordu.

Drummond'un yüzü düştü. "Bu durdurulamaz, Cassie," dedi ona. "Özür dilerim." Onu nazikçe kenara itti ve kitaba uzandı. "İyi olacaksın Izzy, söz veriyorum," dedi.

Izzy gözlerini Drummond'a çevirdi. "Senden nefret ediyorum."

Drummond sessizce, "Yeterince makul," dedi. "Seni güvende tutacaksa bu bedeli öderim."

Sonra kitap Izzy'nin elinden kurtuldu ve Drummond uzaklaştı. Izzy bir an için bunamış biri gibi hem boş hem de şaşkın bir ifadeyle Cassie'ye baktı ve sonra dizlerinin üzerine çökerek kanepenin ucuyla salona açılan kapının arasındaki yere garip bir şekilde yığıldı.

Drummond, Izzy'ye bakarak, "Bitti," dedi.

Cassie ona doğru iki adım attı ve yanağına sert bir tokat attı. "Bunu yapmaya hakkın yoktu!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu.

Drummond kadının tokat attığı yeri ovuşturdu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Orada sessizce durup yere baktı, sanki özel bir anına izinsiz girmiş ve başka bir yerde olmak isteyen bir adam gibiydi.

"Buna hakkın yoktu," dedi Cassie tekrar, daha sessiz bir şekilde. Izzy'nin uyuyan yüzüne baktı ve kalbinin acıyla düğümlendiğini hissetti. Drummond'a, "Onu taşımama yardım et," diye emretti.

Izzy'yi yatağına taşıdılar ve Drummond odadan çıkarken Cassie, Izzy'nin pijamalarını giydirdi ve yorganını üzerine örttü. Izzy olanlardan rahatsız olmamış, huzurlu görünüyordu.

Cassie dışarı çıktığında Drummond mutfakta bekliyor, bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Bunu yapmaktan nefret ettim," dedi ona, o bir şey söylemeden önce. "İkinizi de bu şekilde yanıltmaktan nefret ettim. Ama bazen insanları korumak için sevmediğim şeyleri yapmak zorunda kalıyorum. Bazen insanları korumak için beni dehşete düşüren şeyler yapmak zorunda kalıyorum. Yaşamak zorunda olduğum hayat bu."

Kızgın görünüyordu; yaptıklarından dolayı kendine kızgındı. Cassie'ye anlayışsızlığı için kızdı. Birkaç dakika boyunca huzursuzca bir ileri bir geri volta attı. Cassie onu izledi, onu affetmiyordu ama öfkesinin sıcaklığının dağılmakta olduğunu fark etti. "Güvende olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Sana neden güveneyim?" Cassie sordu.

Drummond bıkkın bir ifadeyle, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Onu güvende tutmanın en iyi yolu bizim ve taşıdığımız kitapların başka bir yerde olması."

Cassie bunun üzerine başını salladı. "Dinlenmem gerek. Çok yorgunum."

Drummond bir süre onu izledi, belli ki bir şeyler düşünüyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Bana güvenmediğini biliyorum. Ama eğer bizi götürürsen, gidebileceğimiz bir yer var. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu sana gösterecek bir yere. Ve

Belki sana hikayemi

anlatabilirim." "Hangi yer?"

diye sordu.

"Benim kütüphanem," dedi. "Size kapının bir fotoğrafını göstersem, bizi götürebilir misiniz?"

Tilki Kütüphanesi, Gölgele İçinde

Her şey gri ve önemsizdi ve Cassie havada süzöldüğünü düşünüyordu.

Kapıyı açması biraz zaman almıştı. Yorgun ya da stresli olduğunu düşünmüştü ama Drummond ona bunun zor olacağını, denemeye devam etmesi gerektiğini söylemişti.

"Gölgelerin içinde," demişti.

Bir elinde Kapılar Kitabı, Drummond telefonunu kaldırmış, köşesinde ahşap bir kapı olan büyük bir odanın resmini göstererek tekrar denemişti. Sonra hissetmişti, zihniyle bir şeyi kavramıştı, çok sert çekerse dağılmakla tehdit eden kırılğan bir şeyi. Bir an beklemiş, sonra hafifçe çekmiş ve Cassie'nin yatak odasının kapısı açılmış, siyah-beyaz bir televizyonda film izler gibi tek renkli bir oda ortaya çıkmıştı.

"Şimdi gölgelerin içine giriyoruz," dedi Drummond. "Konuşamayız ama korkmayın. Yakında her şey yoluna girecek."

Adam onun yanından geçerek odaya girmiş, Cassie de kısa bir süre tereddüt ederek onu takip etmişti.

Sessiz ve griydi ve yürüdüğünde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Kapıyı kapattı, hareket ettikçe gölgelerde dalgalanmalar bırakan kolunu izledi ve sonra Drummond'un şekline benzer bir şeyin beklediğini görmek için döndü.

Şekil döndü ve Cassie onu takip etti, ölü olmanın, yaşayanların olduğu bir yere musallat olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Büyük bir alanı terk edip daha küçük bir alana süzöldüler. Arkalarında bir yükseklik, bir ışık vardı, ama Drummond'un şekli ters yönde, daha derin bir karanlığa doğru hareket etti. Sonra beyaz ve genişleyen bir ışık çizgisi belirdi ve Cassie orada duran Drummond'un şeklini gördü. Onun ötesinde, *dışarıda* ama hâlâ gölgeler içinde olduğunu ve Drummond'un binanın ön kapısını açtığını fark etti.

Drummond'un şekli sıkıştı ve kadın onun eğilip bir şey aldığını fark etti. Sonra doğruldu ve bir çöpü fırlatır gibi bir hareket yaptı ve bir an sonra renk ve

madde, bir masanın üzerine dökülen sıvı gibi dünyaya yayıldı. Işık gölgeleri kovaladı ve Cassie yüzünde bir esinti, temiz hava kokusu hissetti. Birden Drummond orada, kemerli büyük bir kapı aralığında durdu, arkasında yeşil ağaçlar vardı, yapraklar ve dallar esintide sallanıyordu.

"Tilki Kütüphanesi'ne hoş geldiniz," dedi. Ondan uzaklaştı ve gün ışığına doğru yürüdü.

Cassie Drummond'u takip etti, evden çıkarken ayakları çakıllı yolda cıtırdıyordu. Birkaç adım attı ve arkasını dönüp

Binaya baktı, Drummond'un yanında durmuş, elleri cebinde ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle kütüphanesine bakıyordu.

Bina kırmızı kumtaşından inşa edilmiş, koyu gri çatı kiremitleri, demir işçiliği ve olukları kan kırmızısına boyanmış büyük bir kır eviydi. Az önce çıktıkları kapı, binanın köşesinde yer alan uzun bir kulenin dibindeki kemerli bir geçitti ve yüksek pencereleri vardı.

Cassie'ye bir deniz fenerini düşündürdü. Kulenin her iki yanında bina uzak köşelere doğru uzanıyor, zemin kattaki büyük cumbalı pencereler kitaplıkların ve ahşap panellerin bakışlarını ortaya çıkarıyor ve üst kattaki çatı pencereleri binanın çatı çizgisini tepeler ve vadilerden oluşan bir karmakarışıklığa dönüştürüyordu.

Binanın arkasında, uzaktaki kahverengi bir dağın yamacına tırmanan yeşilin tonlarındaki çam ağaçları sabahın serin rüzgârında parıltıyordu. Tepede gökyüzü gri ama parlaktı ve alçak bulutlar rüzgâr denizinde yelken açarak gökyüzünde durmadan hareket ediyordu. Görünüşe göre her şey hareket ediyordu.

Yerin çekirdeğine kök salmış bir taş gibi sabit ve hareketsiz duran kütüphane dışında her şey. Ama orada

Cassie, bu yerde hoş bir şey var, diye düşündü, orantılarla, büyüklükle ve sıcak kırmızı kumtaşı yüzüyle ilgili bir şey.

"Çok güzel," dedi Cassie.

Drummond mutluluk ve hüznün karışımı bir gülümsemeye, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle."

Cassie döndü. Sağında, çakıllı hendeğin ötesinde, düzgün bir asfalt şeridi bakımlı çimenlerin arasından geçerek uzaktaki ağaçlar. Ağaç sırası durdukları yerin hemen arkasından diğer yöne doğru uzanıyor, kütüphane ve bahçesinin etrafında bir perde oluşturunuyordu. Çimenlerin uzak bir noktasında Cassie izlendiklerini gördü; bir geyik gölgelerin arasında durmuş, kıpırdamadan onlara bakıyordu.

"Geyik," diye mırıldandı.

Drummond önce ona, sonra da onun baktığı yere doğru baktı.

"Evet," dedi. "Vadide bir sürü geyik var. Burası eskiden bir av arazisiydi."

Cassie geyiği izlemeye devam etti. Geyik kulaklarını oynattı ve sonra dönüp ağaçların arasına dalarak gözden kayboldu.

"Ana yoldan yaklaşık altı mil uzaktayız," dedi Drummond, her ne kadar sormamış olsa da. "Burayla orası arasındaki her şey Fox Kütüphanesi'ne ait. Bütün vadi, dağlar. Bu özel bir yol, yani kimse yukarı geliyor."

"Bir dağın mı var?" Cassie gözlerini kısarak ona sordu.

Sırıttı ve Cassie onun yüzündeki bu ifadeden hoşlandı. "Aslında birkaç tane. O kadar da sıra dışı değil."

Cassie buna katılmayarak kaşlarını kaldırdı. "Neredeyiz peki?"

"Kuzeybatı İskoçya," dedi Drummond. "Highlands."

Cassie başını salladı ve derin bir nefes alarak temiz, serin havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Tepesinde bir yerde bir kuş çığlık atarak sessizliği bozdu.

"New York'tan beş saat ileride miyiz?" Cassie sordu. "Nasıl oluyor da burası aydınlık oluyor? Hâlâ gece olması gerekirdi, değil mi?"

Drummond, "Gölgelerde zaman farklı işliyor," dedi. "Bundan biraz daha geç. Gölgelerden çıkmamız biraz zaman aldı." Etrafına bakındı, havayı kokladı. "Sabahın erken saatleri. Gel, içeri girip soğuktan korunalım. Etrafa bir göz atmak istiyorum ve sonra seni kütüphaneye götüreceğim."

Drummond'u birkaç dakika evin içinde takip etti, kapıları açmasını, odalarda dolaşmasını ve mobilyalara dokunmasını izledi.

Sevgiyle, her şeyin olması gerektiği yerde olmasından memnunmuş gibi kendi kendine başını salladı. Bir yemek odası ve bir salon, ağır gri bir örtünün altında duran bir masanın bulunduğu bir bilardo odası vardı ve evin bir tarafında büyük bir ocak ve tepedeki raftan sarkan bir dizi tencere ve tavanın bulunduğu eski bir mutfak vardı. Mutfak dışında, Her yerde kitaplıklar ve kitap rafları vardı. Odaların hepsi genişti, yüksek tavanlı ve duvarları koyu renkli ahşap kaplamalıydı. Uzun pencerelerden giren çapraz ışık huzmeleri, Drummond ve Cassie'nin hareketleri havayı karıştırdıkça dans edip dönen toz zerreciklerini ortaya çıkarıyordu. Odalar sessizlik ve anılarla doluydu, eski kitapların tatlı kokusu ve yeniden gülemeyi bekleyen iyi kullanılmış şöminelerin keskin tınısı. Ahşap ve kağıttan, taş ve camdan bir yerdi; dijital hiçbir şey yoktu, düz ekran televizyonlar veya LED'ler yoktu. Sanki ev başka bir zamanda doğmuş ve o zamandan beri modernite tarafından rahatsız edilmeden var olmuş gibiydi.

Drummond'un evi bazı yönlerden Cassie'ye Kellner Books'u hatırlatıyordu. Tıpkı kitapçı dükkânı gibi ev de kitaplarla doluydu -hiçbir raf boş değildi, hiçbir kitap yalnız ve arkadaş aramazdı- ama bundan daha fazlasıydı. Ev sıcak köşeler ve sessiz yerler, hoş bir şekilde gıcırdayan döşeme tahtaları ve görünmeyen boşluklardan gelen hava akımlarıyla doluydu. Işıklandırma yumuşak, renkler sessiz ve sıcaktı; sadece pencerelerden bakıldığında dışarıdaki ağaçların canlı yeşil ışıltısıyla kesintiye uğruyordu. Rahatlık ve sessizlik isteyen, düşünmek ve tefekkür etmek için alan isteyen insanları ağırlayan bir binaydı. Kaba bir şaka yapan şık giyimli bir dede gibi resmiyetten uzak bir havası vardı.

Drummond'la birlikte zemin katı gezerken, ikisi de sessizce yürüyorlardı, Cassie kütüphaneyi çok sevdiğini hemen anladı. Burası bir Olmak istediği, fırsat verilirse seve seve yaşayabileceği bir yer. Koridora dönüp büyük bir merdivenin dibinde oyalanırken Drummond, "Burayı özlemişim," dedi.

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Cassie.

Karşılarında, merdivenin orta sahanlığında, uzun bir vitray pencere koridora ışık saçıyordu. Tüm koyu renkli ahşaba ve üzerlerine yığılmış ağır kitaplıklara rağmen, mekânı havadar ve açık hissettiriyordu.

"Haydi," dedi Drummond. "Sana kütüphaneyi göstereyim."

Adam merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı ve kadın da onu takip etti. "Gölgeler de neyin nesiydi?" Cassie merdivenleri tırmanırken sordu. "Oraya vardığımızda, sanki suyun altındaydık ve her şey griydi."

Drummond, "Kütüphane gölgeler içindeydi," dedi. "Onu sakladım." "Neden? Nasıl?"

"Nedenine geleceğiz, söz veriyorum, çünkü bilmeniz gerekiyor. Nasıl olduğuna gelince. Gölge Kitapı'nı kullandım." Ceplerinden bir kitap çıkardı ve ilk sahanlığa ulaşır üst kata tırmanmak için geri döndüklerinde ona uzattı. Kitap koyu gri renkteydi ve Cassie onu açtığı anda ilk sayfadaki metni gördü.

"Sayfalar gölgelerden oluşuyor," diye okudu. "Bir sayfa tutun ve siz de gölge olun."

Cassie sayfaları karıştırdı ve mürekkep gibi gri lekeler, kayıyor ve değişiyor gibi görünen, kısmen kaybolan ve sonra yeniden ortaya çıkan kelimeler ve resimler gördü. Merdivenleri çıkarken bir süre kitabı izledi, canlı gibi görünen bu kitaba hayret etti.

"Nasıl çalışıyor?" diye sorarak kitabı ona geri uzattı.

"Bir sayfayı yırtarsınız ve parçayı elinizde tutarsınız. Parçayı tuttuğunuz sürece gölgede kalırsınız. Kütüphaneyi sakladığımda, tam bir sayfayı yırttım ve ön kapının içine bıraktım. Ve sonra ev gölgeler. Kimse ona ulaşamazdı. Kapılar Kitabı olmadan olmaz." Cassie bunu düşündü. "Kapılar Kitabı'yla ona ulaşamaz mıydın? Gölge mi?"

"Hayır," dedi Drummond. "Buraya geri dönemedim. Şimdiye kadar değil." İçini çekti ve etrafına bakarken bir an için hüzünlenmiş gibiydi. "On yıl oldu," dedi.

"On yıl mı?" Cassie şaşırarak bir halde sordu. "On yıldır burada değil miydin?"

Drummond başını salladı. "Kitapları güvende tutmak için ödemem gereken bedel buydu."

Cassie ona yeniden baktı. Izzy'ye yaptıkları, birkaç dakikalığına da olsa ondan nefret etmesine neden olmuştu ama şimdi onun da bir bedel ödediğini görüyordu. Evinden, özellikle de burası gibi özel bir evden uzak tutulmasını hayal bile edemiyordu. Onun hayatının ne kadar zor olduğunu merak ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde, ayaklarının altında kalın bir halı olan ve birkaç ağır ahşap kapının açıldığı uzun bir sahanlığa ulaştılar. Kapılar arasındaki duvarlar, Cassie'ye pahalı gibi görünen şeylerle kaplıydı. Duvar kağıdı, soluk krem zemin üzerine ince mor çiçeklerden oluşan bir desendi. İkinci ve daha küçük bir merdiven seti, kıvrıla kıvrıla gözden kaybolan daha yüksek bir kata çıkıyordu.

Drummond, "Burada," dedi. Sahanlığı geçti ve merdivenin tepesinin hemen karşısındaki bir kapıyı açarak evin ön tarafındaki geniş ve aydınlık odayı ortaya çıkardı. Uzun bir cumbalı pencere öndeki ağaçları ve ötesindeki dağları çerçevesliyordu. Evin bu ucu batıya, yoldan uzağa bakıyordu ve Cassie salonun kapısından bile düz ve gri mavi uzun bir su kütlesini görebiliyordu.

"O da ne?" diye sordu.

"Ne?" dedi Drummond. "Oh. Bu Loch Ailda."

Gölün iki yanı dağlarla çevriliydi, ağaçların üzerinde kahverengi, yeşil ve çoraktı ve sabahın serin havasında, yamacın yarısına kadar uzanan kabarık, düz bir sis hattı asılıydı. Cassie daha önce bu kadar güzel bir manzara gördüğünden emin değildi.

Odanın duvarları yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı ve mobilyalar odanın ortasındaki büyük dikdörtgen halının üzerine yerleştirilmişti.

Yer koltukları, yan sehpa ve bir sehpa, bunların hepsi de kitaplarla doluydu. Büyük bir dökme demir şömine odanın kenarında feryat eden bir ağız gibi duruyordu ve yanındaki yan masa viski şişeleri ve bardaklarla doluydu.

Drummond gözlerini odanın içinde gezdirirken, "Burası benim kütüphanem," dedi.

Kapının yanındaki kitap raflarına uzandı ve şefkatli bir hareketle onları eliyle hafifçe okşadı. Sonra masanın yanına doğru yürüdü. ve kendine bir viski doldurdu. Ölçüyü bir dikişte bitirdi ve sonra memnuniyetle içini çekti. "Viski hâlâ iyi. Tanrı'ya şükür. Ağlayabilirdim."

Cassie yavaşça karşı duvara yaslanmış kitaplığın içinde volta atıyor, kitapların sırtlarını okuyor, meraklı parmaklarıyla oradan buradan bir kitap çekip çıkarıyordu. Bu kitapların eski olduğunu gördü, muhtemelen antikaydı, yoğun, küçük yazıları olan ve açtığınızda hoş bir tatlı kokusu olan türden kitaplar.

Büyük cumbalı pencereye ulaştı ve orada durup manzaraya hayranlıkla baktı. "Çok güzel," dedi ve sonra arkasını dönüp odaya baktı. "Ve bu ..." Eliyle bir işaret yaptı. "Burası tam doğru yer. Mükemmel bir yer. Özel bir kütüphanede olması gereken her şey var."

Drummond bu değerlendirmeyi düşünerek bir an kaşlarını çattı. Sonra başıyla onayladı. "Burası benim evim," diye itiraf etti. Sonra gülümsedi ama bu hüzünlü bir ifadeydi ve Cassie adamın gözlerinde yaş olabileceğini düşündü. "Eskiden bütün zamanımı burada geçirirdim. Ve sonra arkadaşlarım, onlar

gelir, oturur ve kitaplarımızın tadını çıkarırdık. Ya da gece geç saatlere kadar içer ve konuşurduk. Müzik ve yemek olurdu ve ateş yakardık. Kahkahalar, bol bol kahkaha. Fox Kütüphanesi'ndeki toplantılar her zaman en sevdiğim zamanlardı."

Sanki tüm bu anılar çılgınca, imkânsızmış gibi başını salladı ve elinin topuğuyla gözlerini sildi.

Cassie gözleri diğer duvardaki kitap raflarında gezinirken, "Burası mutlu bir yer gibi geliyor," diye düşündü. "En azından benim için. Güvenli ve mutlu."

Drummond Cassie'nin sözlerini bir iltifat olarak kabul ederek başını salladı ve kendine bir içki daha doldurdu.

"Diğer özel kitaplar burada mı?" Cassie yakındaki rafları incelerken sordu.

Drummond, "Buradalar," dedi. "Bu odada değiller." Ona doğru yürüdü ve içinde bir ölçü viski olan bir bardak uzattı. "İç bakalım."

Cassie bardağa şüpheyile bakarak, "Viskiyi pek sevmem," diye itiraf etti.

"Bayıldım," diye yanıtladı Drummond. "Dünyada en sevdiğim üç şey: viski, kekler ve hamur işleri ve kitaplar."

Cassie kendine rağmen öksürerek güldü. "Kekler ve hamur işleri mi?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Bundan utanmıyorum. İyi bir kitap ve bir dilim pastadan daha iyi ne olabilir ki?"

Cassie viskiye bakarak, "Sanırım," dedi.

"Beğenmek zorunda değilsiniz," dedi Drummond. "Ama için. Tıpkı Lyon'daki kruvasanlar gibi sizin için iyidir."

Bir an düşündü ve sonra kehribar rengi sıvıyı yudumladı. Boğazından aşağı kükreyerek indi ve öksürmesine neden oldu.

"Ateş gibi," diye mırıldanarak bardağı ona geri uzattı.

"Biliyorum," dedi, sanki içkiye iltifat etmiş gibi sırıtarak. Bardağı pencere kenarına koydu ve bir süre garip bir sessizlik içinde durdular.

"Izzy için gerçekten çok üzgünüm," dedi kara gözleri onu izlerken.

Kadın başını salladı. "Tamam," dedi.

"Diğer özel kitapları görmek ister misin?" diye sordu ve en yeni oyuncağını göstermek isteyen bir çocuk gibi heyecanlı görünüyordu.

Başını salladı.

"İstiyorum."

"Tamam," dedi

adam.

Drummond pencerenin yanındaki duvardaki kitaplığa doğru yürüdü ve sonra kitaplığın yan tarafına uzandı. Bir tıkırtı duydu ve sonra kitaplık gizli bir menteşeyle açılarak bir kulenin içinde küçük bir kapı ve kıvrımlı taş basamaklar ortaya çıkardı.

Drummond kaşlarını aşağı yukarı oynatarak eliyle işaret etti ve gülümsedi. "Özel kitapları gizli bir kulenin tepesindeki gizli bir odadan başka nerede saklayabilirim ki?"

Merdivenlerden çıkınca küçük ahşap bir kapı, iki yanında pencereleri olan, evden doğuya ve batıya, yola ve göle doğru bakan büyük, dairesel bir odaya açıldı. Cassie'nin dışarıdan gördüğü kulenin tepesinin burası olduğunu fark etti.

Odanın ortasında kare bir halının üzerinde tek bir büyük masa duruyordu ve dört tarafına birer sandalye yerleştirilmişti. Masa kâğıtlar ve kalemlerle doluydu. Cassie odanın dairesel duvarında çeşitli şeyler gördü: iğneli haritalar, Drummond ve diğer insanları bir yemek masasının etrafında ya da alt kattaki kütüphanede otururken mutlu gösteren fotoğraflar. Süslü bir çerçeve içinde evin yağlıboya bir tablosu vardı, bir sıra halinde üç küçük çerçevede preslenmiş çiçekler sergileniyordu. Tepede, çatının kirişlerinden çeşitli yükseklikteki kordonlara asılı bir dizi büyük ampul vardı. Evin geri kalanı derli toplu ve düzenliyken, bu gizli oda dağınık ya da *rahat hissettiriyordu*. Bu alan, gizli merdivenin altındaki kütüphaneden bile daha yaşanmış hissettiriyordu.

Cassie tüm bunları özümsemişti ama dikkati kulenin dairesel duvarının etrafına, resimlerin, pencerelerin ve haritaların arasına rastgele yerleştirilmiş küçük ahşap dolaplara çekildi. Dolapların her birinin önünde soluk altın renginde bir Roma rakamı vardı. Yirmi tane vardı Dolapların hepsinin dizilişi ve numaralandırılışı Cassie'ye tuhaf bir advent takvimini düşündürdü.

Drummond masanın etrafında yürürken kollarını açarak, "Burası gizli kütüphane," dedi.

"Kitaplar bunlar mı?" Cassie dolapları işaret ederek sordu.

Drummond başını salladı. Pencere kenarlarından birine yaslandı. Cassie orada duran bir dürbün seti gördü. Drummond onları aldı ve sonra Dünyaya, ağaçlara doğru inen asfalt yola doğru baktı. Onun ne aradığını merak ediyordu.

"Yirmi tane mi var?" diye sordu, gözleri dolaptan dolaba gezinirken. Drummond dürbünü tekrar yere koyarak, "Hayır," dedi. "Hepsi dolu değil."

Elini cebine attı ve bir anahtarlık çıkardı. Bir anahtar belirledi ve ardından duvarda kendisine en yakın asılı olan dolaba doğru yürüdü - on yedi numara. Dolabın kilidini açtı ve kapağını açtı. Cassie ince pirinç telden bir çerçevesi olan küçük bir raf gördü. Tek bir kitap çerçeveye yaslanmıştı. Drummond onu aldı ve odanın ortasındaki masaya doğru taşıdı. Kitabı yere bıraktı ve sonra odanın diğer tarafındaki on iki numaralı başka bir dolaba doğru yürüdü. Kapağı açma ve kitabı çıkarıp masanın üzerine koyma işlemini tekrarladı. Her iki kitap da aynı boyutta ve şekildeydi.

Kapılar Kitabı. Gözlerini ona doğru kaldırdı, bu bir davetti.

Yaklaştı ve iki kitaba baktı. "Nedir bunlar?" diye sordu.

"Örnekler," dedi. "Fox Kütüphanesi'ndeki kitaplardan ikisi."

Cassie ilk kitabı eline aldı. Tıpkı Kapılar Kitabı gibi hafif ve maddesizdi, neredeyse ağırlıksızdı. Kapağı, çiçek yaprakları ya da konfetilerle kaplı bir zemin gibi, birçok parlak renkten oluşan bir mozaikti.

"Ne işe yarıyor?"

Drummond pencereye doğru ilerleyerek, "Bu Sevinç Kitabı," dedi. Kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Gerçek neşeyi deneyimlemenizi sağlar. Tüm şüpheleri, mutsuzluğu ve acıyı zihninizden uzaklaştırır."

"Vay canına," dedi Cassie. Sayfaları kısa bir süre karıştırdı ve çeşitli renklerde yazılar ve çizimler gördü.

Drummond, Cassie'nin elindeki kitaba bakarak, "Londra'daki bir arkadaşım tarafından bana gönderildi," dedi. "Saklamam için."

Cassie başını salladı ve Neşe Kitabı'nı masaya geri koydu. "Ya bu?" diye sordu ikinci kitabı kaldırarak. Kapağı parlak kırmızı ve turuncu, kızgın tonlarda renklendirilmişti.

Drummond, "Alev Kitabı," dedi. Omuz silkti. "Bunun ne işe yaradığı oldukça açık."

Cassie sayfaları karıştırırken Kapılar Kitabı'ndakine benzer metin ve çizimler gördü ama bu kez içindekiler koyu kırmızı mürekkeple karalanmıştı ve sayfalar bir şekilde kahverengileşmiş gibiydi. Sanki ahşaptı, belki.

"Kaç tane kitabın var?" Cassie sordu. "Yirmi değilse kaç tane?"

"On yedi," dedi Drummond.

"On yedi mi?" Cassie hayretle kaşlarını kaldırdı. "Fox Kütüphanesi özel kitaplardan oluşan en büyük koleksiyonu.

Dünyanın herhangi bir yerinde," diye açıkladı Drummond. "En azından benim bildiğim en büyüğü."

"Diğerleri ne iş yapıyor?" Cassie gözleri numaralandırılmış dolaplarda gezinirken sordu. Olabilecek tüm harikaları düşündükçe heyecanlanıyordu.

Drummond omuz silkti. "Pek çok farklı şey var. Bazılarını ben de bilmiyorum. Sırlarını asla açıklamadılar. Onların özel kitaplar olduğunu biliyoruz, çünkü tüm niteliklere sahipler -ağırlık, metin- ama belki de ne olduklarını ortaya çıkarmak için doğru kişiyi bekliyorlardır. Ama diğerleri. . pek çok şey yapıyorlar. Ama konumuz bu değil."

"Ne anlamı var ki?" diye sordu.

"Mesele şu ki onları korumam gerekiyor. Bu yüzden onları size gösteriyorum. Bunlar yanlış ellere geçerse neler olacağını bir düşünün. Burada çok fazla güç var. Ve çok önemliler. Bu fikre dayanamıyorum Birileri onları alır ve alet gibi, silah gibi kullanırdı." Sanki tadı berbat bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

Cassie elindeki kitaba baktı ve sonra onu kardeşiyle birlikte tekrar masanın üzerine koydu.

"Onlar çok önemli Cassie," dedi Drummond, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Arkadaşlarım, benim gibi diğer insanlar, onların gizemini, bize dünya ve yaratılış hakkında söyleyebileceklerini seviyorduk. Tarihi."

"Tarih mi?"

"Yüzyıllardır buralardalar Cassie, bazıları. Bazı arkadaşlarım, kitapların varlığının insanlık tarihinin bazı gizemlerini açıkladığına ikna olmuşlardı. Neden bazı toplumlar gelişirken Benzer avantajlara sahip diğerleri bunu yapmadı. Mısır neden bu kadar erken gelişmiş? Çin neden bu kadar çok önemli icatlar? Cengiz Han neden gezegenin büyük bir bölümünü fethetti? Hepsi bu tür şeyler. Hatta dini figürler ve mucizeler. Özel kitapların varlığını bir kez öğrendiğinizde, bunları insanlık tarihindeki büyük olaylarla iç içe geçirmemek mümkün değil."

Cassie anlayışla başını salladı. Tarih hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Drummond'un söylediklerinde bir anlam görebiliyordu.

Tekrar masaya yaklaştı ve iki kitabı aldı. Kitapları teker teker dolaplarına geri koydu ve kapılarını kilitledi. "İşte bu yüzden çok önemliler. Dünya tarihinin bir parçası oldular. İncelenmeleri ve korunmaları gerekir. Aptallar, haydutlar ve psikopatlar tarafından kullanılmamalıdır."

Anahtarlığı tekrar cebine soktu.

"Onları korumak gibi bir sorumluluğum var Cassie. Bu hayatı ben seçmedim ama bu sorumluluğu ciddiye alıyorum. Bu yüzden evi gölgelerin içine koydum, çünkü bir tehdit vardı. Bu yüzden Kapılar Kitabı'nı yok etmem gerekiyor, onları güvende tutmak için."

Cassie'nin içi onun sözleriyle sarsıldı. "Ne tehdidi?"

Drummond başını salladı. "Şimdi olmaz," dedi. "Yorgunsun. Sen değilsen bile ben yorgunum. Ve on yıldır eve gitmedim. Bir süre dinlenmek istiyorum."

Cassie hiçbir şey söylemedi. Dinliyordu ama daha çok etrafındaki dolaplarda kilitli duran diğer kitapları düşünüyordu. Yapabilecekleri tüm mucizeleri merak ediyordu.

Drummond, "Haydi," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Burada odalar var. Yataklar hazır olacak. Birkaç saat uyuyabilirsin."

Onu merdivenlerden aşağı indirip kütüphanesine götürdü, gizli kitaplık kapısını arkalarından kapattı ve kuleyi mühürledi.

"Uyumak güvenli olacak mı?" Cassie sordu. "Burayı gölgelerin arasına sakladığını söylemiştin..."

Elini salladı. "Birkaç saat için her şey yolunda gidecek. Tehlike çok uzakta. Kısa bir süreliğine de olsa tekrar burada olmak güzel olacak."

Başıyla onayladı. Gizli kule odasının ve özel kitapların heyecanına, Drummond'un evini ne kadar rahat ve davetkâr bulmasına, orada olmanın tadını çıkarmayı ne kadar istemesine rağmen, adam haklıydı: çok yorgundu. Tekrar arkasına döndü ve geniş cumbalı pencereden dışarıya baktı. O anda bulutlar çatlamış ve güneş ışığı içeri süzülerek yamaçları yıkamıştı.

Kısa bir süre için parlaklık. Sonra tekrar kayboldu.

"Uyumaya gidiyorum. Sonra ne olacak?" Cassie sordu. Bir yanı bilmek istemiyordu. Bir yanı yatağa girip yorganın altına saklanmak istiyordu.

"Sana söyledim," dedi Drummond, salonun kapısına doğru yürürken. "Kapılar Kitabı'nı yok etmek istiyorum. Ama bunu yapmak istemediğini biliyorum. Sen bunu yapana kadar seni ve kitabı güvende tutmam gerekiyor. Bu yüzden seninle kalacağım. Yarın sana neden yok edilmesi gerektiğini göstereceğim ve umarım ondan sonra benimle aynı fikirde olursun."

Cassie bu konuda hissettiği her şeyi anlatan bir yüz ifadesi takındı.

"Bana güvenmediğini biliyorum," diye devam etti. "Izzy'ye yaptığım şeyin yardımcı olmadığını biliyorum."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Cassie.

"Bu yüzden iki şey yapacağım. İlk olarak, Kapılar Kitabı'nın neler yapabileceğini göstereceğim, böylece neden bu kadar tehlikeli olduğunu gerçekten anlayacaksınız. Sonra da size karşı karşıya olduğumuz tehdidi anlatacağım. Bunu neden saklamak zorunda kaldığımı anlatacağım. gölgelerde bir yer. Ama şimdi sana bir yatak bulalım."

Koridorun kapısını açtı ve Cassie'ye onu takip etmesini işaret etti. Cassie kütüphanenin rahatlığından ayrılacağı için üzgün bir halde arkasından gitti.

"Kapılar Kitabı'nın neler yapabileceğini bana göstereceğim de ne demek?" Cassie sordu. "Az önce seni New York'taki dairemden İskoçya'daki evine götürdüm. Onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Drummond merdivenlerin üstündeki sahanlıktan bir kapı açtı, baktı. Bir an için içeride kaldı ve sonra tekrar kapattı. "Bu değil," diye mırıldandı. Sonra Cassie'ye, "Sen sadece yüzeyi çiziyorsun."

"Nasıl?" diye sordu. "Nasıl sadece yüzeyi çiziyorum?"

Drummond koridordaki bir sonraki kapıya doğru yürüdü ve onu açtı. "Bu iş görür," diyerek içeri girdi.

Cassie onu takip ederek büyük kare bir odaya girdi. Dikdörtgen bir pencere diğer odalardan gördüğü manzaraya bakıyordu ama farklı bir yönden. Tepeler burada daha yakın görünüyordu ya da belki de farklı tepelerdi. Uzaktaki duvarın karşısında, yaz gökyüzünün renginde parlak mavi ketenlerle döşenmiş, sayvanlı büyük bir yatak vardı. Duvarlar yine kitaplıklarla kaplıydı ve yatağın ayakucunda bir koltuk, yanında bir yan sehpa ve masanın önünde bir tabure vardı. A

Küçük şömüne koltuğun yanındaki duvarın içine yerleştirilmişti ve ocağın üzerine düzgün bir kütük yığını yığılmıştı. Cassie odada sıcak bir kış akşamı hayal edebiliyordu; rüzgâr ve yağmur pencereyi döverken ateş çıtırıyor, bir yığın

kitaplar ve küçük yan masada sıcak bir içecek.

Drummond, "Banyo şurada," dedi ve karşı duvarda, yatağın yanındaki bir kapıyı işaret etti.

"Çok güzel," dedi ona dönerek. "Ama nasıl oluyor da sadece yüzeyi çiziyorum?"

Drummond başını salladı. "Önce biraz uyu. Uyandığında sana anlatırım."

"Hayır," dedi sinirlenerek. "Anlat bana. Bilmek istiyorum."

Bir an tereddüt etti ama o cevap verene kadar uyumayacağını gördü.

"Bir süper bilgisayarınız var," dedi. "Ve onu *Space Invaders* oynamak için kullanıyorsunuz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"'Her kapı her kapıdır.' Kitabın başında böyle yazıyor." "Evet," dedi

Cassie. "Biliyorum."

Drummond başını yavaşça sallayarak, "Hayır," dedi. "Anladığımı sanmıyorum. Kapılar sadece şimdi var olmazlar, değil mi? Kapılar tüm zaman boyunca, tüm insanlık tarihi boyunca vardır."

Cassie bir an için bunu düşündü ve sonra anladığında, sanki beklenmedik bir şekilde yeryüzünde büyük bir kanyona rastlamış gibi zihni geriye doğru sendeledi.

"İnsanlar senin kitabını sadece dünyayı dolaşabilecekleri için istemiyorlar," diye devam etti Drummond, Cassie'nin aklı başından giderken. "Herhangi biri

Para özel bir jete atlayıp on iki saat içinde başka bir yerde olabilir.

Rüyanda büyükbabanla tekrar konuştuğunu söylemiştin. Onu diriltemem ama senin de bana ihtiyacın yok. Kapılar Kitabı senin tek ihtiyacın olan şey.

İhtiyacım var."

Cassie titreyerek gözlerini kırıştırdı.

"Geçmişe bir kapı açabilirsin Cassie," dedi Drummond. "Bu yüzden insanlar senin kitabını isteyecek. Çünkü bu, zamanda yolculuk yapabildiğin anlamına geliyor."

Altıncı Dolaptaki Kitap ve Tilki Kütüphanesindeki Tartışmalar

Drummond Fox mutfakta tek başına dondurucuda biraz dondurma buldu. Biraz çözülmesi için tezgâhın üzerine koydu ve kendine bir fincan çay yaptı. Tilki Kütüphanesi'ne, evine gelmeyeli on yıl olmuştu ve oraya en son gittiğinde arkadaşlarının katledilişini gördüğü için korkudan kaçıyordu.

Drummond tezgâhın başına oturdu, karanlıkla çevrili asma lambanın yaydığı ışık havuzunda dondurmayı açtı. Elbette yarısı yenmişti -dondurma Drummond'un evinde asla uzun süre dayanmazdı- ama onu neşelendirecek kadar kalmıştı. Elini daldırıp bir kaşık dolusu çıkardı ve ağzında erimesine izin verdi.

"Gölge dondurması," diye mırıldandı kendi kendine, biraz da gülümseyerek. Dondurmanın tadı gölgeler gibi değildi, tadı bir yaz günü gibiydi - çilek ve Şeker, en son yediği günkü kadar tazeydi. Gölgeelerde hiçbir şey bozulmuyor, çürümüyor ya da tozlanmıyordu.

Drummond hiçbir şey düşünmeden yemeye devam etti, sadece tadın ve vücudundaki şeker vızıltısının tadını çıkarıyordu. Yemek yemek her zaman zevklerinden biri olmuştu ve son on yıl boyunca sürekli hareket halindeyken onu ayakta tutmuştu. En karanlık anlarında bir restoran ya da lokantada durur, etrafını rahat hayatlarını sürdüren diğer insanların mutlu sesleriyle sarar ve yemeğe zaman ayırırdı. O anlar Fırtınalı bir denizdeki huzur adaları gibi.

Dondurmasını yavaşça, tadını çıkararak yedi ve sonra küveti dondurucuya geri koydu. Sonra kupasını aldı, ışığı kapattı ve içkisini üst kata, kütüphanesine ve kuleye çıkan gizli merdivene taşıdı. Fincanı masanın üzerine koydu ve bir süre pencerenin önünde durup tanıdık karanlığa baktı. Evde olmak güzeldi, kendini güvende ve rahat hissettiği yere dönmek güzeldi, her ne kadar gerçekten güvende olmasa ve rahat hissetmek için mücadele etse de.

Drummond duvarda asılı duran küçük dolaplardan birine doğru yürüdü - altı numara- ve onu açtı. İçindeki kitabı çıkardı ve masaya götürüp fincanının yanına koydu. Elini kitabın yüzeyine koyarak hafifçe okşadı ve ardından kitabı açtı. Sayfalar her zaman olduğu gibi yoğun metin ve çizimlerle doluydu ama en ön sayfa boştu. Belli ki kitap özel bir kitaptı, bu yüzden kütüphanede bulunuyordu, bu yüzden uzun süredir koleksiyonun bir parçasıydı, ama hiç kimse onu okuyamamış ya da ne yapabildiğini anlayamamıştı. Kitabın ön sayfasındaki talimatlar Fox Kütüphanesi'nin hiçbir üyesinin karşısına çıkmamıştı.

Drummond kaşlarını çatı ve sonra masanın köşesinde duran deri ciltli başka bir kitaba uzandı. Bu, kütüphanenin özel kitaplar koleksiyonunun kaydıydı. İlgili kayda döndü ve altıncı dolaptaki kitabın Fox Kütüphanesi'nin eline tam olarak ne zaman geçtiğini iki kez kontrol etti.

"Nisan'ın üçü," diye okudu. "1918. Mısır'da, Asvan'daki kazılarda tespit edildi."

Başını salladı. Hafızası doğruydı. Kitap yüz yılı aşkın bir süredir Fox Kütüphanesi'ndeydi ve altı numaralı dolapta güvenli bir şekilde kilitliydi. Kütüphaneden hiç ayrılmamıştı -kayıtlarda bir kayıt olmalıydı- ve aslında ön sayfanın hâlâ boş olması, kütüphane tarihinde kimsenin onu okuyamadığı anlamına geliyordu.

Drummond bu gizem karşısında şaşkınlıkla başını salladı.

Çünkü önünde duran kitap tanıdık geliyordu. Cassie'nin Lyon'da ona gösterdiği, yanında taşıdığı kitabın aynısıydı.

Drummond bunun Kapılar Kitabı olduğundan emindi.

Drummond çayını yudumladı ve dudaklarını şapırdattı. Tatlı bir şeyden sonra çayın tadı her zaman daha güzel olurdu. Arka planda evin seslerini, eski ahşapların gıcirtısını, aralıklardan ıslık çalan rüzgârı ve

Cassie muhtemelen onun altında bir yerlerde uyanık yatıyor, kısa bir süre önce ona söylediği şeyi kabullenmeye çalışıyordu: Kapılar Kitabı zamanda yolculuk yapmasına izin verebilirdi.

Drummond kendi kendine, "Zaman yolculuğu," dedi ve kitabı tekrar okşadı.

Zaman yolculuğu bunu açıklamak zorundaydı. Kapılar Kitabı zamanda yolculuk yapabiliyorsa, aynı kitabın iki versiyonunun aynı yerde ve zamanda birlikte bulunması mümkündü.

Cassie'nin kitabının ön sayfasında metin olması Drummond'a bunun kitabın kendi zaman çizelgesinde daha sonraki bir versiyonu olması gerektiğini söylüyordu. Önündeki masanın üzerinde duran kitabın versiyonu daha gençti.

Düğümü çözmeye çalışırken gözlerini kısıtı.

Bu, gelecekte bir noktada, bir şekilde Kapılar Kitabı'nın Fox Kütüphanesi'nden alınacağı ve bir şekilde geçmişte, New York'ta Cassie'nin eline geçeceği anlamına geliyordu.

Ama nasıl?

Peki ne

zaman?

Peki

neden?

Drummond bilmiyordu ama bu onu endişelendiriyordu.

Kapılar Kitabı'nı Cassie'den almayı planlamıştı. Barbary ortaya çıktıktan sonra, onu ve Izzy'yi güvenli bir yere götürmek ve sonra kitabı onlardan almak istemişti. Cassie Lyon'da kitaba bakmasına izin verdiğinde bunu neredeyse başaracaktı. Ama o, kitabın Cassie'ye ait olması gereken bir kitap olduğunu anlamıştı.

Fox Kütüphanesi'ndeydi. Kitabı Cassie'ye geri vermişti çünkü kontrol edebilmesi için kendisini kütüphaneye getirmesini istemişti.

"Ve bu senin eve dönebileceğin anlamına geliyordu," dedi, kendi gizli amacını başıyla onaylayarak.

Ve işte buradaydı, kütüphane bıraktığı gibi güvendeydi ve Kapılar Kitabı olduğundan emin olduğu kitap dokunulmadan dolabında duruyordu. Bunun güven verici mi yoksa endişe verici mi olduğunu bilmiyordu.

Ayağa kalktı ve kitabı altı numaralı dolaba geri koydu.

Cevabı öğrenene kadar Cassie'yle kalması gerektiğine karar verdi.

Kitaba nasıl sahip olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Onunla birlikte kalma fikrinin hiç de cazip olmadığını görünce şaşırdı; tam tersine, bu fikir onu biraz neşelendirdi.

"Neden?" diye sordu sessiz odaya.

Görünüşte cevap basitti: Cassie ve Izzy ile geçirdiği zamandan keyif

aldığı için. Şarküteriden sonra, Hugo Barbary'den sonra

Lyon'da kahve içip kruvasan yiyerek geçirdiği birkaç dakika onu mutlu etmişti. Beklediğinden çok daha fazlasını söylemiş, sorularını muhtemelen akıllıca olandan daha açık bir şekilde yanıtlamıştı.

"Çünkü yalnızsın," diye itiraf etti kendi kendine.

Arkadaşlarını özlemişti. Kitaplar hakkında konuşmayı özlemişti. Yalnız olmaktan yorulmuştu.

Bu gerçeği kabullenirken kendi kendine başını salladı. Masasına döndü ve çayını yudumladı.

Kadından korkuyordu. On yıl önce New York'ta arkadaşlarının öldüğü o geceyle ilgili hâlâ kâbuslar görüyordu. Eğer Kapılar Kitabı'nı ele geçirir ve onu kullanarak

Fox Kütüphanesi'ne girip tüm kitaplarla ne yapacağını bilmiyordu. Ama Cassie'yi hazırlıksız olduğu tehlikelerle yüzleşmesi için yalnız bırakamazdı. Ve kitabı nasıl ele geçirdiğini öğrenmek zorundaydı.

"Biraz zaman yolculuğu jigjery pokery," dedi kendi kendine gülümseyerek. Çünkü bu ifade daha önce Fox Kütüphanesi'nde kullanılmıştı.

Drummond pencerede durmuş, kütüphanede arkadaşlarıyla geçirdiği bir geceyi ve zaman yolculuğu hakkındaki tartışmaları hatırlıyordu.

"Yani dört kategorimiz var," dedi Wagner, eski binanın önünde dururken. elinde tebeşir, bir öğretmen gibi kara tahtaya bakıyordu. Drummond koltuğunda oturmuş, elinde bir bardak viskiyle olanları izliyordu. Lily eğilmiş

Pencereye yaslanmış, arkasında karanlık gece, yemekten sonra hafifçe uyuklarken gözleri kapalıydı ve Yasmin, ateşin sıcaklığıyla yanakları kızarmış Drummond'un karşısında oturuyordu. Bir parça ekmeği kemiriyordu.

kurabiye. Dışarıda rüzgâr ve yağmur vardı, damlalar karanlıktan pencereye doğru savruluyordu; odanın içinde ise hava sıcaktı ve ateş çıtırdıyordu. Bulunmak için rahat bir yerd.

"Dört kategori," dedi Drummond. "Onları tekrar gözden geçirin."

Wagner başıyla onayladı. "Fiziksel dünyanın dış gerçekliğini etkileyen kitaplar," dedi ve tebeşiriyle tahtanın sol tarafını işaret etti.

"İnsanın içsel durumu üzerinde etkisi olan kitaplar - Sevinç Kitabı, Umutsuzluk Kitabı, Acı Kitabı, Anılar Kitabı."

"Evet," dedi Yasmin. "Duygular ve hisler."

Wagner duraksadı, bunu düşündü. "Duygular ve hisler," dedi ve sonra bu kelimeleri sanki potansiyel bir alternatif kategori başlığıymış gibi listenin en altına karaladı. "O zaman elimizde gevşek bir şekilde

süper güç kitaplarını çağırıyor. Onları kullananlara insanüstü güçler verebilen kitaplar."

"Lily uyuyor mu?" Drummond odanın öbür ucundan ona bakarak sordu. Wagner dönüp kısa bir süre baktı.

"Evet," diye bitirdi. "Çok fazla zengin yemek. Sindirilecek çok şey var."

Lily gözlerini açmadan uykulu bir sesle, "Duydum," diye mırıldandı.

"Hız Kitabı," dedi Yasmin dudaklarındaki kurabiye kırıntılarını silerken. "Yüzler Kitabı. Gölge Kitabı."

Drummond, "Kontrol Kitabı," dedi.

"Hugo Barbary'nin kitabı," dedi Lily pencereden, bu isim ağzında bir küfür gibi tınlıyordu.

"Gulyabani," diye onayladı Yasmin.

"Ve sonra dördüncü kategori," diye devam etti Wagner. "Evrenin yasaları üzerinde bir tür etkisi varmış gibi görünen kitaplar."

Drummond ayağa kalkıp gerindi ve tahtaya doğru birkaç adım attı.

"Işık Kitabı," dedi. "Şans Kitabı."

"Işık Kitabı bir süper güç olabilir," dedi Yasmin.

Wagner bunu tartışırken başını ileri geri salladı. "Birden fazla kategoriye girebilecek birkaç kitap var. Ama ben bir fizikçiyim. Işık evrenin temel bir özelliğidir, bu yüzden onu buraya yerleştirmek istiyorum, değil mi?" Yasmin'e gülümsedi. "Ama bunu uyduruyoruz; tüm bu kategorizasyon boşuna bir egzersiz olabilir."

"Devam et," diye teşvik etti Drummond. Kitapları bu şekilde kategorize etmenin bir değeri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bundan zevk alıyordu. "Evrenin yasalarıyla oynayan başka hangi kitaplar var?"

Birkaç dakika boyunca bu soru hakkında düşündüler, sessizlik ateşin çıtırtısı ve yağmurun camlara vurmasıyla doldu.

"Kitapların hepsini bilmiyoruz," dedi Lily gözlerini açarak. Homurdanarak kendini pencereden aşağı itti ve Yasmin'in yanındaki sandalyeye oturmak için odanın içinde dolaştı. "Dışarıda hâlâ bulunmayı bekleyen kitaplar var. Belki bir Yerçekimi Kitabı ya da bir Zaman Kitabı buluruz."

"Kapılar Kitabı," dedi Drummond ve Yasmin ile Lily ona gülümsediler. Tilki Kütüphanesi için her şeyi başlatan hikâye buydu, efsanevi Kapılar Kitabı.

Wagner, "Eğer gerçekten bir Kapılar Kitabı varsa, bu zamanda yolculuk yapmanızı sağlar," diye kabul etti. "Eğer herhangi bir kapıyı açabilseydiniz, bu herhangi bir kapı olurdu."

her yerde."

"Çok güzel bir İngilizce deyim vardır ..." Yasmin kelimeleri hatırlamaya çalışarak söyledi. "Ah ... evet ... zaman yolculuğu jiggery pokery."

Drummond ona sırtıttı. "Jiggery pokery" onun aksanlı İngilizcesinde kulağa komik geliyordu.

"Eğer böyle bir şey varsa," dedi Lily.

Drummond, Lily'nin Kapılar Kitabı'nın varlığı konusunda ikna olmadığını biliyordu. Birkaç yıl önce Hong Kong'a yaptığı ilk ziyarette ona, "Bu çok fazla peri masalı," demişti. Hong Kong'a belki de Kapılar Kitabı'nı bulabileceği düşüncesiyle gitmişti. "Birinin uydurduğu bir şey gibi geliyor."

"Zamanda yolculuk yapabilseydiniz," diye düşündü Yasmin, "neler yapabileceğinizi hayal edin. Tarihi değiştirebilir, dünyadaki olayları değiştirebilirdin. Belki de böyle bir kitabın gizli kalması daha iyidir."

"Nein," dedi Wagner, masadan kahve fincanını alarak.

Drummond'un asla keşfedemediği nedenlerden ötürü Wagner alkol kullanmazdı. Yalnızca kahve ve suyla besleniyor gibiydi. "Buna inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun?" Drummond sordu.

"Zaman yolculuğu ile tarihi değiştirebileceğinizi. Ben bir fizikçiyim. Evrenin kanunlarını anlıyorum. Zaman yolculuğunun bu şekilde işleyeceğine inanmıyorum. Hâlâ sebep-sonuç ilişkisi var."

"Oh, bize nasıl çalışacağını anlatmalısın, sevgili Wagner," dedi Lily.

"Gelin, tahtayı kaldırın ve zaman yolculuğu hakkında konuşun."

Wagner tebeşiri tahtanın kenarındaki tutucuya bıraktı ve yerine döndü. "Elbette bunların hepsi varsayım, zamanda yolculuk yapana kadar kimse bilemeyecek ama bana öyle geliyor ki zaman sabittir. Geçmiş değiştirilemez."

"Neden?" Drummond sordu.

"Bak," dedi Wagner, bacak bacak üstüne atmış, dirseğini sandalyenin koluna dayamış ve elini havaya kaldırmış, sözlerini vurgulamak istercesine konuşurken zıplıyordu.

"Zaman yolculuğu hakkında iki fikir var. Zaman yolculuğunun açık modeli ve kapalı modeli var, değil mi? Açık modelde, geçmişe gidebilir ve olayları değiştirebilirsiniz, böylece şimdiki zamanınız da değişir. Bilim kurgu hikayelerinde gördüğünüz şey budur. Geçmişe gidip bir şey yaparsınız ve tarih değişir."

Yasmin başını salladı. "Ama bunun olacağına inanmıyorsun."

"Hayır," dedi Wagner. "Çünkü geçmiş geçmişte kaldı, olaylar çoktan yaşandı. Eğer geçmişe gider ve geçmiş üzerinde herhangi bir etkide bulunursanız, bu halihazırda deneyimlediğiniz şimdiki zamana katkıda bulunun. Bu kapalı bir modeldir. Halihazırda gerçekleşmiş olan olayları değiştiremezsiniz. Geriye dönüp geçmişte bir şey yaparsanız, bu zaten geçmişte olmuştur ve tarihin bir parçasıdır. Şimdiki zamanınızı şimdiki zaman yapan şeyin bir parçasıdır, geçmişe gittiğinizde ayrıldığınız şimdiki zamanın bir parçasıdır."

"Bunu anlamak için gerçekten çok çabalıyorum," diye mırıldandı Lily, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Ama sindirmem gereken çok fazla zengin yiyecek ve sadece çok fazla enerjim var."

Drummond, "Yani olayları değiştiremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" dedi. "Elimizde bir Zaman Kitabı ya da Kapılar Kitabı olsa bile, geçmişteki herhangi bir şeyi değiştirmeye çalıştığımızda, şimdiki zamanda hiçbir şey değişmeyecek mi?"

"Bu doğru," dedi Wagner. "Çünkü çoktan gerçekleşti. Geçmişte yaptığınız şeyler, şu andaki siz onları yapmak için geri dönmeden önce zaten gerçekleşmiştir."

Wagner sakın sakın kahvesini yudumlarken üçü de bunu sessizce düşündü.

Drummond zihninin Wagner'in anlattığı fikirlerle boğuştuğunu hissediyordu. En iyi zamanlarda bile kendini Wagner'in üç adım gerisinde hissedirdi ama şimdi koşar adım yürüyen bir adama yetişmek için çırpınıyor ve koşuyordu.

"Ama bu sadece bir teori," dedi Wagner dostça omuz silkerek. "Zaman yolculuğunun mümkün olduğunu keşfedene kadar bunu bilemeyeceğiz."

Lily'nin gözleri donuklaşmıştı ve Yasmin tabaktaki yemeklere bakıyordu. sanki bir bisküvinin daha kötü bir fikir olup olmayacağını merak ediyormuş gibi. Drummond kendini hâlâ Wagner'in sözlerini anlamaya çalışırken buldu.

"Kitaplara bilim katmayı hiç düşündün mü Wagner?" Lily sordu.

"Kitaplara bilim mi yapıyorsunuz?" Wagner eğlenerek sordu.

Lily elini salladı. "Bilirsiniz, onları bir laboratuvara götürün, kullanıldıklarında ne olduğunu inceleyin."

Wagner soruyu düşündü. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Belki de dediğiniz gibi, kitaplara bilim yapmalıyım." Drummond'a baktı.

"Belki kütüphaneden bir ya da iki kitap ödünç alabilirsem, bazı deneyler yapabiliriz."

Drummond başıyla onayladı. Bu ilginç bir fikirdi ve bildiği kadarıyla

hiç kimse kitapların ne olduğu ya da nasıl olduğu konusunda deneyler yapmamıştı.

alıştılar.

"Popov'lardan haber alan var mı?" Yasmin bir sonraki konuya geçmişti bile.

"Popov'lar mı?" Lily sordu, gözleri aniden yeniden odaklanmıştı. "St. Petersburg'daki Umutsuzluk Kitabı Popov'ları mı?"

Yasmin başını salladı. "Bana kayıp olduklarını söyleyen bir bağlantım var. Birkaç aydır kimse onları görmemiş ya da onlardan haber almamış."

"Umarım yle değildir," dedi Drummond. "Umutsuzluk Kitabı yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir."

Wagner kahve fincanını kaldırırken başını sallayarak,

"Evet," dedi. "Ben de bu yüzden sorayım dedim," dedi

Yasmin.

Lily başını sallıyordu. "Gerçekten bütün bunları satın almaya alışmalız. ve onları güvenli bir yerde saklayın. Uykusuz kaldığım geceler oluyor ve yanlış insanların eline geçerse ne olur diye kendimi korkutuyorum."

"Hugo Barbary gibi," diye düşündü Yasmin.

Drummond, "Aslında Amerika'daki bir arkadaşımdan bir hikaye duydum," dedi. "Tüm kitapları toplamaya çalışan bir kadın hakkında bir hikaye."

şu anda, Tilki Kütüphanesi'nde, Cassie aşağıda uyurken, Drummond kulesinin penceresinde durmuş, elinde çay bardağı, arkadaşlarıyla geçirdiği o günleri hatırladıkça içini bir hüzün kaplıyordu. Keşke daha temkinli olsalardı, duydukları söylentilere ve hikyelere karşı daha dikkatli olsalardı, diye düşündü. Saf davranmışlar, en kötüsünün olmayacağına inanmaya çok hazır olmuşlardı.

Ve şimdi arkadaşları ölmüştü ve o yalnızdı. Ve bundan sonra ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Çayını yudumladı ve gözlerini karanlığa dikerek bir cevap aradı.

Matt's All-American Burgers (2012)

Drummond'un Cassie'ye Kapılar Kitabı'nın neler yapabileceğini açıklamasından birkaç saat sonra ve on yıldan uzun bir süre önce Cassie ve Drummond, Myrtle Creek, Oregon'daki Matt's All-American Burgers'a girdiler.

Drummond, evinden bir kez daha ayrıldığı için duyduğu üzüntüyü gizlemeye çalışarak ama bunu başaramayarak Tilki Kütüphanesi'ni gölgelere geri götürmüş, sonra da önceki gün geldikleri kapı aralığına dönmüşlerdi ve Cassie onları geçmişe götürmüştü. *Kendi* geçmişine.

Bir süre lokantanın kapısında durdular, Cassie çocukluğundan beri bildiği bir yeri hatırlıyordu, sonra garsonlardan biri onları karşıladı ve pencere kenarındaki bir masaya götürdü.

"Neredeyiz biz?" Drummond koyu yeşil ağaçlara ve ağır gri gökyüzüne bakarak sordu.

"Oregon," dedi Cassie. Sesi kendi kulaklarına çok uzaklardan geliyordu. Gerçeklikle mücadele ettiğini fark etti, yapmak için geldiği şeyle mücadele ediyordu. "Myrtle Creek adında bir kasaba. Ben burada büyüdüm. Eskiden hep bu lokantaya gelirdik."

Restoranın içi, müşterilere muhtemelen hiç var olmamış idealize edilmiş bir 1950'li yılları hatırlatacak şekilde tasarlanmıştı. Çok sayıda neon, krom, kırmızı vinil kabinler ve dama tahtası zemin vardı. Duvardaki resimler barbekü veya kamp ateşi başında iyimser genç yüzlerle doluydu.

"Burası gerçek mi?" diye sordu Drummond. "Bana bunun ironik olduğunu söyleyin lütfen."

"İnsanlar dekor için gelmiyor," diyor Cassie. "Yemekler gerçekten çok iyi." Tezgâhın arkasındaki televizyonlarda spor kanalları ve haber kanalları gösteriliyordu; müşteriler için güncel ama Cassie için geçmişte kalmış olaylar. Birkaç dakika hipnotize olmuş bir halde genç Barack Obama'nın arkasında sıralar halinde toplanmış yüzlerden oluşan bir kalabalığa hitap etmesini izledi ve sonra masanın ucundaki tutucudan bir menü çekti.

"Kahve?" diye sordu garson, yakındaki bir masadan onlara doğru ilerlerken. Yorgun görünen orta yaşlı bir kadındı ve sohbet değil sipariş istediğinin tüm sinyallerini veriyordu. Cassie onu hayal meyal hatırlıyordu. "Kahve?" diye tekrar sordu kadın ve Cassie bakmakta olduğunu fark etti.

"Evet," dedi. "Kahve. Drummond?"

"Viskiniz var mı?" diye sordu ve garson yorgun bir bakışla cevap verdi. "Çay?" diye denedi.

"Kahve, çay," dedi kadın ve uzaklaşmak için döndü.

Drummond arkasından, "Kahvaltı çayı, sütlü," diye seslenince adımlarını yavaşlatmadan arkasına baktı. "Çay için kaynar su lütfen, sadece ılık su olmasın."

Etraflarında sadece birkaç kişi daha vardı ama Cassie lokantanın yakında öğle yemeği kalabalığıyla dolacağını biliyordu. Büyükbabası gibi insanlarla.

Gözlerini dışarıdaki dünyaya çevirdi. Lokantanın önünden geçen yol ona çok tanıdık geliyordu. Çocukluğu boyunca bu yoldan binlerce kez geçmişti. Birkaç mil daha doğuda Cassie'nin büyüdüğü ev vardı. O düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde bakarken ve hatırlarken, yağmurun ilk damlaları tombul ve yuvarlak bir şekilde pencereye vuruyordu. Cassie yağmurun bütün öğleden sonra yağacağını biliyordu. O günü hatırlıyordu.

Bir tabak çanak gürültüsü Cassie'nin dikkatini tekrar lokantaya çekti, birisi bir fincan düşürmüştü ve Cassie masanın öbür ucunda yüzünü buruşturarak menüye bakan Drummond'a baktı.

"Yüzünün nesi var?"

Drummond menüyü işaret etti. "Son on yıldır bu ülkeyi dolaşıyorum ve buradaki yemeklerden çok sıkıldım," dedi. "İki parça ekmek arasında etten başka yiyecek bir şey bulmak mümkün mü? Hamburger ... sosisli ... sürgü ... sandviç? Fransa yemek pişirme konusunda çok iyi. Keşke son on yılımı Fransa'da geçirseydim."

Pencereden dışarı baktı, düşüncelerinde kaybolmuştu.

Cassie bir süre onu izledi, sözlerinden rahatsız mı oldu yoksa eğlendi mi emin olamadı, sonra sordu: "Onunla konuşursam ne olacak?" İskoçya'da Drummond'un lüks yatak odasında uyanık yatarken ve onun anlattıklarını düşünürken, bütün öğleden sonra ve akşam boyunca aklını kurcalayan sorulardan biri de buydu. "Tarihi değiştirecek miyim? Ya da . . . Bilmiyorum, kötü bir şey mi olacak?"

Drummond, "Bir keresinde arkadaşlarımla bunun hakkında konuşmuştuk," dedi. "Kütüphanede. Zaman yolculuğu hakkında bir tartışma hatırlıyorum." Başını iki yana salladı. "Doğrusu hiçbir fikrim yok. Üniversitede edebiyat okudum, ileri fizik değil ve hayal kırıklığı yaratacak şekilde metafizik şairlerin zaman yolculuğu hakkında söyleyecek pek bir şeyleri yok."

Adam gülümsedi ve kadın da sinirlerine rağmen kendini ona gülümserken buldu. O mutlu olduğunda, bunun kendisini de neşelendirdiğini fark etti.

Drummond, "Ama arkadaşım Wagner bir fizikçiydi," diye devam etti. "Ve zaman yolculuğunun tarihi değiştiremeyeceğinden emindi. Eğer burada, şimdi bir şey yaparsak, o zaman bildiğimiz geleceği, içinde var olduğumuz geleceği yaratır. Gerçekliğimizi değiştirmez. Çünkü o zaten olmuştur."

Cassie kaşlarını çattı. "Yani... büyükbabamla burada, şimdi konuşursam, o zaman her zaman bu şekilde mi oldu? Onunla konuşurken hep burada, bu zamanda mıydım?"

Drummond başını salladı. "Sanırım öyle, sanırım Wagner'in kastettiği buydu." "Buna inanıyor musun?" Cassie sordu.

Drummond gevşekçe omuz silkti. "Bırakın inanmayı, gerçekten anladığımdan bile emin değilim. Ama Wagner çok zeki bir adamdı ve bunu herkesten daha iyi bilirdi." Gözleri bir an için masaya kaydı ve Cassie onun arkadaşını düşünüyor olabileceğini düşündü.

Servis görevlisi sessizlik içinde yaklaştı ve içeceklerini önlerine koydu. Cassie yiyemeyeceğini düşünmesine rağmen kepekli tost ve çırpılmış yumurta sipariş etti. Drummond bir dilim kırmızı kadife kek sipariş etti.

"Tam olarak ne zamandayız?" Drummond sunucu yanlarından ayrıldıktan sonra sordu. Cassie, "Eğer yanılmıyorsam, bu on yıl kadar önceydi," dedi. "Ağustos 2012'nin yirmi ikisinde, yaz tatilinin hemen sonunda."

Geçmişe açılan bir kapıdan geçmek Cassie için hiç de zor olmamıştı. Hatta gölgeler içindeki Fox Kütüphanesi'nin kapısını açmaktan daha kolay olmuştu. Matt'in evinin kapısının uzun zamandır çok iyi bildiği bir yer olmasından mı kaynaklandığını merak etti.

"Neden bugünü seçtiniz?" Drummond sordu.

"Çok net hatırlıyorum," dedi. "Birkaç günlüğüne şehir dışındaydım, bir arkadaşım ve ailesiyle kamp yapıyordum." Pencereyi, camı çizen yağmuru ve ötesindeki ağır bulutları işaret etti. "Bu üç günlük sağanak yağışın başlangıcı. Kampa gittiğinizde unutabileceğiniz bir şey değil. Her şey çok ıslaktı. Berbattı. O zamandan beri hiç kamp yapmadım."

"Bu soruyu yanıtlamıyor," diye bastırdı. "Neden bugün geldin?" "Şehir dışındayım, yani kendimle karşılaşmayacağım, değil mi? Ve Burada tanıdığım hiç kimse etrafta benden iki tane göremeyecek."

Drummond onun düşünce tarzını takdir ederek başını salladı. "Kendinle karşılaşırsan ne olacağını bilmiyorum," dedi. Dikkati dağılmış gibiydi kısaca fikir.

"Daha kötü bir şey düşünemiyorum," diye mırıldandı Cassie. "Kim daha çok dehşete düşer bilmiyorum, beni bu ikinci el kıyafetlerle gören genç ben mi" -kazağını işaret etti- "yoksa eskiden nasıl biri olduğumu hatırlayan ben mi..."

"Neyden önce?" Drummond bastırdı.

Bir süre sonra, "Az önce," diye cevap verdi.

Yemekleri gelene kadar sessizce oturdular ve sonra yemek yerken sessizlik onlara eşlik etti, Cassie yumurtalarını yemekten çok onlarla oynadı. Lokanta giderek kalabalıklaştı. Yağmurdan kaçan erkek grupları gürültülü bir şekilde sohbet ediyor ve gülüyordu; genç kızlar kıkırdıyor ve fısıldaşıyordu; ve genç bir çocuk yüzü suyla ıslanmış çizgi romanları ve mutsuzluğuyla geldi. Etraflarında çatal bıçaklar şingirdiyor, fincanlar ve bardaklar masaların üzerinde gümbürdüyordu. Birkaç dakika için Cassie'nin dikkatinin dağıldığı, hatta mutlu olduğu dakikalarda, son on yılın yaşanmamış olduğunu, lokantaya geri dönebileceğini, hayatının önüne serildiğini, keşfedilmeyi bekleyen bir fırsatlar ülkesi olduğunu hayal ediyordu.

Drummond, "Bana kitabı nasıl aldığından biraz daha bahset," diyerek onu isteksizce kendi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Onun kırmızı kadife pastanın bir kısmını parçalara ayırmasını ve sonra da kaşıkla ağzına atmasını izledi.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Fena değil," diye itiraf etti. "Beni idare eder. Kitap, onu sana veren adam kimdi?"

Ne söyleyeceğini düşündü, adamın kitabın nereden geldiğiyle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyordu. Ama sonra kapı tekrar açıldı ve Cassie başını çevirdiğinde büyükbabasının fırtınadan kaçıp geldiğini gördü,

Bir elini saçlarında gezdirip yağmuru silkelerken, Cassie'nin boğazını aniden kalınlaştıran ve ağrıtan bir gülümsemeyle sunucuyu selamladı.

Sonra sunucunun arkasından odanın öbür ucundaki masaya doğru yürüdü ve oturdu.

Büyükbabası.

Sekiz yıldan uzun bir süre önce ölmüş olan, son derece canlı ve sağlıklı büyükbabası.

Izzy Türünün Dışında

Izzy ertesi sabah uyandığında, Cassie ve Drummond'un kütüphaneden ayrılıp Cassie'nin geçmişine gittikleri sırada, bir şeylerin ters gittiğinden hemen emin oldu.

Yataktan fırladı ve yatak odasının ortasında durarak endişesinin kaynağını bulmaya çalıştı. Sanki bir kâbusun anısı, henüz üzerinden atamadığı bir uyku terörü devam ediyormuş gibi hissediyordu. Ama herhangi bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu.

Halsizliğini gidereceğini umarak duş aldı ama duşu bitirdiğinde kendini daha iyi hissetmiyordu. Gece boyunca içmiş miydi? daha önce? Hatırlamaya çalıştı ama önceki akşamı hatırlaması zor görünüyordu. Uyuşturulup uyuşturulmadığını merak etmeye başladı. Belki de birisi ikisine bir şey kattığı için hatırlayamıyordu? Belki de hissettiği tuhaflık bir tür yan etkiydi?

İşe gitmek için giyindi, bunu yaparken çürük, sıyrık ya da başka bir şey aradığını kendine itiraf etmeden dikkatlice kendini kontrol etti. ona bir şey olduğuna dair işaretler vardı. Görebildiği ve *hissedeildiği* kadarıyla fiziksel olarak iyiydi. Sorun her neyse, daha soyut bir şeydi.

İşe gitmek üzere yola çıktığında Cassie'nin yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark etti.

"Cassie?" dedi başını kapıdan uzatarak. Yatakta hiç yatılmamış gibi derli toplu duruyordu. Cassie oturma odasında da değildi. Izzy bir başka anormallik karşısında kaşlarını çattı. Cassie'nin gece boyunca evde olmadığını hiç hatırlamıyordu. Bu onu endişelendiriyordu.

Cassie'yi aramaya çalıştı ama cevap alamadı ve ilk kez Cassie'ye bir şey olduğu için mi garip hissettiğini merak etti. Belki biri ona saldırmış ya da kaçırmıştı? Belki de Izzy'nin garip hissetmesinin nedeni uykusunda duyduğu seslerdi?

Ne yapacağını bilmiyordu. Histerik mi davranıyordu, yoksa gerçekten bir sorun mu vardı, bilmiyordu. Polisi araması gerekip gerekmediğini düşündü ve sonra onlara ne söyleyebileceğini merak etti.

"Kendimi tuhaf hissediyorum ve oda arkadaşşıma ulaşamıyorum," dedi kendi kendine ve sonra yüzünü buruşturdu. Ona aptalmış gibi bakıyorlardı. Onun duygusal bir kadın olduğuyla ilgili şakalar yaparlardı.

Cassie'yi ikinci kez aradı ve sesli mesaj bıraktı: "Cassie, beni arayabilir misin lütfen? Endişeliyim ve sana ulaşamıyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz kapı çalındı, neşeli bir *tık-tık-tık-tık*. Kapıyı açtı ve orada iki adam gördü, eğer gördüyse tuhaf bir çiftti. Ona en yakın olan adam Asyalıydı, kısa boylu ve tıknazdı, yüksek elmacık kemikleri ve düzgün saçları vardı. Yakışıklı olduğunu fark etti Izzy. Onun arkasında bir dev duruyordu, boyu bir metreden uzun ve göğsü bir tür çizgi film süper kahramanı gibi genişti. Beyazdı, kıvrırcık kahverengi saçları vardı. saçları ve sakın, dikkatli bakışları vardı. Her iki adam da koyu renk takım elbise ve yağmurluk giymişti ama devin kravatı gevşek, takım elbisesi dağınıktı.

"Bayan Cattaneo?" diye sordu Asyalı adam gülümseyerek. "Doğru," dedi Izzy.

"Bir dakikalığına içeri girip sizinle konuşmamızın bir sakıncası var mı?" Izzy onların polis olduğunu fark etti.

"Bu Cassie'yle mi ilgili?" diye sordu.

Asyalı adam omzunun üzerinden deve baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Korkarım öyle," dedi acı dolu bir ifadeyle.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Izzy, elleri saçlarına gitti. "Ne oldu? Ne oldu? O iyi mi? Sakın bana öldüğünü söyleme. Yapamam."

Adam onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "En iyisi biz ..." diye söze başladı ve Izzy'nin arkasından başıyla daireyi işaret etti.

Izzy tekrar, "Aman Tanrım," dedi ve arkasını dönüp içeri girdi. İki adam da onu yaşam alanına kadar takip etti. Alan üçüyle birlikte kalabalıktı, özellikle de kapının hemen önünde elleri ceplerinde duran devle birlikte.

"Bayan Cattaneo," dedi Asyalı adam. "Benim adım Azaki. Arkanızdaki yürüyen duvarın adı Lund. Pek konuşmaz."

"Adlarınızın ne olduğu umurumda değil," dedi Izzy. "Cassie'ye ne oldu?"

"Önce size birkaç hızlı soru sorabilir miyiz?" Azaki sordu.

Izzy gölgelerin hareket ettiğini fark etti ve iri adamın kapıdan uzaklaştığını anladı. Onunla Azaki'nin arasına girdi ve güne bakmak için pencereye doğru gitti.

"Ne sorusu?" Izzy sabırsızlıkla sordu.

"Cassie'yi en son ne zaman gördünüz? Son zamanlarda yeni arkadaşlar ya da garip karşılaşmalar bildirdi mi?"

"Dün gece," dedi, hissettiğinden daha kesin bir ifadeyle. "Onu dün gece gördüm. Sonra bu sabah uyandığımda gitmişti. Ve ..."

"Ve ne?" Azaki sordu.

"Senin not falan alman gerekmiyor mu?" Izzy sordu.

Azaki işaret parmağıyla şakağına vurdu. "Hepsi burada. Merak etmeyin Bayan Cattaneo, bu resmi bir görüşme değil. Ne söyleyecektiniz?"

"Ve uyandığımdan beri kendimi garip hissediyorum, sanki bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Cassie'nin sabahları evde olmaması alışılmadık bir durum mu?" Azaki sordu. "Evet," dedi Izzy. "Normalde öğleden sonraları ve akşamları çalışır. O bir

Gece kuşu. Geç kalkıyor ve sabaha kadar uyuyor. Hâlâ yatakta olmalıydı."

"Anlıyorum," dedi Azaki. Diğer adama baktı ama dev yanıt vermedi.

"Bir soru daha Bayan Cattaneo," diye devam etti Azaki. "Bayan Cattaneo'nun

Cassie son zamanlarda eve yeni kitaplar getirdi mi? Ya da ilginç kitaplar bulmaktan bahsetti mi?"

"Kitaplar mı?" Izzy kafası iyice karışmış bir halde sordu. "Bana neden kitaplar hakkında soru soruyorsun ki?"

Azaki, "Sadece soruya cevap verin lütfen," diye bastırdı.

Izzy kısa bir süre düşündü. "Bilmiyorum," dedi. "Cassie bir kitapçada çalışıyor ve sürekli okuyor. Her zaman yeni kitaplar alır. Bu, hakkında konuştuğumuz bir şey değil."

"Bir kitapçada mı çalışıyor?" Azaki sanki bu ilginç bir şeymiş gibi konuştu.

"Bir dakika," dedi Izzy. "Buraya bana Cassie hakkında bir şeyler söylemeye geldiğini sanıyordum. Hastanede olduğunu ya da öldüğünü falan sanıyordum?"

"Oh, hiçbir fikrimiz yok," dedi Azaki.

Izzy bir bağlantı kurulduğunda, bir çıkarım yapıldığında bir sarsıntı hissetti. "Siz polis değilsiniz," dedi aniden tetikte olarak.

Azaki kaşlarını çatdı. "Evet, öyleyiz, özür dilerim." Özür dilercesine gülümsedi ve bir şey arıyormuş gibi iki elini ceplerine soktu, sonra bir eli bir rozetle çıktı ve ona doğru uzattı. Eğildi ve okudu.

"Dedektif Azaki," dedi.

"Doğru," dedi ve rozeti tekrar yerine koydu.

"Neden Cassie'yi soruyorsun?" Izzy pencerenin önündeki iri adama baktı. Adam onu izliyordu ama yüz ifadesinde belirgin bir tehdit yoktu.

"Onu bulmaya çok hevesliyiz," diye açıkladı Azaki. "Yakın zamanda ele geçirdiği değerli bir eşya nedeniyle tehlikede olabileceğini düşünüyoruz. Onda değerli bir şey var mı, biliyor musunuz?"

"Değerli mi?" Izzy söyledi. "Cassie? Sanırım yanılıyorsunuz. Cassie'nin sahip olduğu tek şey kitaplar ve kötü bir moda anlayışı."

Dev öksürerek bir *kahkaha* attı, havayı yumruklayan tek bir kahkaha ve Izzy ona baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyordu. Azaki kaşlarını çatdı kesintiden rahatsız oldu.

"Tehlikede olduğunu söylemiştin," dedi Izzy. "Ne tehlikesi?"

"Sizin de tehlikede olabileceğinizi düşünüyoruz Bayan Cattaneo," diye devam etti Azaki, sesi endişeli geliyordu.

Izzy şok içinde elinin göğsüne gittiğini hissetti. "Ben neden Tehlike mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Bana söylemediğin şey ne? Cassie nerede?"

"Gerçekten bilmiyoruz," dedi Azaki sempatik bir şekilde. Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi bir süre onu inceledi. "Belki de sen daha iyi bizimle istasyona geldi, sadece birkaç saatliğine. Sadece Cassie'yi bulana kadar."

"İstasyon mu?" Izzy söyledi. "Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece kendi güvenliğiniz için. Seni endişeli bırakmak istemem."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Izzy. "Buraya gelip bana tehlikede olduğumu söyleyemezsin."

Ön kapıdan bir vuruş daha geldi, bu seferki Azaki'nin yaptığı gibi neşeli bir tıkırtıdan ziyade yüksek sesli bir gümürtü idi. Azaki başını sese doğru çevirdi ve sonra kendi kendine başını salladı. Sonra da Izzy'ye gülümsedi.

"Bir saniye lütfen," dedi. Bir an tereddüt etti ve sesini alçaltarak yaklaştı. "Her şey yoluna girecek, Izzy," dedi. "Sadece cesur ol."

Izzy bu tuhaf mesajı sindirirken Azaki başını sallayarak devî işaret etti ve ikisi birlikte oturma odasından çıkıp salona doğru yürüdüler. Izzy pencereye doğru yürüdü ve sokağa bakarak bu çılgın sabahtan bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Koridordan daire kapısının açıldığını duydu. Sonra bir nefes alma ya da şaşkınlık çığlığı gibi bir ses duydu. Sonra iki boğuk gümürtü ve ardından daha büyük iki gümürtü, yere çarpan insanların sesi geldi ve Izzy dondu kaldı.

Dairenin kapısı çarparak kapandı ve bir an sonra kapı aralığında üçüncü bir adam belirdi, bir elinde namlusunda uzun bir tüp olan bir tür silah, diğer elinde ise yanında bir çanta vardı. Uzun boylu, kel ve yuvarlak gözlüklü bir adamdı. Nedense onu görmek Izzy'nin içini ürpertti.

Kemik.

"Tekrar merhaba," dedi ona eski arkadaşlarmış gibi gülümseyerek. Taşınmayı düşünen biri gibi odaya göz gezdirdi. "Vay canına. Ne berbat bir yer. Tüm paran buna mı yetiyor?"

Izzy bir şey söylemek istedi, anlamasına yardımcı olacak bir soru, bir yardım çığlığı, ama donup kalmıştı. Adamın elindeki silahı kalçasındaki kılıfına geri sokmasını, namlunun ucunun kalçasına kadar uzanmasını ve ardından silahı saklamak için paltosunu çekmesini izledi.

"Seninle biraz konuşacağız," diyerek ona doğru yürüdü. Bir elini omzuna koydu ve onu nazikçe kanepeye oturttu. Adamın kolonyasının kokusunu alabiliyordu, çok güçlü ya da çok bolca sürülmüş baharatlı, aşındırıcı bir koku. "Bana her şeyi anlatacaksın. biliyorum."

"Ne hakkında?" diye sordu. "Sen kimsin? İki dedektife ne yaptın?"

Adam bir süre onu izledi, kaşları hafifçe çatılmıştı ve Izzy onun bir sonuca varmaya çalıştığını hissetti.

"Pekâlâ," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Kadının önünde çömeldi, dizlerinin bağı çözüldü ve kadının bakışlarıyla buluştu. "Hatırlamana yardımcı olup olamayacağımızı görmemiz gerekecek."

Gülümsedi ve bu Izzy'nin içini ürpertti.

"Merak etme," dedi, yüz ifadesinden onun düşüncelerine dair bir şeyler anlıyordu. "Her şey iyi olacak. Gerçekten iyi olacak."

Cassie ve Joe (2012)

Cassie, Drummond'la konuşurken büyükbabasına bakarak, "Bu o," dedi.

Drummond, "Gidip onunla konuşmalısın," diyerek Cassie'nin ona bakmasını sağladı. "Senin istediğin de buydu."

İstediği şeyin bu olduğunu fark etti. Büyükbabası Joseph Andrews, sanki her zaman sipariş ettiği şeyi sipariş etmeyecekmiş gibi menüyü inceliyordu.

Drummond sabırsızlıkla, "Devam et o zaman," dedi.

Birkaç dakika daha tereddüt etti ve büyükbabasının siparişini sunucuya vermesini izledi. Ne olacağını biliyordu: çizburger, ev usulü patates kızartması ve sade kahve. Matt'in yerinde her zaman sipariş ettiği şey buydu. Sonra garson yanından ayrıldı ve yalnız kaldı. Ceplerini yokladı ve sonra telefonunu çıkardı - eski bir Nokia, dar ve dikdörtgen şeklinde, küçük bir ekranı ve küçük bir tuş takımı vardı.

telefon yukarı doğru. Cassie, büyükbabası telefonu eve ilk getirdiğinde ne kadar büyülendiğini hatırlıyordu, her ne kadar o noktada birkaç yıl geçmiş olsa da. Ona çok fütüristik gelmişti ve şimdi onu görmek bu anıyı yeniden canlandırdı, heyecanı midesinde çalkalanmış bir soda şişesi gibi köpürdü. Büyükbabası telefonu yanındaki masanın üzerine koydu. Başka bir cebinden yıpranmış, eski bir Stephen King ciltsiz kitabı çıkardı ve okumak için sandalyesine yerleşti.

Cassie ayağa kalktı ve midesi çamaşır makinesi gibi dönerek odanın içinde yürüdü. Bir şey söylemeden büyükbabasının karşısına oturdu.

Herhangi bir şey. Romanından başını kaldırdı ve yüzünde bir dizi ifade belirdi: tanıma kıvılcımının şaşkınlığa dönüşmesi, hızlı bir Endişeyle gözlerini açtı. Sonra öylece baktı, gözlerini bir kez kırıştırdı, gözleri Cassie'nin yüzünde aşağı yukarı gezindi, farklı görünen tanıdık bir şey gördü.

Servis görevlisi bir kahve getirip tekrar gitti ama Cassie'nin büyükbabası bunu fark etmedi bile.

Gülümsemeye ve ağlamamaya çalışarak, "Merhaba büyükbaba," dedi.

Daha önce hiç görmediği bir ifadeyle, orta yaşlı bir adamın yüzündeki genç bir çocuğun masum ve şaşkın bakışıyla ona baktı.

"Cassie?" dedi, tereddütlü bir

fısıltıyla. Kadın bir kez başını salladı.

"Ama, sen ... görünüyorsun."

"Daha yaşlı görünüyorum," dedi. "Çünkü öyleyim."

Başını yavaşça salladı, kitabını masaya bıraktı ve onu incelemek için koltuğunda öne doğru oturdu.

Yakışıklı bir adamdı, Cassie daha önce hiç fark etmediği bir şeyi şimdi görüyordu. İşten ve hayattan yıpranmıştı ama kare çenesi, dolgun saçları ve köşelerinde kırışıklıklar olan koyu mavi gözleriyle yakışıklıydı. Geniş bir göğsü ve uzun yıllar boyunca fiziksel emekle geliştirilmiş güçlü kolları vardı. Elleri nasırlı ve pürüzlüydü, vidalar üzerindeki cıvatalar gibi büyük mafsalları vardı, ama bu eller hassas işlerde ve şefkatle yetenekliydi. Bir zanaatkarın elleri.

"Altı yaşındayken," dedi Cassie, sol kolunu paltosundan çıkarırken, "düştüm ve köprücük kemiğimin yanındaki deriyi kestim." Büyükbabası onu izliyordu, yüz ifadesi boştu ve ağzı hafifçe açıktı. Sutyeninin askısından hala açıkça görülebilen yara izini göstermek için kazağını ve tişörtünü aşağı çekti. Yuvarlak bir kafası vardı ve kuyruğu dışarı doğru uzanıyordu.

Cassie her zaman bir kuyruklu yıldızla benziyordu.

Cassie, büyükbabası yara izini incelerken bekledi. Sonra gözleri onunkilere kaydı. Bir kez başını salladı ve Cassie kolunu tekrar ceketinin içine soktu.

"Bir çizburger, patates kızartması," diye anons etti garson, yemeği masaya bırakırken. "Bir şey ister misin, tatlım?"

Cassie büyükbabasıyla göz temasını kesmeden, "Hayır, teşekkürler," dedi. Servis görevlisi tekrar yanlarından ayrıldı ve bir süre sonra dedesi nerede olduğunu hatırlar gibi oldu. Gözlerini önündeki yemeğe çevirdi. Kahvesine uzandı ve tuttu ama içmedi.

"Jessica ve ailesiyle kamp yapıyor olmalıydın," dedi.

"Öyleyim," dedi Cassie. "Bu zamandaki ben. Daha genç olan ben."

Büyükbabası onun cevabını dinledikten sonra kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. "Neler oluyor?"

"Deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi Cassie, şimdi söylemesi gereken tüm imkânsız ve önemli şeylerle boğuşuyordu. Büyükbabası ona bakıyordu, sanki onu yeterince göremiyordu, sanki gözlerinde görmesi gereken her şey için yeterli yer yoktu.

"Sadece söyle," dedi.

Bu üç kelimeyle Cassie'ye olduğu ve sevdiği her şeyi hatırlattı. O dinleyen ve özümseyen bir adamdı, asla çabuk karar vermeyen bir adamdı.

"Ben gelecekte geliyorum," dedi Cassie, bu kelimeleri kullandığı için bile biraz utanarak. "Nasıl ya da neden olduğu önemli değil ama buraya seni görmeye geldim."

"Anlıyorum," dedi onu izlerken.

"Hamburgerini yemek istemiyor musun?" "Hayır," dedi. "Şimdi olmaz." "Tamam."

Bir süre sessizce oturdular, etraflarında yemek yiyenler şakırdayıp sohbet ederken birbirlerine baktılar.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu. "Söylediklerim hakkında mı?"

"Sanırım sen benim torunumsun," dedi, yavaşça konuşarak, sözlerini düşünerek. "Ve dün sabah vedalaştığım Cassie'den daha yaşlı olduğuna inanıyorum. Sen bir kadınsın. Bunu görebiliyorum."

Cassie başını salladı. Duyguları içinde bir şelale gibiydi, diğer her şeyi bastıran engin ve gürleyen bir şelale, ama yüzü hiçbir şey göstermiyordu.

"Yani?" Cassie söyledi.

"Söylediğiniz şey de en az diğerleri kadar iyi bir açıklama," dedi. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum. Halüsinasyon görmüyorsam tabii. Tabii siz gerçek değilseniz."

Cassie uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Beni hissedebiliyor musun?" Başını salladı.

"Ben buradayım."

Sanki kâğıttan yapılmış gibi merkezde buruştuğunu hissetti. Özüne düştüğünü hissetti, inşa ettiği tüm duvarlar ve savunmalar

Çünkü o buradaydı ve hayattaydı. Ne kadar istemese de gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Ne oldu Cassidy?" diye sordu büyükbabası.

"Cassidy," dedi burnunu çekerek. "Kimse bana öyle demez."

Şimdi ona garip bir şekilde bakıyordu; gözleri, karmaşık bir tahta parçası için hesaplamalar yaparken olduğu gibi hafifçe kısılmıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Buraya gelmenin senin için kolay olduğunu sanmıyorum, peki neden buraya geldin? Gelecekte hamburger yasaklandı mı yoksa

Bir şey mi?"

Tek bir kahkaha attı, neşeli bir havlama ve sonra gözlerini koluna sildi, bir yandan da adamın onu nasıl izlediğinin farkındaydı.

"Hayır," dedi. "Hâlâ hamburger alabilirsin. Ben sadece ... Sadece seni görmek istedim, büyükbaba."

Yavaşça başını salladı ve sonra kahvesine baktı. Fincanı kaldırdı ve bir yudum aldı. "Sanırım beni gelecekte göremeyeceksin, o zaman."

Cassie onun gözlerine baktı, soruyu anladı ve sonra sadece başını salladı. Adam başını sallayarak Cassie'nin cevabını ve ima ettiği her şeyi kabul etti ve gözleri Cassie'den uzaklaştı.

"Doğru," dedi.

Ona tekrar baktığında, mavi gözleri yüzünde, kıyafetlerinde gezinirken, neredeyse onun düşünce zincirini görebiliyordu: *Kaç yaşındasın? Ne kadar zamanım var?*

"Sana bazı şeyler söylemek istiyorum," dedi. "Tanrım, bunu çok uzun zamandır düşünüyordum, seni bir daha görürsem ne söyleyeceğimi. Hiç söyleyemediğim şeyleri."

Büyükbabası ellerini uzattı. "Ben buradayım Cassidy. Konuş benimle." "Sadece sana teşekkür etmek istedim," dedi bir süre sonra, gözyaşlarının gözlerine geri döndüğünü, boğazının arkasındaki yanmayı hissetti. "Bana çok şey verdin

Bana her şeyi verdin. Sahip olabileceğim en iyi babaydınız. En iyi ebeveynler. Ve bunu sana hiç söyleyemediğim için üzgünüm."

Dudaklarını hafifçe büzdü, onun gözlerinden kaçındı, açık duygusu karşısında garipti. "Biliyorum Cassidy," diye mırıldandı. "Bunların hepsini biliyorum."

"Seyahat ettim!" dedi, aniden konudan etkilenmişti. "Tüm Avrupa'yı!"

Gözleri ilgiyle parlıyordu, suyun üzerindeki güneş ışığı gibi. "Evet, nereye gittin?"

"Her yerde!" dedi, coşkuyla köpürerek. "Fransa, İtalya ve Büyük Britanya. Bütün müzeleri, sanat eserlerini ve eski şehirleri gördüm. binalar."

Başını yavaşça salladı. Sonra, neredeyse fısıltıyla: "Sen çok güzel bir kadınsın."

"Büyükbaba," diye mırıldandı, artık kendini rahatsız hissediyordu.

"Öyle olacağını hep biliyordum," diye devam etti. "Büyükannene benziyorsun. Gözlerinde biraz anneni de görüyorum."

Cassie buna bir şey demedi, bunun tadını çıkarması gereken an olduğunu, geleceğine baktığını fark etti.

"Bir kitapçıda çalışıyorum," dedi.

"Bu beni şaşırtmadı. Kitaplarınızı seviyorsunuz."

"Senden aldım," dedi. "Her gece, işten sonra, yatana kadar bir kitap."

"Evet," diye kabul etti.

Onu izledi, yüzünün unuttuğu özelliklerini hatırladı -gözlerinin kıvrıklığı, saçlarının rengi- ama onun bakışları altında rahatsız olmaya başladığını gördü. Önünde soğumaya başlayan yemeğine baktı.

"Ye," diye teşvik etti. "Çok özür dilerim, öğle aranızı bölüyorum."

Ona onaylamayan bir bakış attı ama hamburgerini kaldırıp bir ısırık aldı ve çiğnemeye başladı, bir yandan da onu izliyordu.

"Sana söylemeliyim. ." dedi, konuşmanın asıl amacının bu olduğunu bilmesine rağmen kelimeler üzerinde düşünmeden ağzından çıkmıştı. *Eğer ona hastalığını anlatabilirim, belki ölmez.* Ama nasıl dile getireceğini bilemediği için tereddüt etti.

Çiğnerken kaşlarını çatı. Cassie omzunun üstünden Drummond'un kabinde oturduğu yere baktı, yüzünde bir ifade olmadan onları izliyordu. Ona yapmamasını söylememişti. Ona kötü bir şey olacağını söylememişti. Aksine onu cesaretlendirmişti.

"Kim o?" diye sordu büyükbabası, bakışını görünce. "Hiç kimse."

"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Tanrım, hayır!" dedi dehşete kapılarak. "Bana biraz kredi ver."

"Pekâlâ," dedi sırtarak ve aynı zamanda özür dilercesine omuz silkerek. "Neyin yakışıklı olduğunu bilmiyorum."

Elini tekrar onun koluna koydu ve masaya doğru eğildi. "Sana neler olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Neye ne olacak?" diye sordu.

"Sana," diye söze başladı ama adam onu hemen susturdu.

"Hayır," dedi, eli yana doğru tek ve kararlı bir hareket yaptı. "Ama-"

"Hayır, Cassidy," dedi, sesi sertti. "Nereden geldiğini ya da ne bildiğini bilmiyorum, beynimde tümör falan olup olmadığını bile bilmiyorum ve burada oturmuş kendi kendime konuşuyorum. Ama gelecek hakkında bir şey bilmemem gerektiğini biliyorum. Bana söylemek istediğin şeyi, bana söylemek istediğini düşündüğüm şeyi, kimsenin bilmemesi gerekiyor."

"Ama olabilir-"

"Hayır," dedi sertçe ve onu boya kalemleriyle yeni duvar kağıdını çizerken yakaladığında kendini yeniden sekiz yaşında gibi hissetti. Duvar kağıdının rengini beğenmemişti, bu yüzden değiştirmeye çalışmıştı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. O zamanlar, odasını güzelleştirmek için ne kadar para harcadığını ve aslında kızgın olmadığını, beğenmediği için incindiğini anlamamıştı.

"Ben sadece ..." diye başladı ama söylemek istediği her şey, her gerekçe zayıf hissettirdi. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünün farkındaydı, kucağına düşen iri, şişkin damlalar. "Bu çok zordu. Senin için. Ve benim için. Ve sonra ..." Gözlerini kaçırdı ve elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Seni her gün, her zaman özleyorum. Hayatım boyunca sahip olduğum tek şey sendin ve sonra sen gittin."

Şimdi geliyordu, o duygu şelalesi serbest kalıyordu.

"Çok zor oldu. Bu iyileşmeyecek bir yara ve hayatımı yalnız geçiriyorum, kitaplarımı okuyarak ve evde kalarak. Belki sana bir şeyler anlatabilirim, belki her şey farklı olur ve ben hala evde olabilirim, atölyede kitap okuyabilirim sen çalışırken."

Adamın ona bakışı endişeliydi ama hayal kırıklığıyla karışık olduğunu gördü ve kendi sözlerinin kulağa ne kadar acınası geldiğini duydu.

"Cassidy," dedi. "Bahsettiğin şey, hayat işte, başka yolu yok ve sen sadece işine bakmalısın."

Alnı hayal kırıklığıyla kırıştı. Anlamamıştı.

"Mutlu olmaya hakkın yok Cassidy. Bana bak, hayatıma bak. Karımı ve kızımı kaybettim, masaya yemek koyabilmek için her gün çalışıyorum

ve başımı suyun üstünde tutmayı başarıyorum. Ama bu hiç kolay olmadı. Aç kaldığım, faturaları ödeyemediğim zamanlar oldu.

Mutluluk oturup bekleyeceğiniz bir şey değildir. Onu seçmeli ve diğer her şeye rağmen peşinden gitmelisiniz. Bu size verilmeyecek. Ve bahsettiğin şeyler, evi özlemek, beni özlemek. Bunlar sadece yaşlanmak. Büyükanneni özlemediğimi mi sanıyorsun? Özlüyorum. Her gün, her nefeste, birlikte paylaştığımız her anı. Ama bazı şeyleri olurlarına bırakmalısın yoksa seni yiyip bitirir. Bırak her şey geçsin."

"İstemiyorum," dedi gözyaşları arasında. "Kimse istemiyor. Ama yapmak zorundasın."

Karşıya uzanıp onu tutma sırası ondaydı. Eli onunkinin üzerinde devasa, ağır bir kabuk gibi duruyordu.

"Bana söylemek istediğin her şeyi söylesen bile, bu geleceği değiştirse bile, yine de yaşamak zorundasın Cassidy. Hayatın darbelerinden ve sıyrıklarından sonsuza kadar saklanamazsın. Kitaplara saklanmayı sevdiğini biliyorum ve belki de bu benim hatam, çünkü seni sürekli yanımda görmek hoşuma gidiyor." Sessizce iç çekti. "Belki de seni dışarı çıkarıp daha fazla arkadaş edinmeni sağlamalıyım."

"Hayır," dedi, çünkü bu istediği son şeydi.

"Gerçeklerden saklanıyorsunuz. Ama bu yaşamak değil. Bunu biliyorsun." Söylediği her şeyden nefret etmesine rağmen başını salladı. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Kendini sönmüş hissetti. Onunla buluşmaya gelirken ne arıyordu? Her şeyi daha iyi mi yapmıştı, yoksa daha da mı kötüleştirmişti? "Sanırım gitmem gerekiyor."

Büyükbabası bunu düşündü. "Bu ... bu birden fazla kez yapabileceğin bir şey mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Pek bir şey bilmiyorum. Üzgünüm, açıklaması gerçekten zor. Ama . . . Ama geri gelmek istiyorum. Sakıncası yoksa seni tekrar görmek isterim."

Gülümsedi ve bu kötü bir geceden sonra şafağın ilk ışıkları gibiydi. "Neden umursayayım ki? Ne zaman istersen yine gel."

"Seni görmek güzel," dedi.

Birbirlerine garip garip baktılar. Sonra kız "Sarılabilir miyim?" diye sordu.

Bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Lütfen?" diye sordu.

"Elbette Cassidy. Tabii ki."

Aynı anda ayağa kalktılar ve sarılmak için masanın etrafından dolandılar. İlk başta garipti ama daha doğal, daha tanıdık bir şeye dönuştü.

"Seni özlüyorum," dedi omzuna doğru.

"Biliyorum," diye cevap verdi kulağına karşı.

Ayrıldılar ve adam Cassie'yi kolunun ucunda tuttu, gözlerini onun üzerinde gezdirdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Bu inanılmaz bir şey," dedi Cassie'den çok kendi kendine konuşarak.

Gitmesine izin verdi ama konuşma bitmemiştii. "Gelecek nasıl olacak?" diye sordu, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşmişti.

Omuz silkti, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Şu andan çok farklı değil," dedi. "Sadece ... orada değilsin."

Gülümsemesi duraksadı.

"Özür dilerim," dedi, onu incitmiş olabileceğinden nefret ederek. "Gitmeliyim," diye ekledi, her ne kadar gitmek istemese de.

"Benim de gitmem gerekiyor," dedi, birden dikkati dağılmıştı. Masaya baktı ve telefonunu ve Stephen King kitabını aldı. Çıkardı Birkaç banknot alıp hamburgerinden arta kalanların yanına bıraktı ve bir süre daha kızın bakışlarını üzerinde tuttu. "Mutlu ol Cassidy, lütfen, benim için?"

Kısa bir süre omzunu tuttu ve o da başını salladı.

"Belki bir gün seni tekrar görürüm," dedi. Sonra kapıdan çıkıp yağmurun içine doğru yürüdü.

Cassie pencereye doğru yürüdü ve onun sağanak yağmura rağmen aceleyle kamyonetine binişini izledi. Birkaç dakika orada oturdu, hiç kıpırdamadan önüne baktı. Şok geçirmiş bir adam gibi görünüyordu. Sonra başını bir kez salladı, motoru çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı. Direksiyonu çevirdi ve yola çıktı, arka lambaları grinin içinde kaybolan parlak kırmızı kıvılcımlar saçıyordu.

O gittikten sonra Cassie'nin duyguları onu ele geçirdi. Kapıyı çekerek açtı ve günün içine doğru koştu. Otoparkta durdu, yağmurun üzerine yağmasına izin verdi, saçlarını kafa derisine kadar ıslattı, sırtından aşağı aktı. Yukarı baktığında gökyüzü alçak ve koyu griydi, ciddi, ağır bir gökyüzü.

"Ne yapıyorsun sen?" Drummond lokantadan çıkıp gözlerini kısarak yağmurun içinden bakarak sordu. "Bardaktan boşanırcasına yağıyor."

Onu görmezden geldi. Nereye ya da neden gittiğine dair hiçbir fikri olmadan otoparkın karşısındaki ağaçlara doğru yürüdü.

uzağa gitti. Dizlerinin üzerine çöktü, su birikintisi kot pantolonunun üzerine sıçradı. Gri güne doğru çılglık attı ve bağırdı, perişan ve yıkılmış bir halde Büyükbabasını tekrar kaybetmişti ve içini dökmeye ihtiyacı vardı. Yağmur sanki dünya da onunla birlikte ağlıyormuş gibi üzerine yağmaya devam ediyordu.

Izzy'nin Unuttuğu

Izzy kanepeden adamın pencereye doğru yürümesini ve aşağıdaki sokağa bakmasını izledi. Kısa bir süre kapıya ve ötesindeki koridora baktı.

Adam ona bakmadan, "Başaramayacaksın," dedi.

Kaçmayı düşünmüyordu. İki dedektife ne olduğunu görmek istiyordu.

"Onları sen mi öldürdün?" diye sordu, kelimelerin ağzından çıkarken ne kadar sakın olduğuna şaşırmıştı.

"Evet," dedi adam yüzünü ona dönerek. "İkisini de beyninden vurdum."

Verdiği cevap Izzy'nin zihnini bir an için bulandırdı. Bu, kabullenemeyeceği kadar büyük bir cevaptı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Benim adım Dr. Hugo Barbary," dedi. "Dün gece tanıştık."

Izzy ne önceki akşamı ne de bu adamla tanıştığını hatırlıyordu. "Ne tür bir doktorsunuz?" diye sordu, ilgilendiği için değil, onu konuşturmaya çalıştığı için.

"Oh, ben gerçek bir doktor değilim," dedi. "Yani, tıp fakültesine gittim. Ama o kadar sıkıcıydı ki bitiremedim. Kendime sadece 'doktor' diyorum. Ama her zaman insanları oldukları şey yapan şeylerle ilgilendim. Her zaman düşündüm ki belki de içimizdeki kırmızı ıslak şeylerin arasında saklıydı." Karnını sıvazladı.

Izzy onun bir aksanı olduğunu fark etti, alışılmadık bir aksan. İngilizceyi anadili gibi konuşuyordu ama sesli harfleri yanlıştı.

"Bu Cassie ile mi ilgili?" Izzy sordu.

Adam, Izzy'nin bu soruyu neden sorduğunu merak etmiş gibi başını hafifçe kaldırdı.

"Oda arkadaşım," dedi Izzy. "Peki ya o?" diye sordu adam.

"O burada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Izzy. Bunları ona neden anlattığını bilmiyordu.

"Kapılar Kitabı'nın nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye yanıtladı adam. "Neyin?"

Adam acele etmeden yürüdü. "Kapılar Kitabı'nın nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye tekrarladı. Izzy'nin önünde durdu, onun kanepede oturduğu yere doğru yükseldi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Panik, ocakta ısınan bir tencere gibi fokurdamaya başlamıştı. Sakin kalmaya çalışıyordu ama adamın kim olduğu ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Lütfen beni öldürme," dedi, sesinin bu kadar acınası çıkmasından nefret ederek.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi Barbary. "Yani, bundan zevk alabilirim. Ama bu muhtemelen benim çıkarıma değil. Sen benim için bir değersin. Oda arkadaşını bulduğumda senin hayatta olmanı isteyecektir ve bu benim avantajıma olur. Eğer ölürsen, bunu kaybederim."

Izzy onun sözlerini özüksedi, umut için çırpındı. Kalbi bir boksör gibi göğüs kafesini yumrukluyordu. Aklının uzak bir köşesi ona her zaman büyük seçmelerden önce hissettiği gerginliği, bunları nasıl bastırabildiğini ve karşısındakine hiçbir şey belli etmemeyi başardığını hatırlattı. Bu becerisini şimdi de kullanması, içinde hissettiklerinden hiçbir şey göstermemesi gerektiğini biliyordu.

"Ama bütün olup olmamanız benim için daha az önemli," diye ekledi adam. "Eğer bir parmağını, bir uzvunu ya da gözlerini kaybedersen ..." Bunlardan bahsederken belli belirsiz vücut parçalarını işaret etti. "Yani beni mutlu etmek *senin yararına*."

Onun sözleri kusma isteği uyandırdı ve içi aniden sıkıştı. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Izzy, ellerini birbirine kenetleyerek. kucak. "Söz veriyorum."

Adam yavaşça başını salladı. "Sana inanıyorum," dedi. "Benim ilgilendiğim şey unuttuklarınız."

Izzy gülümsemeye çalışarak, "Anlamıyorum," dedi. "Sana yardım etmek istiyorum. Ölmek istemiyorum ama bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem."

Adam iç çekti. Bir dükkâna girdiğinde istediği şeyin stokta kalmadığını gören bir adam gibi hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Bilmem gerek

Unuttuklarınızı hatırlayamıyorsanız, o zaman size yardım edeceğim."

"Hatırlayamadığım bir şeyi nasıl hatırlayabilirim?" diye sordu şimdi panikleyerek. "Hatırlayamıyorum!"

Adam çantasını yere koydu ve açtı. Elini içine soktu ve küçük bir not defteri çıkardı. Kapağı mor ve yeşil şekillerden oluşuyordu,

Sanki biri migreni resmetmeye çalışmış

gibiydi. "Bu yardımcı olabilir," dedi.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Al şunu," dedi ve ona uzattı.

Kitaba, adamın ifadesiz yüzüne ve tekrar kitaba baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, daha temkinli bir şekilde.

Adam, aptal bir insana basit bir şeyi anlatmaya çalışır gibi yavaşça konuşarak, "Al şunu eline," diye talimat verdi. Silahı kılıfından çıkarmak için paltosunu geri çekti. "Yoksa eklemlerinden birine bir kurşun sıkarım."

Izzy kitabı aldı ve alır almaz parmak eklemlerinin sızladığını hissetti, durmayan bir sızı. Parmaklarını gıcırdatan düşük volümlü bir çığlık şeklinde devam etti ve sürdü. "Ah!" diye bağırdı, kitaba bakarak. Gördüğü şey mantıklı gelmiyordu. Kitap ya da etrafındaki hava, ellerinin arasından yayılan koyu kırmızı, yeşil ve mor renklerle titreşiyor gibiydi. Izzy'nin aklına okyanusun derinliklerinden gelen, karanlık suda ilerlerken renk renk titreşen bir tür tuhaf yaratık geldi. Kitabın giderek ağırlaştığını ve ısındığını fark ettiğinde bu düşünce aklından uçup gitti. renkleri görüyordu. "Bu Acı Kitabı," dedi adam. "Ben izin verene kadar onu bırakamazsın. Elinde hissettiğin acı vücudunun her yerine yayılana kadar devam edecek..."

Adam bunları söylerken Izzy acının, damarlarına paslı çiviler saplanıyormuş gibi ön koluna doğru ilerlediğini fark etti. "Ah!" dedi tekrar, vücudu kitaptan kaçmaya çalışıyordu. Kapana kısılmış bir hayvandı ve gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. "Durdur şunu!" diye yalvardı. Renkler şimdi daha hızlı titreşiyor gibiydi.

"Vücudunun her yerine yayıldığında," diye devam etti adam, sesi Izzy'nin acısına tamamen kayıtsızdı, "o zaman giderek kötüleşecek ve

daha da kötüleşeceksin. Bir torba azaptan başka bir şey olmayacaksın. Ve sonra kalbin pes edecek."

Izzy'nin omzu kuru ve çıtır çıtır, yuvasına doğru dönen bir diken topuydu. Elindeki kitap çok sıcak ve ağırdı, garip renkler havada çılgılık atıyor ve yüzünde hızla titreşiyordu.

"Hiç kimse Acı Kitabı'nı uzun süre elinde tutamaz," dedi adam, sesi Izzy'nin kulaklarına acı veriyordu. Yüzünü izlemek için önünde çömeldi, neler olup bittiğiyle ilgileniyordu.

Acı Izzy'nin boynuna kadar ulaştı ve o anda çılgılık attı, şok geçiren zihnine çok uzak gelen bir uluma. Adamın konuştuğunu biliyordu ama artık kelimeleri anlayamıyordu. Kıvrımlı parmaklar göğüslerinde ve sırtında geziniyor, sıcak oklar derisini yakıyordu.

Kanepede sallandı. Mesanesi iflas etti ve kendi üzerine işedi ama bunun farkında değildi. Acının saldırısı altında dünya geri çekiliyordu.

"Hafızanın parçaları senden mühürlendi," diyordu adam, anlamsız kelimeler, Izzy'nin işkence dünyasında yabancı bir dil. "Hafıza işkence kapıları açacak, zihninizi sıfırlayacaktır. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Ya hatırlayacaksın ya da ölene kadar dayanacaksın."

Sessizce çılgılık attı, ağzı ve gözleri kocaman açılmıştı, acısını dile getiremiyordu. Acı kollarına, kalçalarına kadar uzanırken boğazı düğümlenmeye başladı. Sonunu göremiyordu, umut göremiyordu. O artık bilinçli düşünceden acizdi. Issızdı.

Ve sonra durdu. Acı bir anda yok oldu ve Izzy kanepede kendi idrarının içinde yatıyordu, gözlerini kırptırıyor, zihni kekeleyordu ve her parçası muhteşem bir şekilde acıdan arınmıştı. O ana kadar hiç bu kadar mutlu olmamış, hiç bu kadar sevinçle dolmamıştı.

"Bir şey var mı?"

Adamın sesi onu şoke etti ve irkilerek sesini duymazdan geldi. Adam yanına çömelmiş, karanlık gözleri gözlük camlarının ardından onu inceliyordu, elinde bir kitap vardı. Kendini yukarı itti ve kitaptan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu adam. "Acı küçük beyninde herhangi bir şeyi yerinden oynattı mı?"

Izzy kaçmaya çalıştı. Ayağa fırladı ama doğru düzgün düşünmeden pencereye doğru koştu, ancak orada durduğunda hiçbir yere gidemeyeceğini fark etti. Döndüğünde adam tam arkasındaydı ve onu da sıkıştırıyordu.

güvenli bir şekilde geçmesi için yakındı. Ama denemek zorundaydı... Acıdan daha iyi ne varsa...

"Hatırlıyor musun kadın?" diye tekrar sordu adam, şimdi öfkeyle.

Gözleri kitaba, dünyanın sonu olan o korkunç mor ve yeşil şeye takılıp kalmıştı. Sağlıklı düşünemiyordu; tek görebildiği tek hatırlayabildiği ıstıraptı.

"Bir şey var mı?" diye sordu adam, sesi yükseliyordu. "Yoksa küçük beynini sarsmak için bir tur daha mı istiyorsun?"

"Hayır!" diye bağırdı.

Soluna doğru sarsılarak adamın yanından geçmeye çalıştı ama adam bunu tahmin etti ve o yöne doğru hareket etti. Rotasını düzeltmeye ve ters yöne dönmeye çalıştı ama adam da oradaydı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Çılgılık atmak istedi, ağlamak istedi ama kapana kısılmıştı.

"Hey!"

Izzy'nin farkındalığında bir ses patlak verdi ve Barbary havada savrulan devasa bir yumrukla karşılaşmak için tam zamanında şaşkınlıkla döndü

onu. Barbary ayakları yerden kesildi, daha ayakları hareket ettiğini anlamadan kafası yana doğru savruldu ve televizyon ünitesine çarparak yüzüstü yere yığıldı, kolları arkasındaydı.

Izzy, Japon adamla birlikte gelen dev adama baktı.

Şakağındaki bir yaradan yüzünün bir tarafına doğru kan akıyordu. Ağır ağır nefes alarak bir süre Izzy'ye baktı. Sonra Dr. Barbary'ye baktı, sanki kıpırdayıp kıpırdamayacağını görmek ister gibiydi ama kel adam kıpırdamadan yatıyordu. Dev uzandı ve elini kendi yüzüne dokundurdu. Hafifçe irkildi ve sonra parmaklarındaki kana baktı.

"Tehlikedesin," dedi dev, sesi derin ve yuvarlaktı. Sesi Izzy için sıcak bir kucaklama gibiydi. "Biz polis değiliz. Bu bir yalandı. Ama burada tehlikedesin. Başkaları da gelecek." Yerdeki adamı işaret etti. "Eğer ölmediyse, senin için gelmeye devam edecektir."

"Neler olduğunu bilmiyorum!" diye feryat etti.

Dev bunu kabul ederek bir kez başını salladı. "Ben artık gidiyorum," dedi. "Birlikte olduğum adam öldü."

Izzy sanki her şey anlamlıymış gibi başını salladı.

Dev tereddüt eder gibi oldu ama sonra şöyle dedi: "Benimle gelmek istersen seni korurum. Seni güvende tutacak birine götürebilirim."

Izzy gözlerini kırptırdı, kelimeleri duymuş ama tam olarak sindirememişti. Gözleri yerdeki şekle, adam vurulduğunda mutfağa doğru savrulan mor ve yeşil kitaba döndü.

"Tamam," dedi, bunu düşünmüyordu, sadece korunmak istiyordu.

Dev başını salladı ve iç geçirdi, sesinde sıkıntıdan ziyade yorgunluk vardı. "Git, yıkan ve üstünü değiştir," dedi. "Sonra da geri dönmeyecekmişsin gibi bir çanta hazırla. Ve bunu başka biri ortaya çıkıp bizi öldürmeye çalışmadan önce çabuk yap."

Bryant Park'ta Eski Dostlar (2012)

Ağaçların altında sessizce oturuyorlardı, yağmur toprağı dövüyor ve Matt's All-American Burgers'ın vitrinindeki neon tabelayı bulanıklaştırıyordu.

"Kahretsin," dedi Drummond.

Ona baktı, yanakları hâlâ gözyaşlarından nemliydi, vücudu hıçkırıklardan bitkin düşmüştü. "Ne?"

"Ödeme yapmadan çıktık," dedi.

Bir süre şaşkınlıkla onu izledi ve sonra ağzından inançsızlık ve eğlence karışımı bir kahkaha döküldü. "Ciddi misin sen?"

"Ne?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Öğle yemeğı için birkaç dolar için mi endişeleniyorsun? Ben ve Izzy de senin tehlikeli olmaktan korkuyorduk."

"Ben hırsız değilim," diye açıkladı.

Elinin tersiyle yanaklarını silerek, "Hâlâ geri dönüp ödeme yapabilirsin," dedi.

"Gelecekte gelen kartımın işe yarayacağını sanmıyorum," diye düşündü asık suratla. "Muhtemelen bunu sipariş vermeden önce düşünmeliydik." Ona yan gözle baktı. "Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi, adamın sorusu ve endişesi onu ısıtmıştı. "Yani değilim. Ama olacağım. Bu şimdiye kadarki en kötü şeydi ama ... ama aynı zamanda en iyisiydi. Hayatımı değiştirdi." Başını sallayarak lokantayı işaret etti. "Büyükbabamla konuştum. İstesem onunla tekrar konuşabilirim, hem de istediğim kadar."

"Eğer kitap sizdeyse," dedi Drummond, sesi sakınleşmişti.

"Onu nasıl yok edebilirsin?" Cassie yalvardı. "Kütüphanedeki kitapları korumanın başka yolları da olmalı. Diğer kitapları korumak için bu kitabı yok etmek istiyorsunuz, bu hiç mantıklı değil!"

Drummond bir süre düşündü, daralmış bakışları yağmurun içinden bakıyordu. Sonra sordu: "Size bir şey gösterebilir miyim? Kitabı kullanıp bizi başka bir yere götürebilir misin?"

"Neden?" diye sordu.

"Size Kapılar Kitabı'nın neler yapabileceğini göstereceğimi söyledim ve bunu yaptım. Sonra da kütüphaneyi neden saklamak zorunda kaldığımı göstereceğimi söyledim. Sana tehdidi göstereceğimi söyledim. Eğer istersen, sana gösterebilirim."

Bir süre onun bakışlarını tuttu ve sonra bir kez başını salladı.

Sıcak bir New York yazıydı, Cassie'nin büyükbabasıyla tanıştığı yıldır ama birkaç ay önceydi. Cassie ve Drummond Bryant Park'ta, ağaçların gölgelediği ve New York Halk Kütüphanesi'nin arka tarafına bakan masalardan birinde oturuyorlardı. Oregon'daki yağmurdan sonra sıcak onları kurutmaya yardımcı oluyordu. Sıcak Cassie'ye iyi gelmişti. Soğuk bir günde sıcak bir yatak gibi.

Öğle yemeği vaktiydi ve yakın binalardaki ofis çalışanları dışarıda kahve içip sandviç yiyor, çimlerin üzerinde güneşleniyorlardı. Cassie için gördüğü her şey tanıdık ve unutulmuştu; iyi bildiği bir yerdi ama on yıl önceki gibi giyinmişti. Kıyafetler farklıydı, tıpkı Geçen araçların şekilleri ve hatta çoktan unutulmuş televizyon şovları ve filmler hakkında bağırarak posterler ve reklamlar.

"Peki neden buradayız?" Cassie sordu.

"Sadece arkadaşlarımı tekrar görmek istiyorum," dedi Drummond, dalgın bir sesle. Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sen büyükbabanı gördün. Ben de arkadaşlarımı görmek istiyorum."

Sessizce oturdular, çünkü Cassie Drummond'un konuşmak istediğini sanmıyordu, henüz değil ve oturup büyükbabasıyla yaptığı görüşmeyi düşünmekle yetiniyordu. Şimdiden sanki gerçekten olmamış gibi soyut ve rüya gibi gelmeye başlamıştı. Büyükbabasının şimdi ne yaptığını, torununun daha yaşlı bir versiyonuyla tanışmış olmanın üstesinden nasıl geldiğini merak ediyordu. Ve şimdi onunla genç Cassie olarak birlikte olduğu tüm o zamanları, lokantadaki o buluşmadan sonraki tüm o günleri merak ediyordu. Ona farklı mı bakmıştı? Onunla farklı konuşmuş muydu?

kadın mı olacaktı? Keşke gençken daha dikkatli olsaydı, belki bir şeyler görebilirdi.

Drummond başını Kırk İkinci Cadde'den parkın girişine doğru sallayarak, "İşte oradalar," dedi. Cassie iki kadının gün ışığında bir masaya doğru yürüdüklerini ve birlikte oturduklarını gördü. Kadınlardan biri Asyalı, kısa boylu ve tıknazdı; parlak kırmızı bir yazlık elbise ve beyaz koşu ayakkabıları giymişti. Açık kahverengi tenli ve kısa beyaz saçlı, uzun boylu bir kadın olan arkadaşını dikkatle dinliyordu. Pastel mavi bir takım elbise ve bluz giymiş, boynunda çok renkli bir eşarp ve yüzünde kalın çerçeveli bir gözlük vardı. Konuşurken sanki komik bir hikâye anlatıyormuş gibi gülümsüyordu.

"Kim bunlar?" Cassie sordu.

"Bunlar Lily ve Yasmin," dedi Drummond. "Lily Hong Konglu. Öyleydi. Hong Kong'luydu." Kendi hatası yüzünden kendini tekmelerken kaşlarını çatı. "Hong Kong Adası'nda küçük, lüks bir otel işletiyordu. Yasmin Mısırlıydı. Tarihçiydi."

"Peki kim bunlar? Kitap avcıları mı?"

"Hayır," dedi Drummond. "Kitap avcıları değil. Kitap avcıları kitapların peşine kâr için düşerler ya da kitapları kendi amaçları için kullanırlar. Ama Lily ve Yasmin, onlar da benim gibiydiler. Kitaplarla ilgileniyorlardı ama onlara karşı temkinliyidiler."

"Nasıl temkinli?"

"Tıpkı diğer değerli eşyalar gibi onlara da dikkat etmemiz gerekiyordu. Lily'nin de iki kitabı vardı. Yasmin'in de üç kitabı vardı. Ve orada, şu adamın ..." Drummond parkın diğer tarafında uzun boylu, zayıf, çizgili yüzlü ve dikenli siyah saçlı bir adamın yürüdüğünü işaret etti. "Bu Wagner, Almanya'dan, size daha önce bahsettiğim adam. Kendisi bir fizikçi."

"Öyleydi," dedi Cassie.

Drummond ona sertçe baktı. "Doğru, o bir fizikçiydi." Cassie sözlerinden pişmanlık duyarak, "Özür dilerim, öyle demek istemedim," dedi. "I

seni incitmeye çalışmıyordum."

Drummond ciddi olduğunu gösteren bir gülümsemeyle, "Biliyorum," dedi.

Wagner boynu açık yazlık bir gömlek ve açık yeşil kadife bir pantolon giymişti. Bir omzunun üzerinde bir sırt çantası taşıyordu. "İki de kitabı vardı," diye devam etti Drummond.

Adam masadaki iki kadına katıldı. Gülümsemeler, sarılmalar ve kahkahalar vardı ve Cassie bu insanların arkadaş olduğunu, aralarında gerçek bir sevgi olduğunu görebiliyordu.

Drummond grubu izlerken, "Wagner kitaplarını ailesinden miras almış," dedi. "Tıpkı benim gibi. Onlarla bu şekilde tanıştım. Zaman zaman hepsi bana kitaplarla ilgili sorularla geliyordu ve ben de onlarla Fox Kütüphanesi'ndeki bazı kitaplar hakkında konuşuyordum. Sonunda benzer düşünen insanlardan oluşan küçük bir grup oluşturduk. Yılda en az bir kez buluşup hasret gideriyor, özel kitapların dünyasını, yeni keşifleri tartışıyorduk. Tüm bu tür şeyler."

"Ne, sihir kongresi gibi mi?" Cassie sırıttı.

Drummond bir bakışla şakayı onayladı. "Sayılır," diye itiraf etti. "Saatlerce kitaplar hakkında konuşur, kitapların neler yapabileceğine dair teoriler üretirdik."

"Zaman yolculuğu gibi," dedi Cassie.

"Doğru," diye kabul etti Drummond. "Kitapların nereden geldiği, büyüünün kaynağının ne olduğu konusunda uzun tartışmalar yapardık."

Cassie, Drummond konuşurken grubu izledi. Adam, Wagner, şimdi Yasmin'in hikâyesini dinliyordu ve bir süre sonra hem o hem de Lily, birbirlerine bakışarak, hikâyenin can alıcı noktasına güldüler. Mutluydular, uzun zaman sonra eski dostlar gibi hasret gidermenin tadını çıkarıyorlardı.

Drummond, "İşte burada işler rahatsız edici bir hal alıyor," diye mırıldandı. "Rahatsız edici ve tuhaf."

Parkın uzak ucunda, Halk Kütüphanesi'nin arka tarafına doğru, Cassie masaya doğru yürüyen Drummond'u gördü, daha genç bir Drummond. Yanındaki adamdan daha az zayıftı, vücudu daha güçlü ve dolgun görünüyordu ve saçları kahverengiydi, gri teller yoktu. Genç adam Cassie yakışıklı olduğunu fark etti, bu yakışıklılık artık sadece Drummond gülümsediğinde ortaya çıkıyordu. Aradan geçen on yıl içinde başına her ne geldiyse doğal güzelliğini gizlemişti.

"İşte geldim," diye mırıldandı. "Tanrım, yürürken böyle mi görünüyorum?"

"İyi görünüyorsun," dedi Cassie ve ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Benim gibi sırık gibi ve sakar değilsin."

"Sen de iyi görünüyorsun," diye mırıldandı dalgın dalgın ve Cassie'nin yanakları sanki kızarıyormuş gibi ısındı. Ama Drummond ona bakmıyordu, dikkatini geçmişinde olup bitenlere vermişti.

Masadaki üç kişi genç Drummond'u yaklaşıırken fark etti. Sandalyeler geriye itildi ve grup onu selamlamak için ayağa kalktı

Bir kez daha oturmadan önce kucaklaştılar ve güzel sözler söylediler. Birlikte sohbet ettiler, güldüler ve gülümsediler.

Drummond, "Bunu tekrar görmek istedim," diye mırıldandı. "Gerçek olarak. Anılarım var ama gerçeklik her zaman daha iyidir. Bizi yeniden mutlu görmek istedim."

"Anlıyorum," dedi Cassie.

Birkaç dakika sonra arkadaş grubu birlikte kalktı ve parkın kenarı boyunca Cassie ve Drummond'un oturduğu yere doğru yürüdü. Grup yanlarından geçerken Cassie ve Drummond başlarını hafifçe eğdiler ama konuşmalarına dalmış olduklarından hiçbiri onlara bakmadı.

"Harika bir öğleden sonraydı," dedi Drummond, parkın güneydoğu çıkışına yönelen grubu gözleriyle takip ederken. "Bir süre yürüdük, sohbet ettik, hasret giderdik. Wagner bir eve taşınmaktan bahsediyordu. Hollanda'da yeni bir üniversite. Lily siyasetten, Çin'den, Hong Kong'dan ve geleceğin nasıl görüldüğünden bahsediyordu. Yasmin işinden emekli olmaktan bahsediyordu. Ve kızları, sanırım kızlarından biri evleniyordu. Sadece normal bir sohbetti."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Cassie.

"Öyleydi," diye kabul etti Drummond. "Öyleydi ve özlüyorum.

Arkadaşlarımı özlüyorum." "Ben de büyükbabamı özlüyorum," diye cevap verdi Cassie ve bakışlarını birbirlerine diktiler

Bir an için ortak kayıp duygusuyla teselli buldular. Sonra Drummond gözlerini tekrar arkadaşlarına çevirdi.

"Akşam yemeği için SoHo'da bir restorana gittik. Arka tarafta özel bir odamız vardı. Yemek yedik, konuştuk ve birbirimize öğrendiğimiz kitaplar. Kitap avcıları ve Bookseller hakkında dedikodu yapardık..."

"Kitapçı mı?"

Drummond sanki Kitapçı dikkat dağıtıyormuş gibi elini salladı.

"Lottie," dedi. "New Orleans'ta. Kâr için bu işin içinde olan kitap avcılarına kitap satıyor. Bir çeşit aracı. O

onları açık artırmayla satıyor. Bundan bir servet kazanıyor. Uzun süredir devam eden bir yaraydı. Bu

tıpkı karaborsada paha biçilmez eserlerin ticaretini yapan insanlar gibi.

Hangi arkeoloğa sorarsanız sorun, bu konuda güçlü görüşleri olacaktır. Bu yüzden bir süre onun hakkında söylenip durduk."

Cassie hikâyenin sonunun geldiğini hissederek bekledi.

"Restorandan çıktığımızda geç olmuştu ve birlikte kuzeye doğru yürüyerek otellerimize gittik. Ertesi gün tekrar buluşacaktık ve bunu, ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi konuşuyorduk.

Ve sonra ... ve sonra Washington Square Park'a vardık. Sessizdi ve gün garip bir şekilde soğumuştı. Şimdiki gibi değildi." Drummond eliyle üstlerindeki mavi gökyüzü. "Aniden bastıran bir sis hatırlıyorum, neredeyse acayip bir hava. Sonra parkın karşısında bir kadın belirdi."

"Hangi kadın?" Cassie sordu.

"Adını bilmiyorum," diye itiraf etti Drummond. "Ona sadece 'kadın' diyorum. O güne kadar onu hiç görmemiştim, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ da bilmiyorum. Ama o bizim kim olduğumuzu biliyordu ve o gün bize kendini tanıttığı gündü."

"Nasıl?" Cassie sordu.

Drummond cevap vermedi. Cassie onun duymadığından ya da daha fazlasını söylemek istemediğinden emin değildi.

"Nasıl?" diye tekrar sordu, dikkatini çekmek için Drummond'un koluna bir elini koydu.

"Bugün hepsi ölecek," dedi, yüzü ciddi. "Wagner, Lily ve Yasmin. Kadın onları öldürdü. Hayatta kalan tek kişi bendim ve o zamandan beri peşimde."

Cassie'nin gözleri şok içinde açıldı. "Neden?"

"Çünkü Tilki Kütüphanesi'ni istiyor," dedi. "Bu yüzden onu gölgelerin arasına sakladım. O günden sonra, kadını ilk kez gördükten sonra. Bu ..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Yıkıcıydı," dedi bir süre sonra. "Korkunç."

"Ne . . . ?" Cassie tereddüt etti, daha fazlasını bilmek istiyordu ama bilmek istemiyordu. "O ne yaptı?"

Drummond gözleri karararak, "İstersen sana gösterebilirim," diye cevap verdi. "On yıldır neden kaçtığımı, Tilki Kütüphanesi'nin neden gölgeler içinde olduğunu, Kapılar Kitabı'nı neden ondan saklamamız gerektiğini gerçekten bilmek istiyorsan, sana gösterebilirim."

"Nasıl?"

Drummond cebinden bir kitap çıkardı. "Anılar Kitabı, Cassie," dedi ve ona uzattı. "Sana bu güne dair anılarımı gösterebilirim." Cassie uzun bir süre kendisine uzatılan kitaba baktı ve sanki Bütün dünya geri plana çekildi. Drummond'un onun görmesini istediğini biliyordu; bu yüzden oradaydılar. Korkunç olacağını biliyordu ama bir yanı Drummond'un yükünü paylaşmak, onun yalnız kalmamasına yardım etmek istiyordu.

Uzanıp kitabı tuttu ve birden Bryant Park yok oldu ve Cassie başka birinin gözlerinden bakmaya başladı.

Izzy ve Lund

"Hatırlıyorum, ama hatırlamıyorum," dedi Izzy, Cassie'nin iş yerindeki görüntülerini izlerken.

Venedik caddesinin ötesindeki dairelerinin kapısı. Telefonundan son bir iki gün içindeki hareketlerini kontrol ederken bulmuştu. "Rüya gibi bir şey, anlıyor musun? Hatırlıyorsun ama gerçek gibi gelmiyor." Başını bir kez salladı ve görüntü kendi sesiyle kesilene kadar izledi. Tekrar Oynat tuşuna bastı ve bir kez daha izledi.

Hipnotize ediciydi. "Nasıl çalışıyor?" diye sordu. "Bilim gibi mi yoksa büyü gibi mi?"

Sorusuna yanıt alamayınca gözlerini kaldırdı. Lund masanın karşısında oturuyordu, önünde bir kase şehriyeli tavuk çorbası vardı, kaşık ağzına doğru yol alıyordu. Diğer elinde yarım ekmek tutuyordu. Küçük görünüyordu.

"Bana geri dönecek mi? Her şeyi hatırlayacak mıyım?" Izzy sordu.

Lund çorbayı yuttu ve gözleri önce Izzy'ninkilere, sonra tekrar kâseye kaydı. "Bilmiyorum," dedi.

"Yani, sanırım çoğunu hatırlıyorum," diye devam etti Izzy. "O adam her ne yaptıysa, tüm o acı ..." İçinden bir ürperti geçerken bekledi. "Bazı şeyleri yerinden oynattı. Ne olduğunu biliyorum. Ama bunu *yaşadığımı* hatırlamıyorum. Eğer bu mantıklı geliyorsa?" Gözlerini camdaki yansımasına dikti.

Pencere. Gevezelik ettiğinin farkındaydı. Gergindi, belki de şoktaydı ve kendini durduramıyordu. Dışarıda sabahın geç saatleriydi, cadde trafik ve insanlarla zonkluyordu. Midtown'da bir lokantadaydılar, bir bloğun köşesinde geniş, ferah bir yerdi, Lund'un seçtiği bir yerdi.

Geldikten iki saat sonra aynı masada oturuyorlardı ve Lund üçüncü yemeğini bitirmek üzereydi; bir kase tavuk şehriye çorbası, patates kızartmalı çizburger ve omletten sonra gelmişti. Izzy aç değildi, yemek yiyemeyecek kadar şoktaydı ama ızgara sipariş etmişti. peynirli sandviç ve yine de bir kahve. Yemekler servis edildiğinde, anıları ona geri gelmeye başlamıştı bile. Bunun olmasına izin verdi, zorlamadı, bunun normale dönme süreci olduğunu, bütün gün olduğundan daha fazla kendisi gibi hissettiğini hissetti. Bu süreç onu olanlardan, acıdan ve kendisine işkence eden kel adamdan uzaklaştırmaya yardımcı olmuştu.

"Pek konuşmuyorsun, değil mi?" Izzy şimdi, apartmandan ayrıldıklarından beri devin ne kadar az konuştuğunu düşünerek konuştu.

Lund kasesini kaldırdı ve çorbasının son kısmını höpürdeterek içti. "Hayır," diye onayladı ve peçetesiyle ağzını sildi. Ekmeğinin kalan yarısını ağzına atıp çiğnedi ve Izzy'yi ifadesiz bir şekilde izledi.

"İneğe benziyorsun," diye gözlemledi Izzy, ama bunda acımasızlık yoktu. Çiğnerken gülümsedi.

"Neyi bekliyoruz?" Izzy aniden sabırsızlanarak sordu.

Lund, "Hiçbir şey için beklemeyeceksiniz," dedi. "İsterseniz gidebilirsiniz. Seni beklemeye zorlamıyorum."

"Tamam, ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Bir mesaj," dedi Lund. Izzy onun detay vermesini bekledi ama mesaj gelmedi. Yenilmiş bir halde kabine doğru yığıldı.

"Sence Cassie iyi mi?" diye sordu.

Lund omuz silkti. "Bilmiyorum." Dışarıdaki dünyayı, geçen trafiği, caddenin karşısındaki binaları izliyordu. Sadece beklemekten memnun görünüyordu.

Izzy telefonunu tekrar kontrol etti. Ne mesaj ne de arama vardı.

"Ondan hiç haber almadım. Bu onun yapacağı bir şey değil. Ya o adam onu yakaladıysa?"

Lund, "Eğer o adam ona sahip olsaydı, senin için gelmezdi," diye gözlemledi.

Izzy bu güvenceyi minnetle kabul etti. "Evet," dedi. "Haklısın. Umarım iyidir."

Birkaç dakika sessizce oturdular ve Izzy başka bir şey hatırladı, başka bir an ortaya çıktı: Ben'in Şarküteri'si, Cassie ve bir adam.

"Bir adam vardı," dedi aniden. "Cassie ve benimle birlikte ..." Lund onu ilgiyle izledi.

"Sanırım Sanırım bana unutturan kişi oydu," dedi.

Lund bekledi.

"Alışılmadık bir isimdi." Hatırlamakta zorlanırken kendi kendine mırıldandı. "Drummond," dedi sonunda, rahatlamış bir halde. "Beni korumaya çalıştığını söylemişti." Daha fazla anısı aklına geldi. Cassie'nin onunla konuştuğunu, hatırlamasına yardım edeceğini söylediğini hatırladı ve Cassie'ye duyduğu sevgi ılık bir su dalgası gibi üzerine çöktü. "O iyi," diye bitirdi sözlerini, birden kendini daha iyi hissederek. "O adamlarla birlikte."

Izzy kahvesinden biraz yudumladı, Cassie'nin güvende olduğunu bildiği için kendini daha iyi hissediyordu. "Peki şimdi ne yapacağım?" diye merak etti. "Daireye geri dönemem. Ama bugün işte olmam gerekiyor ... Tanrım, iş. Beni kovacaklar." Başını ellerinin arasına aldı.

Görünüşe göre her şey çılgınlıktı ve sıkıcı bir normallik arzuluyordu.

"Artık iş konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Lund. "Ne?" diye sordu. "Neden olmasın?"

"Zengin olacaksın," dedi. "Ne?"

Lund telefonunu çıkardı ve tekrar kontrol etti. Başını salladı, sonra bir şeyler yazdı ve telefonunu cebine geri koydu. "Kitapçıyı bekliyoruz," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yanımdaki adam, Azaki, o sihirli kitapları satan bir bağlantısı vardı. Telefonu bende var." Lund konuşurken cebindeki telefonu okşadı. "Ona bizim

bir kitabım var ve onunla tanışmak istiyorum. Cevap vermesini bekliyorum." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye haykırdı Izzy.

Lund başka bir cebe uzandı ve bir kitap çıkardı. Mor ve yeşil kapağı görünce Izzy irkildi ve midesi takla attı. Başka tarafa baktı.

"Bu kitap bizde," dedi. "O adamın düşürdüğü yerde duruyordu. Siz toplanırken ben de aldım. Azaki'nin aradığı kitap değil ama Kitapçı yine de ilgilenecektir. Ona satarız ve zengin oluruz."

Izzy onun açıklamasını anlamaya çalıştı. "Bekle, ne? Anlamıyorum. Neden zengin olayım ki?"

"Bu kitaplar," dedi Lund. "Paha biçilemezler. İnsanlar bunlara sahip olmak için çok para ödüyor. Aptalca paralar. Azaki'nin neden aradığını sanıyorsun? Sadece bir kitap bile hayatınızı değiştirebilir. Biz de bunu arıyorduk." Lund kitaba bakarak bir süre düşündü. "Muhtemelen başka kitapları da vardı," diye düşündü. "Böyle bir adam muhtemelen

ceplerinde birkaç tane vardı. Belki de kontrol etmeliydim. Ama açgözlü olmak insanların ölümüne neden oluyor."

"Arkadaşın için üzgünüm," dedi Izzy, o sırada Japon adamı hatırlamış ve apartmandan çıkarken üzerine bastığından beri onu bir kez bile düşünmediğini fark etmişti. "Tanrım, hâlâ dairemde yatıyor. Ya insanlar onu benim öldürdüğümü düşünürse?"

"O benim arkadaşım değildi," dedi Lund. "Pek sayılmazdı. Ama iyi bir adamdı. Nazik."

"Şunu kaldırabilir misin?" Izzy başıyla kitabı işaret etti. "Beni hasta ediyor."

Lund kitabı cebine geri koydu ve gözlerini dışarıdaki dünyaya çevirerek tekrar beklemeye başladı.

"Peki neden zengin olayım ki?" Izzy bir kez daha sordu.

"Kitap," dedi Lund. "Kitabı satarsak paranın yarısını alırsın." "Neden paranın yarısını alayım ki?"

Lund gözlerini kırptırdı, sanki kasıtlı olarak anlamazlıktan geliyormuş gibiydi. "Kitap senin dairenden geldi. Senin üzerinde kullanıldı. Azaki'nin aradığı kitap bu değildi. Sadece onu görmek için doğru zamanda doğru yerdeydim. Paranın bir kısmını senin alman adil olur. Bölüşeceğiz. Yarısı seni kitapçıyla buluşturduğum için bana. Yarısı da sana."

"Bütün bunları sanki çok mantıklıymış gibi söylüyorsun," diye mırıldandı Izzy. "Neden sadece kitabı alıp tüm parayı götürmedin? Seni durduramam ki, değil mi? Sen bir ev kadar büyüksün."

"Sana göz kulak olacağımı söylemişim," dedi Lund, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Zaten parayı Azaki ile paylaşacaktım. Ne kadar paraya ihtiyacım var? Pahalı zevklerim yok."

"Nasıl ..." Izzy tereddüt etti. "Burada ne kadar paradan bahsediyoruz?"

Lund, "Artık iş konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak kadar para," dedi. "Bunu başınıza gelen her şey için bir tazminat olarak düşünün."

Izzy inanamayarak başını salladı.

"Ayrıca, bende başka bir şey daha var," dedi Lund, başka bir kitap çıkararak. Bu siyahtı ve kapağında ince altın çizgilerle karmaşık bir tasarım vardı. "Bu Azaki'nindi," dedi Lund. "İllüzyon Kitabı. O yapabiliyordu yoktan var etmek."

Izzy kaşlarını çatı. "Ne, bana gösterdiği polis rozeti gibi mi? O gerçek değildi, değil mi?"

"Doğru," dedi Lund. "Kitabı bir elinde cebinde tutuyor ve hayal ediyordu. Birkaç gün önce onu çölde bir katedral yaratırken gördüm. Rozet gibi bir şey onun için hiçbir şeydi."

Izzy'nin kaşları şüpheyle havaya kalktı ama o bir şey söyleyemeden Lund cebinden bir kez daha telefonunu çıkarıp bir mesajı okudu.

"Kitapçıyla tanışma ve servetini kazanma zamanı," dedi. "Kendisi şehirde."

Drummond Fox'un Anıları (2012)

"Bu sis nereden geliyor?" Drummond Washington Square Park'a yaklaştıklarında sordu. Kendini biraz çakırkeyif hissettiğinin farkındaydı. Ama keyfi yerindeydi; evinden uzaklaşalı, New York'a geleli ve arkadaşlarıyla birlikte olalı çok uzun zaman olmuştu.

"Hava acayip," dedi Wagner onun yanında yürürken. Birkaç adım gerisinde Lily ve Yasmin, Drummond'un ipin ucunu kaçırdığı Mısır tarihinin belirsiz bir noktası hakkında tartışıyorlardı.

Güzel bir yemek olmuştu, hiçbirinin bitmesini istemediği uzun, lüks bir etkinlik. Çok nadiren bir araya geliyorlardı ama Drummond daha sık bir araya gelseler bu kadar güzel olur muydu diye merak ediyordu. Acaba Daha sık görüşmeler birbirlerinden bu kadar keyif alırlar mıydı? Bunların içine kapanık birinin belirsiz düşünceleri olduğunu biliyordu ve anı yaşamak için onları bir kenara itti.

"Yarın için planınız nedir beyler?" Yasmin, Drummond ve Wagner'in arasında belirdi ve caddeyi geçerlerken kollarını onlarınkine doladı.

Birlikte dolu dolu bir gün daha geçirmişlerdi ve planları, ne anlama geliyorsa gelsin, biraz çalışmaktı. Geçmişte tüm kitaplarını Fox Kütüphanesi'nde bir araya getirme, belki de yeni bir binada birleşik bir koleksiyon oluşturma potansiyelini tartışmışlardı. Bu zaman zaman düşündükleri bir şeydi ama Drummond bu konuda fazla konuşmazdı.

arkadaşlarından hiçbirine kitaplarını kendine almaya çalıştığı izlenimini vermek istemeyen konuşmalar.

"Bence biraz daha yemeliyiz," dedi Lily. "Çin Mahallesi'ndeki bütün iyi yerleri biliyorum. Bize iyi bir fiyat ayarlayabilirim."

Drummond buna gülümsedi. Şu anda kendini nasıl hissediyorsa, sadece yemek yemek, konuşmak ve arkadaşlarıyla eğlenmek bile onu mutlu ederdi. Endişelerinden, kitap avcılarının daha vahşi, daha saldırgan olduklarına dair duyduğu hikâyelerden uzaklaşmak güzeldi. Gelecek için, arkadaşları ve kitapların yanlış ellere geçmesi için endişeleniyordu. Bazen sadece ıssız bir yerdeki evinde saklanmak istiyordu. ve dünyayı unut.

Caddeyi geçip Washington Square Park'a girdiklerinde Wagner, "Muhtemelen biraz çalışmalıyız," diye önerdi. "Ama emekli olduğumda bir restoran açmayı düşünüyorum, yani bu benim için iş sayılır."

Lily ciddiyetle, "Çok iyi bir noktaya değindin," dedi.

"Bu kadar çok yemek için çok yaşılanıyorum," diye yakındı Yasmin. "Şişmanlıyorum."

"Lütfen," diye sıçradı Lily. "Elbisemin içine üçünüzü birden sığdırabilirim."

Drummond, sis parkta daha yoğun görünüyordu, sanki buradan geliyordu, diye düşündü. İlk tedirginlik hissi zihninin gerisini gıdıkladı, ama bu uzak bir düşünceydi, bütün akşam içtiği alkolün etkisiyle yumuşamıştı ve Lily'nin ona, "Avustralya'da bulunan bir kitap hakkındaki söylentileri duydun mu?" diye sormasıyla dikkati dağıldı. Outback?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Nerede? Hangi kitap?"

Lily omuz silkti ve sonra aniden soğuğu hissetmiş gibi titredi. "Yılın bu zamanında New York'un sıcak olacağını sanıyordum. Bir palto getirmeliydim."

"Kim o?" Yasmin sordu.

Drummond ileriye baktı ve çok uzakta olmayan, önlerinde hareketsiz duran bir kadın gördü. Çok güzel bir kadındı Drummond'a göre, genç ve zayıftı, sisin içinde parlak bir ışık gibi parlayan beyaz bir yazlık elbise giymişti. Hepsini ona bakarken kadın gülümsedi ve başını hafifçe eğdi.

"Alo?" Wagner sordu ama Drummond o gıdıklanmanın giderek güçlendiğini hissetti. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu, zaten biliyordu.

Kadın hiçbir şey söylemedi ama Drummond'a öyle geliyordu ki sis etraflarında yoğunlaşıyor, onları yutuyor ve

parkın dışındaki şehir.

"Bunu o mu yapıyor?" Yasmin sordu. "Ne yapıyor?" Lily sordu.

"Sis," dedi Yasmin. "Bu sisi kadın mı yapıyor?" "Evet," dedi Drummond, çünkü bunu onun yüzünde görmüştü.

"Kimsin sen?" Yasmin yüksek sesle sordu. "Ve ne istiyorsun?"

Beyazlı kadın gülümsedi ve puslu karanlıkta bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Drummond kendi kalbinin kulaklarında çarptığını duydu.

Ve sonra ani, şok edici bir hareket.

Kadın bir bulanıklık içinde hareket etti ve bir saniye içinde Lily'nin yanında, Drummond'un yan tarafındaydı. Lily'nin tepki vermesine fırsat kalmadan kadın eline bir kitap sıkıştırdı ve Lily iç burkan bir feryatla hemen yere yığıldı.

"Lily!" Drummond onun acı dolu sesi karşısında şok olmuş bir halde soluk soluğa kaldı.

Beyazlı kadın önce Drummond'a, sonra yanındaki Yasmin'e ve az ötedeki Wagner'e bakarak bir rakip seçti. Ağzının kenarları sanki eğleniyormuş gibi yukarı doğru seğirdi ve kaşlarının altından onlara bakmak için başını hafifçe eğdi. Arkasında, yerde, Lily yuvarlandı ve kendi kafasını asfalta vurmaya başladı, şiddetle ayağa kalktı ve kafasını tekrar aşağı attı.

"Lily!" Drummond yine ağladı. Güzel arkadaşı bir kâbustan fırlamış gibiydi, yüzünden oluk oluk kan akıyordu, dişleri bembeyazdı ve acı içinde sallanıyordu.

Drummond Lily'ye yardım etmek için kadının yanından geçmeye çalışarak yana doğru bir adım attı. Wagner ve Yasmin birbirlerinden ayrılırken kadın onu görmezden geldi.

"Kimsin sen?" Yasmin talep etti. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz? Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

Cevap gelmedi. Drummond aceleyle Lily'ye doğru koşarken Yasmin'in bir kez başını sallayıp gözlerini kapattığını gördü. Işık Kitabı'nı bu şekilde kullanıyordu. Parlak sarı bir parıltı belirdi ve Yasmin'i bir taslak gibi çerçeveledi.

"Sizi kör edeceğim," dedi, arkadaşlarına bir uyarı olduğu kadar kadına söz verdi. Drummond arkasını döndüğünde arkasında bir yıldızın patlaması gibi bir ışık patladı. Yüzü hasarlı ve kırık Lily'nin yanına çömeldi, kitabı göğsüne sıkıca kavramıştı.

"Yardım edeyim," dedi ve kitaba uzandı.

Lily yuvarlandı, gözleri kocaman açılmıştı, kırmızı yüzünde beyaz

delikler vardı, ağız dehşet ve acının şokuyla kaplanmıştı. Acı içinde başını salladı.

"Lütfen!" Drummond yalvardı, arkadaşının çektiği eziyet karşısında dehşete düşmüş ve yardım etmek için çırpınıyordu.

Lily başını bir kez daha salladı, sert bir mesajdı bu: *Bana yardım edemezsin! Her ne oluyorsa, sizin de başınıza gelecektir.*

Drummond arkasındaki ışığın aniden karardığını fark etti ve baktığında Yasmin'in bulunduğu alanın şimdi yoğun bir sis ve buğu bulutu olduğunu gördü, sanki hava aniden onun etrafında toplanmış ve sıcak, beyaz ışığı hapsediyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak geriye doğru kaçmaya başladı.

Biraz ötede Wagner ve kadın, sanki bir tür balo dansının ilk birkaç adımındaymış gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Drummond, Wagner'in temkinli olduğunu görebiliyordu, kadının iki arkadaşını ne kadar çabuk ve ne kadar kolay etkisiz hale getirdiğini görünce şüphesiz şok olmuştu. Kadın rahatlamış görünüyordu, dudaklarının kenarlarında aynı nazlı gülümseme oynayıyordu, elleri arkasında kenetlenmişti.

Drummond felç olmuştu, arkadaşlarına yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiçbiri savaşçı değildi. Sadece gerektiğinde kendilerini savunmak için kullanabilecekleri kitaplar taşıyorlardı, saldırmak için değil. Drummond sadece Gölgeler Kitabı'nı taşıyordu, bu kitap kaybolma ve sıvışma yeteneği veriyordu.

Tekrar Lily'ye baktı. Lily'nin feryatları iniltiye dönüşmüş, ağzındaki kan ve yere vurmaya devam ederken kendi yüzünde yarattığı dağınıklık tarafından gizlenmişti. Lily'nin bir kitabı varsa bile Drummond nerede olduğunu bilmiyordu. Yasmin kendisini saran fırtınanın içinde kaybolmuştu,

Işık Kitabı karanlıkla mücadele ediyordu. Onun hareket ettiğini, volta attığını ve kaçmaya çalıştığını görebiliyordu ama bulut da onunla birlikte hareket ediyor, bir yılan gibi kıvrılıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum," diye geveledi, çaresiz ve dehşet içinde. Canavarlar ziyarete geldiğinde yatak odasında yalnız bir çocuktü, canavarları kovalayacak ebeveynleri olmayan bir çocuk.

Wagner'in panik içindeki gözleri Drummond'a kaydı. Orada bir mesaj vardı, bir cesaret: *Kitapları koru!* Sonra Wagner bakışlarını tekrar kadına çevirdi. Drummond Gölgeler Kitabı'na uzandı, gecenin içinde kaybolmaya hazırды. Bir şey yapamadan bir homurtu havayı yumrukladı. Drummond, Wagner'in tek dizinin üzerine çökmüş, göğsünü tuttuğunu gördü. Kadın hemen önünde duruyordu, göz açıp kapayıncaya kadar hareket etmişti, bir eli Wagner'in omzundaydı. Wagner tekrar homurdandı ve nefesi kesildi, yüzü

Acı içinde kıvranırken yan tarafına yığıldı ve kriz geçiriyormuş gibi birkaç kez sarsıldı.

Sonra hareketsiz kaldı.

"Hayır!" Drummond bağırdı, midesi yerinden fırlayacak gibiydi. Lily'nin iniltileri hâlâ kulaklarında çınlarken, arkasını döndü ve kustı, yarı sindirilmiş yemek betona sıçradı.

Drummond kadınla tekrar karşılaştığında, kadın hâlâ Wagner'in başında duruyor, sanki son yaşamının da onu terk edişini izliyordu. Siyahlık Drummond'un üzerine bir bulut gibi çöktü, umutsuzluk ve dehşet onu kavradı ve felç etti.

Kadın gözlerini parkta gezdirdi, Lily şimdi baygın yatıyordu ama hâlâ titriyordu, Yasmin'in ışığını yutan bulutlar kaynıyordu.

Drummond kadının yüzünde bir ifade gördü, öfke ve nefretten oluşan bir titreşim, sanki bir ışık sönüp tekrar yanıyormuş gibi... Kanı damarlarında bir an duraklar gibi oldu, kalbi tekledi ve sonra hızla çarpmaya başladı. Kötülüğü görmüştü, biliyordu, mutlak insanlık dışı kötülüğü ve bu kötülük güzel bir kadının tenine bürünmüştü.

Yasmin'in durduğu yerdeki fırtına, tersine dönmüş bir patlama gibi aniden kendi üzerine çöktü ve acı dolu bir çığlık, bir kasabın satırla bir hayvanın göğsünü kesmesi gibi korkunç bir kemik çıtırtısı, kan ve doku ezilmesi ve ardından çığlık duyuldu aniden kesildi. Sis dağıldı ve Yasmin'in hırpalanmış bedenini serbest bıraktı. Deri içinde sıvı gibi yere düştü, tüm kemikleri toz haline geldi.

"Hayır!" Drummond kendini tutamayarak gökyüzüne doğru bağırdı, zeki ve komik arkadaşına ne olduğunu görüyordu. Bu kadın, bu kötülüğün vücut bulmuş hali, onu ete çevirmiş, Yasmin'in sahip olduğu her şeyi elinden almıştı.

onu özel kılmıştı. Drummond'un midesi takla atarken ve bağırsakları korkuyla titrerken gözleri yaşlarla doldu. Bir yumruğunu ağzına soktu ve göğsünde yükselen çığlığı susturmaya çalışarak ısırıldı.

Kadın Yasmin'e ait olan deri ve kıkırdak yığınının doğru yürüdü ve uzanıp Işık Kitabı'nı aldı. Bir süre inceledi ve sonra Drummond'a bakmak için döndü.

"Drummond Fox," dedi, sesi alçak ve boğuktu. Neredeyse bir fısıltı, neredeyse bir alaydı.

Drummond çığlık atmak istedi. Kaçmak istedi. Kıpırdamadan durmak ve kızın onu görmeyeceğini ummak istedi.

zaten doğrudan ona bakıyordu. Cebinde, titreyen bir parmak umutsuzca Gölgeler Kitabı'nın bir sayfasını arıyordu.

"Bana Tilki Kütüphanesi'ni ver," dedi kadın, Lily'nin kanlar içinde yattığı yere doğru rahatça yürüyerek. Bir an Drummond'ın arkadaşına baktıktan sonra havaya sıçradı ve iki ayağıyla Lily'nin karnına sertçe indi. Lily'nin ağzından hava ve kan fışkırdı.

"Kesin şunu!" Drummond refleks olarak bağırdı ve dehşet içinde irkildi. "Siktir!"

Kadın omzunun üzerinden ona baktı, hâlâ Lily'nin karnının üzerinde duruyordu. "Bana Tilki Kütüphanesi'ni ver," dedi tekrar, sabrının tükenmekte olduğunu gösteren bir ses tonuyla.

Drummond başını iki yana salladı, gözleri Wagner'in yüzükoyun yatan bedenine, Yasmin'den geriye kalan dağınıklığa, Lily'nin kanlı ve kırık haline kayd. Bunlar onun arkadaşlarıydı, sevdiği insanlardı. Bunlar hayatlarında hiç kimseyi incitmemiş insanlardı. Muhteşem, komik ve *çok canlıydılar* ve şimdi değillerdi; güzel bir şiirin sonundaki noktalar gibiydiler.

Geri çekildi, arkadaşlarından ayrıldığı için nefret ediyordu ama onların hayatta kalmasını, kitapları bu kadından saklamasını isteyeceklerini biliyordu. Parmakları cebinde nihayet Gölgeler Kitabı'nın bir sayfasını buldu. Önündeki kadın Lily'den indi ve ayakkabılarını asfalta sildi. Sonra da onunla yüzleşmek için döndü.

"Bana kitaplarını ver!" diye bağırdı ona, yüzü aniden çarpık bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Drummond sayfanın köşesini yırttı ve gölgelerin arasında kayboldu, tam o sırada kadın bir bulanıklık içinde onun birkaç dakika önce durduğu yere doğru ilerledi.

Aceleyle parktan çıkıp caddeye doğru ilerlerken, kızın etrafına bakınarak onu aradığını gördü.

Sonsuza dek peşini bırakmayacak görüntülerden kaçtı, gölgelerin içinde arkadaşları ve kadının onlara yaptığı korkunç şeyler için ağladı.

The Bookseller (1)

Kitapçıyla, Broadway'in hemen dışında, Batı Yirmi Dokuzuncu Sokak'taki Ace Hotel'in lobi barında buluştular. Izzy bu bara daha önce, New York'a ilk gelişinden kısa bir süre sonra çifte randevu için gitmişti ve aradan geçen süre içinde mekân hiç değişmemişti. Mekân genişti, tıpkı eskiden olduğu gibi

Bir zamanlar bir bankaydı, geniş beyaz sütunlar onu bölüyor ve çatıyı üzerlerinde tutuyordu. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve bar, masa lambaları ve yüksekte asılı ampullerle aydınlatılıyordu. Lund ve Izzy içeri girdiklerinde öğleden sonra erken saatlerdi ve zaman geçiren ve sohbet eden insanların alçak, rahat bir gürültüsü vardı. Izzy, Lund'un yanında bekledi.

Gözleriyle alanı taradı ve uzak köşede oturan bir figürde karar kıldı.

"Burada bekle," dedi.

"Hayır," dedi Izzy. Lund ona baktı, onu değerlendirdi ve itiraz etmedi. Deri bir kanepenin bir ucunda tek başına oturan bir kadına doğru yöneldi. Yaklaştıklarında kadın başını kaldırdı ve Izzy onun çok güzel olduğunu gördü. Bir Afrikalı Amerikalının koyu tenine, iri gözlerine ve yüksek elmacık kemiklerine sahipti. Keldi ve kulaklarında büyük, renkli küpeler asılıydı. Pahalı gri bir takım elbise giymişti ve üzerinde göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düşük düğmeli, kıpkırmızı bir bluz vardı; boynundaki zincire takılı bir gözlük takmıştı. Bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ve Izzy

Ayaklarında, giydiği bluzla benzer renkte pahalı topuklu ayakkabılar vardı. Önündeki masada bir kokteyl vardı.

Kadın bir an için onlara baktı. "Yardım edebilir miyim?"

Lund basitçe, "Azaki gitti," dedi.

Kadın bir an için bunu düşündü, dudakları hafifçe büzüldü. "Peki ya siz?"

"Lund," dedi Lund. "Onunla birlikteydim." Azaki'nin telefonunu yanındaki kanepeye fırlattı ve Azaki'nin gözleri telefona kayd.

"Koruma," dedi kadın.

"Kel bir adam onu vurup öldürdü," dedi Lund.

"Kel bir adam," dedi Lottie.

"Beni de vurmaya çalıştı," diye devam etti Lund, başının yan tarafındaki yarayı göstererek. "Ama ıskaladı. Azaki'den çok daha iri olduğum düşünülürse bu inanılmaz bir şey."

"Dr. Barbary," dedi Izzy. "Adı buydu. Hugo Barbary."

Kadın içini çekti ve karşısındaki koltukları işaret etti. Izzy ve Lund oturdu.

"Sen Izzy olmalısın," dedi kadın. Lund'a baktı, o da başını sallayarak cevap verdi.

"Evet," dedi Izzy tereddütle. "Nereden biliyorsun?"

"Çok güzel bir kadınsın Izzy," dedi Kitapçı, soruyu duymazdan gelerek. "Bunu sana her zaman söylüyor olmalılar."

"Yeterince sık değil," diye yanıtladı Izzy. Kitapçının kafa derisine bakarken bir elini kendi kafasında gezdirdi. "Kelliği seviyorum. Ben bunu asla beceremem."

Kitapçı yanıt olarak sırtıttı. "Oh, senden hoşlandım," dedi. "Bu iyi bir şey, çünkü seni güvende tutacağıma dair birine söz verdim."

"Kim?" Izzy sordu. "Kime söz verdin?"

"Fark etmez," dedi kadın. "Şimdilik. Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız."

"Bu önemli," diye karşı çıktı Izzy. "Neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

"Önemli olan tek şey güvende olmanız. Azaki'den bunu yapmasını istedim ve sanırım Bay Lund da sizi bu yüzden bana getirdi."

Izzy, Lund'a bir soru sorar gibi baktı.

Lund Bookseller'a "Toplantı yapmamızın tek nedeni bu değil," dedi.

Lund cebinden Acı Kitabı'nı çıkardı ve masanın üzerinden ona doğru uzattı.

"Mmm," diye mırıldandı Kitapçı. Gözlüğünü kaldırdı ve taktı. "Bu Kapılar Kitabı değil."

Lund basitçe "Acı," dedi ve kadının gözleri şaşkınlıkla yukarı kayd.

"Çok hoş," dedi kadın. "Bu ve Hugo Barbary hakkında söylentiler duymuştum."

Lund hiçbir yorum yapmadı. Izzy kadının kitabı elinde evirip çevirmesini ve sonra açmasını izledi.

Lund'a baktı. "Hugo Barbary'den aldın o zaman?" "Fark eder mi?" Lund söyledi.

"Genellikle, ama Hugo'yu kızdırmak için bir istisna yapacağım." "Satabilir misin?" Lund sordu.

"Elbette." Kitapçı gülümsedi. "Her zaman. Dünya boka sarmışken bile insanlar hâlâ özel kitaplar satın almak istiyor. Sen de öyle mi yapıyorsun?"

ne istiyorsun?"

"Evet," dedi Lund. "Bizden satın alabilir, parayı bize verebilir ve sonra satabilirsiniz."

"Hayır," dedi Kitapçı, kitabı masaya geri iterek. "İşler böyle yürümüyor. Kitabın mülkiyetini ben almıyorum. Sizin adınıza hareket ediyorum. Sizin için satıyorum. Parayı beklemeniz gerekiyor."

Lund Izzy'ye baktı, sonra tekrar kadına döndü.

"Güvende olacak," dedi Kitapçı. "Eğer para için bu kadar hevesli olmanızın nedeni buysa."

"Nasıl çalışıyor?" Lund sordu.

Bookseller, "Bir açık artırma düzenleyeceğiz," dedi. "Dünyanın dört bir yanından kitap avcıları davet edilecek. Büyük bir etkinlik olacak. Şimdiden bir mekan ve düzenlemeler hazırladım. Kapılar Kitabı'nı açık artırmaya çıkarmayı düşünüyordum ama bunu kesinlikle satabiliriz."

"Ne zaman?" Lund sordu.

"Gece yarısı, bu gece."

"Bu kadar çabuk mu?" Lund sordu.

Kitapçı, "İnsanlar müzayedelerim için zaman ayırıyor," dedi. "Bunlar nadir etkinlikler, Bay Lund, ama yüksek değerli. İnsanlar gelecektir. Hiç kimse

On iki saat uzaklıkta ve şahsen gelemezlerse vekil gönderebilirler. Ve inanın bana, ne kadar erken satarsanız hem sizin için hem de hepimiz için o kadar iyi olur.

Bu kitaplardan birine sahip olmak sadece dikkat çeker." "Ne kadar?" Lund sordu.

"Direkt konuya giriyorsun, değil mi? Açıkçası, açık artırmanın önüne geçemem ama böyle bir kitap ..." Başını ileri geri salladı. "Kolaylıkla yirmi, yirmi beş."

Lund başını salladı.

"Yirmi ne?" Izzy sordu.

"Milyon," dedi Bookseller.

Izzy kanın ayaklarına doğru aktığını hissetti ve dünya birkaç saniyeliğine eğildi. Kendini sandalyenin kenarına sabitlemek için bir elini uzattı.

"Ücretim yüzde kırk. Normalde otuz alırdım ama Hugo Barbary bu işi daha tehlikeli hale getiriyor. Bu kabul edilebilir mi?"

Lund omuz silkti. "Her neyse."

Ayağa kalktı ve kendini fırçaladı.

"Bay Azaki'ye yazık oldu," dedi Lund'a. Kokteylini kaldırdı ve bir yudumda içti. "Onu çok severdim."

Lund başıyla onayladı.

"Ancak dünya ilerliyor ve bunlar çalkantılı zamanlar. Uyum sağlamalı ve sebat etmeliyiz. Ve inanın bana, çok paranız olduğunda bunu yapmak çok daha kolay."

"Sana inanıyorum," dedi Izzy.

Kitapçı, "Şimdi ikiniz de benimle geleceksiniz," diye talimat verdi.

"Ne?" Izzy sordu.

"Kötü bir şey değil. Ama bir müzayede düzenlemek için hatırı sayılır bir masraf yaptığımdan, malların güvende olmasını istiyorum. Eğer kitabınızı satmamı istiyorsanız, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca benimle kalacaksınız. Dış dünyayla temas yok, potansiyel teklif sahiplerine gizli mesajlar yok.

Bunların hiçbiri değil. Bunun seninle bir ilgisi yok, umarım anlamışsındır. Ben dikkatli bir kadınıym."

Lund Izzy'ye baktı ve bir soru sordu.

"Bilmiyorum," dedi. Sonra Kitapçı'ya baktı. "Ama sanırım ondan hoşlanıyorum. Onu kel adamdan çok daha fazla seviyorum. Güvende olacağımız anlamına geliyorsa onunla gitmeye razıyım."

"Her yerde olabileceğin kadar güvende olacaksın," dedi Kitapçı. "Hadi gel." Otelden birlikte çıktılar ve kendilerini bekleyen bir arabaya bindiler.

Mahsur

Cassie dehşet içinde nefesini tuttu ve Bryant Park'ta sandalyeden öne doğru yere düştü. Yanından geçen genç bir çift ona doğru döndü ama Drummond onlara hem güven verici hem de özür dileyen bir gülümseme verdi. "O iyi, sadece biraz başı dönüyor."

Çift yollarına devam ederken onun koltuğuna geri oturmasına yardım etti. "Görüyor musun?" diye sordu Drummond. "Bunu neden saklamamız gerektiğini anlıyor musun? ondan?"

"O zavallı kadın, Lily... Ona ne yaptı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Drummond. "Ama tahmin etmem gerekirse, bunun Umutsuzluk Kitabı olduğunu söyleyebilirim."

"Umutsuzluk Kitabı," diye tekrarladı Cassie.

Drummond başıyla onayladı. "Rusya'da, St. Petersburg'da bir aileye aitti. Bir kilisede saklanıyordu, belki de insanların umutsuzluğa kapıldıklarında gittikleri yer kilise olduğu için. Ama bu geceden önce, o bize saldırmadan önce, ailenin kaybolduğuna ve kimsenin kitaba ne olduğunu bilmediğine dair hikayeler duymuştuk. İnanır mıydım bilmiyordum.

Onlar ya da değil, her zaman kitapların kaybolduğu, bulunduğu hikayeleri vardı. Ama kadın aldı ve aileyi öldürdü. Bundan emin değilim. Ama hissediyorum."

Cassie başını salladı.

Drummond, "Lily çok zeki, hayat dolu bir kadındı," dedi. "Yemeklerini çok severdi ve insanlara adası Hong Kong'u göstermeyi çok severdi. Güldüğü zaman tüm vücuduyla gülerdi." Başını yavaşça salladı. "Onun için

Bunu ona yapmak, onu kendi hayatına en korkunç şekilde son vermek isteyecek kadar umutsuzluğa düşürmek ..."

"Seni kurtardı," dedi Cassie kesin bir ifadeyle. "Ona yardım etmeye çalışırsan senin de kitaptan etkileneceğini biliyordu."

Drummond tereddüt etti, emin değildi. Cassie onun haklı olmasını istediğini, Lily'yi bu şekilde hatırlamak istediğini anladı.

"Buna inanıyorum, Drummond," dedi. "Seni kurtardığına inanıyorum. Daha fazlasını yapmadığın için ne kadar suçlu olduğunu hissedebiliyordum."

Gözlerini kaçırdı, içsel düşüncelerinin çoğunun anılarında açığa çıkmasından utanmış gibi gözlerini yere dikti.

Cassie elini onun omzuna koydu. "Suçlu hissetmene gerek yok, Lily senin de onun gibi ölmeni istemezdi. Onu tanı mıyordum ama bunu biliyorum. Bunu *gördüm*."

Drummond onun sözlerini kabul ederek başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce, onun bakışlarından kaçınarak.

Cassie'nin üzerine ani bir duygu dalgası - dehşet ve korku - çöktü. Drummond'un izlediği kadının yüzünden geçen şeytani görüntü, Yasmin'in kanlı kalıntıları soğuk zemine düşmeden önce kemiklerin acımasızca çatırdaması. Başını dizlerinin arasına düşürdü. "Çok korkunçtu," diye mırıldandı. "Keşke görmemiş olsaydım..."

"Üzgünüm," dedi Drummond. "O anıları yanımda taşıyorum. Ne kadar korkunç olduklarını biliyorum. Ben de *oradaydım*. Ama şimdi kütüphaneyi neden ondan uzak tutmak istediğimi, Kapılar Kitabı'na neden asla sahip olmaması gerektiğini biliyorsun."

"Ama onu yok etmek için?" Cassie ona bakarak sordu. "Tek yol bu mu?"

Sorunun ona eziyet ettiğini görebiliyordu, sanki kendi aklındaki dile getirmişti. "O kadın Tilki Kütüphanesi'ne ulaşırsa, tüm kitapları ele geçirirse ne olur?"

Cassie başını salladı, gözleri yerdeydi.

"Onun istediği de bu," diye devam etti Drummond. "O zamanlar bile aradığı şey buydu. Şimdi daha güçlü olacak. Aradan on yıl geçti. Ve hala arıyor, hala kitap topluyor."

Cassie ona baktı.

"Hikayeleri duydum," dedi. "Kitap dünyasındaki insanlarla hala zaman zaman konuşuyorum. Sistemantik olarak kitap avcılığı yapıyordu. avcılar ve diğer koleksiyoncular, kitaplarını onlardan alıyorlar. Herkes

Onunla tanışan ve yaşayan herkes -ki bunlardan çok fazla yok- aynı şeyi söylüyor. Nerede olduğumu soruyor. Ve Fox Kütüphanesi'ni soruyor. Herkes onun tüm kitapları istediğini biliyor ama kimse nedenini bilmiyor.

Kimse onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyor. Ve hepsini ele geçirdiğinde ne yapacağını da kimse bilmiyor."

"O zaman neden onu durdurmuyorsun?" Cassie sordu. "Kitabımı yok etmek yerine onu yok et! Saklanmak yerine elinizdeki kitapları ona karşı kullanın. onları."

Drummond sanki sokulmuş gibi irkilerek geri çekildi. Bir cevap bulmaya çalışarak ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Ben ..." diye çırpındı. "Ben bir savaşçı değilim, Cassie. Sessiz binalarda oturur ve kitap okurum. Onun için neyim ben? Onu gördün. O ölümcül biri."

Cassie onun değerlendirmesine katılmayarak başını salladı. "Şarküteride o Barbary denen adama karşı çıktın. Izzy ve beni savundun..."

"Ben sadece kaçmak, seni ve Izzy'yi korumak ve kitabı ondan saklamak için yapmam gerekeni yaptım."

"Farklı değil," dedi Cassie. "Kadına karşı durmalı ve kitapları ondan korumalıyız."

Drummond öksürerek güldü ve aynı fikirde olmadığını belirtti. "Bu farklı. Hugo Barbary sadece bir adam ve beni korkutuyor. Ama kadın... kadın daha kötü. Sen de gördün."

Cassie, onun haklı olduğunu bildiği halde Kapılar Kitabı'nın yok edilmesine izin veremeyeceğini bilerek bununla mücadele etti. Düşünmek zorundaydı. Ne yapacağına karar vermeliydi. Ayağa kalktı.

"Geri dönmeliyiz, kendi zamanımıza dönmeliyiz," dedi.

Drummond hayal kırıklığına uğramış bir halde ona baktı.

"Sadece arkadaşım Drummond'u görmek istiyorum," dedi. "Zihnimi boşaltmam gerek. Yapamam. Şu anda bununla uğraşamam. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam," dedi. "Tamam."

"Arkadaşlarınızı kaybettiniz ve bunun için çok üzgünüm," dedi Cassie. sesi yumuşuyor. "Ama Izzy hâlâ hayatta. Az önce gördüklerimden sonra, onun nasıl olduğunu kontrol etmek istiyorum."

Drummond başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi. "Onun güvende olduğundan emin olalım."

Bryant Park'tan sessizce çıktılar, Kırk İkinci Cadde boyunca doğuya doğru ilerlediler, öğle vakti kalabalığıyla itişip kakıştılar. Şehir

Sıcak metal ve beton kokuyordu ve hava yoğun ve kirliydi. Bir yeraltı otoparkı buldular ve rampadan aşağı inerek serin havaya girdiler, gözden uzak bir kapı aradılar. Cassie artık doğru türden kapıları, kimsenin bakmadığı ya da fark etmediği sessiz kapıları bulmakta iyi olmaya başladığını düşündü. Bu yerler Kapılar Kitabı için yapılmıştı. Bir yangın merdivenine açılan bir giriş buldu.

"Bu iş görür," dedi.

Drummond, "Kapıyı aralık bırakın," dedi. "Her ihtimale karşı orada biri var. Bir kaçış yoluna ihtiyacımız var."

Cassie ona başıyla selam verdikten sonra kapıyı açarak dairesinin koridorunu gösterdi.

"Bu da ne?" Cassie ön kapıya yakın bir yerde yere bakarak sordu. "Kan mı bu?"

İkisi de birkaç adım atıp tahtayı işaretleyen yapışkan kırmızı su birikintilerine baktı. Cassie'nin kalbi panikle çarpıyordu.

"Evet," dedi Drummond, sesi düzdü. "Kan."

"Izzy!" Cassie nefes nefese kaldı. Drummond'un yanından hızla geçip oturma odasına girdi. İlk bakışta her şey normal görünüyordu ama Cassie'nin gözleri etrafta dans ederken doğru olmayan şeyleri fark etti. Bir dağınıklık gördü, televizyon sehpası çökmüş ve kırılmıştı. Havada idrar kokusu aldığını düşündü.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı, durduğu yerde dönerek ellerini saçlarına götürdü.

Mobilyaların ve eşyaların yerlerinden çıktığını, koltuk minderlerinde bir leke olduğunu, kapının arkasında saklanan adamın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Siktir!" Hugo Barbary ona doğru hamle yaparken Cassie bağırdı, yüzünde öfke dolu bir alay vardı.

"Ne?" Drummond koridordan şaşkınlıkla seslendi.

Ama Cassie cevap veremedi, çünkü Hugo Barbary'nin iri eli boynuna dolanmış, nefesini ve mantıklı düşünmesini engelliyordu. Eline etkisiz bir şekilde vurdu. Cassie kısa boylu değildi ama Hugo Barbary'den daha kısaydı ve adamın kolu bir ağaç gövdesi gibi kalın ve sağlamdı. Onu çekti. Yaklaşınca adamın yüzünün bir tarafının şişmiş ve kızarmış olduğunu gördü. "Bunu ben alacağım," diye mırıldandı kulağına yakın bir yerde, boştaki eli

cebinden Kapılar Kitabı'nı çıkardı.

Cassie koluna daha sert vurdu ama beyni ona nefes alamayacağını, kitabın o kadar da önemli olmadığını haykırıyordu.

Drummond kapıda belirttiği sırada Hugo, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Ne . ." diye başladı. "Ah, lanet olsun," diye bitirdi.

Hugo kapıdan birkaç adım uzaklaşarak, "Bay Fox," dedi. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Bayan arkadaşınız ve kitabı bende."

Hâlâ Hugo'nun pençesinde sıkışmış, nefes almakta zorlanan Cassie'ye, sözleri sanki başka biri tarafından duyuluyormuş gibi, neredeyse rüya gibi gelmeye başladı.

"Ne yapacaksınız, Kütüphaneci?" Hugo sordu. "Geçen seferki gibi yine gölgelerin içine girip kaçacak mısınız?"

Drummond bocaladı, gözleri Cassie ile Hugo arasında gidip geliyordu, kararsızlık insan suretine bürünmüştü.

"Korkak," diye tükürdü Hugo.

Ve sonra Cassie onun bacaklarının arasına tekme attı, başarabildiği kadar sert ve ağır bir şekilde, bunun yeterli olmasını umarak.

Adamın nefesi kesildi, ciyakladı ve onu yere bıraktı; kız sendeleyerek uzaklaşırken yüzü kıpkırmızı oldu.

Drummond'a doğru ilerledi ve Hugo kendini toparlayıp gözlerini onlara dikerek ilerlemeye çalışırken ikisi de odadan çıkıp koridora doğru geri geri gittiler.

"Bir gün için yeterince acı çektim!" diye mırıldandı.

Drummond, Hugo'nun ne yapabileceğini biliyormuş gibi, "Hadi," diye Cassie'ye ısrar etti.

"Izzy'ye ne yaptın?" Cassie, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşerek sordu. "Arkadaşım nerede?"

Cassie'nin odasının kapısına doğru ilerliyorlardı, hâlâ geçmişe açılan kapı, kaçış yolları. Hugo onlara doğru adım atarken kapının ardında ne olduğunu gördü, gözleri parlıyordu.

"Oldukça harikulade," dedi. Sonra Cassie'ye baktı. "Belki de arkadaşını beni kızdırdığı için öldürdüm," dedi.

Cassie ona inanmayı reddederek, "Hayır," dedi. Söylediklerine inanmak onun sonu olacaktı, biliyordu; düşen kristal gibi paramparça olacaktı.

Drummond, "Yalan söylüyor," dedi.

"Öyle miyim?" Hugo karşı çıktı. "Neden olayım ki?" Drummond, "Sen busun," diye cevap verdi. "Her iki durumda da bu çok yorucu."

Cassie onun elindeki Kapılar Kitabı'na baktı ve sonra bir anda bunun Kapılar Kitabı olmadığını fark etti.

Hugo Drummond'a, "Seninle daha çok işim var," dedi.

Sonra Cassie'ye baktı, tam o sırada elindeki kitap kıvılcımlanarak canlandı ve kasvetli koridora mor ve kırmızı kıvılcımlar saçtı.

"Seninle işim bitti."

Cassie kendini yukarı ve geriye doğru sarsılmış hissetti ve yatak odasının kapısından geçmişe doğru yuvarlandı. Drummond'un bağırdığını duydu "Hayır!" ve sonra otoparkta yerde yuvarlanırken sert bir beton hissetti.

Altında bacakları birbirine dolanarak beceriksizce yere indi ve ardından Dr. Barbary kapı aralığından içeri adım attı. Cassie'nin artık farklı bir yerde olduğunu takdir ederek etrafına bakındı ve sonra ona gülümsedi.

Cassie ağır ağır ayağa kalkarken, "Hoşça kalın," dedi basitçe.

Barbary kapıyı kapattı, çarpma sesi otoparkta bir gök gürültüsü gibi yankılandı ve Cassie geçmişte ve Kapılar Kitabı olmadan yalnız kaldı.

Bölüm 3

Geçmişteki Yankılar

Geçmişte Tek Başına

Cassie gürültü ve ışık arasında yalnızdı, New York'taki turistler ve trafik arasında tek başına bir figürdü.

Times Meydanı'nın göbeğindeki TKTS'nin kırmızı merdivenlerinin başında oturuyor, sıcak akşamda terliyordu, paltosu kucağında katlanmış, şapkası ve atkısı ceplerine sokulmuştu. Dört bir yandan elektrik ışıkları ona bağıyor, zihnini koruyucu bir kucaklaşmaya zorluyor ve karanlık ve sessiz bir yere kaçmak istemesine neden oluyordu. Ama gidecek başka bir yer düşünemiyordu. Geçmişte sıkışıp kalmıştı, parasız, arkadaşsız ve eve dönmenin bir yolu yoktu. Times Meydanı bütün gece ışıklandırılmıştı ve her zaman turistler vardı. En azından güvenliydi. Gürültülü, parlak ve sarsıcı ama güvenliydi.

"Neden biri Times Meydanı'na gitmek istesin ki?" dedi kendi kendine, Izzy'nin bir ömür önce, dünya çıldırmadan önce söylediği bir şeyi hatırlayarak: "Times Meydanı'yla ilgilenen tek insanlar turistler ve teröristler."

Gözyaşları tekrar geldi, sessiz, yenilmiş gözyaşları gözlerinde doldu ve New York'un ışıkları görüşünde bulanıklaştı.

"Tanrım," diye feryat etti kendi kendine.

Cassie hayatında zor zamanlar geçirmişti. Büyükbabasının Hastalığı, ölümü ve onu izleyen karanlık haftalar boyunca dünyada ilk kez gerçekten yalnız kalmıştı. Ama o günlerde bile kendini hiç şimdiki kadar yalnız, çaresiz hissetmemişti.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu kendi kendine, gözyaşlarını eski kazağının koluyla silerken.

Yatak odasının kapısı yüzüne kapandıktan sonra Cassie bir süre garajda beklemiş, kapının tekrar açılacağını ve Drummond'un kendisini almaya geleceğini ummuştu. Ama önce dakikalar, sonra da saatler geçtikçe umudu azalmıştı. Drummond'un Kapılar Kitabı'nı kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyordu. Belki de ondan başka kimse kullanamıyordu.

Hemen paniğe kapılamayacak kadar uyuşmuştu. Umudu sönmüş bir halde otoparktan çıkıp New York'un sıcak öğleden sonrasına doğru yürüdü. Bir süre amaçsızca yürüdü, aklı Garip bir sessizlik vardı, sanki gün bitmiş gibiydi. Sokaklar, insanlar ve trafik onu hırpalamıştı ve sonra kendini Central Park'ta bir bankta köpek gezdirenleri ve koşucuları izlerken bulmuştu ve sorunu hakkında mantıklı düşünmeye çalışmış, sadece bir çözüm olan bariz çözümü bulmaya çalışmıştı.

birkaç mantıklı adım ötede.

Ama çözüm yoktu. Hiç parası yoktu. Yalnızdı. Taşıdığı kimlik gelecekte kalmaydı ve muhtemelen geçmişte işe yaramayacaktı.

Panik, hızla yükselen sel suları gibi kabarmış ve onu boğmakla tehdit etmişti. Bankın koluna tutunmuş, kendini dengelemeye çalışmış, New York'un dört bir yanında işine gücüne bakarken ve onu görmezden gelirken aşırı nefes almıştı.

Yalnızdı. Her zamankinden daha fazla.

Şimdi, birkaç saat sonra, Times Meydanı'nın ışıkları yaklaşan karanlığı engellemeye çalışırken, Cassie'nin zihni içine düştüğü delikten çıkmış ve ona yardım etmeye çalışmıştı.

Genç bir Japon çift önünde fotoğraf çektiirmek için poz verirken kendi kendine "Olumlu yönlerini düşün" dedi. Fotoğraflarını çekmesini isteyip istemeyeceklerini tartıştıklarını gördü, ancak gözyaşları içindeki yüzüne bir kez baktılar ve onun yerine birkaç adım ötedeki orta yaşlı bir adama gittiler.

"Hava sıcak," dedi kendi kendine, başını sallayarak. "Yaz mevsimindeyiz. Donarak ölmeyeceksin."

Kucağındaki paltoyu okşadı. Gerekirse bütün gece merdivenlerde kalabilirdi. Güvende ve sıcak olurdu.

"Acil bir tehlike içinde değilsiniz."

Olumlu yönlerini vurgulamaya çalışarak tekrar başını salladı.

"Harika. Yani hemen ölmeyeceksin."

Hepsi buydu. Sahip olduğu tek şey buydu.

Cassie bütün gece merdivenlerde oturdu, hareket etmekten garip bir şekilde korkuyordu, sanki hareket ederse her şey gerçek olacakmış, sanki her şeyle başa çıkmak zorunda kalacakmış gibi. Şehir hiçbir zaman gerçekten uyumazdı, özellikle de Times Meydanı'nda. Işıklar yanıp sönüyor, vızıldıyor ve sabahın küçük saatlerinde sayıları azalsa da her zaman taksiler, her zaman turistler geçiyordu. Sonra her şey yeniden canlanmaya başladı, trafik yoğunlaştı, sesler yükseldi ve Cassie oturduğu yerde uyukladığını fark etti. Birdenbire yeniden uyandı, panikledi, gözlerini kırıştırdı ve neden Times Meydanı'nda tek başına olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Sonra on yıllık bir filmin reklamını gördü ve her şey, panik, korku üzerine çöktü ve kalkmak zorunda kaldı, hareket etmek zorunda kaldı, sadece umutsuzluğun onu tekrar yutmasını engellemek için.

Tuvalete gitmesi gerekiyordu ve ağzı da kurumuştı, bu yüzden Yedinci Cadde'den Penn İstasyonu'na doğru yürüdü ve işe gidip gelen yolcuların akıntısına kendini bıraktı. İstasyonun içinde tuvaleti kullandı, etrafında yankılanan bağırış çağırış, agresif konuşmaları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve işi biter bitmez, biri onunla konuşmaya çalışmadan önce aceleyle uzaklaştı. Su çeşmesini buldu ve doyana kadar içti, ağzındaki şehir havasının tadını temizledi.

İstasyonun koridorlarında dolaştı, ekmek ve sosisli sandviçlerin kokusunu aldı, henüz acıkmamıştı ama acıkacağını biliyordu. Hayatta kalmak istiyorsa bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Evsiz bir kadın gördü, her iki elinde şişkin plastik torbalar ve vücudunu kaplayan kat kat giysiler ve kendi geleceğini gördü. Kendisinin anonimleştğini ve unutulduğunu, saklanan insanlardan biri olduğunu gördü.

New York'un yüzeyinin altında, gelecekte geldiğine dair çılgın hikayeler anlatan yalnız bir adam.

Birden Penn İstasyonu boğucu geldi, kaçamayacağı bir tuzaktı ve panik onu ılık sabah havasına geri götürdü. Tekrar kuzeye yürüdü, çünkü yürüdüğünde zihni daha az panikliyor gibiydi ve kendini Drummond'la birlikte sabah oturdukları Bryant Park'ta buldu. önceki gün genç Drummond ve arkadaşlarını izlemek için.

Cassie bir masaya oturdu ve rahatlamaya çalıştı. Tek istediği bir yataktı. Onun dairesi. Ve Izzy.

"Hayır Izzy," dedi, Hugo Barbary'nin onu kapıdan itmeden önce söylediklerini hatırlayarak: *Belki de arkadaşını ben öldürdüm.*

Çünkü beni kızdırdı.

Başını ellerinin arasına aldı. Ya doğruysa?

Ya o adam Izzy'yi öldürseydi?

Cassie'nin içi fırtınalı bir deniz gibiydi, çalkantılı ve fırtınalıydı, tüm varlığı hiç bilmediğı bir kargaşa içindeydi. Gözyaşları kabarıırken dünya yeniden bulanıklaştı. Onları silmeye çalıştı, ama daha fazlası gelmeye devam etti, yanakları çiğ olana kadar silerken ve silerken nefesleri kesildi. Ama hala daha fazla gözyaşı vardı. Gözyaşları sonsuzdu.

Tükendiğinde, tüm umutlardan yoksun bitkin bir kabuk olduğunda, kendisine kimin yardım edebileceğini sordu. Tek başına hayatta kalamazdı. Geçmişte kimleri tanıdığını düşündü.

Büyükbabası bir kıta uzaktaydı ve ona ulaşabilse bile, ona yardım eder miydi? Ne yapabilirdi ki? Bakması gereken kendi Cassie'si vardı.

Izzy New York'ta bir yerde olabilirdi ama Cassie nerede olduğunu bilmiyordu. Ve on yıl önceki Izzy, Cassie'yi tanımıyordu. Neden ona yardım etsin ki?

Sonra Drummond Fox'u düşündü. Gelecekte gelen Drummond Fox'un onu kurtarmak için geri geleceğini ummuştı, ama kesinlikle şimdiye kadar gelmiş miydi? Nerede olduğunu biliyordu. Ona güvenemezdi.

Peki ya geçmişin Drummond Fox'u? On yıl önceki Drummond Tilkisi?

Bir fikir, bir fırsat gibi geldi. Yatak odasının kapısı yüzüne kapandığından beri ilk kez ileriye doğru olası bir yol varmış gibi hissediyordu.

Cassie ayağa kalktı ve ayaklarının onu Bryant Park'ta dolaştırmasına izin verdi, kırılğan bir bitki gibi fikrini ve umudunu beslerken bakışları içe döndü. Drummond Fox'u bulabilirse ona Kitap'tan bahsedebilirdi. Kapılar ve gelecekte olan her şey... Ona inanacağından emindi.

Geçmişteki Drummond Fox'un şehirde olduğunu fark ettiğinde ani bir adrenalin patlaması hissetti ... Drummond'la birlikte onu önceki gün Bryant Park'ta izlemişlerdi ...

Ve sonra Drummond Fox'un gittiğini fark ettiğinde umudu uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bir önceki akşam arkadaşlarının Kadın - Cassie bunu kendisi de görmüştü, orada, anılarının içindeydi. Drummond kadından ve arkadaşlarının katledilmesinden kaçmıştı. O kaçmıştı.

On yıllık kaçma ve saklanma, gölgelerde yaşama dönemi başlamıştı. On yıl sonra Izzy ile birlikte onu Library Hotel'in çatı katındaki barda görene kadar nerede olacağını bilmesine imkân yoktu.

Bu gerçekler kendini gösterdiğinde kendi kendine "Hayır," dedi. Yürümeyi bıraktı ve diğer insanları etrafından dolaşmaya zorladı.

Duymadı

sinirli sözleri, kendisine doğru fırlatılan sinirli bakışları görmedi. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu.

Drummond Fox ona yardım edemedi.

Zihninin yanıt vermesini, bir alternatif bulmasını bekledi.

Drummond Fox'u bulamazsa ve geçmişte ona yardım edebilecek başka kimse yoksa, kendine yardım etmek zorundaydı. Ve kendi zamanına dönmesinin tek bir yolu vardı.

"Kapılar Kitabı'nı bulmalıyım," dedi kendi kendine, on iki saat önce düşünmesi gereken cevabın bu olduğunu fark ettiğinde sesi kısılmıştı.

Ama nereden başlamalı? Böyle bir kitabı nereden bulabilirim?

Cevap basitti: ona bunu veren adamla başlamak. Bay Webber'ı bulmak zorundaydı.

Cassie, Bay Webber'ı binasının dışında bekledi. Çıktığında öğleden sonra olmuştu ve Cassie ilk başta onun o olduğunu anlamadı. Bu, saçları daha koyu ve kemiklerinde daha az yıl olan bir Bay Webber'dı.

Köşeye varmadan önce ona yetişti. "Bay Webber!"

Adam durup ona baktı. Cassie onun yüz ifadesinde kibar bir gülümseme, merak ve ihtiyat gördü.

"Bay Webber, sizi görmek çok güzel," diye bağırdı, duyguları aniden taşmıştı. "Tahmin bile edemezsiniz. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var."

Onun

Kelimeler sel gibiydi; on iki saatlik korku, endişe ve panik içinden döküldü çünkü tanıdığı bir yüz gördü, o yüz onu tanımasa bile. "Çok üzgünüm, beni tanımadığınızı biliyorum ama yardıma ihtiyacım var ve tanıdığım tek kişi sizsiniz."

Bay Webber'in kaşları çatıldı, gözleri sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi kızın yüzünde aşağı yukarı gezindi.

"Kapılar Kitabı'na ihtiyacım var. Onu bana gelecekte verdin; nedenini bilmiyorum ama verdin. Ama geçmişte burada sıkışıp kaldım ve eve dönmek için ona ihtiyacım var ve bana yardım edecek başka kimseyi düşünemiyorum, Tanrım ..." Bir elini başına götürdü. Beyni ona saçmaladığını söylüyordu. Ona düşünmesini söyledi

Onu tanımayan bir adama nasıl görünmesi gerektiğini düşündü. Nefes almak ve sakinleşmek için kendini zorladı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama nasıl görünmem gerektiğini biliyorum."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Bay Webber nazikçe başını sallayarak, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Evet!" Cassie dedi ki. "Evet! Yardıma ihtiyacım var, lütfen... Kapılar Kitabı'na. Onu kullanmam gerek, sadece bir kez."

Bay Webber yavaşça başını salladı. Yan tarafa, İkinci Cadde'nin gürültüsüne ve kalabalığına doğru bir bakış fırlattı. "Korkarım bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama sıcak bir yemek ve içkiye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz, öyle değil mi?"

Cassie tereddüt etti, konuşmanın nereye varacağından emin değildi.

Bay Webber'in cebinden birkaç not çıkarıp ona uzatmasını ve eline sıkıştırmasını izledi.

"Kendinize biraz yiyecek ve içecek alın. Sanırım Midtown'da bir kadın sığınma evi var. Sana yardım edeceklerdir. Üzgünüm ama daha fazlasını yapamam."

Cassie, Bay Webber'ın telaşla uzaklaşmasını izledi.

Deli kadının onu takip edip etmediğini görmek için omzunun üzerinden baktı.

Cassie birkaç dakika öylece durdu, notlar elinde buruş buruştu, şehir umursamaz bir şekilde etrafında çalkalanıyordu.

Cassie Andrews'un Muhteşem Öyküsü

Cassie aklına gelen tek şeyi yaptı: Tanıdık bir yere, düşünebileceği bir yere gitti. Kellner Books'a gitti. Şehrin sıcak ve yapış yapış sokaklarından sonra kitapçının kapısından içeri adım atmak onu rahatlatmıştı. Kitaplar farklı olsa ve çalışanlardan hiçbirini tanımasa bile dükkân aynı görünüyordu. Burası güvenli, rahatlatıcı bir yerdi. Cassie odanın arka köşesindeki eski koltuğu buldu ve oturdu, elinde rastgele bir kitap, sanki okuyormuş gibi, sadece hızla akan zihnini bastırmaya çalışıyordu.

Bir süre orada oturdu, zihni yavaşlıyordu ama umutsuzluğu inatla devam ediyordu, kişisel başarısızlıklarını sıraladı.

Neden daireye geri dönmüştü?

Yaşam alanında Hugo Barbary'yi neden görmemişti? Aptal mıydı yoksa kör mü?

Drummond'la giderken Izzy'yi neden geride bırakmıştı? "Olamaz," diye mırıldandı, o anı hatırladıkça midesi bulanıyordu.

Yerde kan vardı. Izzy neredeydi?

Yakındaki bir kitaplıkta oturan biri onun umutsuzluk sesine baktı ve Cassie onların endişesini gülümseyerek geçiştirmeye çalıştı. Sonsuza kadar orada kalamayacağını biliyordu. Yakında hava kararacaktı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Times Meydanı'nda tek başına bir gece daha geçirme düşüncesi kasvet vericiydi.

Hayatı böyle mi olacaktı?

Bay Webber'in sözünü ettiği sığınağı düşündü. Oraya gitmeli miydi? En azından bir yatak olabilirdi. Yemek.

Sonra adamın eline sıkıştırdığı notları hatırladı ve aniden guruldayan boş midesinin farkına vardı. Gün boyunca sakın kalmaya çalışarak kilometrelerce yürümüştü ve büyükbabasıyla tanıştığı Drummond'la yedikleri akşam yemeğinden beri bir şey yememişti. Yemeğe ihtiyacı vardı. Drummond'un Lyon'da kendisine aynı şeyi söylediğini hatırlayınca zayıfça gülümsedi ve onu özlediğini fark etti. Onu sadece bir gündür tanıyordu ve özlemişti.

Kendini zorla ayağa kaldırdı. Kitabı rafa geri koydu ve mağazanın içinden geçerek ön taraftaki kahve barına yöneldi. Büyük bir kahve aldı. çikolatalı muffin ve büyük bir kahve aldıktan sonra boş masalardan birine oturdu, şehrin sokaklarında geçirdiği gecenin ardından kokuyor olabileceğinin bilincindeydi ve diğer müşterilerin bunu fark etmemesini umuyordu.

Muffini eline aldı, üzerinde oyalanmaya çalıştı, her lokmanın tadını son yemeğiymiş gibi çıkardı. Karnı doyduktan ve damarlarında kahve dolaşmaya başladıktan sonra kendini yeniden daha mantıklı hissetmeye başladı ve öfkeli duygularına karşı zihninin duvarlarını güçlendirebildi.

Orada oturmuş, dükkânın önüne ve caddenin ötesine bakıyor, tüm sorunlarını çözmeye çalışmıyor, imkânsızı düzeltmeye çalışmıyordu. Sadece oturdu, sakın ve sessizdi.

Sonra sokak kapısı açıldı ve Bay Webber Kellner Books'a girdi.

İlk başta onu fark etmedi ve kız da dikkatini çekmedi. Her zaman yaptığı gibi tezgâha gitti ve kahve sipariş etti. Cassie onun kolunun altında bir kitap olduğunu fark etti, daha önce sokakta taşımadığı bir kitaptı bu.

Bay Webber'in üç masa ötedeki yerine oturmasını izledi ve onun Kellner Books'a gelişinin son şansı olduğunu biliyordu. Kapılar Kitabı'na giden yol oydu. Onu inandırmak zorundaydı.

Birkaç dakika boyunca onun okumasını ve kahvesini yudumlamasını izledi, en iyi yaklaşımı düşünmeye çalıştı, en azından konuşacak kadar kendisine inanmasını nasıl sağlayacağını düşünmeye çalıştı.

Sonra ayağa kalktı, içkisini de yanında taşıyarak adamın karşısına oturmak için yürüdü. Adam kitabından başını kaldırdığında yüz ifadesi birkaç duygu arasında gidip geldi: şaşkınlık, şok, temkinlilik.

"Para için teşekkür ederim Bay Webber," dedi. "Çok nazıksınız." Bunun onu silahsızlandığını gördü. Tedirginliği azaldı.

"Bir içki ve biraz yiyecek aldım ve buna gerçekten ihtiyacım vardı." Gülümsedi. "Sanırım seninle daha önce konuştuğumda biraz heyecanlıydım. Seni endişelendirdiysem özür dilerim."

Başını salladı ve Cassie ne istediğini söylemeden önce konuşmayı kibarca bitirmeye başladı.

"Bir şey söylememe izin ver," dedi. "Ve sonra, eğer istersen, seni yalnız bırakacağım, söz veriyorum. Sadece tek bir şey."

Bay Webber kısa bir süre dudaklarını büzdü, düşündü. "İtiraf etmeliyim ki adımı nereden bildiğinize şaşırdım, hanımefendi."

"Lütfen," dedi Cassie, sakın kalma çabasıyla gözlerinin kapandığını hissederek. "Lütfen sana tek bir şey söylememe izin ver."

"Tamam," dedi. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Cassie başını salladı ve tüm umut ve umutsuzluk dünyalarının bir anda, bir cümlede döndüğünü hissetti.

"Gençken Roma'ya gittiğinde," dedi. "Trevi Çeşmesi'nin yakınındaki bir pansiyonda kalmıştın. Otelin sahibi kadın sana kahve vermek için odaya girdi ve seni çıplak buldu."

Bay Webber bunu boş bir ifadeyle dinledikten sonra sandalyesine oturdu, kaşları çatıldı ve uzun süre Cassie'ye baktı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Benim adım Cassie," dedi.

"Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmadım. Hiç kimseye. Kimse bunu bilemez. Sen nereden biliyorsun?"

"Bana söylemiştin," dedi Cassie. "Biz arkadaşız. Adını bu yüzden biliyorum. Nerede yaşadığını da öyle biliyorum. Daha önce seni bekliyordum. Buraya düzenli olarak gelip oturduğunu ve kitaplarını okuduğunu da bu sayede biliyorum. *Monte Kristo Kontu'nu* sevdiğini biliyorum."

"Ama bunları nereden biliyorsunuz?" Bay Webber başını sallayarak sordu. "Hiç tanışmadık."

"Hayır," diye kabul etti Cassie. "Zor olan da bu Bay Webber. Ben gelecekte geliyorum. Gelecekte tanıştık ve arkadaş olduk. Ve buna inanmanızı beklemiyorum çünkü ... şey, bu çok çirkin, değil mi?"

Bay Webber onu izliyordu ve onun bir tür iç tartışma yaşadığını, çelişkili gerçeklerle boğuştuğunu görebiliyordu.

"Ben tehlikeli değilim Bay Webber," dedi. "Sadece burada tek başıma, parasız ve yardım edebilecek hiçbir arkadaşımla olmadan mahsur kaldım. Yardım edebilecek tek kişı sizsiniz.

Kimin yardım edebileceğini biliyorum."

Bay Webber içkisinden bir yudum aldı. "Size inandığımdan emin değilim," dedi. "Söyledikleriniz ... çok inanılmaz, çok çılgınca."

Üzüntüyle başını salladı, gözleri masaya kaydđ. Elbette ona inanmayacaktı. Kim inanır ki?

Ama onu kovalamadı. Tekrar kafasını kaldırdığında, adam hâlâ onu izliyordu.

"Roma'yı nereden bildiğinizi anlayamıyorum," dedi ama daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Bu hikâyeyi *kimseye* anlatmadım. Hiç yazmadım. Eğer bu bir tür aldatmaca ya da güven oyunu ise... Bunu nasıl bilebileceğinizi anlayamıyorum. Ve bugün size zaten para verdim. Benimle konuşmak için ne gibi bir sebebiniz olabilir ki?"

Cassie sessizce, "Bu bir aldatmaca değil," dedi. Bir süre sessizlik içinde oturdular.

Dükkan sessizleşmişti ve şimdi etrafta sadece birkaç kişı vardı; genç bir çift de diğer masalardan birinde oturmuş, başlarını birbirine yaklaştırmış kıkırdıyordu. Gün akıp gidiyor, akşam geceye dönüyordu ve Cassie dükkanın rahatlatıcı aşinalığından çıkıp yalnız akşamın içine geri dönmeyi düşünürken kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Telefonunuz var mı?" Bay Webber düşüncelerini bölerek sordu.

"Ne?" Cassie sordu.

"Bir telefon," dedi. "Bir cep telefonu. Bugünlerde herkes telefon taşıyor."

Cassie otomatik olarak ceketinin ceplerini yoklayarak, "Evet," dedi.

Bay Webber elini uzatarak, "Bir bakayım lütfen," diye rica etti.

"Neden?" Cassie sordu.

"Sana inanmamı istiyorsan, hemen şimdi kalkıp gitmemi istemiyorsan, telefonunu görmeme izin ver."

Cassie bir an için bu isteği düşündü ve hiçbir olumsuzluk göremedi. Telefonunu çıkardı ve uzattı.

"Kilidi açın lütfen," dedi ve ona geri verdi.

Cassie kodu yazıp geri verdi ve Bay Webber cihazı incelerken birkaç dakika bekledi, ekrana göz gezdirdi, okurken gözleri hareket ediyordu. Sonra telefonu masanın üzerine bıraktı, elini üzerine koydu ve sessizce masaya baktı.

"Ne?" Cassie daha fazla dayanamayınca sordu.

"Gelecekten geliyor," dedi adam, gözlerini ona dikerek. "Luddite'mışım gibi davranmayı sevmiyorum, kendi telefonum var." Elini cebine attı ve Cassie'nin sahip olduğu telefonun çok daha eski bir öncülü olan bir iPhone çıkardı. "Senin elindeki belli ki çok daha gelişmiş."

Cassie, "Beş yıl boyunca şarj bile edemeyeceğim," diye mutsuzca düşündü.

"Ve tarayıcıda açık olan web sayfası," diye devam etti Bay Webber, başını yavaşça sallayarak. "Birkaç yıl sonrasının tarihini taşıyordu. Bu imkansız."

"Evet," diye onayladı Cassie. "Öyle."

Bay Webber ağır ve yorgun bir sesle iç çekti. Sonra telefonu Cassie'ye doğru itti ve Cassie de telefonu cebine geri koydu.

Bay Webber kahvesini yudumladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hayatımın büyük bölümünde yalnızdım," dedi. "Uzun bir süre boyunca sadece ben ve

Ama sonra o öldü ve ben yalnız kaldım." Sanki anlamakta zorlandığı bir şeyle boğuşuyormuş gibi kaşları çatıldı. "Neden hep yalnız olduğumu gerçekten bilmiyorum," diye düşündü. "Daha çok arkadaşım olmasını, sevecek birilerinin olmasını çok isterdim. Ama iş hayatım çok seyahat ederek geçti ve çok uzun saatler çalıştım. İnsanlarla tanışmak zordu ve dürüst olmak gerekirse bir süre sonra denememek daha kolay geldi."

Cassie onun nereye gittiğini merak ederek dinledi.

"Hayatımı tek başıma geçirdim ve tek başınıza olduğunuzda insanları izlemekte çok iyi oluyorsunuz. Dikkatimi veriyorum. Dikkatimi dağıtacak bir konuşma yok, arkadaşım ya da eşim hakkında endişelerim yok, iyileşmem gereken sarhoş gecelerim yok. İnsanları okumakta çok iyi oldum. Ve benim sorunum, senin deli olduğunu düşünmemem, canım. Söylediğin her şey saçma olsa da beni kandırmaya çalıştığını düşünmüyorum. Bunları bağdaştıramıyorum. şeyler."

"Özür dilerim," dedi Cassie ve Bay Webber özrü kabul ederek başını salladı. "Eğer sizi henüz korkutmadıysam, en azından size hikâyemi anlatabilir miyim?"

Bay Webber başını salladı. "Tamam," dedi. "Bana hikayeni anlat."

Cassie hikayesini anlattı, Bay Webber'ın sessiz ölümünü ve Bay Webber yorum yapmadan dinledi, arada sırada kahvesinden bir yudum aldı ya da koltuğunu karıştırdı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde Bay Webber bir süre hiçbir şey söylemedi. Uzun parmakları kahve fincanına vurdu ve gözleri masanın üzerine yerleşti.

Onlar.

"Bu çılgınlık," dedi, az önce söylediği her şeyin inanılmaz olduğunu bildiğine dair onu rahatlatma ihtiyacı hissederek. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama hepsi doğru."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi Bay Webber. "Ama telefonunuzu gördükten sonra ... ve hakkımda bildiğinizi söylediğiniz şeylerle

olabileceğinden daha fazla inanıyor. Ama eğer doğruysa ..." "Evet mi?"

"Çok önemli bir noktada başarısız oluyor." "Hangi noktada?" Cassie sordu.

"Sana verdiğimi söylediğin şu büyülü kitap."

"Kapılar Kitabı mı?"

"Ona sahip değilim," dedi. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve gelecekte size nasıl verebileceğim hakkında da hiçbir fikrim yok."

Cassie ona inanmakta zorlanarak başını salladı. "Bu sana gelmeli," diye ısrar etti. "Önümüzdeki on yıl içinde bir gün sana gelmeli.

Aksi takdirde onu bana veremezsiniz ve bunların hiçbiri olmazdı."

Bay Webber omuz silkti. "Belki de. Ama şu anda buna sahip değilim. Ve geleceğinize geri dönmenize yardımcı olamam."

Cassie yenilgiyle fiziksel olarak küçüldüğünü hissetti. "Ama ben ne yapacağım?" diye feryat etti, Bay Webber'den çok kendi kendine.

"Burada sıkışıp kalamam burada."

Yine gözyaşları, gözlerini dolduran korkunç, acı gözyaşları.

"Beklemek zorundasın canım," dedi Bay Webber ve yüzünde endişeli bir ifade gördü, sanki onu ağlattığını düşünüyordu.

"Sabırsızlanıyorum!" Cassie içinden panikle haykırdı. "Geri dönmem gerek. Param yok, evim yok; burada, geçmişte sıkışıp kalmış bir halde ne yapmam gerekiyor?"

Bay Webber cevap vermeden önce bir an düşündü. "Her şeyi aynı anda çözmeye çalışıyorsunuz," dedi. "Neden her seferinde bir sorunu çözmüyorsunuz? Uyuyacak bir yere ihtiyacınız var. İyi bir gece uykusundan sonra daha net düşüneceksiniz."

"Nerede uyuyacağım?" Cassie sordu. "Evsiz barınaklarında mı?"

Bay Webber iç çekerek başını salladı. Sokağa bakmak için başını çevirdi. Sonra tekrar Cassie'ye baktı. İçinde başka bir tartışma vardı.

Cassie onun farklı yönlerine çekildiğini gördü. Sonra başını salladı, bir karar vermişti.

"Evim buradan çok uzakta değil," dedi, sonra kendini tuttu. "Ama sen bunu biliyorsun, değil mi canım?"

Cassie gözyaşları arasında başını salladı.

"Boş bir odam var. Durumunuza bir anlam verene kadar orada uyuyabilirsiniz. Uzun süre kalamazsın ama belki ne yapacağını bulana kadar kalabilirsin. Bir, en fazla iki gün. Bunun yardımı olur mu?"

Cassie gözlerini kırptırdı ve gözyaşlarını sildi. "Ciddi misin?" diye sordu. "Ciddi olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti Bay

Webber. "Ama bunu yapmak yanlış olur.

Seni böyle bir sıkıntı içinde bırakamam. Elimde imkânlar var. Ama sadece bir ya da iki gece için, bu geçici bir önlem. Anladın mı?"

Cassie, iki gün sonra durumunun nasıl daha iyi olacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, "Söz veriyorum," dedi.

Bay Webber kahvesini bitirdi ve birlikte sessizce kitapçıdan çıktılar.

Günlerin Geçişi

Cassie ilk iki gün boyunca Bay Webber'ın dairesine tam olarak yerleşemedi. Sanki her an onu kovacakmış gibi hissediyordu. Yardımcı olmaya çalıştı, içki hazırlamayı, markete gitmeyi, ortalığı toplamasına yardım etmeyi teklif etti.

Bazen teklifini kabul ediyordu, ama bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordu, sanki kendisini dışarı atmayacak kadar yardımcı olmaya çalıştığından endişeleniyordu. Ve o iki gün boyunca ondan hikayesini tekrar anlatmasını istedi ve detaylar hakkında onu sorguladı, anlamadığı gerçekler hakkında sorular soruyordu. Cassie'nin söylediklerinden hiçbir zaman tam olarak tatmin olmamış gibi görünüyordu ama Cassie bunun nedeninin onun hikâyeye inandığı için mi, yoksa hikâyede delikler açmakta başarısız olduğu için mi?

Kellner Books'taki o toplantıyı izleyen ikinci gecenin akşamında, Bay Webber uykusundan uyandıktan sonra yatak odasından çıktığında Cassie'yi parmaklarını kitap raflarından birinde gezdirirken buldu.

"Kitap koleksiyonunuza bayıldım," dedi. "Hep böyle bir kütüphanem olsun, tek başıma oturup kitap okuyabileceğim bir yer olsun istemişimdir."

Bay Webber sandalyesine oturdu ve gözlerini kitaplarının üzerinde gezdirdi. "Evet," dedi. "Ben de öyle. Ve şimdi elimde."

Adam ona gülümsedi, sanki benzer bir ruh bulmuş gibiydi. Sonra akşamı kitapları, okudukları ve okumak istedikleri kitapları, sevdikleri ve sevmedikleri kitapları tartışarak geçirdiler. Cassie ikisine de çay ve biraz sonra birer sandviç yaptı ve konuşmaya devam ettiler. Bay Webber kitaplar hakkında konuşmayı severdi; Cassie yıllar sonra Kellner Books'ta çalışmaya başladığında ilk kez bu şekilde bağlantı kurmuşlardı.

Üçüncü gün Bay Webber ondan gitmesini istemedi. Ona kalabileceğini söylemedi ama gitmesini de istemedi. Bunun yerine, kahvaltı sırasında ona "Eve gitmene nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Kadın ona inanmayan gözlerle baktı ve adam da ona şöyle karşılık verdi küçümseyici bir dalga. "İnandığımı söylemiyorum. Ama birlikte oynamaktan mutluyum. Eve gitmenize nasıl yardımcı olabilirim?"

Böylece New York'ta tek başına geçirdiği o ilk sefil gecede aklından geçenleri anlattı. Ona Drummond Fox'un izini bulmaya çalıştığını ama bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlattı.

"Çünkü şu anda saklanıyor," dedi Bay Webber. "Kitapları isteyen bu kadından."

"Doğru," dedi Cassie. "Bu yüzden sana geldim. Çünkü sen bana Kapılar Kitabı'nı verdin."

"Ki o da bende yok," dedi.

"Hayır," dedi, elindeki kaşıkla kahvaltılık yoğurdunu acıması bir şekilde karıştırırken. "O zaman biz de öyle yapacağız," dedi Bay Webber. "Kapılar Kitabınızı arayacağız. Belki de ilk başta ona sahip olmamın nedeni budur.

yer mi? Beni aramaya zorladığın için mi?"

Cassie bunu düşündü ve umudun yeşerdiğini hissetti. "Evet," dedi, bu fikre ısınarak. "Evet, belki de haklısın! Bu mantıklı olabilir!"

Drummond'un lokantada bekledikleri sırada ona zaman yolculuğundan bahsettiğini düşündü -geçmişini değiştiremeyeceğini, sadece bir şeylerin olmasını sağlayabileceğini.

"Belki *de* kitabı böyle alırsın!" diye kabul etti.

Böylece Kapılar Kitabı'nı birlikte aramaya başladılar ve günler haftalara, haftalar da aylara dönüştü.

Bay Webber'la geçirdiği ilk birkaç ay boyunca, Kapılar Kitabı'nı aramadığı zamanlarda Cassie rahat bir rutin sürdürdü. O yapardı Önce uyanıyor ve hafif bir kahvaltı yapıyor, sonra da sabahları ya ipucu aramak ya da sadece bacaklarını esnetmek için şehirde yürüyordu. Kilo verdi ve kondisyon kazandı, hiç olmadığı kadar fit hale geldi. Sonra Öğle yemeği için eve döner, yılın en sıcak döneminde sıcaktan kaçır ve Bay Webber'le birlikte kahve ve hamur işleri ya da sandviç paylaşır, pencerenin önünde kitaplarıyla çevrili bir şekilde otururlardı. Onlar Kitabı bulma stratejilerini, kontrol edilecek nadir kitapçıları, ziyaret edilecek kütüphaneleri tartışır ve Cassie buldukları hakkında onu bilgilendirirdi. Çoğu gün Mr.

Webber öğleden sonra yola çıkacaktı-"anayasam için, canım, ben

Yaşlı uzuvlarımı hareket ettirmeliyim yoksa tükeneceğim"-ve Cassie daireyi temizler, pencerede otururken kitap okur ya da televizyon izlerdi. Bazen kanepeye uzanır ve Fox Kütüphanesi'ni, anılarında çok rahatlatıcı olan o harika, huzurlu yeri hayal ederdi. Ve gülümsediğinde yakışıklı olan Drummond Fox'u düşünür ve onun gelecekte ne yapacağını merak ederdi. Onun güvende olduğunu umuyordu. Onu tekrar görebileceğini umuyordu.

Akşamları o ve Bay Webber birlikte yemek yiyor ve sonra arkadaşça bir sessizlik içinde okuyor ya da kitap tartışıyorlardı. Hava güzelse birlikte yakındaki bir restorana ya da kafeye yürürlerdi.

Bazen bir taksiye atlayıp Central Park'a giderler ve akşamı altın güneş ışığında geçirirlerdi. Aylar geçti ve Cassie kendini Şükran Günü'nü, Noel'i ve Yeni Yıl'ı kutlarken buldu, sadece ikisi, basit, doğaçlama bir aile.

Bu süre zarfında Bay Webber inanılmaz bir arkadaştı. Cassie'den arkadaşlık dışında hiçbir şey istemedi. Cassie ne zaman konuşmak istese onu dinliyor, genellikle akıllıca tavsiyelerde bulunuyor ve Cassie'nin havasında olmadığı zamanlarda kendi konuşmasını dayatmıyordu. Cassie onun hakkında her şeyi öğrendi, zorba bir anneyle geçen yalnız çocukluğunu; genç yaşta fark edilen müzik yeteneklerini - "Ben bir dahiydi, bilmiyor musun? Erken gelişmiş değil, ama kesinlikle harika!" -ve sonra konser piyanisti ve besteci olarak kariyeri. Servetini dünya çapında piyano çalarak değil, 1990'larda bir avuç popüler televizyon dizisi için tema müzikleri besteleyerek kazandığını öğrendi.

Bir gün SoHo'da dolaşırken ona "Çok gülünç derecede iyi para kazanıyordum," dedi. "Özellikle de şovlar sendikalı olduğunda. Ve bana en çok ödeme yapılan program, gülünç derecede basit bir melodiydi. Sadece dört nota, zil sesi gibi, tanınabilir bir şey. O dört nota bana bestelediğim diğer tüm müziklerin toplamından daha fazla para kazandırdı ve bana o daireyi ve birçok kitabımı satın aldı."

Aylar yıllara dönüştü.

Yaz aylarında şehir zaman zaman dayanılmaz bir hal alıyordu; hava kirlilik ve çöp kokusundan geçilmiyordu. Metro bir fırın gibiydi, insanlar terli, kızarmış ve sinirliydi. Sonbaharda serin hava gelirdi ve insanlar kışın acı soğuşunu, şehrin kanyonları boyunca yarışan o soğuk rüzgarları bekleyerek atkılara ve paltolara sarınırdı.

beton. Ve sonra döngü yeniden başlar, sıcaklık şehrin sokaklarına sızar, çiçekler ve ağaçlar çiçek açar, kışın siyah ve beyaz baharın teknik rengine dönüşürdü. Ve bu değişen mevsimler ve Kapılar Kitabı'nı aramak için yaptığı tüm çalışmalar boyunca Cassie

Düşük seviyeli bir öfke ve sürekli bir sabırsızlık içindeydi. Önünde ne olduğunu biliyordu ve ona geri dönmek için çaresizdi. Okumayı bitiremediği bir kitap, yarısı yenmiş bir yemek gibiydi. Ancak ikinci yılın sonlarına doğru Cassie, rutininin rahatlığına ve memnuniyetine yenik düştükçe sabırsızlığının alevinin söndüğünü hissetti.

Bir akşam Bay Webber'e, "Burada rahat etmeye başlıyorum," diye itiraf etti. "Burayı sevmeye başlıyorum. Kendimden mi saklanıyorum bilmiyorum ama ya da sadece gelmelerini beklemek. Kapılar Kitabı'nı bulmayı gerçekten istiyorum ama bir yanımda istemiyor. Bir yanımda tüm o tehlikelere geri dönmek istemiyor."

Cassie hâlâ Kapılar Kitabı'nı arıyordu ama ilk birkaç aya kıyasla daha az kararlılıkla. Bu artık neredeyse bir hobiydi, canı istediğinde yaptığı bir şeydi, her şeyi tüketen bir takıntıdan ziyade ara sıra yaptığı bir etkinlikti.

"Neden ikisi birden olamıyor?" diye sordu Bay Webber. Mutfak masasında oturmuş dondurma yiyorlardı ve Bay Webber kaşığını yalayıp kasesine bıraktı. "Ya da neden ikisi de olamıyor? Neden herhangi bir şey olmak zorunda?"

Cassie omuz silkti, anlamamıştı.

"Bir şeyler düşünmeye çalışmayı bırakın," dedi Bay Webber. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Bu dünyada daha fazla insanın beynini daha sık kullanması gerektiği görüşündeyim, ama canım, bir şeyler hakkında daha az düşünmesi gereken biri varsa o da sensin. Tek yaptığın düşünmek ve endişelenmek. Beynin sürekli kullandığı enerjiyle daireyi ısıtabiliriz. Sadece yaşamalısın, anın içinde olmalısın. Kapılar Kitabı'nı ya bulacaksın ya da bulamayacaksın. Her iki durumda da geldiğiniz yere geri döneceksiniz. Şu an ile o an arasında hayatınızın her anını doldurmak zorunda değilsiniz. Sadece hayatınızın tadını çıkarabilirsiniz. Hayatınızın bu dönemini bir ıstırap olarak görüyorsunuz, ancak bunu bir hediye olarak görmeyi seçin."

Kasesinin dibinde biriken erimekte olan dondurmaya çizgiler çizerek onun sözlerini düşündü.

"Kitabı bulmalıyım," dedi kendi kendine. "Geri dönmek zorundayım. Dönmezsem ne yaparım bilmiyorum."

"Biliyorum canım," dedi Bay Webber. "Dayanabilirsin. Gençsin ve başına gelebilecek en kötü şey, geleceğe yolculuk yaparak onu yaşaman olur. Burada güvendesin, endişelenecek bir şeyin yok. En kötü ihtimalle, zaman sizi bıraktığınız yere geri getirdiğinde ne olacağını planlamak için birkaç yılınız olacak. Bu en kötü kader değil, değil mi?"

Cassie araştırmasına devam etti ama hayaletlerin ve anıların, efsanelerin ve yanlış anlaşılmanın peşindeydi. Ekmek kırıntıları, büyümlü kitaplara atıflar, açıklaması ya da tarifi olmayan isimler buldu - Aynalar Kitabı, Sonuçlar Kitabı, Cevaplar Kitabı - ve bunların gerçek kitaplar mı yoksa uydurma kitaplar mı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Araştırmaya çalıştı Özel kitaplardan oluşan koca bir dünya, ama hepsi çok gizli ve gizemli görünüyordu, hatta anlamsız, gelgit geldiğinde sahilde kumdan kaleler inşa etmeye çalışmak gibi.

Bir gece, hiçbir şey bulamadığı bir günün ardından küçük yatak odasında tek başına yatarken Cassie kendini odanın kenarındaki eski gardıroba, pencere kenarındaki küçük kitap yığınının bakarken buldu ve aniden Bay Webber'ın ölümünden bir gün sonra onun dairesine ilk kez geldiği anı hatırladı.

Şu anda bakmakta olduğu giysi dolabını, pencere kenarında duran ciltsiz kitapları hatırladı. Onların bir sevgiliye ya da bir akrabaya ait olabileceğini düşünmüştü. Ama onlar *onun* kitaplarıydı ve Giysileri *her* zaman öyleydi.

Bu anı, bu farkındalık onu öylesine sarsmıştı ki, ağzı bir karış açık, yatağında doğruldu.

Gardıropta çok sayıda giysi ve pencere kenarında şu anda orada toplanandan daha fazla kitap vardı.

Cassie başını iki yana salladı ve o anda Bay Cassie'yle birlikte olacağını anladı. Webber bir süre daha.

"Kapılar Kitabı'nı bulamayacağım," diye itiraf etti kendi kendine.

Bundan sonra aramayı bıraktı.

Günler, haftalar, aylar ve yıllar.

Zaman ilerledi ve Cassie yavaş yavaş eve dönmenin tek yolunun oraya dakika dakika, gün be gün gitmek olduğunu kabul etmeye başladı. Evine yerleşti

hayat ve rutin ve zamanın izin verdiğinden daha erken geri dönmeyeceğini bilerek günlerin geçip gitmesine izin verdi.

Diğer Cassie

"Bugün seni gördüm canım," dedi Bay Webber koltuğuna yayılırken. Cassie'ye sıkıntılı ya da belki de dalgın göründü. "Sen değil," diye açıkladı. "Farklı bir sen."

Cassie'nin Kellner Books'ta Bay Webber'la tanışmasından, gelecekte gelen bir kapıdan itilmesinden bu yana neredeyse dört yıl geçmişti. Dört kış, dört bahar ve şimdi de bir başka yaz. Bu yıllar boyunca Mr. Webber, Cassie'nin anlattıklarına hiçbir zaman tam olarak inanmamış gibi görünse de, Cassie'nin anlattıklarını hoşgörüyü karşılamıştı. Ayaklarını taburenin üzerine kaldırırken yüzünde beliren ifade bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu.

"Beni gördün mü?" Cassie sordu. Elinde bir bulaşık havlusuyla mutfakta duruyordu. Temizlik yapıyordu, kendini katkıda bulunuyormuş gibi hissetmek için yaptığı şeylerden biriydi bu. Bay Webber'in sırtından geçiniyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu ama gelecekte gelen bir mülteci olarak para kazanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Sen daha gençtin," dedi, gözleri yanındaki pencereye kayarak. Yaz sonuydu ve hava yoğun ve sıcaktı. Bay Webber'ın yüzü kızarmış ve yürüyüşünden dolayı terlemişti. Dairedeki yoğun havayı biraz olsun dağıtmak için pencere bir aralık açılmıştı ama bu da odayı sokak sesleriyle gürültülü bir hale getirmişti. "Şu anda genç olmadığından değil elbette. Ama daha da genç görünüyordun."

Cassie tezgâha yaslanmış, hayatını ve hareketlerini düşünüyordu. Son birkaç yıldır düzenli olarak Bay Webber'la, Kellner Books'ta onun genç haliyle ilk karşılaştığında doğruyu söylediğini anlayacağı konusunda şakalaşmıştı. İlk iş gününün tarihi

neredeyse totemik bir önem kazanmıştı. Ama Cassie işe başlamadan önce bir süredir şehirde olduğunu ve o günlerde sık sık Kellner Books'a gittiğini unutmuştu.

"Kitapçıda mı?" diye sordu.

Bay Webber başını salladı. Bay Webber sık sık yaptığı gibi öğleden sonra yürüyüşe çıkmış, birkaç şehir bloğunu dolaşarak kitapçının önünden geçmişti. Bir şeyler içmek -sıcak günlerde buzlu bir kahve- ve yanında taşıdığı kitaba göz atmak ya da okumak için dururdu. Cassie'nin de Kapılar Kitabı'nı aradığı günlerden kalma benzer bir rutini vardı ama o da sabahları sanki sırayla evden çıkıyorlarmış gibi yürürdü. Bay Webber'dan daha uzun mesafeler kat ederdi. Çoğu zaman metroya binerek adanın uzak bir köşesine ya da Brooklyn'e gider ve dönüş yolunu birkaç saat boyunca yürüyerek kat ederdi. Zihni aynı düşüncelerle, aynı fikirlerle dolu olurdu, Nadir mücevherler gibi incelenmiş ve parlatılmış. Eve nasıl geri dönebilirdi? Geçmişte bırakılacak kadar nasıl aptal olabilirdi? Eğer aramazlarsa Kapılar Kitabı Bay Webber'ın hayatına ne zaman girecekti? Izzy'ye ne oldu ve arkadaşını nasıl koruyabildi? Drummond ne yapıyordu ve onun için endişeleniyor muydu?

"Elbette," dedi, kendisinin daha genç halini hatırlayarak. "New York'a yaklaşık bu zamanlarda geldim. Bu yıl yaz başıydı." O Pencereye doğru yürüdü ve ona yaslandı, kalçasını pervaza dayadı ve gözlerini aşağıdaki sokağa dikti. "Hostellerde kalıyordum," dedi, Chelsea'deki hostelde altı yataklı yatakhane, ortak tesisleri ve diğer turistleri hatırlayarak. "Kendime ait bir yerim olmamasından nefret ediyordum."

Bay Webber'e baktı ve onun kendisini ilk kez görüyormuş gibi yakından incelediğini gördü.

"Neredeyse kalp krizi geçiriyordum," dedi hiç espri yapmadan. "O sendin, tam orada, kitapçıda. Sen arkana dönene ve saçının farklı olduğunu görene kadar neredeyse seninle konuşuyordum. Çok daha kısaydı."

Cassie acımasızca gülümsedi. "Seyahat ederken saçlarımı kısa tutuyordum. Bitlenme riski varken uzun saçtan daha kötü bir şey olamaz."

"Bugün yanımdan geçerken bana gülümsemiştin," dedi. "Hatırlıyor musun? Beni gördüğünü hatırlıyor musun?"

Cassie şehre ilk geldiği günlere ait anılarını araştırdı. Görüntüler, kokular ve sesler karmakarışıktı; heyecan, potansiyel ve fırsat iyimserliğiyle dolu günler.

"Bilmiyorum," dedi. "Uzun zaman önceydi..." "Bugündü."

"... böyle tesadüfî bir an için."

"Sana hiçbir zaman gerçekten inanmadım," dedi gözlerini hafifçe kısararak, bir eli kalbinin hâlâ atıp atmadığını kontrol edercesine göğsüne gitti. "I

Bu konuda konuştuğumuzu biliyorum ve bu konuşmalarda seninle eşit olarak karşılaştım. Ama her seferinde, kafamda, kendi kendime senin açıkça deli ya da kandırılmış olduğunu söylüyorum. Ve en can alıcı noktayı, ifşayı ya da gerçeği bekliyorum."

Hiçbir şey söylemeden onu izledi, tüm bunları bildiğini kabul etmedi.

"Ama bu doğru, hepsi doğru."

"Evet," dedi basitçe. "Her zaman öyleydi. Ben gelecekte geliyorum ama siz Kapılar Kitabı'nı alana kadar burada sıkışıp kaldım."

"Kapılar Kitabı," dedi, kelimeleri kendi kendine mırıldanarak, gözleri dışarıdaki dünyaya bakmak için yana kaydı.

"Çay içelim mi?" diye sordu, çünkü Bay Webber yürüyüşten döndüğünde hep çay içmeyi severdi.

"Evet," dedi gülümsemeye çalışarak. "Bu çok hoş olurdu."

Cassie mutfağa döndüğünde kendini biraz daha hafiflemiş, sanki Mr. Webber artık kibar bir ev sahibi olmaktan ziyade bir müttefik olabilirdi. Ama kendisinin genç halinin aynı şehirde olduğu düşüncesi de aklını kurcalıyordu. Çayı hazırlarken, karşılaşırlarsa ne olacağını merak etti. Kendisine nasıl görüneceğini merak etti. Genç halini bir yerlerde görüp göremeyeceğini, diğer insanların Cassie Andrews'a baktıklarında ne gördüklerini merak etti. Drummond Fox'un Bryant Park'ta kendisinin genç halini gördüğünü hatırladı ve nasıl etkilendiğini anlattı.

"Şimdi ne yapacaksın Cassie?" Bay Webber çayı ona doğru götürürken sordu.

"Peki, şimdi seninle çay içmeye gidiyorum," dedi ve tekrar pencere kenarına otururken gülümsedi.

"Yani genel olarak," dedi.

Omuz silkti. "Son dört yıldır yaptığım şeyi yapacağım. yıl," dedi. "Yaşayacağım ve bekleyeceğim. Bir süre daha burada olacağımı biliyorum. Ya Kapılar Kitabı ortaya çıkacak ya da ben bıraktığım geleceğe geri dönecek kadar uzun yaşayacağım."

"Artık aktif olarak kitabı aramıyorsunuz, değil mi?" Bay Webber sordu. Gözlerini kaçırdı, bu bir itiraftı.

"Neden?"

İkircikli davrandı. "Bir süre burada kalacağımı yeni fark ettim. Bazı şeyler anlam kazanmaya başladı."

Bay Webber anlamış gibi başını salladı, ama artık onu, kızın bir şeyler sakladığını gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Bulamazsanız ne olacağını hiç düşündünüz mü? Ortaya çıkmazsa?" Bay Webber sordu.

"Başka pek bir şey düşünmedim," diye mırıldandı Cassie. "Geceleri beni uyutmuyor."

Bay Webber iç çekti. "Burada olman çok hoşuma gitti Cassie," dedi fincanına bakarak. "Yalnız olmamak güzel. Bu eski dairede hayat olması güzel. O ilk birkaç günden sonra deli ya da hayalperest olman umurumda değildi."

"Çok nazıksınız," dedi gülümseyerek.

"Ama şimdi söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum." Başını iki yana salladı. "Öylece oturup senden bu şekilde faydalanamam."

"Benden faydalanmıyorsun." Cassie güldü. "Bay Webber, siz gelmemiş olsaydınız ne yapardım bilmiyorum. Ben evsiz ve beş parasız."

"Yine de," dedi. "Bundan bir şey elde ediyorum. Seni arkadaş olarak kullanıyorum."

Cassie, "Sanırım aradığınız kelime 'dostluk'," dedi.

Sanki onu gerçekten dinlemiyormuş gibi, "Bu yerde bu şekilde kapana kısılmış halde kalmana izin veremem," diye devam etti. "Kitabını bulmalıyız. Bu çılgın, harika kitabı. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Hiçbir masraftan kaçınmayacağım. Şimdi başlıyoruz. Bana ne yapmamız gerektiğini söyle, elimden gelirse yaparım."

Ona mutlulukla gülümsedi ve Cassie gelecekte hep bu anı hatırlayacaktı; elinde çay fincanıyla pencere kenarında oturmuş, şehrin sesleriyle çevrelenmiş ve Bay Webber'ı sandalyesinde, arkasındaki fonda kitaplardan oluşan duvarıyla görüyordu. O da böyle hatırlayacaktı. Her zaman onu düşünüyorum, yardım etmeye hevesli ve küçük bir çocuğun coşkusuyla ışıldıyor.

"Tamam," dedi. "Ama şu anda yardımcı olacak şeyin kitabı bulmaya çalışmak olduğunu sanmıyorum."

"Peki, sence ne yardımcı olur?"

İç çekti. Akli son zamanlarda farklı bir yöne gidiyordu. "Bıraktığım yere döndüğümde ne yapacağımı düşünmem gerekiyor. Kitabı bulsak da bulmasak da orada bulacaklarımla yüzleşmeye hazır olmalıyım. Arkadaşlarıma yardım etmek için."

Bay Webber ciddiyetle başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Peki neye ihtiyacınız var?"

Dr. Barbary'nin figürü anılarında iri, korkutucu ve ürkütücü bir şekilde beliriyordu. Böyle bir adama karşı ne yapabilirdi ki? Kitaplar ve güçler? Peki ya Drummond'un anılarındaki kadın, o korkunç, güzel figür ne olacaktı? Eğer geri dönerse, hazır olmak zorundaydı.

Peki ya Izzy? Izzy'ye nasıl yardım edebilirdi?

Ve Drummond... neden sürekli onu düşünüyordu?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Ama bunu düşüneceğim."

Cevap aklına geldiğinde -kesinlikten ziyade olası bir cevap- tamamen damdan düşer gibi gelmişti. Cassie her zamanki yürüyüşlerinden birine çıkmıştı. Bay Webber'la konuşmasından birkaç ay sonra bulutlu bir gündü ve Bryant Park'ta bir kahve içmek için durmuştu. Orada oturmuş içkisini yudumlarken, arkadaşlarının ölecekleri gün buluşmalarını izlerken Drummond'la yaptıkları konuşmayı hatırladı. Cassie kendini Drummond'la konuştuklarını düşünürken buldu, aradan birkaç yıl geçmişti ve unuttuğu bir ayrıntıyı hatırladı, adrenalinini yükselten ve dik oturup kahvesini dökmesine neden olan bir gerçeği.

Gerçeği ve ondan yavaş yavaş gelişen fikri inceledi, kusur ve zayıflık aradı. Hiçbirini görmedi. Sadece olasılık gördü.

Dr. Barbary ile daha eşit bir zeminde buluşmanın olası bir yolu.

Ama sonra bunun bir önemi kalmadı, çünkü Bay Webber ona Kapılar Kitabı'nı bulduğunu söyledi.

Kapılar Kitabı Keşfedildi

"Ne?" Cassie sordu.

Yürüyüşten yeni dönmüştü. Sonbahardı, neredeyse kıştı ve günler karanlık ve fırtınalıydı. Kapının hemen önünde durmuş, paltosunu çıkarıyordu ve Bay Webber onu karşılamak için acele etmişti, gözleri parlıyordu.

"Kapılar Kitabı'nı buldum," dedi. Heyecandan neredeyse hoplayacaktı, yerinde zor duruyordu.

"Ne?" Cassie tekrar sordu. Zihnindeki tüm düşünceler, duvara çarpan bir araba gibi durmuştu.

"Gel, otur," diye ısrar etti Bay Webber. Onu kanepeye çekti ve sonra açıkladı. "Diğer seni, daha genç olan seni gördüğümünden beri arıyordum. Gerçekten inanmaya başladığımdan beri."

"Hı-hı," dedi Cassie.

"Ben de tüm tanıdıklarına, tüm kitap arkadaşlarıma e-posta gönderdim." "Kitap arkadaşların var," dedi Cassie, bir soru değil, bir açıklama. "Nadir kitap koleksiyoncuları. Kitap müzayedelerine giden insanlar. İlk kitapları severim.

baskılar." Etraflarını saran rafları işaret etti.

"Hı-hı," dedi Cassie tekrar. Hiçbir şey hissetmemek için çok çaba sarf ediyordu. Şüpheli olmak için.

"Bu sabah bağlantım Morgenstern'den bir e-posta aldım. Kendisi Toronto'da bir koleksiyoncu."

"Onlara ne söyledin? E-postanı gönderdiğinde?" Cassie'nin aklı konuşmaya takılmıştı ve bir sürü insana sihirli kitaplardan bahseden bir e-posta gönderme düşüncesi alarm zillerini çaldırıyordu.

"Açıklayıcı bir şey yok," dedi Bay Webber. "Ben sadece kitabı bana tarif ettiğiniz gibi tarif ettim. Bazen Kapılar Kitabı olarak adlandırıldığını söyledim. İçinde anlaşılmaz karalamalar ve eskizler olduğunu söyledim."

"Doğru," dedi Cassie. Dizlerinin gergin bir şekilde zıpladığının farkındaydı. "Yani Toronto'daki Morgenstern ... ?"

"Evet!" Bay Webber söyledi. "Bulduğunu söyledi. Ya da bulduğunu sanıyor. Doğu Avrupa'da tatildeymiş ve tabii ki kitap insanları ne yapar? Her kitapçıya gideriz, her köy panayırını inceleriz. Her zaman kitap ararız."

"Bulmuş mu?" Cassie inanamayarak sordu.

"Bak!" dedi. Sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına uzandı ve Cassie'nin ekranı görebileceği şekilde çevirdi. Bir e-posta ekini açıp bir resim gösterdi ve Cassie'nin kalbi tekledi. "Bu o mu?" Bay Webber sordu.

Cassie resme doğru eğildi. Bir adamın elindeki kitabı gösteriyordu. Kitabın sadece ön yüzünü ve sırtını görebiliyordu.

"Ve bu," dedi Bay Webber, ikinci bir fotoğrafa tıklayarak. Bu, kitabın içeri, siyah mürekkeple karalanmış sayfaları gösteriyordu. Görüntü metni yeterince detaylı gösterecek çözünürlüğe sahip değildi ama Cassie kalbinin yerinden fırladığını ve göğsünde bir zafer turu attığını hissetti.

"Olabilir," dedi kendini sakın olmaya zorlayarak.

"Bu o olabilir!" Bay Webber haykırdı. "Bu, Kapılar Kitabı'nı aldığım zaman olabilir. Eve dönebileceğin zaman bu olabilir!"

Bay Webber arkadaşının o akşam Manhattan'a gelmesini ayarlamıştı. "Kısa bir uçuş," dedi. "Parasını ben ödeyeceğim, onu güzel bir otele yerleştireceğim. O da bunun için geldi. Hayattaki güzel şeyleri seviyor."

Cassie dinlemiyordu bile. Odada volta atıyor, yerinde duramıyordu. Zamanda mahsur kalalı dört yıldan fazla olmuştu ve şimdi hazırlanmak için hiç zamanı yokmuş gibi hissediyordu.

"Izzy'yi bulmam gerek," dedi kendi kendine başını sallayarak. "Önemli olan tek şey bu. Eğer kitabı alırsam ve daha erken dönersem, belki Hugo Barbary gelmeden onu daireden alabilirim."

Kendi kendine saçmaladığının farkındaydı. Bir an sonra durdu ve Bay Webber'in mutfak tezgâhına yaslanıp onu izlediğini gördü. Yüzü ciddiye.

"Ne?" diye sordu.

Gülümsedi ama bu hüzünlü bir ifadeydi. "Sizin adınıza gerçekten çok sevindim," dedi. "Umarım bu Kapılar Kitabı'dır ve evine dönebilirsin."

"Ama?"

İç çekti. Söylemek üzere olduğu şeyi itiraf etmenin onun için zor olduğunu gördü.

"Seni özleyeceğim, canım. Eğer eve gidersen, buradan da ayrılırsın."

Cassie buna ne diyeceğini bilemedi. Birkaç dakika boyunca onun bakışlarını tuttu.

"Oh, Bay Webber," diye mırıldandı.

Mutfağa doğru yürüdü ve ona arkadan sarıldı. "Ben de seni özleyeceğim. Tekrar görüşene kadar."

Ellerini göğsüne koydu ve başını salladığını hissetti.

"Sanırım biz gidene kadar biraz kestireceğim. Beni uyandırır mısın?"

Adam geri çekilip yatak odasına yöneldi ve Cassie onun ne kadar üzgün olduğunu göstermekten utanmış olabileceğini düşündü.

"Ah, Bay Webber," dedi yine sessizce.

Morgenstern'le Plaza Otel'deki Şampanya Bar'da tanıştılar. İri yarı bir adamdı, uzun dalgalı saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Pahalı bir takım elbise giymişti ve boynunda kravatı vardı.

"Morgy!" Bay Webber adamın elini tutup sallayarak haykırdı o.

"Webber!" Morgenstern cevap verdi ve sonra Cassie'ye yavaşça yukarı baktı ve aşağı.

"Ah, bu benim araştırma asistanım Bayan Andrews," dedi Bay Webber.

Morgenstern başını salladı ve Cassie'ye hızlı bir gülümseme verdi ama elini uzatmadı. Yanındaki koltukları işaret etti ve hepsi oturdu. Şampanya barı sohbet mırıltıları ve hafif piyano müziği tıngırtılarıyla doluydu.

Morgenstern Bay Webber'e, "Plaza Otel'de bir gece geçirebilmek ne büyük bir zevk," dedi. "Beni buraya yerleştirdiğiniz için çok naziksiniz."

"Şey," dedi Bay Webber. "En azından bunu yapabilirdim."

Cassie'nin gözleri masanın üzerindeki pakete takılmıştı. Kahverengi kâğıda sarılmış bir kitaba benziyordu. Kapılar Kitabı büyüklüğünde bir kitap.

"Mmm," dedi Morgenstern. "Bu kitabın neden bu kadar önemli olduğunu merak ediyorum. Kısa sürede beni buraya uçurdun. Beni bu odaya yerleştirin."

güzel, çok güzel bir yer." Etraflarındaki odayı işaret etti, tam o sırada omzunda bir garson belirdi. "Arkadaşlarım için şampanya," dedi Morgenstern ve garson tekrar koşarak uzaklaştı.

"Şey," dedi Bay Webber. "Bu kitapla ilgili özel bir şey olup olmadığını bilmiyoruz, değil mi? İşte bu yüzden buradasınız, aradığım şeyin bu olup olmadığını anlayabilelim diye."

"Peki neymiş o?" Morgenstern sordu.

"Bu kadar mı?" Cassie akışı keserek masanın üzerindeki paketi işaret etti.

Morgenstern sıkıntıyla iç çekti. Cassie'nin gözleri Bay Webber'a kaydı ve ona sitem dolu bir bakış attı: *Bırak ben yapayım.*

"Kim bu kız?" Morgenstern sordu.

"Şimdi, Morgenstern," dedi Bay Webber, koltuğunda hafifçe doğrulurken. "Buraya masrafları bana ait olmak üzere, misafirim olarak geldiniz. Meslektaşına kaba davranmayalım. Bize kitabı gösterin ki aradığım şey olup olmadığını anlayabilelim. Eğer öyleyse, sizi temin ederim ki çok zengin bir şekilde ödüllendirileceksiniz."

Morgenstern şampanyasını yudumlarırken hafifçe dudak büktü ve garson masaya iki bardak daha koyup hem Cassie hem de Bay Webber için içki doldururken bekledi.

Cassie çılgılık atmak istedi. Masanın üzerindeki her şeyi alıp yere saçmak istedi. Kitabı kapmak ve içindeki kâğıtları yırtmak istedi. Kapılar Kitabı'nı istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Morgenstern asık suratla. Kitabı Bay Morgenstern'e doğru itti. Webber tek bir hassas parmağıyla.

"Nerede bulduğunuzu söylemiştiniz?" Bay Webber, Cassie'ye vermek üzere kitabı eline alırken sordu.

"Romanya," dedi Morgenstern, kitabın el değiştirmesini izlerken. Şampanyasını yudumlarırken Cassie kitabın kâğıdını hızla yırttı ve etraflarında oturan bazı insanların bakışlarını üzerine çekti.

Kâğıdın altındaki kitabın deri kapağını görünce kalbi çarptı ve elleri titredi. Kapılar Kitabı'na benziyordu ve etrafındaki her şey arka planda kayboldu: gürültü, insanlar, Morgenstern'in konuşmaları ve Bay Webber'ın onun ne yaptığını izlerken kibarca başını sallaması.

Kâğıdı biraz daha yırtarak sırt kısmını ortaya çıkardı ve hâlâ Kapılar Kitabı'na benziyordu.

"Bu mı? ?" diye mırıldandı kendi kendine.

Daha fazla kağıt yırtıldı ve sonra ambalaj sonbahar yaprakları gibi bacaklarının arasından yere düştü ve Cassie bir kitap tutuyordu ... kitap ...

Kenarlarını titreyen elleriyle kavradı ve aceleyle açtı, o çizimleri, karalanmış kelimeleri görmek için yanıp tutuşuyordu.

Siyah mürekkeple karmakarışık bir metin gördü.

Morgenstern'in ses tonunu küçümseyerek, "Tamamen saçmalıklarla dolu," dediğini duydu ve daha önce hiç kimseyi bu kadar tokatlamak istememişti.

Sonra gözleri metne yerleşti ve onu anlamlandırdı, nefesi göğsünde durdu ve tüm dünya donmuş gibiydi.

Anlamadığı bir metin gördü ama harfleri tanıdı. Bir insan eli tarafından yazıldığı belli olan cümleler gördü, belki Romence ya da başka bir Avrupa dilinde.

"Belki ..." diye mırıldandı, umutsuz bir yalvarış.

Kapılar Kitabı'nın içinde olduğunu bildiği resimleri, çizimleri aramak için daha fazla sayfaya göz attı.

Sonra hayal kırıklığı önünde uçsuz bucaksız bir uçurum açarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Uyuşmuş bir şekilde, Kitap olmayan kitaba baktı. Kapılar ve dünyadaki her şeyden ve herkesten nefret ediyordu.

"Cassie?" Bay Webber sordu, sesi bir balona iğne batırır gibi düşüncelerini delip geçti.

Ona bakıp başını salladığında gözlerinde yaşlar vardı.

Cassie'nin hayal kırıklığını atlatması günler sürdü. Bay Webber birkaç kez özür diledi ama Cassie her seferinde elinin tersiyle itti çünkü özür dileyecek bir şeyi yoktu.

"Umuttu," dedi. "Bana birkaç saatliğine umut verdiniz ve bu çok güzeldi."

Yine de Bay Webber onun moralinin bozuk olmasından dolayı üzülmüş görünüyordu. Birkaç gün sonra apartmanda akşam yemeği yerken bu konuyu konuştuklarında, ona neden kendini kötü hissetmemesi gerektiğini anlattı.

"Yıkıcıydı," dedi. "O anda. Ama eve dönmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemi sağladı. Bir an önce başlamam gerektiğini fark etmemi sağladı."

Bunu düşünüyordum. Birkaç hafta önce Drummond Fox'un bana söylediği bir şey aklıma geldi. Bunun üzerinde çalışmak istiyorum."

"Kapılar Kitabı'nı bulmanın bir yolu mu?" Bay Webber sordu.

Başını iki yana salladı. "Şimdiki zamanıma yetiştiğimizde hazır olabilmem için yapabileceğim bir şey hakkında bir fikir. Böylece, şu anki

durumla başa çıkmaya

tehlikeler beni bekliyor."

Bay Webber yavaşça başını salladı. "Tamam," dedi.

Sonraki aylarda fikrini araştırmak için yavaş bir süreç başlattı, bir kitap aramak yerine bir insan arıyordu. İhtiyaç duyduğu teması kurması neredeyse altı ayını aldı ve ardından birkaç ay daha tartışma, iki insanın birbirini ihtiyatlı bir şekilde anlaması sürdü. Bay Webber ile sık sık tartışıyor, düşüncelerini ve fikirlerini onunla test ediyordu.

Bryant Park'taki aydınlanmasından neredeyse bir yıl sonra, geçmişe ilk gelişinden yaklaşık beş yıl sonra Cassie tek başına uzun bir yolculuğa çıktı. Bir toplantı ve tartışma yaptı ve bir anlaşma yaptı. Ve sonra New York'a ve evi haline gelen dairesine geri döndü.

"Eee?" Kadın geldiğinde Bay Webber sordu.

Başını salladı. "Tamamdır. Şimdi sadece beklememiz gerekiyor."

Bay Webber'e Son Veda

Bay Webber'la hayatının dokuzuncu yılında, Cassie'nin aklı şimdi ona doğru hızla ilerleyen kaçınılmaz geleceğe yönelmişti. Uzun zamandır çok uzak ve beklemek için çok uzun görünüyordu ama şimdi hazırlanmak için yeterli zamanı yokmuş gibi görünüyordu. İleriye bakınca sonsuzluk gibi gelen şey, geriye bakınca bir an gibi geliyordu.

Bay Webber yıllar geçtikçe zayıflamış ve kırılganlaşmıştı, bu o kadar yavaş ve sinsi bir süreçti ki Cassie bir gün sandalyesinden kalkmaya çabalayıp çelimsiz dizlerine utançla gülümseyene kadar fark etmemişti bile. Cassie ona bakmış, şimdi ne kadar zayıf olduğunu, boynundaki derinin ne kadar gevşediğini görmüştü. Yüzü hâlâ pürüzsüz ve gençti, saçları dolgun ve beyazdı ama elleri giderek zayıflıyor, uykuları uzuyordu ve Cassie zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Bu bilgi Hayatının son günleri, son Şükran Günü, Noel ve Yeni Yıl, son baharı onu çok üzüyordu. Onun yanında duygularını gizlemek zorunda kalıyor, bilmemesi gereken bir şeyi açığa vurmaktan korkuyordu.

Kendini yine büyükbabasını ve Matt'in evindeki o konuşmayı düşünürken buldu. Ona sağlığından bahsetmeye çalışmış ama o dinlemeyi reddetmişti. Bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyordu ama Bay Webber'a bakınca, bir şekilde, ona olabilecekleri değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. O, hayatını doğal sonucuna kadar yaşamış bir adamdı.

"Benim için ışık azalıyor Cassie," dedi bir akşam ona, gerçek bir üzüntü duymadan. "Ama sorun değil. Bu hepimizin başına gelir ve ben de her şeyi hesaba katarsak, büyümlü bir hayat yaşadım."

"Lütfen böyle konuşmayı kes," diye azarladı onu. "Sen iyisin. Hâlâ aklın yerinde, hâlâ dışarı çıkıp dolaşabiliyorsun ve kitapçılara gidebiliyorsun. Hâlâ kitap okuyorsun, değil mi?"

"Şikayet etmiyorum Cassie, sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

Cassie konuyla ilgilenmek yerine mutfakta yapılması gerekmeyen işlerle meşgul oldu.

Bay Webber onun arkadaşı olmuştu, belki de şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaş. Ona istikrar ve güvenlik sağlamış, en çok ihtiyaç duyduğu anda şefkat ve merhamet kaynağı olmuştu. Artık hayatında olmayacak olması onun için dayanılmaz bir şeydi. Sıradan bir tanıdık olarak onun için zaten bir kez yas tutmuştu; sevgili bir arkadaş olarak onun için tekrar yas tutmak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Bay Webber'in öldüğü yılın yazında, diğer Cassie'nin Kapılar Kitabı'nı alacağı yıl, Cassie Bay Webber'den ayrılmak zorunda olduğunu fark etti. Kendine bunun gelecek olana hazırlanmak zorunda olduğu için olduğunu söyledi, ama bunun onunla birlikte olmaya dayanamadığı için olduğunu biliyordu.

Bir akşam, şehir sessizleşip karanlığa büründüğünde, oturma odasında birlikte otururlarken, mutfakta açık olan radyo arka planda Barok müzik çalarken ona anlattı.

"Gitmem gerek," dedi.

"Biliyorum," dedi basitçe. "Geçmişin neredeyse yeniden şimdiki zamanın oldu." Gülümsedi, kelime oyununun tadını çıkarıyordu.

Başını salladı.

"Kapılar Kitabı'nı hiç alamadım, değil mi?" dedi. "Artık almamın bir önemi olduğunu sanmıyorum. Birkaç ay ileri gidebilmenin pek bir değeri yok."

"Hayır," diye onayladı Cassie.

Kapılar Kitabı meselesi bir bilmece olarak kaldı. Nasıl olmuştu da Bay Webber ilk etapta bunu ona vermek için mi aldı?

İç çekti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Çok hızlı geçti. On yıl. Hiç zaman yokmuş gibi geldi. Ama buraya geldiğim ilk geceyi hatırlıyorum, çok uzun olduğunu, sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm."

"Genel olarak hayat için de aynı şeyi söyleyebilirim." Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Benden küçük bir tavsiye al. Hayatınızı kendi zihninizde saklanarak boşa harcamayın.

Sahip olduğunuz zamanı en iyi şekilde değerlendirin, aksi takdirde farkına bile varmadan hiç zamanınız kalmayacak."

"Biliyorum," dedi.

"Hazır bu kadar duygusallaşmışken bir şey daha söylemek istiyorum. Son on yıldır benimle birlikte olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum." Ona doğru uzandı ve o da elini tuttu. "Gerçekten de hayatımın en güzel on yılıydı.

hayat." Gülümsüyordu ama gözlerinde yaşlar biriktiğini gördü.

"Arkadaşım olabildiğin için çok mutluyum, bunun anlamı çok büyük."

"Ben de," dedi, kendi gözlerinde yaşlarla.

"Ama merak etme," diyerek onu serbest bıraktı ve dik oturdu. "Kellner Books'ta seni gözetlemeye devam edeceğim. Hâlâ arkadaş olabiliriz, sadece bu arkadaşlığın ne kadar derin olduğunu bilemeyeceksin, henüz değil."

Cassie gülümsedi ve başını salladı, onun çok uzun süre kendisini izlemeyeceğini biliyordu.

"Roma'daki ilk günün ve sen çıplakken odana gelen kadınla ilgili hikayeyi biliyor musun?"

"Mmm."

"Yıllar boyunca seni kitapçada gördüğümde bunu bana birkaç kez söylemiştin," dedi. "Hep unutkan olduğunu düşünmüştüm ama hiç de öyle değilmişsin. Bu hikâyeyi bana birkaç kez anlatmanın nedeni hatırlamamı istemen miydi? Burada sıkışıp kaldığım ilk gün sana anlattığımda bana inanmanı sağlayan şey bu olduğu için mi?"

Gülümsedi. "Beni bütün halimle gördü, biliyorsun!"

Bay Webber'in dairesinden son kez kış başında ayrılmıştı. Yanında Bay Webber'in verdiği bir miktar paranın bulunduğu bir banka hesabı, bir çanta içinde yıllar boyunca biriktirdiği bazı giysiler ve geçmişte yanında getirdiği, doğru tip piyasaya çıkar çıkmaz satın aldığı şarj aletiyle yeni şarj edilmiş bir telefon vardı. Telefonu henüz açmamıştı, bunun telefonun diğer versiyonuyla etkileşime girip girmeyeceğini bilmiyordu.

Cassie'nin taşıdığı diğer telefon. Hiçbir şeyin onu bulunduğu yere getiren olayları değiştirmesini istemiyordu.

"Ben hazırım," dedi, Bay Webber mutfakta bekliyordu. İkisi de başını salladı, aniden garipleştiler. Sonra kadın yaklaştı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Hayır," dedi. "Teşekkür ederim."

Bir süre sonra birbirlerini serbest bıraktılar.

"Merak etme," dedi. "Bugün daha sonra yürüyüşe çıkacağım. Kellner Books'a uğrayacağım ve oradaki diğer sizleri göreceğim. Ve birkaç ay içinde, bu

belki beni tekrar görmeye gelirsin? Arkadaşlığımızın bitmesi için bir neden yok, değil mi? O zaman senin şimdiki zamanını yaşıyor olacağız."

"Hayır," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Tüm maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Büyülü kitaplarınız hakkında her şeyi. Bu arada ben de kendimi meşgul tutacağım. Okuyacak bir sürü kitap var."

"Her zaman okunacak kitaplar vardır," diye kabul etti koridora çıkarken.

"Eski bir favorime geri dönmeyi düşünüyorum," dedi ona. "*Monte Kristo Kontu'nu* bir kez daha okuyabilirim."

Cassie kalbi biraz kırılırken ona gülümsedi. "Ne harika bir kitap," dedi.

"Evet," dedi. "Evet, öyle."

Ona tekrar sarıldı, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen ama yeterince uzun olmayan bir sarılma.

"Şimdi git," dedi. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Yakında görüşeceğiz."

Onu yanağından öptü ve arkasına bakmadan uzaklaştı, Bay Webber'e son kez veda etti.

Evden çıkıp şehir içinden Penn İstasyonu'na yürüdü. Güneye tren yolculuğu için bir bileti ve birkaç gün içinde de bir toplantısı vardı. Kısa bir toplantı olacağını biliyordu ve sonra doğruca kuzeye, New York'a dönecekti.

The Bookseller (2)

Cassie hayatında ikinci kez New Orleans'ta Kitapçı Lottie Moore'la tanıştı. Birkaç yıl önce kararlaştırıldığı gibi, Jackson Meydanı'ndaki Café Du Monde'da gece saat onda buluştular. Cassie geldiğinde Lottie dışarıdaki masalardan birinde, yeşil-beyaz tentenin altında oturuyordu, önündeki masada kahve ve beignet vardı. Gece havası zengin bir güveç gibi yoğun ve sıcaktı ve Cassie terliyordu.

Cassie yanına otururken Kitapçı, "Gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi. "Bütün bunları hayal edip etmediğimi merak etmeye başlamıştım."

"Ben de senin burada olacağından emin değildim," dedi Cassie. Saatin geç olmasına rağmen masaların etrafında oturan başka insanlar da vardı: genç

İçkilerine ve partilerine ara veren insanlar, geceyi kahve ve beignet ile bitiren birkaç turist. Decatur Caddesi'nde yaşlı bir Siyah adam bir tabureye oturmuş hırpalanmış bir tuba çalıyordu, tiz notalar gecenin yoğun havasında delikler açıyordu. Arada bir tuba duruyor ve adam genizden gelen cızırtılı bir sesle, arka plandaki gürültüyü bıçak gibi keserek birkaç satır şarkı söylüyordu.

Cassie etrafına bakınırken Lottie, "Gecenin bu saatinde çok daha iyi," diye açıkladı. "Gün boyunca turistlerle dolu oluyor. Çok kalabalık olmadığı, oturabildiğim ve kimsenin kahvemi aceleye getirmeye çalışmadığı zamanları tercih ediyorum. Burası olmadan yaşayamam. Bu kahve, bu hamur işleri. Hayat bu."

Orta yaşlı Çinli bir kadın ayaklarını sürüyerek masaya geldi ve Cassie'ye kaşlarını çatarak bir soru yöneltti. Cassie bir café au lait istedi.

"Yani bana inanıyorsun, öyle mi?" Cassie, garson masayı terk ettikten sonra sordu.

Kitapçı başını salladı. "Olacağını söylediğin her şey oldu. Yani ya gelecekten geliyordun ya da medyumsun. Ya da çok iyi bir tahmincisin. Her iki durumda da başka bir konuşmaya değerdı. Beş yıl önce ilk tanıştığımızda senden hoşlanmıştım. Hoşuma giden bir enerjin var."

"Daha önce hiç enerji sahibi olmakla suçlanmamıştım, ama bunu kabul ediyorum." Servis görevlisi masaya döndü ve Cassie'nin önüne bir kahve koydu.

Kitapçı beignet'ten bir ısıruk aldı ve üzerine pudra şekeri döktü. Üstünü fırçaladı. "Bir tane yemelisin," diye talimat verdi. "Çok zayıfsın."

"Ben de hiç böyle bir şeyle suçlanmadım," dedi Cassie ama bir beignet aldı ve birkaç ısırukta yedi. Çok lezzetliydi. Ona Drummond'u ve Lyon'da yedikleri kruvasanları düşündürdü. Onu yakında tekrar göreceğini biliyordu ve bu midesinde tam olarak anlayamadığı bir heyecan yarattı.

Çiğnerken, sokak boyunca sallana sallana yürüyen, zar zor giyinmiş bir grup genç kadının çalgıcıya doğru ilerleyişini izledi. Ona yaklaştıklarında tuba sesi eşliğinde sokakta dans etmeye başladılar, kahkahalar attılar ve geçmeye çalışan bir arabanın korna sesini duydular.

Cassie parmaklarındaki şekeri yalayarak Kitapçıya, "Bana yardım edeceğini söylemiştin," dedi.

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Kitapçı.

"Hatırlıyorum. Arkadaşımı koruması için birini göndereceksin."

"Izzy," dedi Kitapçı ve Cassie kadının bir notu kontrol etmesine ya da adını hatırlaması için uyarılmasına gerek kalmamasından etkilendi.

"Hatırlıyorum."

"O benim için önemli," dedi Cassie. "Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum." "Anlıyorum. Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

Cassie kahvesinden bir yudum aldı ve sonra kucağındaki şekeri sildi. "Zaman yaklaştıkça sana detayları içeren bir e-posta göndereceğim. Bana bir e-posta adresi ver."

Kitapçı başını salladı.

Cassie gözlerini tekrar sokağa çevirerek, "Onu yatağında uyurken bıraktım," diye açıkladı. "Birinin onu izlemesi ve iyi olduğundan emin olması gerekiyor. Ve sonra da

Sabah uyandığında, onu güvende tutacak bir yere götür."

"Anlaşıldı."

"Ve Dr. Barbary konusunda bana yardımcı olacak ne kadar kitabınız varsa ödünç almak istiyorum."

Kitapçı bir süre hiçbir şey söylemedi, kahve fincanına baktı, fincanı tabağının üzerinde döndürdü. Cassie tuba sesini, yakındaki masalarda oturan turistlerin Garden District ve mezarlıklar hakkında konuşmalarını ve bamyanın ne kadar kötü olduğunu dinledi.

Lottie, Cassie'nin dikkatini tekrar kendisine çekerek, "Sorduğun şey," dedi. "Bu küçük bir şey değil. Anlıyor musun?"

Cassie omuz silkti. "Verdiğim şey de küçük bir şey değil."

"Eğer gerçekten varsa," dedi Kitapçı.

"Öyle olduğunu biliyorsun, yoksa burada olmazdın. Bunu çoktan aştık ve benim New York'a dönmem gerekiyor."

Kitapçı gülümsedi. "Tavrını beğendim kızım," dedi. "Kendine çok güveniyorsun."

Cassie, "Bu da benim hiç suçlanmadığım bir şey," diye mırıldandı. Tuba sesinin ve kafedeki sohbetin ötesinde, Cassie arkasında bir yerde bir çan sesi duydu, belki de geniş Mississippi'deki bir tekneden geliyordu. Teknelerin gece bu kadar geç saatlerde dolaşp dolaşmadığını bilmiyordu. Dışarıda, karanlıkta yalnız olacağını hayal etti.

"O zaman bana şunu söyle," dedi Kitapçı. "Eğer kitabını Hugo Barbary'den kurtarmayı başarırsan, neden zamanda geriye gidip onun seni geçmişe atmasını engellemiyorsun? Neden tüm bunların yaşanmamış olmasını sağlamıyorsun?"

Cassie gülümsedi. O ve Bay Webber birçok geceyi tartışarak geçirmişlerdi. zaman yolculuğu. "Zaman yolculuğunun bu şekilde işlediğini sanmıyorum," dedi. "Birisi bana bir keresinde geçmişe değiştiremeyeceğini, sadece içinde yaşadığın bugünü yaratabileceğini söylemişti."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Biraz zaman yolculuğu yaptıktan sonra görmeye başlıyorsunuz," dedi Cassie. "Olaylar her zaman olduğu gibi ortaya çıkıyor. Durdurabileceğimi sanmıyorum

bunun bana olmasını istemezdim. Daha da önemlisi, bunu şimdi isteyip istemeyeceğimi de bilmiyorum."

"Oh?" diye sordu Kitapçı.

Cassie omuz silkti. Geçmişte sıkışp kaldığı ilk birkaç ay onun için zor olmuştu. Daha önce hiç böyle bir umutsuzluk yaşamamıştı. Ama ondan sonra, takip eden yıllarda, Bay Webber'le geçirdiği onca zaman boyunca mutlu olmuştu. Bay Webber ile bir dostluk kurmuştu ve bu çok özel bir dostluktu.

hayatındaki zaman. Şimdi bunu değiştiremezdi, o anıları feda edemezdi. "Bunun bir önemi yok," dedi. "Ben bunun için burada değilim."

Kitapçı elini kaldırdı ve kafenin karşısında oturan bir adamı işaret etti. Uzun boylu, soluk tenli beyaz bir adamdı. Yanlarına geldi ve Lottie'ye bir evrak çantası uzattı.

"Bu Elias," diye açıkladı. "O benim muhasebecim. Muhasebeci değil, defterleri saklayan adam anlamında."

Elias yüzünde hiçbir ifade olmadan Cassie'ye baktı. Adamın bakışlarında yoğun bir şey vardı ve başka bir ışıktaki ve tanıştırma olmadan ürkütücü olabilirdi.

Lottie çantayı masanın üzerine koydu, fincanları ve tabakları bir kenara itti ve boynundaki zincirde asılı anahtarı kullanarak çantanın kilidini açtı.

"Asla satmayacağım bir kitabım var" dedi. "Bu kitap üç kuşaktır ailemde. Yaşadığım hayatı yaşamamı sağlayan kitap o. Yıllar boyunca beni kitap avcılarından ve diğer insanlardan korudu. Bu kitap olmadan açığa çıkarım. Bu hafife aldığım bir risk değil."

Cassie, "Kapılar Kitabı'nı alır almaz onu sana geri vereceğim," dedi. "İki kitabı da bana vereceksin," dedi Lottie.

Cassie isteksizce başını salladı. "Anlaşma bu."

"Eğer yapmazsan," dedi Kitapçı, "bu dünyada seni bulup öldürmemi engelleyecek hiçbir şey yok. Anladın mı?"

"İstiyorum," dedi Cassie.

"Uh-uh." Kitapçı parmağını Cassie'ye doğru salladı, sanki onu azarlar gibiydi. "Bunu düşünmeden söyleme. Ben Hugo Barbary değilim. Egosu olan aptal bir adam değilim. Ben bir profesyonelim ve insanlar benimle sadece bir kez karşılaşır."

"Anlıyorum," dedi Cassie.

Kitapçı bir an için bakışlarını onun üzerinde tutarak mesajı yineledi. Sonra çantayı masanın üzerinde çevirdi.

Cassie, çantanın içindeki kitabın Kapılar Kitabı'yla aynı boyutta olduğunu düşündü -tüm özel kitaplar gibi- ama bu kitap bembeyaz bir kapağa sahipti, ince porselen ya da gevrek pamuk gibi.

Cassie, kendisine getirdikleri tüm mutsuzluklara rağmen bu özel kitapların ne kadar harika olduğunu hatırlayarak, "Çok güzel," dedi. "Ne ne işe yarar?"

Kitapçı, "Al bunu," dedi.

Cassie kitabı kutusundan çıkardı ve ellerinin arasında tuttu. Çok hafifti, sanki bir bulutu tutuyormuş gibiydi. Yüzeyi çok hafif dokuluydu, Bir bandajın pürüzlü yumuşaklığı gibi.

"Bu Güvenlik Kitabı," dedi Kitapçı, gözleri Cassie'nin parmakları arasındaki cilde takılmıştı. "Eğer onu yanında taşırsan, sana hiçbir zarar gelmez. Kimse sana zarar veremez. Yaralanamazsın." Kitapçı omuz silkti. "Bu seni güvende tutacaktır."

Cassie bir nefes aldı ve sonra kitabı açtı, keşfetmenin heyecanını, kitap formundaki büyüünün heyecanını hatırladı.

Gözleri Güvenlik Kitabı'ndaki metnin üzerinde gezinirken gülümsedi, çünkü Hugo Barbary'nin sorun olmayacağını biliyordu.

Sokaktaki çalgıcı tuba çalmayı bıraktı ve karanlık gecenin içinde sözlerini söyledi.

Bay Webber'in Sessiz Ölümü (2)

Cassie New York'a döndü, Güvenlik Kitabı paltosunun cebinde saklıydı. Birkaç gün boyunca otellerde kaldı, gözlerden uzak durdu, içine kapandı.

Üçüncü gün hava karardıktan sonra Cassie kaldığı otelden çıktı ve Kellner Books'a varana kadar şehirde yürüdü. Kar geliyordu, bunu havada hissedebiliyordu ve ceketinin yakasını boynuna doğru çekti. Sokağın karşısında, suşi restoranının yan tarafındaki bir kapı aralığında durdu ve Kellner Books'un penceresinden genç halini izledi. Hayatının değiştiği o günkü genç Cassie'yi izledi.

Sokaktan kahve barındaki masaları göremiyordu ama Cassie Bay Webber'ın çoktan içeride kahve içip *Monte Kristo Kontu'nu* okuduğunu biliyordu.

Sonra diğer Cassie'nin kolunun altında bir yığın kitapla dükkânın ön tarafındaki tezgâhtan ayrıldığını gördü. Kar yağmaya başlamıştı ve bir yerlerde

Dükkânda Bay Webber ile Dumas ve Roma hakkında konuşuyordu. Cassie yanağında bir şey hissetti ve bunun bir kar tanesi olduğunu düşündü, Ama parmağını uzattığında gözyaşlarını hissetti.

Diğer Cassie dükkânın penceresinde yeniden belirdi, kar yağmaya başlarken şaşkınlıkla geceyi seyrediyordu. Arkasında bir yerlerde Bay Webber sessizce ölüyordu.

İkinci kez Bay Webber'in yanındaydı -ya da en azından yakınındaydı- hayatının sonunda. Onunla birlikte olabilmeyi, elini tutabilmeyi, son anlarında ona eşlik edebilmeyi diledi. O da aynı şeyi istemişti.

Ama büyükbabasıyla günlerce ilgilenmekten yorgun düşmüş ve uyuyakalmıştı. O anı kaçırmış olduğu gerçeği hâlâ içini yakıyordu.

Kellner Books'un penceresinde, genç Cassie ayağa kalktı ve aceleyle gözden kayboldu.

Cassie kapı aralığından çıktı ve sokağa doğru yürüdü. Sığınacak başka bir kapı aralığı buldu ve önce sağlık görevlilerinin, ardından polislerin gelişini ve dakikalar sonra gidişlerini izledi. Çok geçmeden genç Cassie dükkândan çıktı ve paltosuna sarınmış, bordo atkısı ve sallantılı şapkasıyla dükkânı kilitledi. Sokak boyunca yürüdü ve yaşlı Cassie'nin izlediği kapının tam önünde durdu. Genç Cassie'nin cebinden Kapılar Kitabı'nı çıkardığını ve kısa bir süre incelemek için açtığını gördü. Sonra genç Cassie başını salladı, kitabı cebine geri koydu ve kendi hayatına ve maceralarına doğru uzaklaştı.

Yaşlı Cassie, genç halinin kar tarafından yutulmasını izlerken yüzündeki son gözyaşlarını da sildi.

"Artık gözyaşı yok," dedi kendi kendine.

Bu, Cassie'nin Kapılar Kitabı'yla ilk kez seyahat ettiği geceydi.

Birkaç gün içinde Drummond Fox'la birlikte evine döndüğünde Dr. Barbary'nin onu geçmişe geri götürmek için beklediğini görecekti.

Bu kez o da bekliyor olacaktı, on yaş daha büyük ve onun için hazırды.

Bölüm 4

Unutulmuş Bir Yerde Dans

Tilki Kütüphanesinde Bir Toplantı: Büyünün Doğası ve Kökeni Üzerine (2011)

Üçünün New York'ta ölmesinden bir yıl önce, Fox Kütüphanesi'ndeki son toplantıları olacak olan toplantıda Drummond Fox ve arkadaşları büyü'nün kökenlerini tartıştılar.

Bir bahar günüydü, renklerle dolu bir dünyaydı ve güneş ışığı yemek odasındaki cam ve çatal bıçak takımlarının üzerinde parlıyordu. Drummond ve arkadaşları, onların gelişini kutlamak için hazırladığı görkemli öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı.

"Peki bize ne öğrendiğini anlatacak mısın?" Drummond Wagner'e bakarak sordu.

O hafta sonu bu yüzden toplanmışlardı. Wagner geri dönmek için gelmişti. Deneyleri için ödünç aldığı kitapları, dördünün bir önceki buluşmalarında konuştukları çalışmaları. Lily ve Yasmin deneyleri ve Wagner'in öğrendiklerinin ayrıntılarını dinlemek için İskoçya'ya gitmişlerdi.

Wagner bıçağıyla kuzu rostosunu keserken, "Evet," diye cevap verdi. "Sana öğrendiğim her şeyi anlatacağım," dedi. "Sana tek kelimeyle anlatabilirim: hiçbir şey."

Masanın etrafındaki diğerleri birbirlerine bakış attılar.

"Hiçbir şey mi?" Drummond sordu. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey," dedi Wagner.

"Hiçbir şey mi?" Lily talep etti. "Hong Kong'dan buraya boşuna mı geldim? Hong Kong'dan uçuşların ne kadar tuttuğunu biliyor musun, Wagner?"

Wagner gülümsedi, Lily'nin şaka yaptığını biliyordu. "Tüm bilimsel ölçütlere göre, kitaplar tamamen normal görünüyor."

"Bir tane kullanmayı denedin mi?" Yasmin sordu. "Bilirsin işte, ışıkla falan." Sanki büyümlü olayları anlatır gibi parmaklarını salladı.

"Evet." Wagner başını salladı. "Işık tespit edilemedi. Görünüşe göre insan gözünden başka gözle görülemiyor. Yakalayabileceğim hiçbir parçacık, tartabileceğim ya da ölçebileceğim hiçbir şey yoktu. Sanki sihir bilimsel olarak incelenemezmiş gibi.

sorgulama." Bir parmağını kaldırdı. "Bu çok sıra dışı bir durum." "Bu hafif bir ifade mi?" Yasmin merak etti.

"Evet," dedi Wagner. "Aynen öyle."

Bu hayal kırıklığı yaratan haberi sindirmek için birkaç dakika sessizce yemek yediler. "Bana öyle geliyor ki kitapların ürettiği renkli ışık sihir," dedi Lily. Çatalıyla kızarmış bir patatesin yarısını mızrakladı ve değerlendiriyormuş gibi önünde tuttu. "Sanırım sihir renginde. Sadece sihir gerçekleştiğinde ortaya çıkar. Kitap her zaman oradadır, ama renk sadece sihir olduğunda oradadır."

Lily patatesi ağzına atarken Wagner başını sallıyordu. "Evet," diye onayladı. "Henüz anlayamadığımız evrensel bir güç gibi."

"Ve deneylerinizle tespit edemediğiniz?" Drummond sordu.

"Kesinlikle," dedi Wagner. "Doğru bir şekilde anladığımızda o kadar da gizemli olmayabilir."

"Yani bunun elektrik ya da yerçekimi gibi bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Yasmin kaşlarını çatarak sordu.

Wagner memnuniyetle omuz silkti. "*Olabilir*. Biz de bu şeylerin büyü olduğunu düşünmüştük, ta ki onları tam olarak anlayana kadar."

Drummond, "Elektrik, bu konuda hiçbir şey bilmeyen birine oldukça şaşırtıcı görünürdü," diye onayladı. Dışarıda, yemek odasının sonundaki uzun pencerelerin ötesinde, çimenlerin üzerinde pembe ve beyaz çiçekler uçuşuyordu.

"Belki de bu evrenden gelen bir güç değildir," diye devam etti Wagner. "Belki de başka bir gerçeklikten sızan bir şeydir. Farklı bir gerçeklikten. Bu yüzden onu anlayamıyoruz. Ya da evrenin bizimkinin arkasında kalan bir kısmından. Tüm maddenin ve gerçekliğin kaynağı olan bir yer."

Bunu düşündüler, öğle yemeklerini çiğnedikleri gibi büyük fikirleri de çiğnediler. Drummond'un toplantılarında en çok hoşuna giden şey buydu - her zaman yanıtların bulunması değil, soruların sorulması, üzerinde düşünülmesi ve bunlardan keyif alınmasıydı. Hiçbir fikir küçümsenmez ya da reddedilmezdi, tüm düşünceler geçerliydi. Arkadaşları ondan daha çok şey bilen, farklı şeyleri anlayan insanlardı ve bazen sadece birlikte, tüm farklı bakış açılarıyla herhangi bir sonuca varabileceklerini hissediyorlardı.

"Ama neden kitaplar?" Lily bir süre sonra merak etti. "Neden kitaplar, özellikle de bu kitaplar, bu gücü kanalizasyon edebiliyor ya da içlerinde barındırabiliyorlar? "Neden sihir?"

"Bu iyi bir soru," diye yanıtladı Wagner. "Cevabını bilmediğim bir soru." Ağzına bir parça kuzu eti attı ve çiğnedi. "Bu çok iyi bir kuzu eti Drummond. Çok iyi."

Drummond başını eğerek iltifatı kabul etti.

"Kitaplar özellikle insani bir öğe, değil mi?" Yasmin söyledi. "Kitapları doğal dünyada bulduğumuz gibi değil. Köpekler ve kediler yazmaz kitaplar."

Lily, "Bir köpek tarafından yazılmış bir kitabı okuyabilirim," diye yorum yaptı ve Wagner sırtıttı.

"Ama demek istediğim," diye devam etti Yasmin, "bu büyü, henüz anlamadığımız bu güç, bir şekilde kitaplara *girmiş* olmalı. Ya da eğer öyleyse

Wagner'in öne sürdüğü gibi başka bir evrenin parçaları, duvarlar nasıl çatladı ve bu parçalar neden kitaplara girdi?"

Drummond, "Her zaman bir insan olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf etti. "Belki de

Yüzyıllar önce, bu büyülü kitapları yapabilen birileri vardı. Bir şeye kanalizasyon oldular veya bir şey buldular ve sonra yüzyıllar boyunca kitaplar seyahat etti ve dünyanın dört bir yanına dağıldı."

"Tüm bunları tek bir kişi mi yaptı?" Wagner kaşlarını çatarak sordu. "Tüm bu kitapları tek bir kişi mi yaptı?"

"Kitapları seven biri." Drummond başını salladı, bunun aptalca ve romantik bir düşünce olduğunu farkındaydı ama bilincinde değildi.

Lily başını sallıyordu. "Evet," dedi. "Sadece kitapları seven biri bu özel kitapları yaratabilir. Tesadüf olamayacak kadar güzeller."

"Katılıyorum," dedi Yasmin. "Büyünün kitaplarda olması bir tesadüf değil. Onları yapan bir insan mıydı, yoksa o insan kitapları seviyor muydu bilmiyorum ama sihrin kitaplarda olmasının bir nedeni var."

"Evet," diye kabul etti Wagner. "Bu kitaplar, sanki bir setten çıkmışlar gibi pek çok benzer özelliği paylaşıyorlar. Sanki aynı süreçten geçmişler gibi. Belki de aynı insan eli tarafından."

"Ya da insan olmayan bir el?" Lily sordu. Drummond sırtıttı. "Ne, bir uzaylı mı?"

"Bir tanrı mı?" Lily önerdi. "Tarih tanrılarla dolu, tıpkı insan hikâyelerinin sihirle dolu olması gibi. Belki bir zamanlar tanrılar da vardı. Belki bunlar

kitaplar doğaüstü bir varlığın kalıntıları ya da eserleridir."

Wagner omuz silkerek, "Bunların hepsi varsayım," dedi. "Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Kitaplara 'bilim yapmak' bize kesinlikle yardımcı olmadı."

Lily, Wagner'in daha önceki buluşmalarında söylediği sözleri yinelemesine gülümsedi. "Bildiğim tek şey, bunu takip etmek için ev yapımı Bakewell tartım olduğu."

Drummond dedi ki. "Bu da başlı başına doğaüstü bir deneyim."

Grup gülüştü ve sohbet yeni keşfedilen kitapların söylentilerine, bir süredir haber alınamayan ortak arkadaşlara ve kitap aramak için dünyayı dolaşan güzel kadının hikayelerine doğru ilerledi.

Barbary'nin Yeni Kitapları

Drummond kendini yerden kaldırıırken Barbary konuşur gibi, "O kadın ne kaltak," dedi. Sonra sırtıttı. "Sadece erkekler olunca her zaman daha iyi, değil mi? Kimse zararsız bir şakadan rahatsız olmaz."

"Ne yaptın Hugo?" Drummond sordu. "Onu kapıdan geri mi ittin? Geçmişte sıkışıp kalacak!"

Barbary şeytanca sırtıttı. "Beni sikine takan biriyle karıştırıyor gibisin."

Barbary bileğine bir fiske vurdu ve Drummond kendini hemen havaya doğru çekilmiş hissetti. Yerden bir ayak yükseklikte dik duruyordu. Barbary'nin yanında tuttuğu Kontrol Kitabı ışıkla parlıyordu.

"Çok kötü bir gün geçirdiğimi bilmelisiniz," dedi Barbary. Yüzünün yan tarafını belli belirsiz salladı ve Drummond ilk kez yüzünün şişmiş gibi görüldüğünü fark etti. "Gözüm kan çanağına döndü. Lanet olası maymunun teki sanki karısıymışım gibi bana tokat attı. Ve başka ne yaptı biliyor musun?"

Drummond kıpırdayamadan izliyordu, vücudunun her yeri gergindi. Zihni hızla çalışıyordu, nasıl kaçacağını, Cassie'nin ne yapacağını, Barbary'nin ona ne yapacağını hesaplamaya çalışıyordu.

"Lanet kitabımı çaldı!" Barbary öfkeyle bağırdı, tükürükleri Drummond'un yüzüne çarptı.

"Az önce Cassie'nin kitabını çaldın," diye gözlemledi Drummond. "Tam olarak ahlaki üstünlüğe sahip değilsin, Hugo."

Barbary cebinden Kapılar Kitabı'nı çıkardı ve inceledi. "Ah evet, Kapılar Kitabı." Sayfalar arasında gezindi. "Bununla ne kadar eğlenebilirim. Muhteşem görünen bir şey değil, değil mi?" Kitabın kapağını inceledi. "Oldukça sıradan. Ama muhteşem bir ödül."

Drummond aniden hareket ederek Barbary'nin kolunu ya da boynunu yakalamaya çalıştı ama adam bunu bekliyordu. Barbary elini salladı ve Drummond'ın kolu havada dondu, bir duvar kadar sert bir dirençle karşılaştı.

"Bunun bir anlamı yok," dedi Barbary, sesi neredeyse sempatikti. "I yapabileceğin her şeyi tahmin ediyorum. Ama bana kendi kitaplarınızı taşıdığınızı hatırlatıyorsunuz, değil mi?"

Barbary elini iki kez salladı ve Drummond'un her iki kolu da çarmıha gerilmiş gibi yanlara doğru çekildi. Barbary onu havada iterek oturma odasına götürdü ve pencerenin önünde asılı duracak şekilde yerleştirdi.

Barbary arkasındaki oturma alanını ve mutfakı işaret ederek, "Berbat değil mi?" dedi. "1990'lardan kalma iç karartıcı bir modernist oyun gibi. İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyor?"

Barbary cevap beklemedi. Kapılar Kitabı'nı yere bıraktı ve sonra Drummond'un iç ceplerine uzandı, büyük eli bir örümcek gibi koşturarak Anılar Kitabı'nı bulup çıkardı.

"Çok güzel," dedi kitabı incelerken. "Sanırım bu Anılar Kitabı." Drummond cevap vermedi. Barbary kitabı arka kapağından kavradı ve inceleyebilmek için sayfaların açılmasına izin verdi. "Çok Güzel." Kitabı yere bıraktı ve Drummond'un ceplerine tekrar uzandı, daha örümcekli parmaklarıyla Şans Kitabı'nı ve Gölgeler Kitabı'nı çıkardı. "Çok güzel," dedi Şans Kitabı'nın altın kapağına hayranlıkla bakarak. "Bu nedir?"

Drummond cevap vermeyi reddederek Barbary'nin başının üzerinden baktı. Barbary omuz silkti. "Önemli değil. Zaman gösterecek." İki kitabı da Anılar Kitabı ve Kapılar Kitabı'yla birlikte yere koydu. Yanı başındaki Kontrol Kitabı renklerle titreşmeye devam ediyordu.

"Oldukça zengin bir hazine," dedi. "Belki de kadınınkine rakip olacak kendi koleksiyonumu oluşturmaya başlayabilirim? Sen ne düşünüyorsun Drummond? Hangi canavarı tercih ederdin? Beni mi, onu mu?"

Drummond, "Oh, kesinlikle," dedi.

Barbary ilgiyle başını eğdi. "Peki neden?"

"Çünkü o korkunç biri ve sen de bir aptalsın. Senin için uykularımı kaçırmazdım Hugo."

Barbary sanki bu muhteşem bir cevapmış gibi kıkırdadı. "Bakalım bu konuda bir şeyler yapabilecek miyiz?" Drummond'a baktı, sanki ona hangi işkenceyi uygulayacağına karar vermeye çalışıyordu. "Bu öyle bir Goril gibi bir adamın Acı Kitabımı çalması utanç verici. Bana tüm sırlarını anlatmanı sağlamak hoşuma giderdi." Seçeneklerini düşünürken bir an için dişlerini emdi. "Belki kitap olmadan da biraz eğlenebilirim... Belki seni eski usulle konuşturabilirim. Ne dersin? Hafif bir işkenceye ne dersin?"

Barbary'nin düşünceleri cebinden gelen tek bir çınlama sesiyle bölündü. Telefonunu çıkardı ve bir süre inceledi.

"O kaltak," diye mırıldandı.

"Ne?" Drummond sordu.

"O lanet siyah, kel kaltak."

"Kitapçı mı?" Drummond sordu.

"Kitabımı satıyor," dedi Barbary. "O Japon ve maymunu onun için çalışıyor olmalı."

Barbary bir an durdu, elleri kalçalarında ve gözleri Drummond'un yan tarafındaydı, sanki plan yapıyor ya da nasıl karşılık vereceğini düşünüyordu.

"O zaman onu öldürmem gerekecek," dedi, sanki bu apaçık bir sonuçmuş gibi.

"Kitapçı mı?" Drummond kaşlarını şüpheyile kaldırarak tekrar sordu.

"O ve kitaplarımı almaya çalışan diğer herifler. Kontrol Kitabı hâlâ bende," dedi ve yanında tuttuğu parlayan, titreşen kitabı kaldırdı. "Zor olmasa gerek."

Drummond, "Müzayedelere kitapların girmesine izin vermiyor," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Hayır, bunu bilmiyorum," diye mırıldandı Barbary. "Onun müzayedelerinden birine hiç katılmadım. Ama bu işi daha da kolaylaştırıyor. Kitap yok, başka kimsenin avantajı yok. Onun yerine hepsini vururum." Kalçasındaki silahı ortaya çıkarmak için paltosunu geri çevirdi. "Belki de çeneni kapatmak için önce seni vururum."

Drummond havada asılı kaldığı yerden omuz silkmeye çalıştı. Artık gerçekten umurunda değildi. Vücudunda korku için ne kadar az yer olduğu ilginçti.

yorgunluk doluydu. "Devam et o zaman dostum, lütfen, Tanrı aşkına."

Drummond o sırada bir ses duydu, bir anahtar sesi, ön kapı açılıyordu. Barbary bir an sonra sesi duydu ve tam bir kadın oturma odasına adım atarken salona doğru döndü.

Sadece bir kadın değil, bu Cassie'ydi.

Farklı, daha yaşlı bir Cassie, gözlerinde bir görev vardı. "Merhaba," dedi. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

Güvenlik Kitabı

Barbary ona bakarken oda bir an sessizliğe gömüldü. Arkasında, Drummond havada çarmıha gerilmiş bir adam gibi asılı duruyor, pencereden arkadan ışık alıyordu.

Onu gördüğünde Cassie'nin midesi sevinç ve heyecanla bulandı. On yıl geçmişti ve adam yıpranmış ve bitkin görünüyordu.

Konsantre ol!

Drummond'u havada tutarken Barbary'nin kitabı yanı başında parlıyordu. "Sen," dedi Barbary, onu incelemek için gözlerini kısarak.

"Görünüyorsun farklı."

"Bana kitabımı ver," dedi Cassie. Başına gelenler hakkında konuşmakla ilgilenmiyordu.

Barbary güldü. "Siktir git, kaltak. Kendi koleksiyonumu yapmaya başladım. Senin kitabın bende, onunki de bende." Drummond'a arkasını işaret etti, sonra çömelerek ayaklarının dibindeki kitapları aldı ve teker teker ceplerine yerleştirdi.

Cassie ona doğru birkaç adım attı ve Barbary'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, yüzünde sevinç dolu bir gülümseme belirdi. "Bay Fox," dedi omzunun üzerinden konuşarak. "Genç hanımınız oldukça cesur olmaya başladı. Ne yapacaksın canım? Beni tırmalayıp saçımı mı çekeceksin?"

"Cassie," dedi Drummond, bu sözcük bir

uyarıydı. "Bana hiçbir şey yapamazsın," dedi.

"Oh?" Barbary dedi ki. "Bunu test edeceğim için heyecanlıyım."

Kolunu aniden hareket ettirdi ve Cassie, Barbary'nin uzanmış eline doğru çekildi, onu yerden kaldırırken parmakları boynuna dolandı, yüzü yakınına bastırdı.

"Biliyor musunuz, başımıza gelen en kötü şeylerden biri siz kadınların biz erkeklerle eşit olduğunuzu düşünmeye başlamanız oldu." Cassie, Barbary'nin aroması olan baharatlı et ve ter kokusunu alabiliyordu ve öğürmek istedi. "Bazen keşke 1970'lerde, doğal düzenin hâlâ geçerli olduğu zamanlarda yaşasaydım diyorum.

O zamanlar hayat çok daha basitti. Sana bir tokat atıp akşam yemeğimi hazırlaman için gönderebilirdim ve kimse gözünü bile kırpmazdı."

Ona sırtıttı, ama sonra ağzı aniden öfkeli bir yüz ifadesiyle kıvrıldı. "Sana bir ders vermek gerek kızım, tıpkı eski günlerdeki gibi." Barbary'nin arkasında Drummond sanki unutulmuş gibi yere düştü. Hemen hemen aynı anda Barbary judo yapar gibi belini büktü ve Cassie'yi yere fırlattı. Cassie'nin vücudu sesli bir şekilde çarptı ve göğsünde titreşimler hissetti ama acı yoktu.

Güvenlik Kitabı onu koruyordu; onun sıcaklığını giysilerinde hissediyordu ve ona hiçbir zarar gelemezdi. Bu gerçek, ruhundaki bulutların arasından sızan güneş ışığıydı.

"Aptal orospu," diye mırıldandı Barbary, Cassie'nin üzerinden geçip orada başka kimsenin olmadığından emin olmak istercesine başını koridora uzatırken. Tekrar arkasını döndüğünde Cassie ayağa kalkmıştı. Adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Bundan daha iyisini yapmalısın," dedi ona.

Sonra onu kendine yaklaştırdığında kılıfından çıkardığı silahı kaldırdı. Daha önce hiç ateş etmemişti ve bu silahın namlusunda susturucu olduğunu tahmin ettiği uzun bir boru vardı ama kullanmanın zor olacağını düşünmüyordu. Barbary iri yapılıydı ve çok yakındaydı. Tetiği çekti ve boğuk bir gümbürtü duyuldu ve aynı anda Barbary omzundan salona doğru geriye doğru yumruklanmış gibi görünüyordu.

Drummond onun arkasından, "Kitapları getir," diye mırıldanarak kendini yerden kaldırdı.

Cassie koridora yaklaştığında Barbary bir eli omzunda doğruluyordu.

"Beni vurdun!" diye haykırdı, görünüşe göre öfkeliydi. Cassie, "Kitabımı ver," diye talep etti.

"Siktir git," dedi Barbary tekrar. Elini salladı ve Cassie yukarı doğru fırladı, sırtının küçük kısmı acısız bir şekilde kapının üst kısmına çarptı.

"Bana zarar veremezsin," dedi ona. "Ama ben sana zarar verebilirim." Silahı tekrar kaldırdı ve adamın kafasına doğrulttu.

Parmaklarını oynattı ve bu kez Cassie geriye doğru mutfaka fırladı, ocağa çarparak durdu.

"Belki sana zarar veremem," dedi Barbary odaya yeniden girerken. "Ama seni yolumdan uzak tutabilirim."

Cassie bir kez daha ateş etti, Barbary'nin sol tarafını hafifçe sıyırdı. "Kurşunları yolundan uzak tutabilir misin?"

Tereddüt etti, kadın kendini ayağa kaldırırken kendi kendisiyle tartıştı, gözlerini bir kez bile ondan ayırmadı.

"Çok sayıda kurşunu durdurabilir misin?" diye sordu. "Yoksa er ya da geç bir tanesini bağırsaklarına sokacağımı mı düşünüyorsun?"

Çıkmaza girdiğini gören adam ona zehirli gözlerle baktı. Zihninin çalıştığını, bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordu ama ona bir plan yapması için zaman vermek istemiyordu.

"Bana kitabımı ver," diye tersledi. "Kafanda beynin olması gereken yere bir kurşun sıkmadan önce."

Adam kıpırdamadı ve kadın onun istediğini vermek istemediğini görebiliyordu. Öfkeyle bunun dışında bir şey yapmaya çalışıyordu.

Birdenbire, şaşırtıcı bir hızla hareket eden Drummond yerden sıçradı, tek ayağıyla kanepeyi itti ve dikkati dağılmış olan Barbary'nin üzerine yandan atladı. İkisi de kapının yanındaki duvara çarptı, uzuvları ve öfkeleri birbirine karıştı, bağırp homurdanmaya başladılar ve Kontrol Kitabı Barbary'nin elinden kayarak odanın diğer ucuna uçtu. Kısa bir süre güreştiler, yere yığıldılar, Barbary üstteydi, Drummond'ın yüzüne defalarca yumruk attı, bunu yaparken homurdanıyor ve mırıldanıyordu.

Cassie basitçe, "Dur," dedi, ona arkadan yaklaştı ve tabancanın soğuk ağzını şişman boynunun arkasına dayadı.

Barbary dondu kaldı, yumruğu havadaydı.

"Ayağa kalk," dedi Cassie, silahı Barbary'nin boynuna dayayarak. Adam ayağa kalktı ve Cassie onun ulaşamayacağı bir yere çekilerek Drummond'un kendini yerden kaldırmasını bekledi. Yüzü kan içindeydi. Uzandı ve Kontrol Kitabı'nı düştüğü yerden aldı. Donuk gri renkte, çapraz tarama gibi dokulu bir yüzeyi olan bir şeydi.

Drummond koluyla gözlerini silerek Barbary'ye, "Bize diğer kitapları da ver," dedi. "Hepsini."

Cassie silahı kel adama doğrulttu, adam kaşlarının altından onlara bakarken dudakları alaycı bir ifadeye bürünmüştü.

Drummond, "Senin için gerçekten kötü bir gün," dedi. "İki kitabını da kaybediyorsun. Cebindeki kitapların hiçbirisi artık sana yardımcı olamaz, Kontrol Kitabı ve bir silah karşısında değil. Onları bana geri ver ve yaşamana izin vereyim."

Barbary burnundan derin bir nefes verdi ve sonra elini ceplerine koydu ve kitapları teker teker çıkarıp yere fırlattı: Şans Kitabı, Anılar Kitabı, Gölgeler Kitabı ve son olarak Kapılar Kitabı.

"Beni şimdi öldürsen de olur," dedi. "Çünkü eğer hâlâ hayattaysam, senin için geleceğim. Ve senin için gelmeye devam edeceğim."

"Gerçekten kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi Cassie, Kapılar Kitabı'nı almak için eğildi, on yıl sonra ilk kez onu tekrar tutarken kalbi şarkı söylüyordu. "Ama senin için omzumun üzerinden bakmak da istemiyorum.

hayatımın geri kalanında da."

Drummond Kontrol Kitabı'nı açıp ilk sayfaya bakarken Cassie bir an düşündü ve acımasızca gülümsedi. "Kontrol," diye okudu, Cassie'ye göstermek için kitabı çevirerek. Kalın siyah mürekkeple blok büyük harflerle kazınmış "kontrol" kelimesi boş sayfadaki tek şeydi. "Tam olarak şiir sayılmaz, değil mi?"

Cassie homurdandı ve Barbary öfkeyle baktı.

Drummond kitabı bir süre elinde tuttu, alnı konsantrasyonla çatılmıştı. Kitap elinde parlamaya başladı ve bir an sonra kanepe duvardan birkaç santim uzaklaşarak zemine sürtündü.

Drummond, parıltı azalırken ve hava temizlenirken Barbary'ye, "O kadar da zor değil," dedi. Sonra Cassie'ye, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Ne yapmak istediğimi biliyorum," dedi. Koridora doğru yürüdü ve yatak odasının kapısını kapattı. "Kapıyı açtığımda onu buraya koy."

Drummond anlayışla bir kez başını salladı ve Kontrol Kitabı bir kez daha parlamaya başladı. Cassie yatak odasının kapısını iterek açtığı anda New York'ta hareketli bir cadde, akıp giden bir trafik, başka bir zamandan kalma giysiler içinde yayalar gördü. Drummond elini hareket ettirdi ve Barbary öne doğru fırlayıp kapıdan geçerek karanlığın içine yuvarlandı.

Cassie kapı aralığından onun kendini toparlayışını izledi.

"Bakalım 1970'lerde yaşamayı ne kadar seviyorsun!" diye bağırarak on yıllık öfke ve acısını serbest bıraktı. Adam etrafına bakınırken kapıyı yüzüne çarptı, farkına vardı.

Drummond aniden bitkin düşmüş gibi kanepeye yığıldı. Ona mutfaktan birkaç kâğıt havlu verdi ve Drummond hırpalanmış yüzündeki kanı silmeye çalışırken bekledi.

"Farklı görünüyorsun," dedi sonunda adam ve kadın onun gözlerini kaçırmaya çalıştığını düşündü. "Farklı görünüyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, kollarını kavuşturmuş pencerenin önünde duruyordu. On yıl sonra eski dairesine dönmek onun için çok garipti. "Sana ne oldu?" diye sordu.

"On yıl oldu," dedi. Sesi sessizdi, kızgın değildi, bağırıyordu. Öfkesi tükenmişti.

Drummond şok içinde ona baktı.

"On yıl," dedi tekrar, sanki onun duyduğundan emin olmak istermiş gibi.

"Nasıl ..." Drummond söze başladı, ama sonra sanki soru sormaya gerek olmadığını anlamış gibi kendini durdurdu. Bir kez yutkundu ve kadın onun düşüncelerini yeniden düzenlediğini gördü. "On yıl mı bekledin?"

Omuz silkti. "Başka yolu yoktu."

Bunu bir süre düşündükten sonra sordu: "Onu nereye gönderdiniz? Barbary?"

"Onun bana yaptığını ben de ona yaptım," dedi. "Onu geçmişe gönderdim. 1970'lerde yaşamaya çok hevesliydi, ben de onu oraya geri gönderdim. Bakalım bundan hoşlanacak mı?"

"Ya geri gelirse?" Drummond sordu. "Sen yaptın." Cassie bir an için bunu düşündü.

"Ben on yıl boyunca yaşamak zorunda kaldım ve bu yeterince zordu. O elli yıl boyunca yaşamak zorunda kalacaktı. Şimdi kaç yaşında olacaktı? Doksan mı?"

Drummond omuz silkti.

"O kadar uzun yaşadıysa," dedi Cassie, "bizim için bir tehdit oluşturacağını sanmıyorum."

Drummond hasarlı yüzünü biraz daha sıvazladı. "Özür dilerim," dedi sonunda.

Cassie başını salladı. "Senin hatan değildi," dedi.

Adam ona baktı. "Emin misin?"

İçini çekti. "Bilmiyorum, Drummond," dedi. "Bunca zaman sonra seni görmek çok güzel."

Bir süre sonra bunu kabul ederek başını salladı. Birkaç saniye boyunca sessizce Cassie'yi inceledi, gözleri yavaşça yüzünde gezindi, belli ki ne kadar değiştiğini görüyordu.

"Senin için on yıl geçtiğine inanamıyorum," dedi sessizce. "Nasıl hayatta kaldın? Nasıl devam ettin?"

"Yardım aldım," diye itiraf etti. "Bunu sana bir ara anlatırım. Ama şu anda Izzy'ye gitmemiz gerekiyor. Onu on yıldır görmedim ve onu tekrar görmeyi gerçekten ama *gerçekten* çok istiyorum."

"Izzy'nin nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Drummond. "Ona ne olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm."

"İstiyorum," dedi Cassie.

Drummond ona bir soru sorar gibi baktı.

"Bir anlaşma yaptım," dedi. "Kitapçıyla. Barbary ile anlaşabilmem için bana Güvenlik Kitabı'nı verdi. Ve bana Izzy'ye göz kulak olması için birini göndereceğine söz verdi."

Drummond, "Barbary Japon bir adamdan söz etti," dedi. "Muhtemelen Azaki. Ve yanında her kim varsa."

Cassie omuz silkti. Detayları bilmiyordu.

"Ne karşılığında?" Drummond sordu. "Nasıl bir anlaşma yaptınız?"

Cassie Kapılar Kitabı'nı kaldırdı. "Bunun karşılığında. Özür dilerim, Drummond, ama Kapılar Kitabı'nı istiyorsan, önce Kitapçı'dan alman gerekecek. Izzy'i tutarsa ona vereceğime söz verdim. güvenli."

Unutulan Yer

Izzy, Batı Yirmi Yedinci Cadde'de unutulmuş bir yerde, günün dakikaları yavaş yavaş gece yarısına doğru ilerlerken Kitapçılar Müzayedesini için gelen kitap avcılarını izledi.

Eski Macintosh Oteli'nin art deco lobisinin bir kat üstünde, bir zamanlar bar olarak kullanılan bir mekânın asma katındaydı. Lobinin ön tarafındaki bir zamanların görkemli girişi şimdi kontrplakla kaplanmış, dünyadan yalıtılmıştı. Tahtaların arasına tek bir kapı açılmıştı ve kapı açıldığında beyaz saçlı, kösele tenli, çelimsiz, yaşlı bir adam içeri girdi. Izzy, adamın gözlerinin acımasız ve yargılayıcı olduğunu düşündü ve sanki gördüğü her şey beklediği kadar korkunçmuş gibi baktı. Bir şeyler karşısında hayal kırıklığına uğramayı seven bir adamdı.

"Kim o?" diye sordu.

"Bu Papaz Merlin Gillette ve onun korkunç çocuklarından ikisi," dedi Kitapçı. "Sadece bazı çocuklarının korkunç olduğunu kastetmiyorum. Hepsi öyle. Ama bugün sadece iki tanesini getirdi."

Adamın peşinden lobiye giren, biri erkek diğeri kadın ikizlere benzeyen iki genç yetişkin vardı. Her ikisi de uzun boylu ve zayıftı; parlak sarı saçları vardı.

"Şampuan reklamı gibi görünüyorlar," diye gözlemledi Izzy. "Naziler için."

Yeni gelenlerin üçü de gri takım elbise giymişti, erkekler kravat takıyordu, kızın boynunda ise zincire asılı bir haç vardı.

"O neyin papazı?" Izzy sordu.

"Oh, Güney Carolina'dan çılgın, zengin bir Pentekostal kilisesi," dedi Kitapçı. "Özel kitapların şeytanın işi olduğunu düşünüyorlar ve

yok edilmeleri gerektiğini söyledi. Çünkü herkesin bildiği tek özel kitap İncil'e ihtiyacı var." Kitapçı gözlerini devirdi. "Korkunç insanlar ama genel anlamda oldukça zararsızlar. Bu gece burada olacak diğer bazı insanların aksine."

Papazın ve soyundan gelenlerin üstlerinin aranmasını ve ardından lobiden geçerek asma katın altından gözden kaybolmalarını sessizce izlediler.

"Nereye gidiyorlar?" Izzy sordu.

"Balo salonu," dedi Kitapçı. "Müzayedeyi orada yapacağım. Kimsenin kimseye çok yakın durmak zorunda kalmayacağı kadar büyük. Bu tür şeylerde genellikle en iyisi budur."

Kitapçı, bir iş görüşmesinden önce havadan sudan konuşmalara tahammül etmek zorunda kalan biri gibi dikkati dağılmış, hatta endişeli görünüyordu.

Izzy ile Ace Hotel'in lobisinde ilk karşılaşmalarının üzerinden saatler geçmişti. Buluşmalarından sonra Kitapçı onları şehrin öbür ucuna, Batı Yirmi Yedinci Cadde'deki kırmızı tuğlalı, göz alıcı olmayan binaya götürmüştü. Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş gibi görünen bina, grafitilerle kaplı bir panoyla caddeye kapatılmış, sanki bir tür tadilat geçiriyormuş gibi görünüyordu. Muhasebeci onları Merlin Gillette'in az önce girdiği küçük kapıdan içeri sokmuş ve kasvetli lobiye götürmüştü. Izzy, soluk altın ve gül ağacından, siyah beyaz halılardan ve resepsiyon masasının üzerindeki art deco yazılardan oluşan bir katedral olan mekâna hayran kalmıştı. Kocaman

Duvarlarda aynalar asılıydı, bazıları çatlıktı ya da camları tamamen yoktu. Unutulmuş bir yerdi, geçmişten kalma bir oteldi, karanlığın içinde ufalanıyordu.

"Burası neresi?" Izzy arabanın içinde yavaş bir daire çizerek sormuştu. Kitapçı bir düğmeye basarak zayıf bir elektrik ışığının mekâna yayılmasını sağlamıştı.

"Bir zamanlar otelmiş," demişti Kitapçı. "Burayı inşa eden aile savaştan sonra tüm parasını kaybetti. Onlarca yıl boyunca borçlarını ödediler ve bir gün yeniden açabileceklerine dair çılgınca bir umutla burayı naftalinli olarak tuttular. Yirmi yıl önce onlardan satın aldım. İşe yarıyor

Şehirde, kayıt dışı bir yerde kendime ait bir yerim olsun."

Kitapçı, Izzy ve Lund'u büyük merdivenlerden ikinci kattaki büyük bir odaya çıkarmıştı; bu oda, iki odanın bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş ve daha sonra mülkün geri kalanına kıyasla modernize edilmiş gibi görünüyordu. Deri koltuklar, büyük bir düz ekran televizyon, bir mutfak ve

pahalı gri taş karoları ve duşakabini olan bir banyo vardı.

"Burada bekleyin," demişti Kitapçı. "Mutfakta yiyecek ve içecek var. Burası boş ama güvenli. Etrafta dolaşmaktan çekinmeyin. Umurumda değil. Ama binadan ayrılmayın. Müzayede bitene kadar olmaz."

Izzy birkaç saat uyudu, rüyaları unutulmuş şeylerden oluşan bir kokteyldi. anılar ve dehşet ve TV programının arka plan gürültüsü Lund izliyordu. Dolapta bulduğu eriştelerden yemiş, sonra da sabırsızlanıp huzursuzlanmıştı. Bu yüzden otelin içinde yürüyüşe çıkmış, sigara dumanı ve parfüm kokusunun hâlâ aklından çıkmadığı durgun havada uzun ve kasvetli koridorlarda dolaşmıştı. Alçı Duvarlarda yer yer çatlaklar vardı, vitray süslemeler kasvet içinde donuk ve cansızdı. Yatak odalarının kapılarını rastgele açtı ve Çürüme ve terk edilmişlik teması üzerine çeşitlemeler. Eski ve yıpranmış Koltuklar ve tozla kaplanmış ağır perdeler, artık kıvrılmış ve kurumuş eski sigara izmaritleriyle dolu cam kül tablaları. Bazı odalarda yatak vardı, bazıları boştu. Bazılarında halılar kaldırılmış ve perdeler sökülüştü, geriye tozlu ahşap bir kabuk kalmıştı, diğerleri ise neredeyse zamanda donmuş gibiydi.

Izzy bir süre amaçsızca yürüdükten sonra, Kitapçının o gün erken saatlerde onları çıkardığı merdiveni geçmişti, boş alanın sütunu yüksekteki cam tavan pencerelerinden gelen ışıkla doluydu ve asma kata ve bara ulaşmıştı. Burası geniş bir alandı, koltuklar ve masalar o kadar eskidi ki neredeyse yeniden moda olmuşlardı ve bar uzun ve ahşaptı, yan tarafta, arkasındaki duvarda şişeler sergileniyordu. Cam kül tablaları barın bir köşesine yığılmıştı, sanki bir akşam toplanıp o zamandan beri orada bırakılmış gibiydiler. Izzy'ye pahalı bir mimarın yapabileceği fütüristik bir binanın ölçekli bir modeli gibi göründüler.

Kitapçı o fark etmeden ortaya çıktığında barın arkasındaki şişe koleksiyonunu inceliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Kitapçı ona bakarken Izzy şaşkınlıkla irkildi.

"Sıkıldım," dedi. "Yürüyüşe çıktım. Neden burayı tamir etmiyorsun? Bir servet yapar."

"Çok fazla iş var," dedi Kitapçı. Aşağıdaki lobiye izlemek için korkuluklara doğru yürüdü.

"Sihirli kitapları bulup satmaktan daha mı fazla iş?" Izzy kuşkuyla sordu.

Kitapçı kendi kendine gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Izzy onun yanında durmuş, koyu renk takım elbiseli ve kılıflı silahlar taşıyan bir grup adamın lobide, ön kapının yanında toplanmasını izlemişti. Uzun boylu, soluk saçlı ve elinde bir evrak çantası olan bir adam kapının hemen içindeki bir masanın arkasında pozisyon almış, ardından Merlin Gillette ve korkunç çocukları gelmişti.

Papaz gözden kaybolduğunda Izzy kapının yanında bekleyen uzun boylu, soluk saçlı ve evrak çantalı adamı işaret etti. "Kim o?"

"Elias," dedi Kitapçı. "Muhasebecim. Tüm özel kitaplar girişte teslim edilir. Elias onlarla ilgilenir ve insanlar ayrıldığında onları geri verir. Herkes için en iyisi bu. Bak, odanda beklemek istemediğine emin misin? Şu anda arkadaş aramıyorum."

"Hayır, ben iyiyim," dedi Izzy.

"Bu bir öneriden çok bir emirdi."

"Biliyorum," diye yanıtladı Izzy. "Ama ben senin çalışanın değilim."

Kitapçı sıkıntıyla içini çekti ve omzunun üzerinden arkalarındaki barı işaret etti. "Bunlardan hâlâ içilebilir olan var mı?"

Izzy omuz silkti.

"Eğer burada olmakta ısrar ediyorsan, bana beni öldürmeyecek gibi görünen bir şey getir."

Izzy açılmamış birkaç votka şişesi ve birkaç tane de Bluzunun tozuyla temizlediği bardaklar. Bir şişe açtı, deneysel olarak kokladı ve ardından her bir bardağa birkaç santim votka döktü.

"Sek votka," dedi ve Bookseller'a içkilerden birini uzattı. Kendi bardağını uzattı ve Bookseller kendi bardağıyla bardağa vurdu, sonra ikisi de yudumladı. "Sert," dedi Izzy, tadı yüzünü buruşturarak.

"Sorun değil," dedi Kitapçı. Onu su gibi yuttu.

Sessizce izlediler ve Izzy, Kitapçının, kalabalığı çalıştırmak üzere olan bir sanatçı gibi izleyicilerini değerlendirdiğini anladı. Izzy gelen insanları, bütün paralarıyla teklif verenleri inceledi. Hepsi de birkaç saat önce ona işkence eden şeyi ele geçirmek için yanıp tutuşuyordu. O acı dolu anları, çaresizliği, umutsuzluğu hatırladı ve midesi bulandı. Başarılı teklif sahibinin kitapla ne yapacağını merak etti. Bu deneyimi başkalarına da yaşatacaklar mıydı?

Kitabı kendi üzerinde kullanıldığı şekilde kullanabilecek birinden milyonlarca dolar alabilir miydi? Tırnaklarını sinirli bir şekilde ısırdı. ne kadar çelişkili hissettiğini.

"Bu Okoro," dedi Kitapçı, az önce kapıdan içeri adımını atmış olan iri yarı Siyah bir adamı işaret ederek. "Çok tehlikeli. Paralı asker ve suikastçı. Muhtemelen Batı Afrika'daki uyuşturucu çetelerini de yönetiyordur."

Adam cebinden bir kitap çıkardı ve Muhasebeciye uzattı. Kitap çantanın içinde kayboldu.

"O da ne?" Izzy sordu.

"Madde Kitabı onda," dedi Kitapçı. "Bu ne işe yapıyor?"

"Maddeyi kontrol etmesini sağlıyor. Katıları sıvıya, sıvıları gaza dönüştürmek gibi şeyler. Eminim koleksiyonuna Acı Kitabı'nı da eklemek istiyordur. Acı Kitabı Okoro gibi bir adam için çok faydalı olacaktır."

Izzy votkanın son yudumunu içti ve tekrar içmek için geri dönmeyi düşündü. Kafasını rahat tutmak istiyordu ama aynı zamanda kendini içinde bulunduğu bu tuhaf dünyanın keskin kenarlarını yumuşatmak için içmek de istiyordu.

"Ah, Belarus Cumhurbaşkanı'nın temsilcileri," dedi Kitapçı, içeri giren iki yaşlı beyaz adamı başıyla selamlayarak. Uzun bir günün sonunda yorgun düşmüş ofis çalışanlarına benziyorlardı. "Kitab-ı Mukaddes ile ne yapacaklar?"

Acı." Dilini şaklattı ve başını bir kez salladı. "Kime gideceği umurunda değil mi?" Izzy sordu.

"Bu bir açık artırma," dedi Kitapçı. "En yüksek teklifi veren kazanır."

"Bir açık artırmanın nasıl işlediğini biliyorum," diye mırıldandı Izzy sıkıntıyla. "Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Kızım, bu kadar konuşkan olacağını bilseydim kapını kilitlerdim."

Izzy bekledi.

Kitapçı bir süre sonra, "Hayır, kime gideceği gerçekten umurumda değil," diye itiraf etti. "Yapamam. Dürüst bir açık artırma yapmak istiyorsam yapamam. Favorilere oynayamam."

Izzy biraz daha bekledi, Kitapçının cevabının henüz tamamlanmadığını hissediyordu.

"Ama evet, sanırım kitapların onları dünyayı daha kötü bir yer haline getirmek için kullanmayacak insanlara gitmesini tercih ederdim. Ama günün sonunda ben bir iş kadınıyım, para kazanmak için buradayım ve bu kitapları satmak için aldığım parayı dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanabilirim. Kontrol edebileceğim şey bu."

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" Izzy sordu. "Kazandığınız onca parayla dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz?"

Kitapçı Izzy'ye onu değerlendiriyormuş gibi yan gözle bir bakış attı ve sonra cevap vermeden ön girişı döndü.

"Mmm, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Izzy.

Giderek daha fazla insan içeri girdi, bunların çoğu ve parası olan insanların çoğunun teslim edecek kendi kitapları yoktu. Toplamda Elias'a sadece üç kitap teslim edilmiş görünüyordu. Okoro'nun Madde Kitabı'na ek olarak, iyi giyimli orta yaşlı bir kadın Sağlık Kitabı'nı teslim etmişti ("Bu Elizabeth Fraser. İngiliz. Ve yüz yirminin üzerinde," dedi Kitapçı. "Bu kitap onu genç tutuyor. Yine de tam bir sürtük olmasını engellemiyor.") ve gri takım elbiseli ve turkuaz gömlekli orta yaşlı Hispanik bir adam Yüzler Kitabı'nı teslim etti. "Bu Diego," dedi kitapçı. "İspanyol ya da Portekizli sanırım. Bildiğim kadarıyla endüstriyel casusluk konusunda uzmanlaşmış, ama basit suikastlar ona göre değil. O Kaliforniya'da bir film yıldızı gibi yaşıyor. Yüzler Kitabı onu Kadın ya da erkek, herkes gibi. Onun iş kolundaki biri için çok yararlı."

"Yani sadece üç kitap var," diye gözlemledi Izzy. "Herkes için üç kitap bu insanlar?"

Kitapçı, "Özel kitapların gerçeği budur," diye açıkladı. "Çoğu Onları bilen insanlar hiç görmemiştir bile. Onlara sahip olamayacak kadar çok insan onları istiyor. Nadir ve değerli bir maldırlar. Müzayedede satılmak için mükemmel bir ürün." Kitapçı saatini kontrol etti. Izzy'ye, "Gitmelisin," dedi. "Git o dağ gibi adamı bul ve Acı Kitabı'nı alt kattaki balo salonuna getir. Açık artırmaya tam gece yarısı başlayacağız. İkinizi de odada istiyorum ki gözüm üzerinizde olsun."

"Bizi güvende tutmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Kitapçı boş bardağına bakarak. "Demek istediğim de bu, elbette."

Izzy öğleden sonrayı geçirdiği odaya döndüğünde Lund'u mutfak tezgahının başında, önünde İllüzyon Kitabı açık bir şekilde dururken buldu. Kadın geldiğinde şaşkınlıkla başını kaldırdı ve eli hızla kitabı örtmek için hareket etti.

"Bunu saklamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bana öyle geliyor ki, bu kitaplardan birine sahip olduğunuzda insanların bunu bilmemesi daha iyi."

Başını salladı. "Bir sürü insan geliyor. Müzayede gece yarısı başlayacak."

Başını salladı.

"Kitapla ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl kullanılacağını öğrenmeye çalışıyorum," diye itiraf etti. "Ama bir türlü beceremiyorum."

Izzy, "Bence Cassie Kapılar Kitabı'nı neredeyse anında kullandı," dedi. "Yani, hiç denemedi."

"Huh," dedi Lund, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Neden illüzyon yapmak istiyorsun?"

Lund bir an için soruyu düşündü, sonra da "Neden düşünmeyeyim ki?" diye cevap verdi.

Izzy bunun iyi bir cevap olduğunu düşündü.

"Deneyebilir miyim?" Lund omuz silkti. "Ben tuvalete gidiyorum."

O uzaklaşırken Izzy kitabı yavaşça kaldırdı ve kitabın dokusunu hissetti. deri, ince altın damarların pürüzsüzlüğü. Sanki eline almadan önce bir kaloriferin üzerinde duruyormuş gibi hafif bir sıcaklık hissetti. Kitap çok güzel bir şeydi, siyah, altın rengi ve lüks. Fabergé ya da diğer ünlü kuyumcular tarafından üretilmiş gibi görünüyordu. değerli metallerle karmaşık detaylar. Izzy kitabı açtı ve siyah mürekkeple çizilmiş, sayfalar dolusu karalamalar gördü. Kitap elinde tuhaf bir his uyandırdı, beklediğinden daha ağırdı. Kitabı kapatıp ters çevirdi ve ağırlığını açıklayacak bir şey bulabilirmiş gibi kapağını inceledi. O bunu yaparken Lund banyodan döndü ve neredeyse aynı anda koridorun kapısı aniden açıldı.

Kitapçının güvenlik ekibinden biri, siyah giysileri içinde iri ve sert, ciddi bir yüz ifadesiyle ikisine bakarken Izzy İllüzyon Kitabı'nı gözden uzak bir yere, kalça cebine koydu.

"Kitapçı ona katılmanızı rica etti," dedi. "Eşya sizde mi?"

Lund cebinden Acı Kitabı'nı çıkardı. Izzy ona bakmaktan kaçındı.

"Güzel," dedi güvenlik görevlisi. "Hadi gidelim. Açık artırma başlamak üzere."

Macintosh Otel'deki Balo Salonu

Macintosh Oteli'ndeki balo salonu Lottie'nin en sevdiği yerlerden biriydi. Tavanın ortasından sarkan dev bir art deco avizesi olan büyük kare bir alandı, sanki biri güneşi cam bir düğün pastasının içine hapsetmiş gibiydi. Duvar boyunca uzun dikdörtgen aynalar sıralanmıştı ve aralarına Tuvaletlere, mutfaklara ya da arka ofislere açılan kapılar ve duvara monte edilmiş lambalar. Odanın kenarlarındaki halı, siyah beyaz çizgiler ve geometrik desenlerle bir kablo şemasına benziyordu ve Odanın ortasında büyük kare bir dans pisti vardı, ahşap yıllar süren bakımsızlıktan dolayı artık aşınmış ve eğilmişti. Burası hâlâ etkileyici bir mekândı -Lottie oteli satın aldığı andan itibaren burayı çok sevmişti- ve yüz yıl önceki halini, sert takım elbiseler ve şık elbiseler giymiş zengin beyaz insanların sigara dumanı ve alkol s i s i içinde dans pistinin etrafında döndüklerini, köşede bir caz grubunun kontrbas notalarıyla havayı ritmik bir şekilde yumrukladığını rahatlıkla hayal edebiliyordu.

Balo salonunun sıvaları çatlamış ve bir köşesindeki tavanda su hasarı oluşmuştu ama yine de bir atmosferi vardı; darmadağınık haliyle bile ihtişam ve zarafeti yansıtıyordu.

Lottie otelin lobisindeki büyük çift kapıdan içeri girdiğinde, müşterileri, gruplar ve alana dağılmış bireyler dönüp onu izledi. Bir an için kendini ilk dansa gelen gelin gibi hissetti ama bu çocuksu fanteziyi bir kenara itti ve önemli olduğunu düşündüğü herkesi selamlamaya odaklandı, bir bakış fırlattı ya da başını salladı

Tehlikeli ya da zengin ya da her ikisi birden olanlara. Normalde müzayedelerde kendine daha çok güvenirdi. Normalde elinde Güvenlik Kitabı vardı. Bu sefer en azından Cassie gelene kadar yüz­süz­lük etmesi gerekecekti.

Eğer gelirse, dedi Lottie kendi kendine.

Lottie, Cassie'nin arkadaşını terk edeceğini düşünmüyordu ama hayatta bulunduğu yere insanlar hakkında hep en iyisini düşünerek gelmemiştir.

Balo salonunun en ucunda, düğün davetlilerinin oturacağı ya da danslar sırasında orkestranın çalabileceği yükseltilmiş bir platformun üzerine bir kürsü yerleştirilmişti. Lottie kürsüye çıktı ve arkasında durarak insan kalabalığına baktı. Sabırsızlık, hesaplılık, düpedüz düşmanlık gördü ve hepsini görmezden geldi.

"Bayanlar ve baylar," dedi. "Bu açık artırmaya hoş geldiniz." "Bu kadar sirk yeter," diye bağırdı Okoro odanın sol tarafından. "Kitabımı elimden aldınız, beni dürttünüz ve dürttünüz. Bu rezilliğe daha ne kadar katlanacağım?"

Lottie yüz ifadesi olmadan adama baktı. Hiçbir şey söylemedi. Okoro'dan korkuyordu ama onun gibi insanlarla uğraşmanın tıpkı bir köpeği eğitmek gibi olduğuna inanıyordu. Kafanızı ısırıp koparacak olsa bile kimin sözünün geçtiğini bildiğinden emin olmalıydınız.

"Sizi gelmeniz için zorlamadım Bay Okoro," dedi sert bir sesle. "Gitmekte özgürsünüz." Bir elini kaldırdı ve odanın arka tarafındaki kapıyı işaret etti. "Siz gidene kadar bekleyeceğiz."

Onu utandırarak boyun eğdirmeye çalışmak riskli bir stratejiydi, ama Lottie iki şey biliyordu. Birincisi, Okoro'nun Acı Kitabı'nı gerçekten istediğini biliyordu. Yüz ifadesindeki açlığı fark etmişti. İkincisi, Macintosh Otel'i'ni satın aldığı anda bazı şeyler yaptığını biliyordu.

binanın yapısında yapılan değişiklikler. Lottie'nin hemen arkasındaki duvarda bulunan ayna bir panik odasına açılan bir kapıydı ve bu kapı da gizli bir koridora ve binanın arka tarafındaki bir çıkışa açılıyordu. Balo salonunda kendisiyle birlikte bulunan iki güvenlik görevlisinin üstesinden gelemeyeceği bir şey olursa, Lottie'nin aynadan geçerek üç adım geri çekilmesi yeterli olacak ve güvende olacaktı. Güvenlik Kitabı'nı taşıyor olmayı tercih ederdi ama onsuz bile kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. O kaçamadan Okoro bile ona ulaşamazdı.

"Hayır mı?" diye sordu Okoro'ya. Adam kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Bizimle kalmanızı çok isterim Bay Okoro," diyerek adama saygısını gösterdi. "Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?"

Okoro, "Devam edin o zaman," diye mırıldandı.

"Evet, hadi," diye bağırdı Papaz Merlin Gillette, sesi bir arazi motosikletinin motoru gibi genizden ve keskin kenarlı geliyordu.

"Devam et, kadın!"

"Bu işi halledeceğiz," diye tersledi Kitapçı, yaşlı adama uyarıcı bir bakış fırlatarak. "Boş zamanımda. Sözümü daha fazla kesmenize izin vermeyeceğim. Konuşmak isteyen elini kaldırsın. Anlaşıldı mı?"

Seyirciler sessizce arkalarına baktılar.

"Bayanlar ve baylar, kendi özel kitaplarına sahip olanlarınız için, onları Elias'a teslim ettiğiniz için teşekkür ederim." Muhasebeci balo salonunun arka tarafını işaret ederek Elias'ın elinde evrak çantasıyla kapı girişinde durduğunu gösterdi. "Alışlageldiği üzere, Muhasebeci şimdi otelin başka bir yerinde güvenli bir yere gidecek. Müzayede biter bitmez geri dönecek ve özel kitaplar siz ayrıldıktan sonra size iade edilecek."

Elias başıyla onayladı ve gitti. Lottie birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve kalabalığın Elias'ın gidişini izlemesine izin verdi. Aynı anda Izzy ve Lund'u almak için gönderdiği güvenlik görevlisi, ikisi arkalarında olduğu halde ortaya çıktı. Devi ve kızı odanın kenarına kadar götürdü.

"Şimdi," dedi. "İşimize dönelim. Bu gece burada Acılar Kitabı'nın mülkiyeti için teklif vermek üzere bulunuyorsunuz."

İri yarı adam balo salonunun önüne geldiğinde Lund'a eliyle işaret etti ve adam Lund'un yanındaki platforma çıkarak onun üzerinde yükseldi. Lund ona kitabı uzattı ve o da kitabı İncil'i elinde tutan bir vaiz gibi havaya kaldırdı. Tüm gözler kitaba sabitlenmişti. Lund tekrar aşağı indi ve balo salonunun yan tarafına doğru yürüyerek Izzy'nin yanında durdu.

"Bu Acı Kitabı. Kapağı mor ve yeşil renkli," dedi. "Orijinallliğini ve iyi durumda olduğunu doğrulayabilirim." Kitabı rastgele bir sayfada açtı ve odadaki herkesin içindekileri görebilmesi için havaya kaldırdı. "Acı Kitabı'na sahip olan her kim olursa olsun başkalarında önemli ölçüde acı ve ıstırap yaratıyor," dedi Lottie.

"Bu şeytanın işi, eğer gördüysem!" Merlin Gillette, Lottie'nin konuşmadan önce elini kaldırması yönündeki talimatına aldırmadan mırıldandı.

Sağlık Kitabı'yla birlikte gelen Elizabeth Fraser bu sözlere karşılık olarak elini kaldırdı ve Lottie konuşması için başıyla onu işaret etti. "Acı

Kitabı da başkalarının acısını dindirecek," dedi.

Sesi şaşırtıcı ve hoş bir alto. "Bu, acı çekmenin gücü olduğu kadar rahatlamamanın da gücüdür. Bu bir şeytanlık değil. Bu, batıl inançları olan ve az gelişmiş bir zihne sahip bir adamın yorumu."

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Merlin Gillette dönüp birkaç adım gerisinde duran yaşlı kadına baktı.

"Sana gelişmemiş bir zihin göstereceğim, seni cadı!" diye bağırdı.

Elizabeth yumuşak bir sesle, "Zaten gösterdin, genç adam," dedi.

Gillette'in kızı onu zapt ederek kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam ön tarafa döndü.

"Bu kadar yeter!" Lottie seslendi, sesi hissettiğinden daha sert çıkıyordu. Tekliften önceki bu tür sürtüşmeler her zaman işe yarardı. Sevişmeden önceki kavgaydı bu. "Ya hepiniz uslu durursunuz ya da sizi buradan attırırım."

Merlin Gillette ona isyan dolu bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. "Bir de biz deneyelim," diye seslendi biri kalabalığın arkasından.

Çağrı Okoro tarafından yanıtlandı. "Evet, gerçek olduğunu kanıtlamak için birisinin üzerinde deneyelim."

"Hayır," diye cevap verdi Kitapçı, ses tonu sertti. "Bu müzayedede kimse Acı Kitabı'nı kullanmıyor. Bu gerçek. Bana güvenmiyorsanız, teklif vermek zorunda değilsiniz ve biz başlamadan önce ayrılmakta özgürsünüz."

Bekledi. Kimse kımıldamadı. Salon sessizdi.

"Çok iyi," dedi. "Şimdi açık artırmaya devam edebiliriz. Para birimi doğal olarak ABD dolarıdır. Teklif vermek için elinizi kaldırın. Aksini belirtmediğiniz sürece beş yüz bin dolarlık artışlar kabul edeceğiz. Açık arttırma başarılı bir teklif verene kadar devam edecektir. Para derhal transfer edilecek ve bankama ulaştığında Acı Kitabı serbest bırakılacaktır."

Seyirciler yerlerinden kımıldayıp hazırlandılar, insanlar etrafa bakışlar fırlatarak rakiplerinin iştahlarını ve zenginliklerini değerlendirmeye çalıştılar. Balo salonunun kenarlarındaki aynalarda da seyircilerin yansımaları aynı şeyi yaptı.

Bunun üzerine Lottie, "15 milyon dolarla açık artırmayı kim açacak?" diye sordu.

Kimse hareket etmedi, kimse teklif vermedi. Herkesin beklediği olay, o an gelmişti. Dikkatli boksörler gibi, kimse ilk yumruğu atmak istemiyordu.

"On beş milyon dolar!"

Teklif odanın arka tarafından geldi, bir kadın sesi, tiz ve delici. Şangay'dan gelen ikizlerden biriydi. Antikacı ya da sanat koleksiyoncusu olduklarına dair söylentiler vardı. Ayrıca gerçekten Komünist Parti için çalıştıklarına dair söylentiler de vardı.

"Teşekkürler Bayan Li," dedi Kitapçı. "Açık arttırma başladı."

Açık artırma devam etti, teklifler ilk başta yavaşça, temkinli bir şekilde geldi, ama sonra enerji değişti, güven ve kararlılık arttı ve Acılar Kitabı'nın fiyatı giderek yükseldi.

"Yirmi iki milyonumuz var," diye seslendi Lottie. "Avans var mı?"

Daha fazlasını bekliyordu. Ciddi insanlardan hiçbiri henüz teklif vermemişti; amatörlerin oyunlarını bitirmesini bekliyorlardı.

"Yirmi beş milyon."

Okoro'ydu, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde duruyordu.

Lottie başını sallayarak teklifi onayladı ve ardından figürü odada tekrarladı.

"Yirmi altı," diye bağırdı bir adam ağır aksanlı bir İngilizceyle.

"Yirmi altı," dedi Lottie. "Belarus'tan gelen adama. Avans var mı?"

Açık artırma durmuş gibiydi, insanlar nefes alıp servetlerini düşündükçe ve bunu kitaba duydukları arzuyla tarttıkça enerji biraz azalıyordu. Lottie henüz bitmediğini biliyordu. Okoro kaşlarını çatmış Belaruslu'ya bakıyordu. İspanyol Diego sıkılmış gibi yan duvara yaslanmıştı ama Lottie onun son anda saldırmaya hazır olduğunu görebiliyordu. Şangaylı ikizler birbirleriyle fısıldaşıyorlardı ve Merlin Gillette'in çocuklarının ikisi de ona fısıldıyordu. İnsanlar taktiklerini çalışıyorlardı.

Dirsekleriyle kürsüye yaslanarak, "Yirmi altı milyon dolar için avans var mı?" diye sordu.

Diego aniden kendini duvardan aşağı iterek, "Bu iş çok uzadı," dedi. "Otuz milyon dolar ve bu işi bitirelim!"

İnsanlar Diego'ya öldürücü bakışlar fırlatırken Lottie, "Otuz milyon dolar," dedi. Toplanan yüzlerde başka teklifler olup olmadığını araştıramadan yakındaki bir odadan bir patlama sesi geldi, duvarları sarsan gök gürültülü bir alkış.

Herkes başını sese doğru çevirdi. Lottie hemen güvenlik ekibinden birine baktı. Bir elini kulağına götürmüş, kaşlarını çatmıştı.

Duymayı beklediği şeyi duymuyormuş gibi bir yüz ifadesi. Tekrar ona baktı ve başını bir kez salladı: *Bilmiyorum*.

Lottie sesini yükselterek tekrar, "Otuz milyon dolar," dedi. Açık artırmayı tamamlamaya kararlıydı. Cassie Kapılar Kitabı'yla gelmese bile, Acılar Kitabı'ndan bir süreliğine bu işten kurtulmasına yetecek kadar kâr elde edebilirdi.

Bir patlama sesi daha duyuldu, bu daha yakındı ve ardından bir üçüncüsü geldi. İnsanlar mırıldanmaya, duvarlardan uzaklaşmaya ve ne olduğunu görmek için etrafa bakmaya başladı.

herkes yapıyordu.

"Lütfen," diye seslendi. "Bize bir dakika verin."

Balo salonunun kapısından içeri, odanın Lottie'nin karşısındaki ucuna doğru bir figür girdi. O izledi ve diğer insanlar da o tarafa döndü.

"Dur!" Lottie seslendi. "Kimsin sen?"

Uzun boylu bir adamdı, eski bir yağmurluk giymişti, başında kovboy tarzı bir şapka vardı. Balo salonuna doğru ilerledi, zayıf bir bacağı varmış gibi topallayarak yavaşça yürüyordu.

"Kimsin sen?" Lottie tekrar sordu, sesi öfke ve otorite doluydu. Adam odanın hemen içinde durdu ve sonra bir elini kaldırarak şapkasını çıkarıp yana fırlattı. Ortaya çıkan yüz solmuş ve yıpranmıştı, olması gerekenden çok daha yaşlıydı, yanakları zayıflamış ve çenesi sarkmıştı ama Lottie onu tanıdı.

"Benim adım Hugo Barbary," diye bağırdı adam, sesi ince, boğuk bir vıraklamaydı. Kolunu uzattı ve otomatik bir tabancayı ona doğrulttu; tabancanın namlusu korkunç olasılıklarla dolu kocaman bir delikti. "Şimdi bana lanet kitabımı geri ver, seni kaltak!"

Unutulmuş Balo Salonundaki Acı

"Burada yerin yok," dedi Lottie, hissettiğinden daha sakın bir sesle. Barbary'nin görünüşü karşısında şok olmuştu ama hissettiklerini kızgınlık kalkarıyla örtmeye çalışıyordu. "Geleceğinizi bildirmemiştiniz."

"Lanet olası bir e-posta gönderecek havada gibi mi görünüyorum?" Barbary çığlık attı. "Kitabımı çaldın! Buraya senden satın almaya gelmedim. Bunun için elli yıl bekledim!"

"Kendini utandırıyorsun," diye cevap verdi Lottie, onun sözleriyle kafası karışmış ama bu karışıklığı görmezden gelmişti. Odadaki diğer insanların Barbary'ye, ona baktıklarının, yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağını tahmin etmeye çalıştıklarının farkındaydı. "Ben seni zorlamadan hemen uzaklaş."

Barbary gülümsedi, yumuşak buruşuk derisi lekeli dişlerini ortaya çıkarmak için geriliyordu.

"Çok uzun zamandır bekliyordum, Bookseller. Saklanıp bu günü bekliyordum." Bir çocuk gibi kıkırdadı. "Aynanın arkasındaki gizli odan hakkında her şeyi biliyorum, Kitapçı."

Lottie gözlerini güvenlik ekibinin liderine çevirdi, bu onun beklediği bir işaretti. Adam ve ekibinin diğer iki üyesi -Lund ve Izzy'ye eşlik eden de dahil olmak üzere- salonun iki yanından Hugo Barbary'ye doğru koştular. Hiçbiri yeterince hızlı değildi. Hugo topuğunun üzerinde döndü, iki el ateş etti ve sonra dönüp tekrar ateş etti ve üç adam da koşarken yere düştü, alınlarında kurşun delikleri vardı. "Hâlâ elimde!" Barbary Lottie'ye kıkırdadı. "Artık silahlı adamınız yok."

Lottie, Izzy'nin soluk soluğa yanına geldiğini ve kaçmaya çalışıyormuş gibi geriye doğru adım attığını fark etti. Barbary de hareketi yakaladı ve

dikkatini o yöne çevirdi. Lottie, Lund'un kızın önüne geçtiğini gördü ve o anda iri adamdan hoşlandığına karar verdi.

"Sen," diye tükürdü Barbary. Yüzü öfke ve kırlaşmış nefretten oluşan sıkı bir düğümdü. Topallayarak ilerledi ve silahını Lund'a doğru kaldırdı. "Kitabımı çaldın."

"Biri bu aptal hakkında bir şey yapacak mı?" Merlin Gillette seslendi. "Burada ne tür bir sirk işletiyorsun, kadın?"

Barbary kolunu savurdu ve Gillette'i alnının ortasından vurdu, kan damlaları ve beyin maddesi bir yanardağdan püsküren lav gibi arkasındaki aynaya sıçradı. Gillette'in iki çocuğu çığlık atarak bağırdı ve cesedinin yanına yığıldı. Artık kimsenin bu kesinti karşısında güvende olmadığını gören odadaki diğer insanlar hareket etmeye başladılar ve Barbary yerde topallayarak ilerlerken ondan uzaklaştılar. Lottie bir adam gördü. Birkaç kişi koşarak odadan çıktı ve lobiye doğru ilerledi. Diğer insanların çoğunun, kendilerini korumakla Acı Kitabı'nı ele geçirmek arasında kendi iç tartışmalarını yapıyor olacaklarını biliyordu.

Bu sırada Barbary Lund'a doğru ilerliyordu.

"Önce seni öldüreceğim," diye mırıldandı Barbary. "Sadece beni iyi bir ruh haline sokmak için."

Lund ilerleyen figüre ifadesiz bir şekilde baktı ve Kitapçı onun neden daha fazla korkmadığını merak etti.

Barbary odanın uzak tarafına ulaşmadan Okoro ona saldırdı, başı eğikti ama Barbary aynalardan birindeki hareketi fark etti ve garip bir şekilde dönerek uzaklaştı.

Okoro, Barbary'ye çarptı ve iki adam bir kol bacak ve öfke yumağı halinde yere yığıldı. Silah bir kez ateşlendi, mermi geniş bir alana yayıldı ve sol duvardaki aynalardan birini parçalayarak bir cam yağmuru yarattı. Lottie Lund'a doğru baktı.

"Sen," dedi. "Çıkar onu."

Lund bir kez göz kırptı ve sonra güreşen adamlara baktı. Birkaç adım attı ve ardından Okoro'yu yaşlı adamın üzerinden kaldırdı.

"Bırak beni, seni aptal!" Okoro, Lund'a bağırdı ve onun elini fırçaladı. ayağa kalktığı anda pahalı bir takım elbise giymişti. Lund dikkatini Barbary'ye çevirdi ve yaşlı adamın bileğini kavradı, adamı ayağa kaldırırken silahını parmaklarından çekti.

Kitapçı platformdan indi ve onlara yaklaştı. Barbary meydan okurcasına ona baktı, yüzü kırış kırıştı, gri sakalları yanaklarını süslüyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu, gerçekten ilgileniyordu.

"Kitabım sende," diye tükürdü. "Onu çaldılar." Çenesini Lund'a doğru salladı. "Artık böyle mi yapıyorsun, Kitapçı?" diye sordu. "Sipariş üzerine kitap çalıp sonra da kârla satmak mı?"

Lottie, "Buna bir cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim," dedi ama insanların soruyu düşündüğünü, müşterilerinin onu kısık gözlerle izlediğini hissedebiliyordu. "Ve açıkçası, buraya gelip müzayedelerimden birini bu şekilde, tek başınıza bir tabancayla bozabileceğinizi düşündüğünüze göre aklınızı kaçırmış olmalısınız." Lund'un elinden silahını aldı ve şaka yapar gibi inceledi. "Bununla mı? Elinde silah olan yaşlı bir adamla başa çıkamayacağımı mı sandın?"

Barbary kaşlarının altından ona bakarken sırttı. "Ne?" diye sordu Kitapçı. "Neden gülümsüyorsun?"

"Haklısın. Bunu yapmak için aklımı kaçırdım. Ama bu an için çok uzun zamandır bekliyordum. Hazırlanmak için yıllar ve yıllar harcadım, Madam Bookseller. Ne yapacağımı planlamak için yıllar ve yıllar."

Barbary söyleyeceklerinin duyulacağından emin olmak için bir an bekledi.

"Müzayedeler sırasında muhasebecinizi nerede arayacağımı bilmek için zamanım oldu. Taşıdığı tüm kitapları nasıl alacağımı öğrenecek zamanım oldu."

Lottie için balo salonu bir an için eğildi ve Barbary dişlerini göstererek alay etti.

Barbary sanki bacaklarındaki gücü kaybediyormuş gibi aniden yere düştü ve Lottie, Lund'un onu bırakmasını izledi. Ama adam yere yığılmadı. Onun yerine bir eliyle dans pistine dokundu, diğer eli de paltosunun büyük cebine uzandı. Lottie neredeyse anında ayaklarının altındaki zeminin yumuşadığını hissetti. Şok içinde yere baktı ve Lund'un da aynı şeyi yaptığını görünce aceleyle birkaç adım geri çekildi. O izlerken, ahşap dans pisti Barbary'nin etrafındaki bir yüzme havuzunun yüzeyi gibi dalgalandı. Adam sanki yüzeyin hemen altındaki bir sütunun üzerinde duruyormuş gibi katı bir çemberin üzerine çömelmiş gibi görünüyordu. Diğer insanlar da benzer şekilde geri çekilerek yaşlı adamın etrafında geniş bir daire oluşturdu.

"Bay Okoro," diye bağırdı Barbary, cebinden Madde Kitabı'nı çıkardı, titreyerek havaya kıvılcımlar ve renkler saçıyordu. "Kitabınız inanılmaz eğlenceli!"

Okoro cevap veremeden, bir kez daha saldırmak için koşamadan, Barbary elini hızla kaldırıp indirdi ve sıvı zemin altı fit yukarı kabardı ve balo salonunun kapısına doğru koştu, bir dalga kıyıya doğru yarıştı ve orada duran tüm insanlar ve Merlin Gillette'in cesedi yukarı savruldu ve kabaca tavana doğru fırlatıldı. Zemin, yükseldiğı kadar hızlı bir şekilde altlarından düşüp bir kez daha katılaşırken, insanlar ve sıvalar bir inilti ve takırtı hengâmesi içinde aşağıya düştü.

O kargaşada Barbary ileri atıldı ve silahını Lottie'nin elinden kaptı. "Onu ben alırım."

Lottie hiç direnmedi, düşünceleri şok ve şaşkınlıkla yavaşlıyordu.

"Biliyorsun, ben çok, çok daha yaşlıyım," diyordu Barbary. "Benim de bir

Kapılar Kitabı'na sahip o kaltak sayesinde geçmişte tatil yaptım ve kitabımı çaldığım zamandan elli yaş daha yaşlıyım."

"Cassie?" Izzy sordu.

"Kapa çeneni," diye tersledi Barbary. Gözlerini tekrar Lottie'ye çevirdi. "Doksan dört yaşındayım ama kendimi eski halim gibi hissetmeye başladım. Adamından aldığım diğerkitaplardan biri olmalı. Sağık Kitabı, değı mi? Dinçlik ve Canlılık Kitabı mı?" Keyifli ve muzaffer bir kahkaha attı. "Bu kitap olmasaydı muhtemelen o adamları vuramazdım bile! Yıllardır hissetmediğim gibi hissediyorum!"

Silahını fazla umursamadan doğrudu ve sevinçle ateş etti, mermi duvarlardan sekti.

Lottie aniden, "Peki," dedi ve Barbary'nin yüz ifadesi şaşkınlıkla düştü. "Bunu mu istiyorsun?" dedi ve ona Acı Kitabı'nı gösterdi. Adamın gözlerinin bir dikene takılan giysi gibi kitaba nasıl takıldığını gördü. Yüz ifadesinden geriye sadece çıplak bir açlık kaldığını gördü, tüm öfke, tüm hiddet gitmişti.

Bütün bu acılar, diye düşündü ve sonra Elizabeth Fraser'ın birkaç dakika önce söylediklerini hatırladı.

"Alabilirsin," dedi Lottie, elini ve kitabı Barbary'ye doğru uzatarak. Kitap yoğun ve öfkeli metinlerle, çığık atan yüzlerin ve keskin silahların karalanmış resimleriyle doluydu.

Yaşlı adam uzanıp kitabı kavradı ama kitabı bırakmadan önce Lottie, "Tüm acını alacağım," dedi.

Barbary'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kitabın her yanından renk fişkırdı. Bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü, bir eli hâlâ Lottie hâlâ kitabın diğerkenarını tutuyordu. Elinde kitap tutan iki kişiydiler.

aralarında bir havai fişek, kitap bir bağlantı ve kitap aracılığıyla Lottie adamın tüm acısını hissedebiliyordu. Fiziksel travmasını, kemiklerindeki ve sol bacağındaki ağrıyı, vücudunu delik deşik eden eski kurşun yaralarını hissedebiliyordu. Ama bunun altında ve ötesinde, Hugo Barbary'nin havuzunun derinliklerinde Bilincinde, *diğer* acıyı, onu o yapan ruhsal ve psikolojik acıyı hissedebiliyordu. Orada, derinliklerde yüzüyor, kıvrılıyor ve gözden kayboluyordu.

Lottie o acıyı Barbary'den uzaklaştırmayı düşündü. Saç tellerini hissedebiliyordu ve çekiştirmeye başladı. Lifli ve sertti ve çekiştirdikçe ona direniyordu, tıpkı duş giderindeki bir saç yumağı gibi. Onu kapattı Gözlerini yumdu ve konsantre oldu, acıyı yüzeye çıkardı, bir araya topladı ve ruhu olan yarayı temizlemek için ona şekil verdi.

Barbary onun önünde diz çökmüş, çılgılık atıyor, tüm acısının aniden bir araya gelmesiyle şoke oluyordu.

Lottie çekmeye devam etti, karanlığın, ıstırabın ve acı dolu öfkenin iplikçiklerini, onları bu adamın ruhundan çekip çıkardı, ışıktaki dağılıp yok olmaları için yukarı kaldırdı. Gözlerini açtı ve Barbary'nin ters dönmüş yüzünün kendisine baktığını gördü, geniş, berrak gözler, dehşete düşmüş bir çocuğun gözleri. O bakışla karşılaştı, onu tuttu ve karanlığı yüzeye çıkarmaya devam etti.

"Seni acılarından kurtarıyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Hareketin farkındaydı, çevresel görüşünün hemen ötesinde bir şey yükseliyordu. Ve sonra, Barbary'nin ruhuna yönelik ameliyatını bitiremeden temas kesildi ve Barbary yere yuvarlandı, Okoro onunla boğuşuyordu.

Lottie bağlantının kopmasıyla nefesi kesildi ve geriye doğru tökezledi. Düşmeden önce kolları onu yakaladı ve Lund'un arkasında onu sabitlediğini görmek için boynunu kırdı.

"Bay Okoro!" diye bağırdı. İnsanlardan bazıları, daha genç ve zinde olanlar, Barbary'nin dalgasının onları düşürdüğü yerden kendilerini yukarı çekmeye başlamıştı. Diğerleri ölmüş ya da ağır yaralanmıştı; Elizabeth Fraser, Sağlık Kitabı'ndan yoksundu. Ama ayağa ilk kalkan Okoro oldu. "Okoro, dur!"

Okoro ve Barbary yerde güreşiyorlardı, Okoro acımasız yumruklar atıyor, Barbary ellerini savunmaya kaldırıyordu, belli ki Lottie'nin ona yaptıklarından dolayı hâlâ sersemlemişti.

"Al bunu!" Barbary tükürdü, kitabı cebinden tekrar çıkardı ve fırlattı.
"Al şu lanet kitabını!"

Maddenin Kitabı dans pistinde kayarak ilerledi ve yıpranmış halının üzerinde durdu.

Okoro hemen ayağa kalktı, değerli eşyasının peşine düştü, Barbary unutulmuştu. Yerde sinsice yürüyüp kitabı aldı, tozunu aldı ve göğüs cebine yerleştirdi. Sonra gözlerini Lottie'ye çevirdi.

"Şimdi diğer kitabı alacağım," dedi ve ona doğru yürürken bir elini uzattı.

Lund aralarına girdi ve Okoro'nun bir karış üstünden ona baktı. Hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durdu, hareketsiz, adama bakıyordu. Lottie iri adamın neden onu koruma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu ama o anda Okoro'yla arasında olduğu için minnettardı.

"Benimle oynamak mı istiyorsun?" Okoro hiç istifini bozmadan sordu.
"Daha önce de büyük adamlar öldürdüm."

Lottie işlerin kontrolden çıktığını biliyordu ama elinde hâlâ Acı Kitabı vardı. İnsanların dikkati Lund ve Okoro arasındaki çatışmaya odaklanmıştı. Barbary yerde yatmış, sersemlemiş gibi avizeye bakıyor, Izzy ise Lottie'nin arkasında durmuş, duvara sinmiş, küçük ve önemsiz görünmeye çalışıyordu. Lottie belki de bir çıkış yapma zamanının geldiğini düşündü. Başka bir gün, başka bir açık artırma olabilirdi.

Geri geri gitmeye başladı, podyumun arkasındaki aynaya doğru yöneldi.

Sonra uzak duvardaki kapı, Lund ve Okoro'nun ötesinde açıldı ve Cassie ve Drummond Fox balo salonuna adım attılar. Arkalarında, kapıdan geçtiklerinde, tamamen farklı bir yer, farklı bir binada bir oda vardı.

Onların bu şekilde gelişini görmek Lottie için bile hayret vericiydi. Ağzının açık kaldığını hissetti ve odadaki diğer herkesin, hatta Okoro'nun bile durup baktığını fark etti.

"Bu Kütüphaneci," dedi birisi.

Cassie ve Drummond orada durmuş, kırık dökük eşyaların yarattığı kargaşayı izliyorlardı.
cesetler ve kan. Sonra Cassie'nin gözleri Izzy'ye takıldı ve Lottie, Izzy'nin Cassie'nin adını söylediğini duydu.

O anda Hugo Barbary kendini yerden kaldırdı. Drummond onu görünce, "Hugo," diye mırıldandı. "Yine mi?"

Lottie onun Cassie'ye sivri bir bakış attığını gördü.

Hugo silahını çevirerek Lottie'nin arkasındaki Izzy'ye doğrulttu.

"Kontrol Kitabımı bana geri ver, Kütüphaneci," dedi Barbary. "Yoksa arkadaşının güzel yüzüne bir kurşun sıkarım."

Barbary Cassie'ye baktı.

"Ve iyi bir önlem olarak Kapılar Kitabı'nı da alacağım."

Çok Geç Geldi

Odadaki herkes duyduklarını sindirirken tüm gözler Cassie'ye döndü. Okoro bile Lund'dan uzaklaşıp Cassie'ye hesapçı bir bakış attı.

"Beni duydun mu?" Barbary dedi ki. "Ver şu lanet kitapları bana."

Ama sonra yüzü değişti. Bir şekilde buruştu, bir duygu ve şüphe fırtınası içinde kendi üzerine çöktü. Boştaki eli başına gitti ve homurdandı.

"Bana ne yaptın?" diye sordu Lottie'ye, acı dolu gözlerle bakarak.

Kendini toparladı, tehdide yeniden karar verdi ve silahı tekrar doğrulttu.

Lottie, Lund'un önce adama, sonra da önündeki Okoro'ya baktığını gördü ve adamın en büyük tehlikenin nerede olduğunu anlamaya çalıştığını fark etti. Ya da belki de kimi koruyacağını bulmaya çalışıyordu, Lottie'yi mi yoksa Izzy'yi mi?

"Acını dindirdim," dedi Lottie. "Ya da çoğunu. İşimiz yarıda kesilmeden önce."

Barbary yine homurdandı ama Cassie'nin etrafında geniş bir daire çizerek Izzy'ye doğru ilerleyişini kısık gözlerle izledi.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı ama Lottie'ye kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi. Ve Lottie'ye yaşlı adamın gözlerinde yaşlar varmış gibi geldi. Onu düzeltmeye çalışırken kırıp kırmadığını merak etti.

"Silahını indir," dedi Lottie, sesi bal gibiydi.

Okoro yana doğru bir adım attı ve Lund da ona uymak için bir adım atarak adamla Lottie arasındaki pozisyonunu korudu.

"Bana ne yaptın?" Barbary tekrar sordu, bu sefer bir talepten çok bir yalvarış gibiydi. "Neden istemiyorum ?"

Cümlesini tamamlayamadı. Lottie'nin çok geç fark ettiği bir hareket bulanıklığı oldu ve Diego ona doğru koşmaya başladı.

Acı Kitabı'na nişan almak için dikkatinin dağılmasını fırsat bildi. Ona ulaşamadı. Bir metre bile yaklaşmadan pahalı takım elbisesinin yakasından tutulmuş gibi havaya kaldırıldı ve balo salonunun kapısının yanındaki duvara doğru geriye doğru fırlatıldı. Bir ayna daha paramparça oldu ve Lottie

Drummond'un elini bıraktığını ve az önce yaptığı şey karşısında şok olmuş gibi, bir adamı odanın öbür ucuna fırlatarak öldürmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırmış gibi sendeleyerek geriye doğru gittiğini gördü.

Lottie, Barbary'nin cevap vermesini bekledi ama adam kendi düşüncelerinde kaybolmuş, kendi zihnindeki bir bulmacaya hapsolmuş gibiydi, silah kolu şimdi yanında gevşekti.

"Cassie?" Izzy'nin sesi Lottie'nin arkasından geldi, kararsızdı.

Lottie, Cassie'nin dikkatinin odanın ortasında, Okoro ve Lund'un hâlâ karşı karşıya olduğu ve Barbary'nin dizlerinin üzerine çöktüğü yerde olduğunu gördü. Drummond hâlâ odanın kenarlarında dolaşan diğer insanları izliyor, ne olacağını görmek için bekliyor, açık artırmanın yeniden başlamasını bekliyordu.

Lottie bunu düşünüyordu: Belki de en kötüsü geride kalmıştı. Belki hâlâ bir satış yapabilirdi. Ya da belki iki, Kapılar Kitabı da artık mevcuttu.

"Neyim ben?" Barbary gözlerini yerden kaldırarak sordu. "Neydim ben?"

Şaşkınlıkla etrafına bakındı, ama sonra gözlerine kesinlik geldi ve silahı tekrar kaldırdı.

"Drummond!" Cassie bağırdı. Açıkları kapıya geri döndü.

Biraz önce içeri girmiş ve kapıyı çekip açmıştı. Drummond elini tekrar hareket ettirdi ve Barbary ayağa kalktı, silah elinden düştü ve ahşap zeminde dans etmeye başladı. "Geçmişe geri dön, seni pislik!"

Drummond onu odanın diğer ucuna ve kapı aralığına doğru iterken Cassie bağırdı. Lottie kapının ardında başka, farklı bir yer, güneşli bir sokak görebiliyordu, sonra Cassie kapıyı tekrar açtı ve kapı çarparak kapandı. Oda tek bir nefes almış gibiydi, tehdit ortadan kalkmıştı.

"Bay Okoro," diye bağırdı Lottie. "Duruşunuza devam etmek mi istersiniz, yoksa araya girdiğimize göre müzayedeye geri dönelim mi?" Okoro tepki vermedi.

Lottie, "Diğer teklif verenlerin çoğu iş göremez durumda ya da daha kötüsü," dedi. Adamın gözleri onunkilere kayd ve alt metni anladı: *Muhtemelen kazanacaksın.*

Okoro, Lund'la dövüşmeyi gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi.

Lottie, erkekler için içine girince çok çocuksu oluyorlar, diye düşündü, en azından bazıları.

"Peki," dedi, gömlek kollarını takım elbise ceketinin manşetlerinden çıkararak. "Devam edelim."

Lottie tekrar platforma çıkarken kalabalık odanın etrafında yeniden düzene girmiş, insanlar birbirlerine endişeyle bakıyordu. Drummond Fox bir kenarda, Cassie'yle birlikte geldikleri kapının yanında duruyordu ve Cassie de Izzy'yi kucaklamak için odanın diğer tarafına geçmişti. İki kadın birlikte diğer duvara yaslanmış, alçak sesle konuşuyorlardı. Lund, Lottie'nin kürsüsünün biraz önünde, sanki onun güvenlik ekibi rolünü üstlenmiş gibi duruyordu.

O izlerken, Barbary'nin kullandığı silahı tekmeleyerek odanın kenarına, yolun dışına attı.

"Yeniden başlayalım. Son teklif İspanyol beyefendiyle yapıldı." Lottie odanın köşesinde baygın ya da ölü yatan Diego'yu işaret etti. "Kendisi devam edemeyecek gibi görünüyor. Bu yüzden bir önceki teklife, yani Belaruslu adama verilen yirmi altı teklife geri döneceğiz."

Bunu bir dizi hızlı teklif izledi, sanki insanlar artık her şeyi bitirmeye hevesliymiş gibi. Şangaylı ikizler yirmi yedi teklif verdi ve ardından Okoro teklifi otuza yükseltti. Belaruslu otuz bir teklif etti ve Okoro otuz ikiyle karşı teklif verdi.

Lottie için hava iyice ısınmaya başlamıştı. Teklifler devam ederken, Kapılar Kitabı'nı da açık artırmaya çıkarmanın doğru zaman olup olmadığını kendi kendine tartıştı. Böylece her şeyi bir kerede ve sonsuza dek bitirebilir, tüm parasını alabilir ve çok geç olmadan özel kitaplar dünyasından çıkabilirdi. Ancak Kapılar Kitabı için en uygun fiyatı elde etmek için koşulların uygun olup olmadığını da merak ediyordu. En zengin teklif sahiplerinin çoğu ya artık hayatta değildi ya da teklif verebilecek durumda değildi. Belki de bir ya da iki hafta içinde yapılacak ayrı bir müzayede daha fazla ilgi çekecek ve daha kalabalık olacaktı.

"Otuz dört!" İngiltere'den gelen Hintli adamdı. Henüz teklif vermemişti. Belli ki taktiği açık artırmanın zirveye ulaşmasını

beklemekti.

sonra da içeri daldı. Okoro adama sinirli bir bakış attı, sanki bu kadar geç bir aşamada ihaleye girmeye hakkı yokmuş gibi.

"Bu duman nereden geliyor?"

Soru odanın uzak ucundan, Şangay ikizlerinden birinden geldi. Lottie o tarafa baktı ve odadaki insanların mesafeler daha az netti, sanki hava orada daha kalındı ve görüşünü engelliyordu.

Drummond telaşlı bir sesle, "Duman değil," dedi. Duvarı itti ve aceleyle Cassie'ye doğru ilerledi. "Bu bir sis."

Lottie anlamayarak kaşlarını çatı.

"Kitabı bana ver!" Drummond Cassie'den rica etti. "Çabuk ol." "Nedir bu?" Okoro talep etti.

Odanın uzak ucu artık gri bir duvardı, oradaki insanlar sisin içinde yüzen belirsiz şekillerden ibaretti.

Sonra sis, sahnedeki perdeler gibi aralandı ve bir kadın belirdi; karga tüyüne benzeyen kat kat siyah bir etek ve beyaz bir büstiyer giymiş güzel bir kadın. Saçları jöleliydi ve geriye doğru taranmıştı.

Başından dumanlar çıkıyordu ve gözlerinin etrafında duman efektli bir makyaj var gibiydi. Dirseğinin kıvrımından bir kayışla sarkan siyah bir çanta taşıyordu ve bir elinde gri ışıkla titreşen bir kitap tutuyordu. Başı yukarıda, gözleri gelişini izleyen yüzlerde geziniyordu.

Birisi, "Bu kadın," dedi.

Lottie iç çekti, artık neredeyse korkamayacak kadar yorgundu.

Çok geç olmadan bu işi bırakmak niyetindeydi. Son bir ya da iki satış yapıp işi bitirecekti.

Ama şansını çok fazla zorlamış gibi

görünüyordu. Görünüşe göre çok geç kalmıştı.

Balo Salonunda Ölüm

Lottie açık artırmaya devam ettiğinde, Cassie Izzy'ye öfkeyle sarıldı ve uçsuz bucaksız okyanusta bir kayaya tutunmuş bir gemi kazazedesi gibi ona tutundu.

"Seni çok özledim!" diye haykırdı, kalbi doluydu ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Geri çekildiğinde Izzy bu duygu karşısında şok olmuş görünüyordu ve sonra Cassie'nin yüzünü inceledi.

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Farklı görünüyorsun." Cassie başını umursamazca salladı. "Önemli değil. Sana anlatacağım, ama Seni çok özledim. Öldüğünü sanmıştım."

Izzy başını salladı. "Ben ... şey ... çok şey oldu." Başını sallayarak Odanın ortasında duran uzun boylu adam. "Lund bana yardım etti. Hugo denen adam dairedeydi ama Lund bana yardım etti."

Cassie başını salladı ve sonra Izzy'ye tekrar sarıldı.

Bu çok fazlaydı. On yıllık ıstırap, belirsizlik ve boşluktu ama Izzy oradaydı. Cassie, Izzy'nin sabununu kokladı, o kadar tanıdık bir kokuydu ki, sanki tüm bu çılgınlıklardan önce apartman dairesine geri dönmüş, sessiz, gösterişsiz hayatlarını yaşıyormuş gibi hissetti. O anda Cassie, varlığının merkezinde bir sızıyla o basit hayatı *özledi*.

Cassie, Izzy'nin kulağına, "Her şey için çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Bütün bunlar olduğu için üzgünüm. Seni dinlemeliydim. Kitabı asla kullanmamalıydım."

O sırada Drummond Fox'un koşarak yanlarına gelmesi ikisinin de şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu, gözleri kocaman ve panik içindeydi. "Kitabı bana ver!" dedi Cassie'ye. "Çabuk!"

Cassie onun gözlerindeki korkuyu okudu ve kadın bir tür tanrı ya da iblis gibi sis bulutunun içinden çıkarken arkasına baktı. Cassie bu kadını daha önce Drummond'un anılarında görmüştü. O anıyı yaşamasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ama o anı hiç aklından çıkmamıştı.

Oda kadının görünüşüne göre ayarlanmış gibiydi, insanlar farklı pozisyonlara geçtiler, birbirleriyle fısıldaştılar. Ve sonra Hugo'yla kavga eden Siyah adam odanın ortasında ona doğru bir adım attı.

"Demek herkesin çok korktuğu çılgın beyaz kadın sizsiniz?" diye sordu sessizliği bozarak ve kadına küçümseyici bir bakış attı. "Bana o kadar da korkutucu görünmüyorsun, kadın."

"Bay Okoro," dedi Kitapçı, ihtiyatlı bir sesle.

Drummond Cassie'ye, "Kitabı bana ver," dedi, sesi alçaktı. "Onu gölgelerin içine götüreceğim."

Cassie ona başını salladı.

"Bunu Kitapçı'ya borçluyum," dedi ona, ama bunu söylerken bile duyguları ona ihanet etti. Ondan vazgeçmek istemiyordu. Kapılar Kitabı'nı on yıl sonra daha yeni ele geçirmişti. Çok gerekli olmadıkça onu öyle kolayca vermeyecekti.

Odanın ortasında kadının gözleri yüzler arasında dolaştı ve sonra Cassie ile Izzy'nin yanında duran Drummond'a takıldı.

"Kim o?" Izzy sordu. Cassie gözlerini kadından ayırmadan başını salladı.

"Kanını taşa çevirmeme ne dersin?" Okoro kadına dudak büktü, Madde Kitabı'nı çıkarıp yanında tuttu, vücudu kitabı korumak için kadından uzağa döndü. "Ve burada ölüp gitsen? Ya da ciğerlerindeki havayı sıvıya çeviririm ve boğulursun?"

Cassie kadının gözlerinin tekrar Okoro'ya kayışını izledi.

Kadının bakışı, yaramazlık yapan bir çocuğa bakan bir annenin bakışıydı. Kadın ona bir kez başını salladı ve sonra bir anda sis geri döndü, hızla odaya girerek boşluğu doldurdu ve her bir kişinin arasına perdeler çekti.

"Çekil!" Drummond tısladı, bedensiz bir ses Cassie'nin kulağına yakındı. Cassie, sisin içinde birbirlerine bağlı kalmalarını sağlayan sıkı bir tutuşla Izzy'nin elini tutuyordu ve Izzy'nin onu odanın uzak ucuna doğru çektiğini hissetti.

"Bu benim üzerimde işe yaramaz!" Okoro arkalarından bir yerden bağırdı, sesi odadaki diğer insanların panik içindeki konuşmalarını kesiyordu. Sis ortaya çıkar çıkmaz Cassie gri havada belli belirsiz bir ışık atışı gördü ve sis suya dönüştü, yere çöken ve odanın kenarlarına çarpan bir yüzme havuzuna.

Cassie önlerinde, Lottie'nin platformdan çekilmeye başladığını, arkasındaki aynanın açılarak bir geçit gösterdiğini gördü. Izzy onlar kaçıırken Cassie'ye baktı ve kaçış yolunu işaret etti, Cassie de başıyla onayladı. Arkasına baktığında Drummond'un birkaç adım ötede olduğunu gördü, yüzü ve vücudu az önce etraflarına yağın suyla ıslanmıştı. Daha gerilerde sırlıklam olmuş insanlar balo salonunun dışına doğru çekiliyor, omuzlarının üzerinden dans pistinin ortasında yavaşça birbirlerinin etrafında dönen kadın ve Okoro'ya gergin bakışlar fırlatıyorlardı.

Izzy Cassie'yi ters yöne doğru çekti. "Cassie, hadi!" diye yalvararak Kitapçı'nın gizli geçidine doğru ilerledi.

Odanın ortasında Okoro, "Ölme zamanı, cadı," diye bağırdı ve Cassie kendini tutamadı, dönüp bakmak zorunda kaldı, adamın kadını öldürüp öldüremeyeceğini görmek zorundaydı.

Kadın gözlerini kapattı ve hemen bir ışık patlaması oldu, duvardaki ve aynalardaki su birikintileri ve damlaları üzerinde parıldadı ve odada kalan herkes irkildi. Cassie sendeleyerek geri çekildi ve elini Izzy'ninkinden kurtararak gözlerinin önüne attı.

"Işığın Kitabı!" Drummond bağırdı ve Cassie Drummond'un hafızasındaki Mısırlı kadını hatırladı. Kadın Drummond'un arkadaşının kitabını kullanıyordu.

Başını çevirip ellerini gözlerinin önüne koyduğunda bile ışık kör ediciydi. Cassie yanlamasına duvara doğru yuvarlandı, elini uzatıp nemli sıvayı ve aynanın serinliğini hissetti.

"Izzy!" diye seslendi, duvarı kılavuz olarak kullanarak tökezleyerek ilerlerken.

İnsanlık dışı bir çığlık duyuldu, çok fazla basınç altındaki bir lastiğin havasının boşalması gibi tiz bir ciyaklama. Işık bir an için daha da yoğunlaşır gibi oldu ve sonra kayboldu, sadece Cassie'nin gözlerinde bir anı olarak kaldı.

Gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı, görüşündeki bozulmayı kovaladı. Odanın ortasında, şık bir takım elbisenin içinde bir kan ve kemik birikintisi vardı. Kadın onun hemen ötesinde durmuş, Okoro'ya ait olan karmaşaya bakıyordu.

Gözlerini yavaşça Cassie'ye kaldırdı, az önce kapı eşiğine ölü bir hayvan bırakmış bir kedinin bakışlarıyla: *Bak ne yaptım.*

Cassie'nin midesi bir takla attı ve arkasını dönüp kusmuğunu ayaklarının dibindeki ıslak halıya sıçrattı. Odanın arka tarafına baktığında Izzy'nin tam ayna kapanırken Kitapçı'nın gizli çıkışına ulaştığını gördü.

"Hayır!" Izzy aynaya yumruğunu vurarak bağırdı. Cassie kendini toplarken, platformun önünde duran iri adam - Izzy ona Lund diyordu - Izzy'ye yaklaştı. Korumacı bir tavırla onun yanında durdu, gözleriyle odayı tarayarak bir tehlike olup olmadığını araştırdı.

Onu seviyor, diye düşündü Cassie, bu fikir hiçbir yerden gelmiyordu ama kesin gibiydi ve bu Cassie'yi küçük bir şekilde neşelendirdi.

"Hayır!" Izzy aynaya vurarak tekrar bağırdı. Cassie, iri adamın onun elinden tutup odanın arka tarafına, diğer tarafa doğru çekmesini izledi. dans pistinin yan tarafında. Sonra Cassie kendini çekiştirildiğini hissetti ve Drummond yüzüne bakıyordu.

"Kitabı bana ver!" diye talep etti, kızgınlıktan çok paniklemişti. "Onu durduramayız!"

Cassie gözlerini Drummond'un omzunun üzerinden odanın ortasına doğru kaydırды. Kadın belinden eğilmiş, elini bir zamanlar Okoro olan kırmızı pisliğe uzatmıştı. Cassie ıslak bir gıcırdama sesi duydu ve midesi tekrar takla attı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Bu bir kâbus gibiydi. Hugo Barbary ile apartmanda yüzleştikten sonra bile buna hazır değildi.

Yerdeki kırmızı dağınıklık hâlâ zayıf bir şekilde titreşiyordu, sanki çaresiz bir Orada hâlâ yaşam kalıntıları vardı. Kadın elini geri çektiğinde bir kitap tutuyordu: Maddenin Kitabı. Bir memnuniyet gülümsemesi yayıldı kadının güzel yüz hatları boyunca.

Kuru odun şaklaması gibi ani bir çatırtı duyuldu ve hala odada bulunan birkaç kişi silah sesini duyunca şaşkınlıkla bağırdı.

Kadının arkasında, Drummond'un daha önce odanın öbür ucuna fırlattığı İspanyol adam, Hugo Barbary'nin düşürdüğü silahı kadının sırtına doğrultuyordu.

"Bütün kitapları bana ver!" diye bağırdı adam. Üstündeki tavana ikinci bir el ateş etti ve kadın başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı.

"Kitabı bana ver!" Drummond Cassie'nin kolunu tutarak tekrar talep etti.

Cassie başını salladı. Yapamazdı. Odanın karşı tarafındaki geldikleri kapıya doğru baktı. Sonra duvar boyunca baktı ve Lund'un Izzy'yi de o yöne doğru götürdüğünü gördü. Cassie oraya ulaşabilirse, hepsi kaçabilirdi.

"Gidelim!" dedi Drummond'a, ondan sertçe uzaklaşarak ve kapıyı işaret ederek. "Şimdi!"

Odanın ortasında bir el daha ateş edildi ve Cassie refleks olarak eğilip panik içinde Izzy'ye baktı. Izzy onun gözleriyle buluştu ve Cassie orada korku gördü. Cassie kapıyı işaret edince Izzy başıyla onayladı ve mesajı iletmek için Lund'un omzuna vurdu.

Kadın odanın ortasında silahlı adamla yüz yüze geldi ve Cassie, Madde Kitabı'nı yanından kaldırırken onun üst dudağının kızgınlıkla kıvrıldığını gördü. Bu onun yeni oyuncuğuydu, Cassie fark etti, oynayacağı yeni bir şey.

Silahlı adam kadının gözlerinde bir şey gördü ve Cassie onu izlerken kitapların belki de o kadar önemli olmadığına karar vermiş gibiydi. Geri çekildi, silahı önünde savunmaya geçti ve ilk başta yavaşça hareket etti. Ama kadın ona doğru ilerledi, Maddenin Kitabı elinde parlıyor.

"Geber be kadın!" diye bağırdı adam, geri çekilirken tekrar ateş etti. Kurşunlar kadının içinden geçerek karşı duvarda, Lund ve Izzy'nin kapıya doğru süründükleri yerin yakınındaki bir aynayı kırdı.

Sonra kadın aniden fırladı ve bir bulanıklık içinde adama doğru hızla ilerledi.

Bir kurşun daha duvarda bir delik açtı ve İspanyol adam çığlık atmaya başladı, kadın bir hayvan gibi hırlayarak üzerine düştü. Kapı, yani kaçış yolu sadece birkaç adım ötedeydi. Izzy ve Lund duvarın sadece birkaç metre ötesinde, çok yakındaydılar. Cassie ikisinin de çığlık havayı delip geçerken içgüdüsel olarak çığlığın kaynağına doğru döndüklerini gördü.

Cassie tam Izzy'ye bir şey söyleyecek, bir yöne doğru bağıracaktı ki, serseri bir kurşun Lund'un omzunda bir delik açtı ve Lund homurdanarak geriye, duvara doğru savruldu.

Sonra ikinci bir kurşun Izzy'nin kafatasını patlatarak beyninin bir kısmını arkasındaki aynaya sıçrattı ve onu yere yuvarladı.

Cassie acı dolu bir çığlık daha duydu, bir umutsuzluk kuşu uçuyordu ve bir an sonra bunun kendi sesi olduğunu fark etti.

Dans pistinde dizlerinin üzerine çöktü. Izzy duvardaki kan ve beyin lekesinin altında yatıyordu, ağzı şok içinde açıktı, kalan tek gözü şaşkınlık içindeydi.

"Izzy!" Cassie çığlık attı, ses telleri gerildi ve yırtıldı. Tekrar çığlık attı ve elleri yanaklarına gitti, tırnakları derisine battı, ağzından çıkan ses tek kelime değildi, sadece acı dolu bir çığlıktı.

Üzerinde bir el hissetti, biri onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu ama bunun bir önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu, arkadaşını tekrar bulmak için yıllarca dayanmıştı ama Izzy ölmüştü. Güzel arkadaşı, onun sıcaklığı, mizahı ve sevgisi bir anda yok olmuştu. Uçsuz bucaksız ve sonsuz bir hiçlik.

Cassie'nin her şeyi olmuştu.

Cassie tekrar çığlık attı, içini dolduran acıdan kendini tam olarak kurtaramıyordu.

Parlak ışık geldi, odada patlayan bir güneş, beyaz ve temizleyici. Cassie tetiğin sesini duydu, adam mermiler bittikten çok sonra bile hâlâ silahı ateşlemeye çalışıyordu.

Cassie'nin artık umurunda değildi; o acı, kayıp ve acının insan formuna bürünmüş haliydi.

Izzy onun yüzünden, yaptığı seçimler yüzünden gitmişti.

Cassie de gitmek istiyordu. Bu korkunç dünyadan daha fazla bir şey istemiyordu.

Kendini koşarken buldu, her zaman dertlerinden kaçtığı gibi duvardaki kapıya doğru kaçıyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu ve ölümcül ışık onu takip ediyordu.

Cassie kapı aralığında kayboldu, hiçbir şey olmak istemiyordu, hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Bölüm 5

Hiçbir Şey ve Hiçbir Yer

[başlık yok]

O hiçbir şeydi ve hiçbir yerde değildi. Gerçekliğin ötesindeki sessizlikte sadece düşünceler ve anılardı.

Burada, hiçbir yerde ve her yerde hiçbir şey yoktu; hiçbir şey var *olamazdı*. Ne canlı bir şey, ne de insani bir şey... Birkaç dakika önce Cassie olan düşünceler ve farkındalık da, yanında Güvenlik Kitabı'nı taşıyor olmasaydı, var olmayacaktı.

Cassie'nin hiçliğe karışmasına izin vermeyi reddeden ve onu varoluşa bağlayan bir öz kalmıştı.

Hiçbir yerde ve her yerdeydi. Düşünceleri boş ve durgun bir şekilde asılı kaldı, var oldu ama sadece zar zor. Var olan tek şey düşünceydi, sonsuz bir çağ boyunca yavaş yavaş oluşan tek bir düşünce. Var olma düşüncesi. Ama olan bu şey, bir zamanlar Cassie olan bu şey şok olmuş ve duyarsızlaşmış, yaratılışın ötesindeki hiçliğin üzerine uzanmıştı.

Sonra bir görüntü: bir kadın.

Izzy.

Izzy!

Yüzü şok olmuş ve hasar görmüş, boş.

Hiçlikte ve hiçbir yerde, birçok renk patladı, bir gökkuşağı çığlık attı ve derin, uğultulu bir bas notası titreşti ve tüm bilinci sarstı, gerçekdışılıkta patlayan devasa bir sis düdüğü.

Ondan sonra her şey yeniden sessizliğe büründü. Izzy'nin o görüntüsünün yarattığı şok, bilincin korkmuş bir yaratık gibi karanlığa geri kaçmasına neden oldu. Bilinç saklanmaya, artık var olmamaya çalıştı. Ama bu bir

Düşünmeden var olmak imkânsızdı. Düşünmemeyi arzulamak bile düşünmekti.

Düşünceler, anılar, duygular ve imgeler, bir insanı oluşturan her şey bir anda oluştu.

Bilinç bu şeylerden yüz çevirdi ama dönecek hiçbir yeri ve arkasına saklanacak hiçbir şeyi yoktu. Sadece düşündü.

Onu rahatsız eden bu düşünceler başlangıçta uzak şeylerdi, uzak bir kıyıdaki bir şey gibi, kesin olarak orada olan ama belirsiz ve belirsiz bir şey. Bilinç bu şeyleri görmezden geldi ama kısa süre sonra onlara doğru çekildiğini hissetti. Zamanla daha az korkar hale geldi. Bu şeylere -bu anılara ve duygulara- uzandı çünkü düşüncenin düşünecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Önce duyumlar vardı ve bilinç duyumları hatırlıyordu. Farklı bir düşünce türü, özü olan bir düşünce, dış dünyaya açılan bir kapı.

Yağ ve ahşap, yağmurlu bir günün rutubeti.

Sonra sesler, makinelerin vızıltısı, zımpara kağıdının ritmik çizikleri.

Ve sonra bir görüntünün, bir anının ışığı ve dokusu: tezgah başında bir adam. Uzun boylu, göğsü geniş, yüzü işine odaklanmış bir adam.

Ve bilinç dokunma hissini hatırladı: bir kitabın sayfalarının parmaklar arasındaki hissini. Genç kasların, güçlü uzuvların lüks esnekliği.

Banktaki adam bilince baktı - Cassie olan şeye - ve bilinç o zaman başka bir şey hissetti: ani bir çiçeklenme, aynı anda canlı bir hayata yayılan geniş bir çiçek çayırı gibi. Bu güzel ve rahatlatıcıydı, gökkuşağı çılgılığı kadar renkliydi ama korkunç ve dehşet verici değildi. Bu sevinçti ve bilinç bundan zevk alıyordu.

Bilinç o anda bir şey hissetti, düşüncenin ötesinde bir şey. Kendisini, Cassie olan kişiliğini, isteklerini ve arzularını, korkularını ve zevklerini hissetti. Ve bilinç, neşenin çayırı gibi daha fazlasını istedi.

Sonra başka bir görüntü belirdi: sıcak bir gün, yüzünde güneş ışığı ve esinti yanaklarını gıdıklıyordu. Gözleri rüzgarda sallanan şapkasıyla gölgelenmişti ve havadaki denizin sert tuzunun kokusunu alabiliyordu. Yine genç bir kadındı, yüksek bir uçurumdan Akdeniz'e bakıyordu, arkasında beyaz bir katedral vardı. Rüzgârın estiği bir yerde bir martı ciyaklayarak

Gökyüzünden gelen sesler Cassie'ye -çünkü Cassie'nin adının bu olduğunu biliyordu- uçuşunun üzerinde durduğu yere kadar ulaşıyordu.

Renkler tekrar geldi, gerçekliğin örgüsü, çayırın çiçek açması, hayalinde gökyüzünde bir gökkuşağı, ama bu sefer sis düdüğü acı dolu bir çığlık yerine parlak ve canlı bir akordu.

Cassie yüksek uçuşundaki o anda hissettiği sevinci, özgürlüğü ve fırsatı hatırladı ve sis düdüğü yine ana akorunu çaldı. Bu kaçılacak bir şey değildi. Bu insani duyguların, hislerin ve hayatın heyecanıydı.

Karanlık bir anı düşüncelerinde patlak verdi, hoş bir partide kapı kıran bir anı: büyükbabası olan adamın işkence görmüş figürünün bulunduğu kasvetli bir oda, şimdi bir deri bir kemik ve zayıf, soluyor ve soluyor. O ev ki

büyüdüğü, bildiği tek ev, artık olmak istemediği bir yere dönüşmüştü. Bir zamanlar sıcak ve ev gibi olan bu yer artık klostrofobik ve boğucuydu; duvarlar ve yatak örtüleri ter, kan ve acı kokuyordu. Burası bir ölüm eviydi ve Cassie verdiği bakımdan bitkin düşmüş bir halde bir sandalyede uyurken büyükbabası burada tek başına ölmüştü.

Cassie, hiçbir yerde, evinin ne hale geldiğinin sessiz dehşetini hatırladı ve sis düdüğü bir kez daha çaldı, öfkeli bir ses, atonal ve acımasız ve bilinci titredi. Gökkuşağının çığlığı da bir kez daha geldi, daha canlı ve korkunçtu, bu anının acısını haykırıyordu ve Cassie, bilinç, kaçtı, unutmak ve saklanmak için kendi içine kıvrıldı.

Tekrar ortaya çıkmaya cesaret ettiğinde, bilinci kendini yüzeye çıkmaktan alıkoyamadı, anılar ve duygular daha hızlı geldi. Daha hızlı ve daha hızlı, her biri bir ışık ve gürültü patlaması, tüm insan duyguları ve hafızası gerçekliğin ardındaki hiçliğe ve hiçbir yere doğru akıyordu. Cassie bir şeyler yarattığını fark etti, hatırlayarak ve var olarak yaratıyordu; tüm gerçeklik değişiyordu. Cassie'nin anıları ve acısı, umutsuzluğu ve neşesi, kaçıışı ve korkusu gerçek dışılığı titretiyor ve sarsıyordu. Tüm bu duygular, tüm bu anılar, kişiliğin ve insanlığın yapı taşları, Cassie'nin bilincinin içermeyeceği kadar fazlaydı.

Burada, hiçlikte ve hiçbir yerde, düşünce olarak süzülürken, güçlüydü. Cassie'nin bilinci, hiçbir yerde ve her yerde, gökkuşağı çığlığını kullandı, duygularını gizlemek için bu yaratılış enerjisini kullandı

ve anılar, onu mahveden, yapan ve tekrar mahveden hayatının parçaları. Bunlar onun için çok fazlaydı, bu yüzden onları başka bir yere koyacaktı.

Tüm bunları kitaplardan başka nereye koyabilirdi ki? Tüm duygularını, hayatın tüm neşesinin ve zevkinin bulunduğu yerden başka nereye kilitleyebilirdi? Ve bu kitapları, hiçbir yerde ve her yerde doğan, her biri anılarından ve duygularından, gerçekliğinin parçalarından yaratılan bu özel kitapları yaratırken, onları dünyaya fırlattı, kendisinden uzaklaştırdı, gerçekliğe ve zamana saçtı, sayfaları eski ve yeni, bilinen ve bilinmeyen dillerle, imgeler ve kelimelerle, her yerin diliyle doluydu.

Bunu bir çağ boyunca yaptı, hiçbir yerde ve her yerde zamanın bir anlamı yoktu ve ancak tüm acıları ve zevkleri tükendiğinde, tüm özel kitapları gerçekliğe atıldığında, bir kez boşaldığında, huzur içinde dinlendi.

Cassie olan ve yeniden Cassie'ye dönüşen bilinç uyudu ya da gerçekdışılık içinde uykuya en yakın duruma girdi. Uyandığında -ya da uyanıklığa en yakın olan o duruma girdiğinde Hiçbir yerde ve her yerde bilinçten çok Cassie vardı. Hiçbir yerdeki Cassie paniklemedi, sadece başka bir yerde olduğunun farkındaydı, hiçbir yer olan bir yerde.

Buraya, gerçeklikten ve yaptığı şeyin korkunçluğundan kaçmaya çalışarak açtığı bir kapıdan gelmişti.

Şimdi yaşadığı dehşeti hatırladığında, çılgılık atan bir gökkuşağı ya da çiçek açan bir çayır yoktu; sis düdüğü de yoktu. Sadece anılar vardı.

Geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bilinci bu yerde var olamazdı.

Ve nasıl ki Güvenlik Kitabı'nın bir özü kalmış ve onu hiçbir yaşamın olmaması gereken yerde hayatta tutmuşsa, Güvenlik Kitabı'nın bir özü de Kapılar onunla birlikte kaldı. Ve Cassie geri dönmeyi düşünürken bir kapı aralığı belirdi, bir şeyliği sayesinde hiçlikten ayrılan özelliksiz bir dikdörtgen.

Kapı aralığı tek şeydi ve Cassie'yi ona doğru çekti, Cassie'nin ışık olduğunu fark ettiği bir şeye doğru çekti.

Onu gerçekliğe geri çekti ve hiçbir yerden ve her yerden çıkardı.

Bölüm 6

Beş Bölümden Oluşan Bir Plan

Kadın, Açık Artırmadan Sonra

New York'taki müzayededen sonra kadın, gece boyunca on üç saat boyunca boş ve karanlık başlayan yollardan geçerek eve döndü. sabahın ilk ışıklarıyla gün öğle ve öğleden sonraya doğru ilerledikçe daha da yoğunlaştı.

Tatmin olmuştu, bu nadiren hissettiği bir duyguydu. En azından bir süreliğine. doymuştu. Koleksiyonuna eklemek üzere bir kitap daha almıştı: Madde Kitabı. Tüm kitaplarında olduğu gibi bununla da deneyler yapmaktan, neler yapabileceğini ve diğer insanlar üzerinde nasıl kullanabileceğini test etmekten keyif alacaktı.

Zihninde göreceli bir sessizlikle arabayı sürdü, memnuniyetin tadını çıkardı, açık artırmadan bazı anları yeniden oynattı. En çok zevk aldığı şey acı ve ıstıraptı. Diğer insanların yüzlerinde acı görmeyi seviyordu ve acının kısa bir andan daha uzun sürmesini tercih ediyordu.

Drummond Fox'u tekrar görmüştü ve bu onu çok sevindirmişti ama bir kez daha ondan kaçmıştı. Buna öfkelenmesi gerektiğini biliyordu ama öfkelenmemişti. Onun yerine kendini yeniden canlanmış hissetti. Artık adamın hâlâ yaşadığına dair bir kanıtı ve daha fazla kitabı vardı. Ve önümüzdeki yıllarda daha fazla kitap toplayacaktı. Drummond Fox için zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu.

Geri dönülmez bir şekilde Tilki Kütüphanesi'ne yaklaşıyordu. Artık bunu hiçbir şey durduramazdı. Aksine, bu deneyimin daha uzun süreceğini bilmek hoşuna gidiyordu. Onun kâbuslarında görünmeyi umuyordu.

Kadın kulübesine giden yol boyunca sürünerek ilerlerken, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, çakıllı yola park etmiş başka bir araç gördü. Bu büyük bir kamyonu, araziye doğru park edilmişti ve içinde iki adam vardı, biri oturuyordu

kaputun üzerinde, diğeri önünde duruyordu. Kamyonun teybinden gelen müzik sesi, sessiz ormanlık öğleden sonraya ısrarla gürültü katıyordu. O yaklaşırken gülüşüyorlardı, sonra arabayı fark ettiler ve konuşmalarını kesip bakmaya başladılar. Her iki adamın da elinde bira kutuları vardı ve içlerinden biri, kaputun üzerinde oturan, kadının durmasını izlerken sıradan bir yudum aldı. Uzun boylu ve zayıftı, açık renk saçları vardı ve üzerinde ömrü boyunca ondan daha fazla yıkanmış gibi görünen Kiss marka bir tişört vardı. Diğer adam daha kısa ve şişmandı.

Kahvaltıda çörek yiyor ve sanki bir benzin istasyonundaki işinden yeni çıkmış ya da daha sonra işe gitmeyi planlıyormuş gibi giyiniyordu.

İki adam da kadının dışarı çıkışını izledi. Buraya daha önce gelip gelmediklerini merak etti. Sık sık uzaklara gidiyordu. Belki de sıkıldıklarında içmeye ve takılmaya geldikleri yerd burası. Arabanın kapısını kapattı ve onlara baktı, öğleden sonranın serin, yoğun havasını ve çevredeki ormanın rutubetini hissediyordu. Onlar da ona baktılar, ikisi de gözlerini

Gözlerini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek bakıştılar. Uzun boylu olanın, sarışın olanın aç ve acımasız bir bakışı vardı. Kadının daha önce de karşılaştığı bir tipti. Dünyanın dört bir yanındaki küçük kasabalarda onun gibilerden çok vardı.

"Merhaba sevgilim," dedi.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu başıyla evi

göstererek. Kadın yüz ifadesi olmadan başını salladı.

"Zarar vermiyoruz, sadece birkaç bira içiyoruz," dedi. "Değil mi, George?"

"Evet," diye onayladı George başını sallayarak, ama kendinden pek emin değildi. George sadece arkadaşıyla birlikte hareket ediyordu.

Kadın bir an için uzun boylunun bakışlarını tuttu ve hiçbir şey söylemedi. "Elbiseniz çok güzelmiş hanımefendi," dedi adam.

Kadın cevap vermeden eve doğru yürüdü. Ön kapının kilidini açtı ve menteşeler bir kuş gibi gün ışığına doğru seslendi. Omzunun üzerinden onlara baktı ve içeri adım atarken kapıyı açık bıraktı. Bu bir davetti.

Çok geçmeden ona katıldılar, kamyonu kapattılar ve aceleyle eve girdiler.

Onların hatası. Öylece gitselerdi, peşlerinden gitmezdi.

Onları evin hemen içinde, kolunda çantasıyla bodrum kapısının yanında bekledi. Geldiklerinde, beceriksizce takırdayarak

Eşiği geçtikten sonra, beslenme saatindeki köpekler gibi ifadelerle bodrum kapısını açtı ve eski ahşap merdivenlerden aşağıya doğru önlerinde yürüdü. İki adam merdivenin dibinde ona katılırken etraflarına bakındılar temkinli bir şekilde. Uzun boylu adam köşedeki şilteyi gördü ve dirseğiyle diğer adamı dürttü. Burada tehlike değil, sadece fırsat görüyorlardı.

Kadın, müzayedede Siyah adamdan aldığı kitabı -Maddenin Kitabı- denemeye karar verdi. Potansiyelini anlamak için deney yapması gerekiyordu. İki adamın kucağına düşmesi ne kadar da tesadüftü.

Uzun boylu adama odanın içine doğru gelmesini işaret etti. Sonra da yere yatmasını işaret etti.

"Ne, burada mı?" diye sordu arkadaşına gülümseyerek. "Yerde mi?"

Kadın başını salladı ve adam da sevinçle itaat ederek sallanan ampulün altındaki beton zemine düştü ve sırt üstü uzandı.

Kadın omzunun üzerinden diğer adama baktı ve onu köşedeki şilteye doğru yönlendirdi. Korkmuş görünüyordu, diye düşündü ama adam itaatkâr bir şekilde başını salladı ve kadının yanından geçip gitti.

"Umarım hazırsınızdır, bayan," dedi yerdeki adam ona bakarak. "Benim gibi bir şeyle hiç karşılaşmadınız!"

Kadın ona bakarken, adam iki eliyle işaret ederek onu kendisine katılmaya teşvik etti. Kadın çömeldi, bir eli beton zemindeydi, diğer eli ise çantasına uzanarak Madde Kitabı'nı tuttu. İradesini zemine yönlendirdi ve zemini yumuşatarak adamın altındaki sıvı maddeye dönüştürdü. Sonra eliyle adamın göğsüne bastırdı. Adam önce fark etmedi, bir iki saniye boyunca hâlâ gülümsüyordu, kadının ne yaptığını merak ediyordu, sanki ayakkabılarını çıkarıyormuş gibi ayaklarına bakıyordu. Sonra batmakta olduğunu fark etti. İfadesi değişti, anlayışsızlığı ortaya çıktı ve kadın buna bayıldı.

"Hey, bekle. . .

Çorbamsı betonun içinde çırpındı ama tutunacak bir yer bulamadı ve çırpınması sadece daha hızlı batmasına neden oldu. Ve sonra beton yüzünün etrafında yükseliyor, bacaklarını kaplıyordu ve paniğe kapılıp Kendini kurtarmak, hayatta kalmak için savaşıyordu. İzlerken, beton onu yuttukça gözlerinin büyüdüğünü ve beyazlaştığını gördü.

Sonra gözleri kayboldu ve sadece dudakları, burun delikleri ve bir elinin parmakları dışarı çıktı ve kadın betonu tekrar sertleştirdi, gıcırtılı bir sesle sıksa vücudunun etrafında sertleştirdi. Kadın

Birkaç dakika boyunca adamın dudaklarını çırpıp apırdatmasını, ışığın hala üzerinde ileri geri sallanmasını, hava almak için çırpındıkça gölgelerin büyüyüp küçülmesini, ciğerlerinin ezilmiş göğsünün içinde işmeye çalışmasını ilgiyle izledi. Karanlıkta boğulmakta olan adamın ne düşündüğünü merak etti.

Sonra apırtılar kesildi, kesik kesik nefesler kesildi ve adamın vücudunun görünen kısımları hareketsiz kaldı.

Odanın köşesinde, yatağın üzerinde, diğerk adam bir topun içine çekilmiş ve inliyordu. Kadın ona baktığında adam sessizleşti. Elleri saklanmaya çalışır gibi ağızının önünde kenetlenmişti. gözleri kocaman ve dehşet içinde.

"Lütfen," diye yalvardı, gözleri yaşlıydı. "Lütfen beni ldrmeyin. Her şeyi yaparım. Sana hiçbir şey yapmayacaktık."

Kadın adamın sözlerini duymamıştı bile. Madde Kitabı'nı yanında tutarak adama yaklaştı ve Siyah adamın ciğerlerini suyla doldurmak ya da kanını taşa çevirmekle ilgili söylediklerini hatırladı. Kadın yaşayan bir varlığın dönüşümü fikriyle ilgileniyordu.

Birinin kendi maddesi başka bir şeye dnşrken yaşayacağı dehşetle ilgileniyordu. Bu yüzden denedi. Adamın hücrelerini sıvı hale getirmeye karar verdi.

Tekrar çömeldi ve elini ne uzatarak adamın bacağına hafifçe yerleştirdi. Diğerk elindeki Madde Kitabı ağırlaşmaya başladı ve mahzenin köşelerine renkler saçarak karanlıkta parlamaya başladı. Kadın iradesini adamın bacağına yönlendirdi.

Yatak dehşet içinde izledi. Hücrelerinin sıvı hale gelmesini istedi ve neredeyse anında yüzünün gevşediğini gördü.

Bir gurultu duydu ve sonra adamın derisi kemiklerinden bir şurup gibi damlamaya başladı. Adam yine bir şeyler homurdandı ve kadın onun belki bir şeyler söylemeye, belki de dehşet içinde çığlık atmaya çalıştığını fark etti.

İradesini daha da zorladı ve adamın organları ve hatta kemikleri kalın bir sıvıya dönüştü, sıcakta eriyen bir çikolata heykeli gibi kendi ilerine ktler.

Adam olan şey şimdi eski şiltenin üzerinde biriken ve kenarından yere damlayan pembe köpüklü bir orbaydı. Kadın Elini çekip şiltenin üzerindeki kalıntıları silerken etrafındaki dünyanın rengi çekilmiş, Madde Kitabı yeniden uykuya dalmıştı.

Çorba titrerken ayağa kalktı ve ne yaptığını inceledi. Yatağın üzerindeki su birikintisinden başka bir gurultu, belki de son bir umutsuzluk çılgılığı duyduğunu düşündü.

Sonra başka bir ses duyduğunu ya da havada başka bir şey algıladığını düşündü ve kadının zihni aniden sessizleşti. Merdivenlere, beton tarafından yutulan diğer adama baktı, havayı neyin bozmuş olabileceğini araştırdı. Garip bir andı, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Ama çok kısaydı... ve sonra kayboldu.

Kaşlarını çattı, boşluğa baktı ve dikkatle dinledi. Ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece iki ölü adam ya da onlardan geriye kalanlar vardı.

Kadın köşedeki kasaya doğru yürüdü. Kilidi açtı ve çantasından kitapları çıkardı, müzayedeye götürdüğü üç kitabı ve koleksiyonuna ekleyeceği yeni bir ödül olan Madde Kitabı'nı. Sonra kasayı tekrar kapattı ve uzaklaştı. Işığı kapatmak için kabloyu çekti ve şehrin kokusundan arınmak için odasına yöneldi.

Gerçeklik, Yine

Cassie gerçekliğe geri döndü, hiçliğin ışığından çıkıp bir şeyliğin karanlığına girdi.

Yine de mutlak karanlık değildi; burada bir ışık iması vardı. Başını kaldırdığında ve gözleri gerçekliğe yeniden uyum sağladığında sağında daha az, solunda daha fazla karanlık gördü.

Ellerinin ve dizlerinin altındaki zemin yumuşaktı. . yumuşak ve nemliydi. "Halı," dedi, bu sözcük düzlükte yere düşen ölü bir kuşun odanın akustiği.

Geniş bir alandaydı ... ve sağındaki ışık şimdi daha belirgin görünüyordu. Bir kapı vardı ve onun ötesinde belli belirsiz şekiller görünüyordu.

Cassie dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalktı ve sertliğe karşı geriye doğru tökezledi.

Bir duvar. Uzandı ve bir kulp, bir kapı hissetti. Pürüzsüz bir serinlik ... bir ayna.

Ve sonra hatırladı.

Balo salonunu ve kargaşayı hatırladı. Ve Izzy'yi.

Bu anı karnına bir yumruk gibi inerek nefesini kesmesine neden oldu ve bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü.

"Izzy," diye feryat etti.

Arkadaşı. Kupalardan şarap içen ve üşüdüğünde Cassie'nin yatağında uyuyan güzel arkadaşı. Gitti. Olduğu her şey bir anda yok oldu.

Cassie nemli zemine uzandı ve ağlamaktan kendini boşluğa bıraktı.

Bir yaş sonra, ağlayacak gözyaşı kalmadığında, kederden uyuştığında, kapıya doğru ilerledi ve yakınlardan gelen ışığı görebiliyordu, yüksek tavan pencereleri olan bir merdiven. Buldu düğmelerini çevirip titreyen eliyle denedi ve balo salonunda arkasındaki ışıklar yandı.

Hatırladığı gibiydi. Büyük ve kare şeklindeydi, aynalar ve avize yüzünden yere cam kırıkları saçılmıştı. Havada nem vardı ve suya dönüşen sisi hatırladı. Gördü

Halının yanındaki duvarın dibinde siyah küf lekeleri vardı ama ceset yoktu. Izzy'nin hâlâ orada, boş ve şok olmuş tek gözüyle yatıyor olma ihtimaline karşı ışığı açmaya korkmuştu. Ama biri cesetleri kaldırmıştı. Cassie, Izzy'nin şimdi nerede yattığını merak etti. Diğer cesetlerle birlikte isimsiz bir mezarda mıydı? Yalnız ve unutulmuş Sonsuzluk mu?

Zihnini bu tür olasılıklara açamadığı için bu acımasız düşünceleri bir kenara itti.

Balo salonunun uzak tarafına, az önce yuvarlandığı kapı aralığına doğru yürürken, ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Durdu ve kapının yan tarafındaki duvara baktı. Izzy'nin düştüğü yerin burası olduğunu biliyordu ama duvarda hiç kan yoktu.

Cassie gözlerini odanın geri kalanında gezdirdi. Duvarın başka yerlerinde de izler, diğer kurbanların kanları ve kurşun delikleri vardı. Cesetleri her kim götürdüyse odayı temizlememişti. Halıdaki rutubet bunu gösteriyordu. Odayı toparlamak ve hasarı onarmak için hiçbir çaba sarf edilmemişti.

Ama Izzy'nin kanı neden temizlenmişti?

Cassie kaşlarını çattı ve başını ovuşturarak yanlış hatırlayıp hatırlamadığını düşündü. Kalbinin kuru toprağında bir umut fidesi yeşermişti ama onu sulamayı reddetti. Ne gördüğünü biliyordu. Kimse böyle bir yaralanmadan sağ çıkamazdı.

Küfü, rutubeti ve kargaşa anılarını ardında bırakarak balo salonundan çıktı ve kendini bir lobi alanında buldu. Bir zamanlar görkemli bir giriş gibi görünen bir yere doğru yürüdü ama tüm pencereler ve kapılar tahtalarla kapatılmıştı. Tahtaya oyulmuş tek bir kapı vardı ama dışarıdan kilitli görünüyordu. Kalın bir sürgünün üzerinde bir asma kilit olabilirdi. Cassie kapıyı tıkırdattı ama yerinden oynamadı.

Bir an öylece durdu, etrafı sessizlikle çevriliydi ve ne yapacağını bilmiyordu. Bilinçli, yönlendirilmiş bir düşünceye sahip olmak için bile mücadele ediyordu.

"Düşün kadın," diye mırıldandı.

Sonra cebini yokladı ve hâlâ iki kitap taşıdığını fark etti. Görünüşe göre yanında ne taşıyorsa, ne giyiyorsa, bulunduğu yerden kurtulmuştu.

Orayı düşünürken durdu, kaşları çatıldı, döndüğünden beri ilk kez doğru düzgün düşünüyordu.

Hiçbir yerdi, hiçbir insanın var olmaması gereken bir yerdi. Yaratılışın dışında bir yerdi, farklı bir evren ya da gerçeklik. Ama o hayatta kalmıştı.

"Kitaplar yüzünden," dedi. "Güvenlik Kitabı."

Hayatta kalmış ve geri dönmüştü, farklı bir yerden, farklı bir gerçeklikten. Kitapların geldiği yerin orası olduğunu biliyordu. *Büyünün* geldiği yer orasıydı.

Bütün o sihir ve Izzy'nin hâlâ gitmiş olması, diye düşündü acı acı.

Cassie o zamanki Kitapçıyı hatırladı. Şiddet başladığında aynanın içinden kaçan ve Izzy'nin kaçışını engelleyen kadını hatırladı.

"Korkak," diye mırıldandı kendi kendine.

Drummond'un onu korumak için Kontrol Kitabı'nı kullandığını hatırladı ve acı dolu kalbi hafifçe ısındı. Ona ne olduğunu merak etti. Onun için endişelendiğini fark etti.

Ve o kadını hatırladı. Kitaplarla korkunç şeyler yapan o korkunç, güzel kadını.

Kitaplarıyla.

Çünkü Cassie artık kitapların kendisine ait olduğunu biliyordu. Hiçlikte ve hiçbir yerde onun tarafından yaratılmıştı.

Kitaplar onundu. Ve kadının onları kullanmaya devam etmesine izin veremezdi. Buna izin veremezdi.

Cassie Kapılar Kitabı'nı kullandı ve balo salonundaki kapılardan birinden geçerek Izzy ile paylaştığı dairenin yatak odasına girdi. Güneşli bir gündü, yatağının yanındaki pencerenin ötesinde parlak ve berrak bir gün olduğunu gördü.

On yılı aşkın bir süredir bu odada bulunmamıştı ve bazı açılardan, hiçbir şeyde ve hiçbir yerdeyken bundan daha fazla zaman geçtiğini hissediyordu.

Artık hiçbir şeyi umursamadan kıyafetlerini silkti ve yatağa girerek gözlerini kapadı ve yorganı başının üzerine çekerek dünyayı susturdu. Uyudu.

Uyandığında kendini eski haline daha yakın hissetti, bu ne anlama geliyorsa artık, sonra Izzy'nin gittiğini hatırladı ve içi dipsiz bir kuyuya düştü.

"Oh, Izzy."

Kendini hiç hatırlayamadığı kadar ağır ve boş hissederek doğruldu, yatak örtüleri beline dolanmıştı. Uzun bir süre orada oturdu, Izzy'nin ışığının ve hayatının artık olmadığı fikrini kabullenmeye çalıştı. dünyada daha uzun süre. Pencereden dışarı baktı. Sanki birkaç saat geçmiş gibi hissediyordu. Dışarıda hâlâ gün ışığı vardı ama gece yaklaşıyordu. Şehrin güven verici derecede normal seslerini duyabiliyordu: trafik, araba kornaları, bağırان insanlar. Ne kadar da sıradan.

Gözleri yatağının altındaki kitaplığa gitti ve Bay Webber'in *Monte Kristo Kontu* baskısına takıldı. Son on yıldaki mutlu zamanları hatırlayarak kendi kendine hüzünle gülümsedi.

Neden etrafı bu kadar hüzünle çevriliydi?

Kendini zorlayarak kalktı, bir duş aldı ve ardından yeni kıyafetlerini giydi, birkaç dakikasını gardırobu karıştırmaya ayırdı ve On yıldır görmediği çekmeceler. Garip bir şekilde basit bir zevkti. Giyindikten sonra iki kitabını ceplerine yerleştirdi ve her zaman yanında olmalarını sağladı.

Daireyi adımlayarak Izzy'nin odasının kapısına geldi. İçeri girmeden önce bir an durdu, çalkalanan duygularını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Oda arkadaşının kokuyordu; sabun, şampuan ve parfüm karışımı bir koku, bir anı gibi havada asılı duruyordu. Izzy'den geriye kalan tek şeydi ve o da zamanla yavaş yavaş yok olacaktı.

Cassie odanın içinde dolaşırken duygularının yeniden kabardığını hissetti. Gözleri Izzy'nin duvarına yapıştırılmış resimlere ve kartpostallara takıldı - Izzy ve Cassie'nin yıllar boyunca, Kellner Books'ta, Florida'ya yaptıkları o korkunç yolculukta çekilmiş resimleri. Anne babasından gelen kartpostallar da vardı.

Izzy'nin gitmek istediği yerler, mesajları saklamak istediği yerlerden daha fazlaydı. Ve dergilerden kesilmiş, Izzy'nin özellikle sevdiği pahalı giysiler içindeki modellerin resimleri vardı.

Cassie elini Izzy'nin tüm makyaj malzemelerini ve banyo malzemelerini koyduğu çekmecenin üst kısmında gezdirdi. Şimdi boş gibiydi, sanki bazı eşyaları alınmış gibiydi ve Cassie kaşlarını çatarak tekrar yanlış hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Izzy'nin çekmecelerini, gömme dolabını açmak için birkaç dakika harcadı ve bu sırada Izzy'nin bazı eşyalarının kayıp olduğundan giderek daha fazla emin oluyordu. Cassie'nin ona iki Noel önce aldığı yün kazak neredeydi? En sevdiği taytı neredeydi? Siyah kot pantolonu? Izzy'nin çantasında sakladığı küçük mücevher kutusu neredeydi? Yatağının yanındaki çekmeceler? Soyulmuşlar mıydı?

Cassie kendi yatak odasına geri döndü ve daha önce omuz silktiği kıyafetlerini karıştırdı. Telefonunu buldu ve açtı.

Telefon başlatma işlemini tamamlarken birkaç saniye sabırsızlıkla bekledi. Sonra telefon açıldı ve Cassie üç tane hızlı bir şekilde art arda.

Birincisi, Mart ayının başlarıydı; balo salonundaki olayların üzerinden aylar geçmişti.

İkincisi, Izzy'nin sözde ölümünden sonraki günlerde Izzy'nin telefonundan bir sesli mesaj almıştı.

Üçüncüsü, son üç aydır birisi Cassie'ye birkaç günde bir mesaj gönderiyordu, her mesajda sadece bir kapı resmi vardı ve her kapı bir öncekinden farklıydı.

Gece Sahil Yangınları

Lund, Amerika Birleşik Devletleri'nin Batı Kıyısı'nda, alacakaranlıkta bir kumsalda ateş yaktı. Kasabadaki bir nalburdan aldığı odun ve çıranın yanı sıra ateşi yakmak için kullandığı eski tip plastik bir çakmak da vardı.

Izzy bir elinde çantasıyla yaklaşırken, "Dur bakayım," dedi. Adam çakmağı ateşin üzerinden ona doğru fırlattı ve Izzy kumun üzerine otururken çakmağı yakaladı. "Gençken bende de bunlardan bir tane vardı. Bir süre sigara içmeyi denedim," diye açıkladı. Bir hikâyenin başlangıcı gibi gelmişti ama başka bir şey söylemedi ve gözleri ateşe daldı.

Önünde Pasifik Okyanusu mırıldandı ve karanlık gökyüzüne bakarken rüzgâr Lund'un yanağını okşadı. Mart ayındaydı ama ılık bir akşamdı ve havada çok az serinlik vardı.

Artık oldukça kuzeyde, Kaliforniya'dan Oregon'a doğru ilerliyorlardı ama hava geçen hafta boyunca onlara iyi davranmıştı. Şu anda Pasifik Şehri, altın sarısı kumlar ve geniş bir körfez boyunca uzanan üç ya da dört cadde üzerinde tatil evleri ve karavan parklarının bir araya geldiği bir yerdi.

Yerli ve yabancı turistlerin bulunduğu, birkaç gezginin kolayca uyum sağlayabileceği bir yerdi.

"Biraz cips ve kola aldım," dedi Izzy. Çakmağı cebine soktu ve ona bir paket cips uzattı. "Umarım sorun olmaz."

"Evet," dedi.

Ateş artık iyice yanıyor, kütükleri yalıyordu ve alevlere bakan Izzy'nin yüzüne yansıyan ışıltıyı gördü.

Zaman öldürdüklerini biliyordu. Balo salonundan ve New York'tan beri, gizli kalmak için etrafta dolaşıyorlardı, zaman öldürüyorlardı.

bir şey oldu. Neyi beklediklerini bilmiyordu ama beklemeye devam ettiği için mutluydu. Önce güneye ve batıya gitmişlerdi. Greyhound otobüsleriyle uzun yolculuklar yapmışlar, her durakta bir sonraki duraklarının neresi olacağına karar vermişler ve sonunda kendilerini Batı Yakası'nda, Kaliforniya'da bulmuşlardı. Birkaç hafta boyunca bir kasabada kaldılar, ta ki her ikisi de hareket etme ihtiyacı hissedene kadar, aniden bir şeyin onlar için geldiğinden şüphelenerek, ufukta yaklaşan bir gölgeden korkarak. Son bir süredir Pasifik Sahil Otoyolu boyunca, otostop çekerek ya da barlarda tanıştıkları insanları arabalarına alarak yavaş yavaş kıyıya doğru ilerliyorlardı.

Izzy'ye baktı. Kollarını dizlerine dolamış, yüzü Pasifik'e dönük oturuyordu. Saçları başının arkasında toplanmıştı ve esinti saçlarıyla oynuyordu. Çok güzeldi ve bunun bilincinde değildi.

Lund onu ilk gördüğü andan itibaren, Azaki'ye arkadaşının kötü moda anlayışı hakkında yaptığı şakadan itibaren ondan hoşlanmıştı. O zamandan beri onunla birlikte olmak istiyordu ve Azaki de onu yanında görmekten mutlu görünüyordu. Bu

Bundan fazlası değildi ve çoğu zaman kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, daha fazlasını önermek hiç doğru gelmemişti. Lund onun sevgisini kazanmak için konuşmayı beklemiyordu. Bunun için gerekli sözcüklere sahip değildi. Ama onunla birlikte olmaktan, onun tarafından güvenilmekten mutluydu ve başka ne isteyip istemeyeceğini görmek için beklemekten mutluydu. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Ateşin artık kendi kendine yettiğinden emin olunca kumlara uzandı, bacaklarını uzattı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. Alevlerin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Ateş çıtırtılar halinde yanarken, deniz fısıldayarak sessizleşti ve Izzy sustu. Arkalarında, plajın kenarında bir sıra tatil evi duruyordu ve balkonlarında oturmuş, şarap kadehleri ve omuzlarında sıcak battaniyeleriyle geceyi izleyen insanların sohbetlerinin uğultusunu duyabiliyordu.

Lund cips paketini açtı. Gökyüzüne dağılmış yıldızları inceleyerek bir süre yedi.

"Güzel," dedi, belli belirsiz eliyle üstünü işaret ederek.

Izzy onu duymuyor gibiydi. Arkadaşını düşünüyordu, biliyordu. New York'tan kaçtıklarından beri aklını meşgul eden şey buydu. Arkadaşı balo salonundaki bir kapıdan geçerek ortadan kaybolmuş ve kendisinden bir daha haber alınamamıştı. Birkaç kez arkadaşının temelli gitmiş olabileceği ihtimalini ona açmaya çalışmıştı ama Izzy

bunu düşünmek istememiş ya da düşünememişti, bu yüzden bir şey söylemeyi bırakmıştı. Şimdi sadece bekliyordu. Neyi kaçırdığını ve arkadaşına ne olduğunu kendi zamanında çözmesi gerekiyordu.

"Ye," dedi ve elindeki cips paketini kumun üzerinden ona doğru fırlattı.

Izzy ona baktı ve o bakarken başı hareket etti ve Lund kumsalın ilerisinde bir figür gördü. Kumların üzerinde Izzy ve Lund gibi ateşin etrafında oturan başka insanlar, el ele dolaşan çiftler ve hatta etrafta koşuşturup çılgılık atan bir grup küçük çocuk vardı ama bu figür arka plandaki gürültüden sıyrılıyordu çünkü tek başına ve hareketsizdi. Ve Izzy ve Lund'a doğru bakıyor gibi görünüyordu.

Izzy bir avuç cips aldı ve sonra Lund'un gözlerinin onun ötesine baktığını gördü.

"Ne?" diye sordu başını çevirerek.

O sırada sahildeki figür onlara doğru birkaç adım attı, yüzü başka bir ateşle aydınlanmıştı.

"Cassie?" Izzy fısıltıyla bir soru sordu. Lund dik oturmak için kendini kumun üzerinden itti.

Figür yaklaştı ve Lund, Izzy'nin haklı olduğunu gördü.

"Cassie!" Izzy ayağa fırlayıp elindeki cipsleri bir kenara fırlatarak bağırdı. İki kadın birbirlerine doğru koşup kucaklaştılar.

Lund gözlerini tekrar ateşe çevirdi ve bekledikleri şeyin sonunda geldiğini düşündü. Bu konuda hayal kırıklığına uğradığını görünce şaşırıldı.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Cassie. Lund'un karşısında oturuyordu ve alevler yüzüne resimler çiziyordu. Cassie otururken Izzy onları tanıştırmıştı.

Cassie onun elini sıkarken, "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," demişti.

Omuz silkti, hiçbir şey söylemedi ve sonra sadece başını salladı ve oturdu. ateşin karşısında oturuyordu. İki kadın birkaç dakika boyunca konuştular, her ikisi de onun orada olduğunu unutmuş görünüyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi.

Lund, cüssesine rağmen sosyal ortamlarda çok az etki yaratıyordu. Arka planda kayboldu. O bir yabancıydı, her zaman diğer herkesin biraz dışında yaşıyordu.

"Biliyorum," dedi Izzy. "Bu yüzden sana mesaj bıraktım. Gittiğimi düşünmene dayanamadım."

Uzandı ve bir an için diğer kadının kolunu tuttu. "Ne oldu?" Cassie sordu. "Öldüğünü nasıl gördüm?"

Izzy omuz silkti ve sonra ateşin karşısındaki Lund'a baktı. Özellikle ilk birkaç gün boyunca bu konu hakkında sık sık konuşmuşlardı. Ya da Izzy bu konuda konuşmuş, Lund da dinlemiş, arada sırada bir iki kelime söylemişti.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedi Izzy. "Aklımıza gelen en iyi şey, bunun İllüzyon Kitabı olduğuydu."

Cassie kaşlarını çatı. "İllüzyon Kitabı mı?"

"Yanılsamalar yaratıyor," dedi Izzy. "İnsanların her şeyi olduğundan farklı görmesini sağlar." Izzy yardım ister gibi Lund'a döndü.

"Izzy'nin cebinde İllüzyon Kitabı vardı," dedi. "Nereden aldın onu?" Cassie sordu.

"Benden," dedi Lund. "Bir arkadaşımın. Müzayededen önce otelde kullanmaya çalışıyordum. Sonunda Izzy'de kaldı. İşler cehenneme dönmeye başladığında, kurşunlar havada uçmaya başladığında Izzy çok korkmuştu.

Belki de bir parçasının ben vurulduktan sonra kendini korumak için İllüzyon Kitabı'nı kullanabildiğini düşünüyoruz. Kimsenin ona bir şey yapmaması için onu ölü gibi göstermiş olabilir."

Lund'un omzu hâlâ ağrıyordu, özellikle de soğuk olduğunda. Ama onu balo salonunda yakalayan kurşun köprücük kemiğinin hemen altından girip çıkmıştı. Birkaç gün boyunca kanamış ve birkaç hafta boyunca canı çok yanmıştı ama birkaç ay sonra ağrı kesici almadan günlerini geçirebilir hale gelmişti. Kolu artık bazı hareketlerde daha zayıf hissediyordu ama hayatını etkilememişti.

"Ne yani, bir yaralanma ve bir ceset mi yarattı?" Cassie sordu.

"Vurulacağımı sandım," dedi Izzy, gözlerini ateşe dikerek. "Lund'u gördükten sonra beynime bir kurşun yiyeceğimi hayal ettim."

"Ben de öyle gördüm," dedi Cassie.

"Bu onu korudu," dedi Lund. "Siz kapıdan çıkıp kaybolduktan sonra kadın dikkatini yanınızdaki adama çevirdi."

"Drummond," dedi Cassie.

"Ortadan kayboldu, duman gibi bir şeydi," dedi Lund. "İzliyordum. Orada yatmış ölü taklidi yapıyordum, diğer cesetlerin arasında beni fark etmemesini umuyordum. O adam -Drummond- ortadan kaybolduktan sonra bana bakmadı bile. Ya da Izzy'ye. Ya da başka birine. Öylece yürüyüp gitti."

Cassie Izzy'ye, "İllüzyon Kitabı'nın sende olduğunu bilmiyordu," dedi. "Eğer bilseydi, onu senden alırdı. Muhtemelen seni öldürürdü."

Izzy başını salladı. Suçlulukla gülümsedi. "Bir dakika sonra ayağa kalktığımı yüzünü görmeliydin."

Lund ateşe bakarak onun anın tadını çıkarmasına izin verdi. "Sanki bir hayalet görmüş gibiydi," dedi Izzy.

Lund kendi kendine gülümsedi. Sadece hayatta olduğu için mutlu olmuştu.

"Bir süre saçmaladı, ta ki ben ona hayalet olmadığımı anlatana kadar. Yaşadığımı."

Izzy o olaydan sonra otelden nasıl çıktıklarını anlattı. Cassie ile paylaştığı daireye nasıl döndüklerini, çünkü başka nereye gideceğini bilmiyordu. Yarasını ellerinden geldiğince sardıktan sonra Izzy bir şeyler toplamış ve başka bir yere giden ilk otobüse binmek üzere otobüs terminaline doğru yola çıkmışlardı.

"Nereye gittiğimizi bilmiyorduk," dedi. "Sadece olduğumuz yerde kalmak istemedik. Bizim için geleceğinden korkuyordum."

Lund, Cassie'nin bunun üzerine başını salladığını gördü.

"Ve sana ne olduğunu bilmiyordum," diye devam etti Izzy. "Ama bizi bulabileceğinden emin olmak istedim. Bu yüzden durduğumuz her yerde sana kapının bir fotoğrafını gönderdim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama umuyordum..."

"Bizi burada nasıl buldunuz?" Lund sordu. "Sahilde mi?"

"Motele sordum. Hala rezervasyonunuz olduğunu söylediler. Ben de motelden dışarı çıktım, gürültüyü ve hareketliliği takip ettim. Böyle bir kasabada akşam vakti başka nereye gidebilirsin ki?"

"Burada olmana çok sevindim," diye bağırdı Izzy ve Cassie'ye tekrar sarılmak için öne doğru uzandı.

Lund kolasını yudumladı ve onların bu anı yaşamasına izin verdi.

Lund bir süre Cassie'nin Izzy'ye geçmişteki on yılını anlatmasını dinledi. Kulağa inanılmaz geliyordu ama o kadar çok inanılmaz şey görmüştü ki artık inanmıyordu.

"Ne yani," diye sordu Izzy kaşlarını çatarak, "şimdi benden sekiz yaş büyük müsün?"

"Doğru," dedi Cassie. "Yaşlı, sarkık ve gri. Ben senin geleceğimin."

"Nereye gittin sen?" Lund sordu, her nasılsa onu kesmek istiyormuş gibi hissediyordu.

onların mutluluğu karşısında. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. "Balo salonundan mı? Bunca zamandır neredeydin?"

Cassie hemen cevap vermedi. Ateşe bakarken gözleri buğulandı ve sonra kaşları kısa bir süre için çatıldı. "Başka bir yere gittim," dedi. "Hiçbir yerdeydim, insanların gitmediği bir yerde."

"Ne demek istiyorsun?" Izzy sordu.

Cassie omuz silkti. "Açıklaması zor. Öldüğünü düşündüğümde sadece kaçmak istedim, hiçbir şey olmak, hiçbir yerde olmak istemedim. Bu yüzden bir kapı açtım ve oraya gittim. Hiçliğe." Başını iki yana salladı. "Gerçekten hatırlamıyorum bile. Rüya görmek gibi, belki ... bir rüya gördüğünü bilirsin ama uyanır uyanmaz kaybolur gider."

Lund buna bir anlam veremiyordu. Ateşin karşısına baktı ve Izzy'nin Cassie'yi incelediğini gördü.

"Ve sonra, bir noktada, eve dönmek istediğimi fark ettim. Bir kapı belirdi ve ben o kapıdan içeri adım attım. Ve işte buradayım."

Izzy yavaşça başını salladı. "Pekala," dedi. "Her neredeyse, geri döndüğüne sevindim."

"Belki bir gün sana daha fazlasını anlatırım," dedi Cassie. "Eğer kendim de anlayabilirsem."

"Şimdi ne yapacaksın?" Izzy sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Ama hayatımı o kadından kaçarak geçirmek istemiyorum."

Izzy, Lund'a bir bakış fırlattı. Yaptıkları şey tam olarak buydu. "Kim o?" Izzy sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cassie. Izzy tekrar Lund'a baktı ve o da omuz silkti.

"Onu durdurmaya çalışacak mısınız?" Lund, Cassie'nin gözlerini kendisine çekerek sordu. Cassie bir süre sessizce onu izledi ve sonra o da omuz silkti.

"Bilmiyorum," dedi. "Henüz o kadar ilerisini düşünmedim. Önce Izzy'yi bulmaya odaklanmıştım."

"Yardım edeceğiz," dedi Lund ve şimdi iki kadın da ona bakıyordu. "Ne yapmak istiyorsan, yardım edeceğiz."

"Ne zamandan beri benim adıma konuşuyorsun?" Izzy sordu ama sorusunda mizah vardı. Lund onun söylediklerinden memnun olmuş olabileceğini düşündü.

"Üzgünüm," diye teklif etti. "Yani, yardım edeceğim. Izzy adına konuşamam." Cassie ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım."

"Yalnız değilsin Cassie," dedi Izzy tekrar öne doğru uzanarak. "Artık arkadaşlarınla birliktesin."

Lund sahilden birkaç sokak ötedeki dükkândan biraz daha içecek ve cips aldı. Izzy ve Cassie'nin birkaç içki içmesine izin vererek acele etmedi. dakika yalnız kaldı. Geri döndüğünde sahil sessizleşmişti ve rüzgar

okyanustan daha keskin bir kenarı vardı. Bir süre ateşle oynadı, ondan alevler ve sıcaklık çıkardı ve biraları Izzy ve Cassie'ye uzattı.

"Nerede uyuyorsun?" Izzy sordu.

"Motelde bir oda tutacağım," dedi. "Ya da hiç oda yoksa, başka bir yere giderim. Kitap bende."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, sadece dalgaların sesi ve ateşin çıtırtısı vardı.

"Kitabı ne yaptın?" Cassie gözlerini alevlerden ayırmadan sordu.

"İllüzyon Kitabı mı?"

Izzy Lund'a baktı.

"Onu gömdük," dedi.

Izzy, "Onu üzerimizde tutmanın güvenli olmadığını düşündük," dedi.

"Yine mi kullandın?" Cassie Izzy'ye sordu. "Nasıl illüzyon yaratılacağını öğrendin mi?"

Izzy başını salladı. "Belki de sadece ölümün kesin olduğu zamanlarda büyü yapabiliyordum. Lyon'dayken Drummond'un ne dediğini hatırlıyor musun? Bazı insanlar kitapları kullanmayı öğrenebilir."

"Evet," dedi Cassie.

"Belki İllüzyon Kitabı'nı kullanmayı öğrenebilirim," dedi Izzy. Ateşin içine baktı. "İstediğimden emin değilim ama."

"Kitaba ihtiyacımız var," dedi Cassie. "Eğer kadın senin öldüğünü sandıysa illüzyonlar onun üzerinde işe yarıyor demektir. Belki de bir yanılsamayı kullanarak onu."

"Gidip kazabiliriz," diye önerdi Izzy.

"Uzak mı?" Cassie sordu.

"Evet," dedi Lund. "Çok uzak." "Ne kadar uzak?"

"Kendi arabamızı almazsak oraya varmamız birkaç gün sürer."

"Arabaya ihtiyacımız yok," dedi Cassie. "Sadece yakınlarda bir kapıya ihtiyacımız var."

Lund birasını yudumladı ve başını salladı. "Yakınlarda kapı yok," dedi. "Kitabın seni ancak bir yere kadar götürebilir. Bunu da düşündük. Her ihtimale karşı kitabını başka biri almış."

Kadının başını salladığını ve ne kadar dikkatli davrandıklarını takdir ettiğini gördü.

"Hava soğuyor," dedi Izzy. "Ve diğer herkes gidiyor. İçeri girelim mi? Etrafta kimse yokken böyle boş yerleri sevmiyorum."

"Kalbi şehirli kız," diye mırıldandı Cassie.

Lund ayağa fırladı ve üzerine kum atarak ateşi söndürdü.

"Geliyor musun?" Lund onu yukarı çekerken Izzy Cassie'ye sordu. "Biraz zamanım var," dedi Cassie. "Biraz düşünmem gerek." Izzy tereddüt etti.

"Bir daha ortadan kaybolmayacağım," dedi Cassie. "Söz veriyorum."

"Yapmasan iyi edersin," diye mırıldandı Izzy. Lund'a başını salladı ve onu kumlara doğru götürdü.

Lund bir kez arkasına baktı ve Cassie'nin orada tek başına oturup karanlık gökyüzüne ve altındaki okyanusa baktığını gördü.

Kumdaki Gölge

Cassie rüzgâra, "Artık dışarı çıkabilirsin," dedi. "Yalnızız."

Bir an için hiçbir şey olmadı ve Cassie yanılıp yanılmadığını merak etmeye başladı. Ama sonra Drummond Fox sanki karanlığın içinden çıkmış gibi onun yanında belirdi. Aynı görünüyordu, kıyafetleri aynıydı, biraz dağınıktı ama Cassie'ye daha zayıf, gözleri daha koyu görünüyordu.

Elleri ceplerinde, önündeki kumu tekmeleyerek ona doğru yürüdü ve yanına çöktü.

"Merhaba," dedi gözleriyle
buluşarak. Kadın ona
gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi. O da ona gülümsedi ve sonra karanlık okyanusa doğru baktı. "Bu sefer ne kadar oldu?"

"Bu sefer benim için hızlı oldu," dedi. "Konuşmayı dinliyor muydun?"
Drummond başıyla onayladı. "Açıklayamayacağın bir yere gittin."

"Izzy'ye söylediğimden daha fazlasını açıklayabilirim," diye itiraf etti Cassie. "Sihrin geldiği yer orasıydı." Drummond ona baktı, gözlerindeki ilgi karanlık bir odadaki kibrit gibi parlıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Bundan eminim. Bunu *biliyorum*. Hayatta kalmam mümkün olmamalıydı ama Güvenlik Kitabı beni korudu. Başka bir yerdeydi,

Bu gerçekliğin dışında bir yerde. Ama bazen orada renkler vardı, tıpkı kitapların kendi işlerini yaptıkları zamanlardaki gibi."

Drummond bunu sindirdi ve dalgın dalgın alt dudağını ısırды. "Her şeyi duymak isterim. Hatırladığın her şeyi."

Başını salladı. "Size anlatmak isterim. Burası hakkında her şeyi... ve... diğer şeyler." Ona kitaplardan, hepsini kendisinin yaptığından bahsetmek istiyordu ama o an için çok büyük, başa çıkılamayacak kadar çok şey olduğunu hissetti. "Zamanla sana anlatabileceğim başka şeyler de var."

Bir süre onu izledi, elleri dizlerinde kenetlenmişti, belki de ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Tamam," dedi. "Dinlemek isterim. Her zaman."

Başını salladı ve bu bir söz gibi geldi.

"Bunca zamandır onları takip mi ediyordun?"

Drummond başıyla onayladı. "Saklanmakta pek iyi değiller," diye düşündü. Cassie, "Dürüst olmak gerekirse, boyu yaklaşık bir metre," dedi.

"Izzy de tanıdığım en sessiz insan değil," dedi Drummond, yanaklarında şakacı bir gülümseme belirterek. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama çok gürültücü."

"Öyle," diye sevinçle onayladı Cassie.

"Ama ondan hoşlanıyorum," dedi Drummond, Cassie'ye ciddi bir ifadeyle bakarak. "Izzy akıllı ve nazık biri ve bunca zamandır sana sadık kaldı. Ondan çok hoşlanıyorum Cassie."

Cassie, Drummond'un sözleri karşısında içinin ısındığını hissetti ve ona sarılmak istedi.

Drummond, "Lund'u okumak daha zor," diye devam etti etkiden habersiz bir şekilde. Sözleri onu etkiliyordu. "Ama Izzy'ye sadık görünüyor. Birlikte iyi bir çift oluşturuyorlar."

Cassie omzunun üzerinden bakarak, sanki uzakta hâlâ Izzy ve Lund'u görebiliyormuş gibi, "Birine sahip olmasına sevindim," dedi. "Biri olmadığı için mutluyum."

yalnız."

Drummond, "Evet," diye onayladı.

"Nasıl hayatta kaldın?" Cassie merak etti. "Bunca zamandır yalnızdın."

"O kadar da zor değil. On yıldır yalnızım. Gölge Kitap'ını kullandığında maddesizleşiyorsun. Böylece bir yerlere gidebiliyorum. Arabalara ya da otobüslerin arkasına binebiliyorum ve kimse orada olduğumu bilmiyor. Durduklarında da yakınlarda boş bir oda bulup orada uyuyorum."

"Neden?"

Ona baktı.

"Neden onları takip ettiniz?" diye açıkladı.

"Çünkü geri döndüğünde doğruca ona gideceğini biliyordum. O senin eski hayatına olan bağlılığın. Onu on yıl boyunca kaybettin, değil mi? O balo salonunda onunla on kelime bile konuşmadın. Seninle yeniden bağlantı kurmak için en iyi şansım ona yakın durmaktı."

Drummond onu izlerken Cassie'nin midesi bir tuhaf oldu, kıpırdandı, huzursuzlandı ve kendini ilk randevusuna çıkan bir kız öğrenci gibi hissetti. Gözlerini ondan kaçırmak zorundaydı.

"Onlarla birlikte olmana sevindim," diyebildi, sesi hafifçe titriyordu. "Ben de yeniden ortaya çıkmam için yeterince beklediğine sevindim."

Karanlıkta, yıldızlar dönerken dostça bir sessizlik içinde oturuyorlardı. ve dalgalar ritmik bir şekilde çarpıyordu. Arkalarında bir yerde, Pasifik Şehri'ndeki caddede, bir kadın sevinçle haykırdı ve bir adamın derin kahkahası onu takip etti. Sıradan hayatlar yaşayan insanlar, mutlu hayatlar.

"Bunu başkalarına da yapabiliyor musun?" Cassie merak etti. "Onları bir gölge gibi takip edebilir misin?"

"Sanırım öyle," dedi. "Neden?"

"Sadece merak ediyorum," dedi.

"Onu durdurmaya çalışacaksın," dedi Drummond, Cassie'nin gözlerini kendisine çekerek. "Kadın."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti Cassie.

"Peki 'onu durdurmak' aslında ne anlama geliyor?" Drummond sordu. "Onu polise götürmek mi? Kitaplarını mı alalım? Öldürmek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Cassie. "Ve bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Ama bir keresinde biri bana tüm kitapları alırsa neler yapabileceğini hayal etmemi söylemişti."

Drummond homurdandı.

Cassie, "Bir keresinde Kapılar Kitabı'nı yok etmek istediğini, böylece onun kütüphanene ulaşamayacağını söylemiştin," dedi. "Eğer onu bir şekilde durdurabilirsek, kütüphane tekrar gölgelerden çıkabilir. Ve belki de kitaplar hâlâ işe yarayabilir?"

Drummond hiçbir şey söylemedi. Denize bakarken yüzü ifadesizdi.

"Kütüphaneye geri dönmeyi çok isterim," dedi Cassie, elini Drummond'un koluna koymak için uzanarak. "Gölgelerden sonsuza dek kurtulmasını çok isterim. Ama yardımına ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam."

Drummond bunu birkaç dakika düşündü. Sonra ona yan gözle baktı. "İtiraf et, beni sadece dağlarım için istiyorsun."

Güldü, başını arkaya attı ve eğlencesini rüzgara savurdu ve yıllar sonra ilk kez kendini özgür ve mutlu hissetti.

Cassie Drummond'u odalarına getirdiğinde Izzy ve Lund onu önce soğuk bir şekilde karşıladılar.

"Onu buldum," dedi Cassie. "Sokakta dolaşırken." Izzy'nin kaşları kuşkuyla kalktı. "Gerçekten mi?"

"Şans Kitabı," dedi Cassie. "Onunla Ben's Deli'de nasıl karşılaştığımızı hatırlıyor musun?"

"Merhaba Izzy," dedi Drummond. "Son konuştuğumuzda benden nefret ettiğini söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?" Izzy sordu. Sonra, işaretle: "Hatırlamıyorum, değil mi?" Drummond ona doğru yürüyerek, "Evet, bunun için üzgünüm," dedi.

"Gerçekten, gerçekten, sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum." "İşe yaradığından emin değilim," diye mırıldandı Izzy.

"Hâlâ buradasın," diye gözlemledi Lund. Izzy kaşlarını çatarak ona baktı, söze karışmasını hoş karşılamamıştı.

Cassie ve Izzy sohbet ederken gerginlik azalmış gibiydi. Lund televizyonu açtı ve iki çift kişilik yataktan birine uzandı, bacakları şiltenin kenarından sarkıyor, yakışıklı bir haber spikerinin dünya olayları hakkındaki böğürmelerini izliyordu. Drummond kapının yanındaki koltuğa yığıldı ve gözlerini ekrana dikti. Cassie bunu gördü ve dikkatinin dağılmasına minnettar görüldüğünü düşündü.

"Aç olan var mı?" Cassie bir süre sonra sordu. "Ben açlıktan ölüyorum."

"Pizza sipariş edebilirsiniz," diye önerdi Lund. "Masanın üzerinde paket servis menüsü var."

Izzy pizzacıyı aradı ve içki isteyen olup olmadığını sorduğunda Cassie, "Viski yapıyorlar mı?" dedi ve Drummond şaşkınlıkla ona baktı. Cassie de kendini tutamayarak ona gülümsedi ve Drummond'ın ağzının kenarları seğirdi, sonra da gözleri eğlenerek kırıştı.

Viski yoktu ama pizza, meşrubat ve kurabiye sipariş **ettiler ve** rahat bir sessizlik içinde oturup gelmesini beklediler. Cassie ve Izzy ikinci yatakta yan yana oturuyorlardı, sırtları duvara dönüktü. Bir süre sonra

Izzy konuşmaya başladı, Cassie'nin kadını nasıl bulabileceğini, kitaplarını nasıl alabileceğini ya da onu nasıl dövebileceğini merak ediyordu. Cassie de katıldı ve Drummond'un onu dinlediğini görebiliyordu. Pizzalar geldi ve dilimlerini ve içeceklerini alıp yerlerine döndüler. Sohbet devam etti ve Lund dikkatleri dağılmadan konuşabilmek için televizyonu kapattı. Gördükleri kadın ve yetenekleri hakkında konuştular, sahip olabileceği kitapları listelemeye çalıştılar.

"Ne istiyor?" Izzy merak etti. "Kitapları istiyor," dedi Cassie.

Drummond, "Fox Kütüphanesi'ni istiyor," dedi. "Bana söyledi. Birincisi onunla tanıştığımda." Elindeki pizza diliminden sucuk seçti ve sandalyenin yanındaki çöp kutusuna attı.

"Onu boşa harcama dostum," diye mırıldandı Lund. "Tilki Kütüphanesi nedir?" Izzy sordu.

Drummond da ona nasıl sakladığını anlattı. "On yedi kitabın mı var?"

Çiğnerken başını salladı ve Cassie kendini yıllar önce ziyaret ettiği o kütüphaneyi hatırlarken buldu. O günlerden bu yana yaşanan kargaşa ve belirsizliğe rağmen orası hafızasında özel bir yer olarak kalmıştı. tekrar ziyaret etmek istediği bir yer. Belki de kalmak istediği bir yer. "Tilki Kütüphanesi'ni yem olarak kullanabilir miyiz?" Izzy merak etti. "Onu oraya çekebilir miyiz?" "Bir planın parçası olsa bile onu doğrudan oraya götürmek istemem."

Drummond ihtiyatla konuştu. "Bu çok tehlikeli."

"O zaman sahte bir tane," dedi Izzy. "Onu oraya çekip tuzağa falan mı düşürelim?"

Drummond, "Onu tuzağa düşür ve tuzağa düşür," diye yineledi, her kelimesinde şüphecilik vardı.

"Bilmiyorum. Ama en azından düşünüyorum."

"Peki ya bir illüzyon?" Cassie merak etti. "İllüzyon Kitabı'nı alabiliriz, değil mi? Tilki Kütüphanesi'nin bir illüzyonunu yaratabilir miyiz, inanacağı bir şey?"

Izzy, "Doğru, balo salonunda vurulduğum yanılsamasına inandı," diye önerdi. "Demek ki illüzyonlar onun üzerinde işe yarıyor."

Cassie Izzy'ye baktı. "İllüzyon Kitabı'nı bir kütüphane yapmak için kullanabilir misin?"

Izzy alay etti. "Balo salonundaki şeyi nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Hayır, istesem bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Cassie Drummond'a baktı. "Önüne çıkan her kitabı kullanabiliyor gibi görünüyorsun. İllüzyon Kitabı'nı da böyle kullanabilir misin? Yapabilir misin

Fox Kütüphanesi'nde olduğuna inandırabilir misin?"

"Yapabilirsem ne yapacaksın?" Drummond sordu. "Çünkü onu bir yere götürmenin buradaki işin en zor kısmı olduğunu sanmıyorum. Onu bir yere götürebiliriz. Ama yine de kitapları olacak. Onlarla başa çıkabilmeniz gerekiyor."

"Bu bir başlangıç," dedi Cassie. "Bir keresinde biri bana tüm sorunları aynı anda çözmem gerekmediğini söylemişti. Her seferinde bir tane yapalım. Sen

böyle bir illüzyon yaratmak?"

Drummond içini çekip düşündü ve içkisinden bir yudum aldı. "İllüzyon Kitabı'nı hiç kullanmadım," dedi. "Kullanabilseydim bile, ben Bu şartlar altında kumar oynamak isteyeceğimden emin değilim. Ayrıca, eğer kadınla yüzleşiyorsanız, muhtemelen başka şeyler yapmak için özgür olmamı istiyorsunuzdur." Cassie kendini sönmüş hissederek başını salladı.

"Azaki bunu yapabilir," dedi Lund ve herkes ona baktı. "Ne?"

Cassie sordu.

"Azaki bunu yapabilir. Çölde bir katedral yarattığını gördüm. Eminim bir kütüphane de yapabilir."

"Azaki kim?" Cassie sordu.

"Fark etmez," dedi Lund. "O öldü." "Ne zaman?"

Ona ne oldu?"

Lund Azaki ile seyahatlerini, New York'a gelişlerini ve Hugo Barbary ikisini de vurduğunda Cassie'nin dairesinde neler olduğunu anlattı. Cassie Drummond'a bir soru yöneltti.

"Ondan kısa bir süre sonra dairedeydim," dedi. "İkimiz de oradaydık. Japon bir erkeğe ait herhangi bir ceset görmedim."

Drummond, "Hayır," diye onayladı.

"Koridorda kan gördüm ama ceset yoktu."

Lund birkaç dakika boyunca bunu düşündü, ifadesi boştu.

"Sen de benim öldüğümü sanıyordun," diye gözlemledi Izzy. "Belki Azaki de ölmemiştir. Belki de bu bir illüzyondur."

Lund kaşlarını çatdı, Cassie onu bütün akşam boyunca gördüğü en anlamlı ifadeyle. "Bana Bay Azaki hakkında her şeyi anlat," dedi. "Bay Azaki'yle hiç

yalnızken onunla seyahat ediyor muydu?"

"Neden?" Lund şüpheyle sordu.

Pizza ve Azaki hakkında konuştuktan sonra Cassie, gecenin geç saatlerinde uyumak için kendi motel odasına gittiğinde Izzy ile olan ilişkisinin sonsuza dek değiştiğini fark etti. Izzy odada kalacağını söyledi. ama Cassie'yle birlikte otoparktan geçip motelin karşı tarafına doğru yürüdü.

"Onunla iyi geçiniyorsun," diye gözlemledi Cassie, hissettiği acıya rağmen yorumunu hafifletmeye çalışarak.

"O iyi biri," dedi Izzy. "Bunu söylemenin zor olduğunu biliyorum çünkü o çok Bilmiyorum, sessiz, değil mi? Ama ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Ve yalan söylemez. Neyse o. Onunla olmaktan hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Tabii ki istiyor," dedi Cassie. "Bunu yapmaması için deli olması lazım."

Izzy buna gülümsedi. "İyiyiz, değil mi?" diye sordu Cassie'nin eline uzanarak.

"Elbette," dedi Cassie gülümseyerek. "İşler değişse bile biz her zaman iyi olacağız."

"Senin için on yıldır uzaktasın," dedi Izzy, yüz ifadesi ciddiye. "Ama senin için değil," dedi Cassie. "Senin için sadece birkaç ay önceydi."

Izzy sessizce, "Nasıl hayatta kaldın bilmiyorum," diye düşündü.

"Sana söyledim, bir arkadaş edindim," dedi Cassie. "İyiydim. Garip bir şekilde buna ihtiyacım vardı."

"Farklı görünüyorsun," dedi Izzy, karanlıkta Cassie'nin yüzünü dikkatle inceleyerek. "Belki kendinden daha eminsin."

"Ben hâlâ benim," dedi Cassie ve Izzy'nin ne demek istediğini anlayarak ekledi, "Biz hâlâ arkadaşız ve hep öyle olacağız. Bu delilikle hayatını nasıl mahvettiğim için bunu hak etmediğimi biliyorum."

"Oh sus . . ."

"Ama eğer istersen her zaman arkadaş olacağız."

Izzy basitçe, "İstiyorum," dedi. Cassie'ye doğru uzandı ve ona sarıldı. Birkaç dakika öyle kaldılar ve Cassie kendini huzur içinde hissetti. Yıllardır içinde taşıdığı gerginlik, kısa bir süreliğine de olsa onu pençesinden kurtarmıştı. "Şimdi git biraz uyu ve sabah kahvaltıda buluşalım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"İstersen o sefil İskoç'u bile getirebilirsin." Drummond'u

Izzy'nin odasındaki sandalyede uyuklarken bırakmışlardı.

"O kadar da kötü biri değil," dedi Cassie. "Son birkaç aydır size göz kulak oluyor."

Izzy buna şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Cassie. "İyi olduğunuzdan emin olmak için sizi takip ediyordu."

"Huh," dedi Izzy, sanki bir şeyleri yeniden değerlendirmiş gibi başını çevirip odasına doğru bakarak. "O zaman belki gidip ona kahve falan yaparım. Sadece kibarlık olsun diye."

"Bunu sen yap."

Birbirlerine gülümsediler.

"Seni seviyorum Cassie," dedi Izzy, bu sözleri utanmadan ya da sıkılmadan söylemişti.

"Ben de seni seviyorum Izzy," dedi Cassie.

Izzy bir kez başını salladı ve otoparkı geçip odasına doğru yürüdü.

Cassie kendi odasına girdiğinde yalnız olduğunu ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark etti. Bu yüzden kapıyı tekrar açtı ve büyükbabasını son bir kez görmek için eski evine döndü.

Home (2013)

Cassie evine gitti. O yere, o kişiye.

Yıllar önceydi ve Drummond'la birlikte lokantada büyükbabasıyla tanıştıktan neredeyse bir yıl sonraydı. Bir kapı aralığından geçerek Myrtle Creek'teki evinin verandasına çıktı. Yaz sonunda geceydi ve böceklerin vızıltısını duyabiliyordu. Hava nemli ve serindi ve nemli toprak kokusundan yağmurun yeni kesildiğini anlayabiliyordu.

Cassie sundurma boyunca yürüdü ve köşedeki eski ahşap sandalyelerden birine oturdu. Oradan büyükbabasının atölyesini görebiliyordu. Işık açıktı, atölyenin penceresi karanlık gecede bir fener gibi parlıyordu. Cassie yattıktan sonra büyükbabasının gece için ortalığı topladığını, gürültü ve hareketleri duyabiliyordu. Ya da odasına gittikten sonra, çünkü Cassie her zaman odasına gittiğinde uyumazdı. Büyükbabası yattıktan çok sonra bile geç saatlere kadar oturup kitap okurdu. Ama Cassie'nin odası evin diğer tarafındaydı ve ağaçlara bakan bir penceresi vardı. Ve o diğer, daha genç Cassie başka bir dünyada, okuduğu kitaptaki karakterlerin hayatlarına dalmış olurdu.

Birkaç dakika sonra atölyenin ışığı söndü ve büyükbabası geniş ön kapıdan çıktı. Atölye, büyükbabası onu dönüştürmeden önce bir zamanlar garajmış, ama hâlâ aynı kapıyı muhafaza ediyormuş. Büyükbabası kapıyı kilitledi ve avludan geçerek

Başı öne eğik, kolu yanında sallanıyordu. Ormanın uzaklarında bir yerde bir kuş gecenin içinde yalnız ama bir şekilde rahatlatıcı bir sesle ötüyordu ve büyükbabası o yöne doğru baktı.

verandaya baktı. Sonra diğer tarafa, Cassie'nin oturduğu yere doğru baktı ve olduğu yerde durdu. Cassie onunla yüzleşti ve gözleri buluştu.

Onu son gördüğünden daha zayıf olduğundan emindi. Teşhis konulalı bir yıl olmuştu. Kanseri çoktan içine girmiş, onu değiştiriyordu. Onu yiyordu. Onun bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Bilip bilmediğini.

Sundurma boyunca yürüdü, ahşap onun ağırlığıyla gıcırdadı ve Cassie'nin yanındaki diğer sandalyeye oturdu. Aralarında küçük bir masa vardı ve Cassie bazen orada birlikte oturup kola içtiklerini hatırlıyordu, özellikle de yazın, hava sıcak ve aydınlıkken. Ama şimdi hava karanlıktı ve tek ışık arkalarındaki mutfak penceresinden geliyordu.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi büyükbabası. "Yani, diğer sen. Yataktan kalktığını sanmıştım."

"Hayır," dedi Cassie, sesi alçaktı. "Hâlâ oradayım. Muhtemelen kitap okuyorum."

"Evet," dedi büyükbabası. Onu yine yakından inceliyordu. "Belki sadece ışıktan, belki de gözlerimden, ama daha yaşlı görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Seni Matt'in evinde gördüğümünden beri benim için on yıl geçti."

"Vay canına," dedi. Koltuğa geri yaslandı ve ağırlığı ile koltuk gıcırdadı. Birlikte dışarıya, kısa bir mesafe ötedeki ana yola baktılar. Sessizliğin içinden güneğe, Myrtle Creek'e doğru giden bir kamyon geçti. Sonra büyükbabası tekrar konuştu. "Her şeyi hayal ettiğime karar vermişim," dedi. "Seninle tanışmak. Bunun bir rüya olması gerektiğine karar verdim ya da ..."

"Yoksa ne olur?"

"Bilmiyorum. *Bir şeyler*. Çünkü her şey bundan daha anlamlıydı. Ama işte yine

buradasın." "Bu bir rüya değildi."

"Biliyorum," dedi.

"Nasılsın?" Cassie sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an durdu ve cevabı bir şekilde temkinli görünüyordu: "İyiğim. Her zamanki gibi."

Ona zayıf göründüğünü söylemek istedi. Ona doktora gitmesini söylemek istedi ama bilmek istemediğini biliyordu. Ve geçmişini değiştiremeyeceğini de biliyordu. Şu anda olduğu ve bildiği pek çok şey, büyükbabasının başına gelenlere kadar uzanıyordu. Bu kırılmayacak bir zincirdi. Zaman yolculuğu bu şekilde çalışmıyordu. biliyordum.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece yeniden evimdeymişim gibi hissetmek istedim. Hâlâ bir evim varmış gibi."

Buna hiçbir şey söylemedi. Sonra uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Zor ve korkutucu bir şey yapmam gerekiyor," dedi. "Sanırım belki de sadece

Bunu yapmadan önce, dünyada zor ve korkutucu bir şey olmadan önce nasıl olduğunu hatırlamak istedim."

"Hayat zor ve korkutucu şeylerle doludur," dedi. "Bazen zor ve korkutucu bir şeyle karşılaşacağınızı bilirsiniz." Adam başını salladı ve Cassie onun kendisiyle olduğu kadar kendisiyle de konuştuğunu düşündü. "Ama bununla başa çıkmalısın. Sızlanmanın ve sızlanmanın anlamı yok. Hallet şu işi."

Hüzünle gülümsedi. "Çok pragmatik," dedi.

"Başka ne yapabilirsin?" diye sordu ve hem ona hem de dünyaya kızmış görünüyordu. "Çünkü durursan kötü şeylerin kazandığını kabul etmiş olursun, değil mi? Tek yapabileceğin devam etmek. Yenilsen bile yenilmeyi reddetmek. Kötü şeyler sadece sen izin verirsən kazanır. Yenilmeyi reddediyorum, Cassie. Reddediyorum."

Onu hiç böyle görmediğini fark etti. Bu onun her zaman kendisinden sakladığı yanıydı. Bu, hayatın ona yaptığı her şeye karşı duyduğu acı ve öfkeydi.

"Reddediyorum, sen de reddetmelisin." Ona bir parmak salladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap ve yoluna devam et. Bunu arkanda bırak ve hayatta kalmak."

"Evet," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

Yine sessizlik içinde oturdular. Cassie seslerle çevriliydi ve Çocukluğunun kokusunu alıyordu ve bu onu rahatlatıyordu, bir annenin kucaklamasına en yakın şeydi.

"Bir dakika orada kal," dedi büyükbabası. Homurdanarak sandalyeden kalktı ve evin kapısına doğru yürüdü. İçeride kayboldu ve Cassie onun mutfakta hareket ettiğini duydu. Bir süre sonra yeniden ortaya çıktığında elinde iki şişe kola vardı. Birini ona uzattı ve

Adam tekrar onun yanına otururken kadın da aldı. "Hadi bir içki içelim," dedi. Anahtarlığındaki şişe açacağını kullanarak şişeleri açtı, gecenin sessizliğinde birkaç hızlı *çıt sesi duyuldu*, sonra şişelere vurdular ve Cassie içkiden bir yudum aldı. Köpük ve şeker onu şok ederek uyandırdı.

"Bu seni son görüşüm mü?" diye sordu büyükbabası, elindeki şişeye bakarak.

"Umarım öyle değildir," dedi. "Umarım seni tekrar görürüm."

Bunun üzerine başını salladı ve sonra ona gülümsedi. "Güzel," dedi.

"Seni böyle görmek güzel. Yani daha yaşlı. Torunumla bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi konuşmak güzel."

"Seninle bir yetişkin olarak konuşmak güzel," diye kabul etti.

"Konuş bakalım," dedi ve şişesini kaldırıp bir yudum aldı. "İçkini aceleye getirmene gerek yok. Eğer bir zaman yolcusuysan, istediğin zaman geri dönebilirsin, değil mi?"

"Doğru," diye tekrar kabul etti, gülümseyerek.

"İçkinizin tadını çıkarın ve bana hayatınız hakkında bir şeyler anlatın. Geleceğin nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Bir an düşündü ve öndeki yoldan iki araba daha geçti, ortaçağ mızrak dövüşçüleri gibi birbirlerine doğru zıt yönlerde ilerliyorlardı, farları geceyi aydınlatıyordu.

"Tamam," dedi ve içkisini bitirene kadar konuştu, büyükbabasına her yere kapı açabilen sihirli bir kitap hakkında bir masal anlattı ve büyükbabası yatmadan önce bir masal tarafından büyülenmiş bir çocuğun geniş gözleriyle dinledi.

Beş Bölümden Oluşan Bir Plan

Ertesi sabah, pizza, içki ve sohbetle geçen gecenin ardından Drummond motel odasının önünde yere oturmuş, otoparka bakıyor ve nasıl bir adam olduğunu düşünüyordu. Uzun bir süre boyunca kaçan ve saklanan bir adam olmuştu, çünkü yapılacak doğru şey buydu. O Bundan hâlâ emindi; ne on yıl önce ne de o zamandan beri o kadınla dövüşmüş olamazdı.

Tek başına değil.

Şimdi sanki yeniden arkadaşları, bir davayı paylaştığı insanlar varmış gibi hissediyordu. Kendi kendine bir geceye, pizza ve içkilere çok fazla anlam yüklediğini söylüyordu ama öyle olmadığını umuyordu. Arkadaş istiyordu. Ve insanların ona yardım etmesini istiyordu. Çünkü tek başına çok zordu.

Güzel bir gündü, gökyüzü parlak maviydi; hava şimdiden ısınmıştı ve Drummond havanın yüzünde yarattığı hissin tadını çıkarıyordu. Gelip geçen insanları, ana caddedeki trafiği seyretmek hoşuna gidiyordu. Sonra Cassie'nin otoparkın karşısındaki odasının kapısından çıktığını gördü, Cassie gülümseyerek onu onayladı ve ona doğru yürüdü, bu da hoşuna gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, onun yanında yere oturarak. "Sadece huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum," dedi. "Ne yapacağımızı düşünüyorum yapmam gerekiyor."

"Evet," diye onayladı Cassie, park yerine bakarken gözleri kısılmıştı. Ellerini sarı saçlarında gezdirdi ve bir saç bandıyla atkuyruğu yaparak başının arkasında topladı.

Drummond, "Bence hepimiz kahvaltıya gitmeliyiz," deyince Cassie ona baktı. "Sen ve ben, Izzy ve Lund. Birlikte oturup yemeliyiz, tıpkı dün gece yaptığımız gibi."

"Neden?" Cassie sordu. "Karşı çıkmıyorum. Sadece neden bunu önerdiğini merak ediyorum."

"İki nedenle," dedi. "Çünkü hoşuma gidiyor. Arkadaşlığı seviyorum. Hepinizi seviyorum ve uzun zamandır başka insanlarla birlikte olmaktan keyif almamıştım. insanlar."

"Tamam," dedi Cassie.

"Ve ikincisi, çünkü bir plan yapmamız gerekiyor." Ona baktı.

"Zaten bunu düşünüyorsun," dedi. "Dün gece Azaki hakkındaki soruların hepsi bununla ilgiliydi."

Omuz silkti. Aynı fikirde değildi. Cassie, "Geçmişte yaşarken uzun vadeli düşünme konusunda çok iyiydim," dedi. "Bir şeyleri planlamakta iyiydim."

"Hayatta kalma konusunda iyiyimdir. Ve kadını hepinizden daha iyi tanıyorum. Lund ve Izzy de bir şeyler biliyor."

"Evet."

"Eğer bir plan yapacaksan, bunu kahvaltıda birlikte yapalım."

Kadın gülümsedi ve Drummond'a bir şekilde rahatlamış gibi geldi. "Tamam," dedi. "Bu hoşuma gider."

Birlikte sessizce oturup sabahın sıcaklığının tadını çıkardılar. Güzel bir bahar günü olacaktı, insanı dünyada hiçbir şeyin yolunda gitmediğine inandıracak bir gün. Kuşkuları ve korkuları kovalamak ve imkânsızı planlamak için mükemmel bir gündü.

Izzy ve Lund kısa bir süre sonra kendi odalarından çıktıklarında Drummond ve Cassie'nin yerde oturduklarını gördüler.

"Sandalyeleri var, biliyorsun," diye şaka yaptı Izzy.

Önce Cassie ayağa fırladı. Drummond ayağa kalkarken, "Buralarda kahvaltı için iyi bir yer var mı?" diye sordu. "Birlikte kahvaltı edeceğiz ve sonraki hamlelerimizi planlayacağız."

Izzy, bir kez başını sallayan Lund'a baktı.

"Krep," dedi.

Drummond, "Harika," dedi.

Izzy onları kısa bir yürüyüş mesafesindeki bir krepçiye götürdü, sahile ve Pasifik'e bakan geniş pencereleri olan büyük bir ahır odası, kupalarda çatal bıçak takımları olan uzun ahşap masalar ve etrafta birkaç turist daha vardı. Krep, domuz pastırması ve kahve sipariş ettiler, Drummond Izzy'nin sözünü keserek onun yerine çay içmesini sağladı, sonra içtiler, yediler ve Cassie ile Izzy'nin bir zamanlar Izzy'nin kuzenini ziyaret etmek için Florida'ya yaptıkları yolculuğu anımsamalarını dinlediler.

"Greyhounds'ta iki gün. Hayatımın en kötü deneyimi!" Izzy güldü. "Son on yılda yaşadığım onca şeyden sonra bile,"

Cassie gülümseyerek şöyle dedi. "O yolculuk hâlâ başıma gelen en kötü şey."

Güzel, rahat bir sohbeti ve Drummond kendini evinde gibi hissediyordu. Ama alınması gereken kararlar vardı ve onlara işe koyulmaları gerektiğini söylediğinde, kendini onlara ödevlerini yapmalarını söyleyen bir yetişkin gibi hissetti.

Tabakları alınıp içecekleri doldurulduktan sonra bir plan üzerinde çalışmaya başladılar. Cassie'nin birkaç fikri vardı, önceki akşamdan beri beslediği düşünceler. O bunları ortaya koydu ve Drummond da bunlara eklemeler yaparak sorunları ve riskleri belirledi. Izzy sorular sordu ve Lund dinledi. Sonra Lund bir soru sordu, planın işe yaramayacağını anladılar ve yeniden başladılar.

Turistler gelip giderken, Drummond'un çayı soğurken bir saatten fazla tartıştılar ve sonra sahil boyunca yürürken bir saat daha konuştular, planı incelediler ve gözden geçirdiler. Zor ve karmaşık bir plandı, beş bölümden oluşuyordu, Kitapçı ve Azaki'yi (belki de ölmüştü) ve Drummond'un kadını takip etmesi için riskli bir yolculuğu içeriyordu. Ve bunların hepsi, eğer işe yararsa, kadınla yüzleşmek zorunda kalmalarıyla sonuçlanacaktı.

"Her şey yolunda gitse bile, yine de tehlikeli olacak," diye uyardı Drummond, dördü sahilde durup güneş ışığında gözlerini kısarken. Dalgalar önlerinde kükrüyor, kuşlar yükseklerden ötüyordu. "Kendi sonumuzu planlıyor olabiliriz."

Izzy bundan pek memnun görünmüyordu. Lund her zamanki gibi anlaşılmazdı. Ama Cassie başını salladı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence onu yenebiliriz."

"Ne yapacaksın?" Izzy sordu. "Onu öldürecek misin?"

Cassie tereddüt etti. "O kadar ilerisini düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Ben bir katil değilim."

"Hayır, değilsin," dedi Izzy sert bir sesle. "Peki onu yakalarsak ne yapacağız? Onu polise götüremeyiz."

Drummond denize doğru bakıyordu. Sorunun cevabını biliyordu. O sabah ne yapmaları gerektiğine, hiçbiriyle konuşmadan önce karar vermişti.

"Onu öldüreceğiz," dedi ve üçü de ona baktı. "O bir şeytan. Onunla başa çıkamazsın. Durmayacaktır." Cassie'ye baktı, onu ikna etmesi gerektiğini biliyordu. "Arkadaşlarıma ne yaptığını gördün," dedi ve şaşkınlıkla kendi sesinin duyguyla titrediğini duydu. Beyninin uzak bir kısmı şöyle dedi: *Vay canına, gerçekten çok gerginsin.* "Sen benim anılar."

Cassie başını salladı.

"Balo salonunda ne yaptığını gördünüz. Öldürmek zorunda olduğu için öldürmüyordu. Kitapları alabilirdi ve kimse onu durduramazdı. İstedığı için öldürdü. Ve bunu en korkunç şekillerde yaptı çünkü bundan zevk alıyordu. Bana yanıldığımı söyle."

Cassie uzaktaki ufka doğru baktı. Sahilin biraz aşağısında birkaç çocuk birbirlerini kovalarken bağırıp çağırıyorlardı.

bir kumdan kalenin başlangıcı. Her şey çok normaldi, çok mutluydu.

"Onu öldüreceğiz," dedi Drummond. "Ya buna karar veririz ya da hiç başlamayız. Çünkü bunun bir anlamı yok. Yarı yol yok. Bunu düzgün bir şekilde yaparsak ancak o zaman özgür oluruz. Ancak o zaman tüm bunlar"-etraflarındaki insanları işaret etti- "güvende olacak."

Lund, "Ben buna varım," dedi. "Öldürün onu."

Izzy şaşkınlıkla Lund'a baktı, yüzü çatışmayla buruşmuştu. Sonra Cassie'ye baktı.

"Cassie?" diye sordu.

Cassie gözlerini ufuktan ayırmadan başını salladı. "Evet," dedi. "Bunu düzgün bir şekilde yapıyoruz."

Izzy isteksizce başını salladı. "Tamam," dedi.

Drummond, "Güzel," dedi. Birkaç dakika bekledi, kararın oturmasını bekledi ve sonra, "O halde başlayalım, olur mu?" dedi.

Plan, Birinci Bölüm-Azaki'nin Hikayesi

Antofagasta, birkaç ay önce

Azaki hayatında ilk kez kendini bok gibi hissetmiyordu. Çöldeki yanılısama yaşlı kadın için olduğu kadar onun için de geçerliydi. Bir şekilde onu dolandırmış gibi hissetmişti, ona arzuladığı, ihtiyaç duyduğu bir şeyi sunmuştu ama bunu asla yapamayacağını biliyordu.

ona vermek. Sırf özel kitaplar bulmak için yaptığı şeyler ona ağır gelmeye başlamıştı.

"Bira lütfen," dedi bara ulaştığında. Barmen başıyla onu selamladı ve tezgâhın arkasındaki buzdolabından bir şişe çıkardı. Azaki şişeyi odaya götürdü ve bir tabureye yerleşti. Bar kalabalık değildi, sadece hoş bir arka plan gürültüsü oluşturmaya yetecek kadar insan vardı. "Bayan Pacheo'ya," dedi kendi kendine, bir yudum almadan önce şişenin tepesiyle havaya vurdu.

Daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu ama duramıyordu. Korkuyordu, biliyordu. Kadından korkuyordu. Onun gibi insanları öldürüyor ve kitaplarını alıyordu. Tanıdıkları, barlarda tanıştığı diğer kitap avcıları aracılığıyla onun adını duymuştu. New York'taki Washington Square Park'ta yaşanan katliamı, ortadan kaybolan diğer kitap sahiplerini anlatıyorlardı. Ne tür bir insan bunu bu kadar acımasızca yapabiliirdi? Ne tür bir insan tüm kitapları isterdi?

Azaki sadece bir kitap daha bulmak istiyordu. Onu kitapçıda satacak ve milyonlarını alıp bir yerlerde saklanacaktı. Her şeyden uzaklaşacaktı.

Barın arkasındaki aynada kendi yüzüne bakarak birasını biraz daha yudumladı.

Elbette satabileceği bir kitabı vardı. Kendi kitabını. Kendi yansımasına bakarak başını salladı: *Aklından bile geçirme.*

İllüzyon Kitabı onun kitabıydı. Onu satmayacaktı. Asla.

Omzuna bir dokunuş hissetti ve aynada Lund'u gördü, üzerinde yükseliyordu.

Azaki arkasını dönmeden, "Odaya gideceğini sanıyordum," dedi.

Lund'u severdi. Adam sessiz ve az bakımlıydı. Mükemmel bir korumaydı. Ama Azaki'nin onun bütün gece kolunda oturmasına ihtiyacı yoktu.

Bir kadın sesi cevap verdi: "O farklı bir Lund."

Arkasını döndü ve Lund'un yanında duran güzel sarışın bir kadın gördü. Ve sonra Lund'un farklı görüldüğünü gördü. Kıyafetleri değişmiş, saçları uzamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"En iyisi daha özel bir yerde konuşalım," dedi kadın. Azaki

Lund'a baktı ve iri adam başını salladı.

Odanın köşesinde, herkesten uzakta bir masaya geçtiler. "Peki neler oluyor?" Azaki sordu.

Kadın cebinden bir kitap çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Azaki bir an için Lund'un bir kitap bulup bulmadığını merak etti ve kalbi kaçma olasılığıyla sıçradı. Ama yanıldığını hemen fark etti.

"Tamam," dedi. "Bu da ne?"

Lund, "Onu dinlemeniz gerekiyor," dedi.

"Bu Kapılar Kitabı," dedi kadın. "Benim adım Cassie. Hayatınızı kurtarmak için birkaç ay sonrasında geldik."

Azaki gözlerini kırpıştırarak bunu anladı ve sonra tekrar Lund'a baktı. "Gelecekte mi geliyorsun?"

Lund başını salladı ve ardından, "Dediğim gibi, onu dinlemelisin.

Çünkü önümüzdeki birkaç ay içinde çok ciddi şeyler olacak." "New York'a gitmen gerekiyor," dedi kadın. "Bookseller önümüzdeki birkaç gün içinde seni arayacak ve New York'a gitmeni söyleyecek. zaten orada."

"Neden?" Azaki sordu.

Kadın başını salladı. "Açıklaması biraz zor. Çünkü ondan ben istedim. Geçmişte. Önemli değil."

Azaki gülümsedi, çünkü bu çok saçmaydı.

"Gülümsemeyi kes," dedi kadın. "Bu ciddi bir mesele. Burada senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Neden?" diye sordu. "Neden gelecekte benim hayatımı kurtarmak istiyorsun?" "Çünkü yardımına ihtiyacımız var," dedi Cassie. "Kadını durdurmak için."

Azaki gülümsemeyi bıraktı, çünkü artık o kadar da saçma görünmüyordu ve Cassie'nin ona geleceğinden ve aklındaki plandan bahsetmesini dinledi.

"Bu mümkün mü?" diye sordu.

Azaki bir an için soruyu düşündü. "Bu mümkün," dedi. "Zor ama mümkün. Pratik yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

New York, birkaç gün sonra

Azaki kapıyı açtığı anda, bir eli cebinde İllüzyon Kitabı'nı tutuyordu ve Lund'la birlikte altı kişi oldukları yanılsamasını yarattı. gerçekte oldukları yerin birkaç santim sağında.

Hugo Barbary oradaydı, tıpkı Cassie ve diğer Lund'un ona söylediği gibi, ama Azaki kendisine söylenenlerin doğruluğu karşısında hâlâ şaşkındı. Doğruca Barbary'nin silahının namlusuna bakıyordu. Ya da on beş santim sağda olsaydı öyle olacaktı.

Barbary ateş etti ve Azaki yere düştü, elini cebinde tutuyor ve kafasında kanlı bir yarayla yüzüstü yataarken ölü olduğu yanılsamasını yaratıyordu. Barbary tekrar ateş etti ve Lund tıpkı Azaki'ye söylendiği gibi yere düştü.

Bir süre kıpırdamadan yattı ve Barbary'nin diğer odada Cassie'nin arkadaşı Izzy'ye yaptığı işkenceyi dinledi. Onun iyi olduğunu zaten bilmeseydi, müdahale etmeye çalışabilirdi. Ya da belki de sessizce kalkıp giderdi, bilmiyordu. Kendisinin bir kahraman olduğunu düşünmüyordu ama hiçbir zaman kendisini bu şekilde test etmesi gerekmemişti. Babasının bir keresinde çocukken ona söylediği gibi: "Yumruğa karşı en iyi savunma orada olmamaktır. Kaç oğlum. Hayatta kalmanın utanılacak bir yanı yok."

Birkaç dakika sonra Lund'un ayağa kalktığını duydu. İri adam gelip Azaki'yi kontrol etti ama sadece yerde kanlar içinde yatan bir ceset gördü.

Azaki onun iç çektiğini duydu, sanki Azaki öldüğü için üzgündü ve aslında

Bu onu biraz mutlu etti. Sonra Lund şaşırtıcı bir sessizlikle tekrar ayağa kalktı ve birkaç dakika sonra Azaki, iri adam ona vurduğunda Barbary'nin yere düştüğünü duydu ve içten içe sevindi. Sonra Lund'un konuştuğunu duydu ve Izzy koridorda onun yanından geçerek odalardan birine girdi ve bir çanta dolusu giysi topladı. O bunu yaparken Lund Azaki'ye geri döndü ve bu

riskli olan kısmı. Ya da eğer Azaki'ye gelecekteki Lund tarafından büyük adamın Azaki'nin cebinden İllüzyon Kitabı'nı aldığında hiçbir şey fark etmediği söylenmemiş olsaydı öyle olurdu. Azaki elini cebinden çıkarıp vücudunun altına itmiş ve cebini açık bırakmıştı.

Lund zaten Azaki'nin öldüğüne inanıyordu ve acele ediyordu ve Azaki'nin başının yan tarafının mucizevi bir şekilde iyileştiğini fark etmedi.

Sonra Lund ve Izzy, Barbary uyanmadan önce daireden aceleyle çıktılar.

Azaki bir iki dakika bekledi, Lund bu konuda çok net olmasına rağmen geri dönmeyeceklerinden emin olduktan sonra ayağa kalktı ve kendini fırçaladı.

Cebinde İllüzyon Kitabı olmadan kendini garip hissediyordu. Yirmi yılı aşkın bir süredir onunla birlikteydi. Onun en değerli varlığıydı. Şimdiden onu geri almak için sabırsızlanıyordu.

Koridor boyunca birkaç adım attı ve oturma alanına baktı. Barbary oradaydı, uzak duvarın dibinde dağınık bir şekilde yatıyordu. Lund ona sertçe vurmuştu.

"Bunu hak ettin amına koyayım," diye mırıldandı Azaki. "Tam bir pisliksin."

Cassie Kütüphaneci'yle birlikte gelmeden önce gitmiş olması gerektiğini bildiği için daireyi olduğu gibi bıraktı. Kronoloji konusunda netti.

Şimdi beklemek zorundaydı.

Bu gece bir açık artırma olacaktı ve kadın ortaya çıkıp kargaşaya neden olacaktı.

Lund ve Cassie'nin arkadaşı Yanılsama Kitabı'nı da yanlarına alarak kaçacaktı. Kitapla birlikte güneye gidecek ve yol boyunca onu saklayacaklardı.

Azaki onu nereye saklayacaklarını biliyordu. Antofagasta'daki barda ona söylenmişti. Ayrılır ayrılmaz onu almak için orada olacaktı.

Las Vegas'ın güneyindeki çöl

Azaki birkaç günlüğüne Las Vegas'taki Rio Suites'te bir oda tutmuştu. New York'tan doğruca Vegas'a uçmuştu.

Beş saat. Harry Reid Uluslararası Havaalanı'na daha önce inmişti.

New York'ta açık artırma başlamıştı. Odasına yerleşmişti ve insanlar Acı Kitabı için teklif verirken o iç çamaşırlarıyla yatağında yatıyor, pahalı bir oda servisi hamburgeri yiyordu. Kısa bir süre sonra da Lund, Cassie'nin arkadaşı Izzy ve Yanılsama Kitabı bir taziye binip batıya doğru yola çıkacaklardı. Azaki şehre varmalarına daha üç gün olduğunu biliyordu ama vardıklarında, Strip'in dışındaki Circus Circus'ta bulabildikleri en ucuz odayı tutacaklar ve ertesi sabah bir araba kiralayıp 161 numaralı otoyola varana kadar yarım saat boyunca Interstate 15'ten güneye gideceklerdi. Oradan da batıya, çölün kuzeyinde elektrik hatlarına paralel uzanan toprak bir yol bulana kadar gideceklerdi. Lund üçüncü elektrik hattı direğinde duracak, çölün batısına doğru on adım yürüyecek ve sağlam kolunu kullanarak kitabı bir çalının altındaki plastik bir torbaya gömecekti, diğer kolu askıda olacaktı.

Şili'deki barda sohbetleri sırasında Lund kitabı gömdüğü yeri tarif ettiğinde Azaki, "Senin adımların benimkilerden daha büyük," demişti.

"On beş say o zaman," demişti Lund. "Çalı çok açık. Tek başınaydı, üçüncü direk aynı hizadaydı."

Azaki bu kadar kolay olmasını umuyordu.

Lund'un kitabı gömdüğü gün, Azaki kapıda bekliyordu. Starbucks, Interstate 15'in altındaki yonca yaprağının hemen dışında. Oraya erkenden gitmiş ve cam kenarına oturmuştu. Sabah saat ondan hemen sonra Lund ve Izzy'nin direksiyonda Izzy olduğu halde geçip gitmelerini izliyordu. Ve yarım saat sonra diğer yöne döndüklerinde kiralık arabasında oturmuş sabırsızlıkla bekliyordu. Eyaletler arası yolu takip edip kuzeye, Las Vegas'a dönmelerini izledi. Orada birkaç gece daha kalacaklar, kitabı çölde bırakarak doğru bir şey yapıp yapmadıklarını tartışacaklardı. Lund bunu ona, sanki Azaki'nin değerli eşyasını attığı için kendini suçlu hissediyormuş gibi söylemişti. Tam o anda, otoyol boyunca elektrik hatlarının yanındaki yola doğru koşarken, Azaki Lund'u affetmeye hazırды. Tabii ki onu bulduğunu varsayarsak.

Elektrik hatlarının olduğu yolu buldu.

Üçüncü direği buldu ve Lund'un arabasının izlerinin aynı yerde durduğunu görerek arabayı park etti.

Hatta Lund'un araba izlerinden uzaklaşırken kumda bıraktığı bot izlerini bile gördü. Onları takip etti ve Lund'un ona günler öncesinden bahsettiği çalıyı gördü.

Daha önce. Dizlerinin üzerine çöktü, sıcak güneş sırtına vuruyordu ve soğuk plastiği hissedene kadar elleriyle kazdı.

Plastiğin içinden kitap sıcak geldi. Tanıdık geldi. Ev gibi hissettirdi.

Kitabı, çikolata yiyen bir çocuk gibi hevesle açtı ve siyah-altın kapağını görünce gülümsedi.

Çok güzeldi, her zaman olduğu kadar güzeldi ama onsuz olduğu için daha da güzeldi.

Kendini tekrar ayağa kaldırdı ve bir süre sadece kitabı hissederek durdu. Sonra çöle baktı, gözlerini parıltıya karşı kısarak. Rüzgâr yanaklarına toz ve kum savuruyordu.

Gözlerini kapattı ve İllüzyon Kitabı'nı tutarken parmaklarının arasından ışık ve renk saçıldı. Azaki gökyüzünde resimler çizdi, kumdan devasa heykeller, sanki bir fırtınanın gözünde duruyormuş gibi etrafında dönüyor ve kaynaşıyordu. Ve sonra kum katı şekillere dönüştü, yılan gibi yaratıklar onun etrafında dönüyor, tıslıyor ve bağırıyordu. Bu canavarları hissetti, çığlıklarını duydu, illüzyon mutlaktı.

Azaki bazen sadece kendi eğlencesi için kaslarını esnetmeyi severdi.

Yılanımsı yaratıkları kırmızı, sarı ve mavi renklere boyadı ve sonra kıvrımlı, kıvranan formlardan dans eden ışıklara dönüştüler, En sevdiği illüzyonlardan biri. Çölde ışıklar, yağmursuz bir gökkuşağı. Tüm bunlar Azaki tarafından, bir sporcunun offseason sonrası kaslarını test etmesi gibi canlandırıldı.

Hediyesi, İllüzyon Kitabı'nın hediyesi hâlâ oradaydı.

Gökyüzündeki ışıkların solmasına izin verdi ve kitabın etrafındaki parlayan renkler de soldu. Ve sonra sadece o ve sıcak, kuru güneş kaldı.

Arabasına doğru yürüdü.

Kuzeye dönmesi gerektiğini biliyordu.

Kadınla başa çıkmak için ona ihtiyaç vardı.

Onlara yardım edeceğini söylemişti, söz vermişti çünkü ona Barbary'den bahsederek hayatını kurtarmışlardı.

İçinden bir ses -belki de babasının sesi- ona kaçması gerektiğini söylüyordu. Hayatta kalmanın utanılacak bir yanı yoktu. Bu onu Las Vegas'a kadar rahatsız etti ve havaalanına kadar da rahatsız etti.

Uçağa bindiğinde ses kesilmişti ve Azaki garip bir şekilde huzurlu hissetti.

Plan, İkinci Bölüm - Kitapçı

Cassie Bookseller'la üçüncü kez gece yarısı New Orleans'taki Café Du Monde'da buluştu ama bu sefer Bookseller onu beklemiyordu.

Cassie arka arkaya üç farklı akşam ziyaret etmiş, ülkenin öbür ucundaki bir otel odasının kapısını açmış ve Café Du Monde'a adım atmıştı. İlk gece hava ılık ve ıslaktı. Cassie gece yarısını geçen bir saat boyunca beklemiş ama Kitapçı ortaya çıkmamıştı. On

İkinci gece hava sıcak ve kuruydu ve Cassie daha uzun süre beklemişti ama Kitapçı yine ortaya çıkmamıştı. New Orleans'taki üçüncü gece -Cassie için aynı akşam- Cassie geldiğinde Kitapçı çoktan oradaydı. Cassie'nin daha önce tanıştığı masada oturuyordu, önünde kahve ve beignet vardı ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. Kitapçı, Cassie bir sandalye çekip karşısına oturana kadar onu fark etmemişti bile.

"Merhaba," dedi Cassie.

Kitapçı ona ifadesiz bir şekilde baktı.

"Seni bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum," dedi. Sözlerinde hiç öfke yoktu.

"Nasılsın?" Cassie umursamasa da sordu. Kitapçının zamanına göre müzayedenin üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçmişti. Cassie zamanda geriye gitmişti.

"Çok iyiydim," dedi Kitapçı. "Açık artırmamın bir seri katilin ıslak rüyasına dönüştüğünü düşünürsek. Hayvan Barbary'nin öldürdüğü

benim tek gerçek arkadaşım. Lanet Acı Kitabı'nı bile satamadığımı düşünürsek. Sonuç olarak, güzel birkaç ay oldu."

Cassie yorum yapmadan dinledi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Kitapçı.

"Ben üç şey istiyorum," dedi Cassie. "Birincisi, bir kahve ve beignet istiyorum, çünkü bir keresinde biri bana bunların iyi olduğunu söylemişti ve haklıydı. İkincisi, Acı Kitabı'nı istiyorum. Ve üçüncüsü, yardımını istiyorum."

Kitapçının kaşları inanmaz bir şekilde kalktı, ancak bir kitapçı gelene kadar bekledi. Garson kız geldi ve Cassie'nin siparişini aldıktan sonra, "Yardımlımı mı istiyorsun? Benden yardım isteyecek kadar yüzsüzsün."

Cassie anlamayarak gözlerini kırıştırdı. "Tam olarak neden biraz sinirliyim?" "Güvenlik Kitabım hâlâ sende. Onu bana hiç geri vermedin.

Ya da

Kapılar Kitabı."

"Ah pekâlâ," dedi Cassie. "Sana Güvenlik Kitabı'nı veremezdim, değil mi? Çünkü ben fırsat bulamadan kaçıp gittin."

Kitapçının ağzında sıkıntılı bir çizgi oluştu.

"Ve sana Kapılar Kitabı'nı vermeyeceğim, çünkü anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedi. Kaçtığın için göremezdin ama Izzy o kadınla savaşmaya çalışırken adamın biri tarafından beyninden vuruldu."

Kitapçı uzaklara baktı, gözleri tenis maçı izliyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Garson kız geri döndü ve Cassie kahve ile beignet tabağını aldı.

"Sakin ol," dedi Cassie. "O ölmedi. Ama sen bunu bilemezdin, çünkü kaçtın."

"Pekâlâ," diye tersledi Kitapçı. "Demek istediğini anladım. Ben kaçtım. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Ve eğer kaçmasaydım, o kadın koleksiyonu için bir kitap daha almış olacaktı."

Cassie beignet'ten bir ısırık aldı. Hatırladığı kadar güzeldi. "Daha fazla kitaba ihtiyacı olduğundan değil," dedi Kitapçı, daha fazla konuşarak şimdi kendine. "Yaptığı şeyler. Hızlı. Vahşiliği. Okoro'ya ne yaptığını gördünüz mü? O adam hayatı boyunca birinin gününü mahvetmeden tek bir nefes bile almadı ama kimse böyle ölmeyi hak etmiyor."

"Ölen tek kişi o değildi," dedi Cassie. "Sizin müzayedenizde." "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun!" diye sertçe çıkıştı Kitapçı. "Ben başka bir şey düşünmedim. İşi bırakmaya çalışıyordum ve sadece

felaketi kendi başıma davet ettim. Artık yeter. O lanet olası kitaplarla daha fazla işim olmaz."

"Din mi buldun?" Cassie kuşkuyla bir kaşını kaldırarak sordu.

"Sorunuz onu hiç kaybetmediğimi varsayıyor. Beni yargılamak için orada oturmayın, genç bayan. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Yaptığım hiçbir şey için özür dilemiyorum."

"Özür dilemeye gelmedim," dedi Cassie. Kahvesinden bir yudum aldı. Koyu ve acıydı, tatlı ve tereyağlı beignet için mükemmel bir dans partneriydi.

"Evet, demiştin. Kahve, çörek ve yardım. Size nasıl bir yardımda bulunabileceğimi düşünüyorsunuz?"

"Acı Kitabı nerede?" Cassie sordu.

"Güvenli bir yerde," dedi Kitapçı. "Güvenlik Kitabı'nı aldığımda onu geri vereceğim."

Cassie kendi kendine başını salladı. Teklif sürpriz değildi. Bir grup gürültülü genç adam bir spor şarkısı söyleyerek yanından geçerken bekledi, Cassie'ye ve Kitapçı'ya kısa bir süre bakıp yollarına devam ettiler.

"Kahrolası turistler," diye mırıldandı Kitapçı. "Bu kasabayı mahvediyorlar. Güvenlik Kitabı benim. Onu saklamaya hakkınız yok."

Cassie kahvesinden bir yudum daha alırken kendi kendine gülümsedi, her şeye hakkı olduğunu ve Güvenlik Kitabı'nın Kitapçı'nın olduğundan daha çok kendisine ait olduğunu düşünüyordu.

"Bunu senden saklamak gibi bir niyetim yok," dedi Cassie. "Ama eğer istiyorsan, bana yardım etmelisin."

"Neye yardım edeyim?"

"Kadını durduracağım."

Kitapçı bir an ona baktı, sonra inanamayarak güldü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok cesursun kızım, hakkını vermeliyim. Onu durdurmak mı istiyorsun? Sen ve Kapılar Kitabın mı?"

"Bende sadece Kapılar Kitabı yok," dedi Cassie. "Ve bu sadece benimle ilgili değil. Ama bende olmayan ve sizin bana sağlayabileceğiniz bazı şeyler var." "Neymiş onlar?"

"Başka bir açık artırmaya ihtiyacım var. Onun dikkatini çekmeliyim. En son açık artırma yaptığınızda gelmişti. Nasıl bildiğini merak ettin mi?"

Kitapçı omuz silkti. "Bu tam olarak bir sır değil. Herkese bir bildirim gönderiyorum. Ne kadar çok kişi bilirse, o kadar çok kişi gelir."

"Bana pek arkadaşı olan bir kadın gibi gelmedi."

"Mmm, şey. Muhtemelen öldürdüğü bazı insanların telefonlarını almıştır. Biz bunu gönderdiğimizde o telefonlardan bildirim almış olmalı."

"Yani başka bir açık artırma yaparsanız yine bildirim alacak. Özellikle de kitapları istiyorsa."

"Hangi kitaplar?" diye sordu Kitapçı ve söylediği her şeye rağmen Cassie orada bir ilgi kıvılcımı gördü.

"Tilki Kütüphanesi," dedi Cassie ve Kitapçının kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Buldun mu?"

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Cassie.

"Ve sen bunu yem olarak mı kullanacaksın? Aklını mı kaçırdın sen? Ona bunu da eklemesi için fırsat mı vereceksin? koleksiyonu?"

"Geleceğinden emin olmam gerek," dedi Cassie. "Bu en büyük ödül."

Kitapçı başını salladı. "Beni beignet'lerimden vazgeçiriyorsun."

"Orada olmana gerek yok," dedi Cassie. "Sadece zamanı ve yeri ayarlayan ve sana söylediğimde bildirim göndermen gerekiyor. Gerisini biz hallederiz."

"Biz mi?" diye sordu Kitapçı. "Çetenizde kimler var? Kapı kollarıyla bile konuşabilen arkadaşın Izzy mi? Ya da büyük adam? Ya da kendi yansımasından kaçan Drummond Fox?"

"İnsanlar hakkında en kötü şeyleri düşünüyorsun," dedi Cassie.

Kitapçı, "İnsanların beni hayal kırıklığına uğrattığına dair pek çok deneyimim oldu," dedi.

"Son konuşmamızdan çok daha kırılgan görünüyorsun," diye gözlemledi Cassie.

"Kırılgan," dedi Kitapçı. Sonra sıkı bir gülümseme takındı. "Daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı."

"Bana yardım edersen, Güvenlik Kitabı'nı sana geri veririm. Söz veriyorum."

"Oh peki, eğer bana söz verirseniz ..."

Cassie ikinci beignet'ini yedi ve bir süre etrafın tadını çıkardı. Kafede birkaç kişi daha vardı: turist gibi görünen orta yaşlı bir çift, akşamdan kalmalığı kahveyle savuşturmaya çalışıyormuş gibi kötü görünen birkaç genç kadın ve şeker. Garsonlar tezgâhın başında durmuş, birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı.

"Tamam," dedi Kitapçı sonunda. "Bu saçmalığı ne zaman yapmak istiyorsun? Ve nerede?"

"Ne zaman olacağını henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Ama nerede olacağını biliyorum. Sonuncusunu yaptığın yerde yapmak istiyorum."

"Otelim mi?" diye sordu Kitapçı. "New York'ta mı?"

"Neden olmasın?" Cassie söyledi. "Burası bir otel. Bir sürü kapısı var."

Plan, Beşinci Bölüm (1)

Cassie, New York'ta unutulmuş bir yerde kadını bekledi.

Müzayedenin üzerinden aylar ve Cassie'nin yuvarlanarak geri dönmesinin üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen balo salonu hâlâ rutubet kokuyordu.

bulunduğu yerden, kitapları yarattığı yerden gerçekliğe döndü. Yerlerde paramparça aynalar ve camlar, duvarlarda kan lekeleri vardı. Başının üzerindeki avize bir parça

eski haline dönmüştü, yaydığı ışık çok azalmıştı ve karanlığa ulaşmakta zorlanıyordu. köşelerine yerleştirmişlerdi. Biraz daha aydınlık olsun diye mumları yakıp odanın kenarlarına yerleştirmişlerdi ve mum ışıkları dans edip titriyordu. Balo salonu artık dans ve kahkahaların ışıltılı alanı değil, gölgelerin, gizli köşelerin ve tehditlerin yeri.

Cassie odanın sonundaki platformda, Kitapçı'nın panik odasına ve kaçış yoluna açılan aynanın önünde bağdaş kurarak oturmuş, beklerken Bay Webber'le geçirdiği yılları anımsıyordu. Başlangıçta bir çile, belki de bir ceza gibi gelmişti ama şimdi o günleri sevgiyle hatırlıyordu. Kendini güvende ve korunmuş hissettiği, basit şeylerin tadını çıkarabildiği o günleri hep yanında taşıyacaktı. O zaman deneyimlerin geriye dönüp bakıldığında, anımsandığında her zaman daha iyi olup olmadığını merak etti. Bir şeyden o anda gerçekten zevk almak mümkün müydü?

Izzy'yi ve ona yaşattığı onca şeyi düşündü. Cassie tüm bunlar için kendini çok suçlu hissediyordu. Birkaç saat önce, kadının gelmesini bekledikleri o ölü zamanda, Cassie otelin barında Izzy ile oturmuştu,

Etrafları, oteldeki son birkaç günlerinin kalıntıları olan boş bardak ve şişelerle çevriliydi.

Cassie, Izzy'nin bakışlarına karşılık vermeden, "Seni burada istemiyorum," dedi. "Seni riske atamam."

"Artık benden büyük olduğumu biliyorum ama benim patronum değilsin," demişti Izzy. "İstediğim yere giderim. Ve burada olmak istiyorum."

"Bu senin kavgan değil. Tüm bunları senin üzerine yıktım. Bana durmamı söyleyen sendin."

Izzy omuz silkti. "Haklısın. Ama yine de hiçbir yere gitmiyorum. Her zaman söylediklerimi yapıyorsun diye senin arkadaşın değilim. Ve tüm bu olanlar yüzünden senin arkadaşın olmayı bırakmayacağım."

"Bunu bana yardım etmek için mi yapacaksın?" Cassie sormuştu ve Cassie elini cebine atıp ona bir kitap uzatırken Izzy gözlerini şüpheyile kısmıştı. "Bunu ele geçirmedikten emin olmam gerek. Bu Güvenlik Kitabı. Eğer buna sahip olursa, hiçbir şey onu durduramaz. Bunu alır mısın?"

başka bir yere götürüp güvende tutabilir misin? Böylece başımıza bir şey gelirse, en azından onun eline geçmeyeceğini bilirim."

Izzy kitabı aldı ve elini kapağın üzerinde gezdirdi. "Neden diğer kitapları da bana vermiyorsun?" diye sormuştu. "Eğer onları ondan korumak istiyorsan, bana bütün kitapları ver."

"Onlara ihtiyacımız var," demişti

Cassie. "Hepsine değil. Onu yenmek için değil." Cassie hiçbir şey söylememişti.

"Yoksa bunu bana beni güvende tutmak için mi veriyorsun?" Izzy sormuştu.

Cassie, Izzy'nin onu terk etmeyeceğini kabul etmişti. "Kitabı üzerinde tutar mısın?" diye sormuştu. "Lütfen mi? Benim için mi? Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Lütfen?"

Izzy sonunda başını salladı. "Ama sana da hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Bunu da atlatacağız."

Balo salonunda oturmuş kadını bekleyen Cassie, Izzy'nin haklı olduğunu umuyordu.

Bir ses dalgın düşüncelerini odak noktasına çekti ve gözlerini kaldırarak balo salonunun en ucuna doğru baktı. Duyduğu sesin bir kapının açılıp kapanması olduğundan emindi. Bu ses Biri geliyor.

Cassie gergin bir şekilde nefesini içine çekti, kalbi hızla atıyordu. "Burada biri var," dedi odadakilere. Hepsi onunla birlikteydi-

Drummond ve Izzy, Lund ve Azaki - hepsi gizlenmiş, Azaki'nin bir başka illüzyonu tarafından görünmez kılınmıştı. Cassie yalnız olmadığını bildiği için biraz rahatlamıştı. İşler o noktaya gelirse bunun yardımcı olabileceğini umuyordu.

Başını elinin üzerine bıraktı, dirseğini dizine koydu, midesi jimnastik yaparken yüzü kasıtlı olarak ifadesizdi.

Bekledi ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Bina birdenbire çok sessizleşti, sanki duvarlar nefeslerini tutmuş gibiydi.

Sonra sis geldi, dallar kıvrıldı ve yılanlar gibi balo salonuna sokuldu. Balo salonunu girişinden ayıran bir sis duvarına dönüştüler ve sonra tıpkı kadının son gelişinde olduğu gibi perde gibi ayrıldılar ve kadın boşluktan geçerek dans pistine adım attı. Bir kez daha kat kat siyah eteğini ve beyaz büstiyerini giymişti. Etek ayaklarının etrafında toplanıyor ve sanki bir dans pistinde duruyormuş gibi bir görüntü veriyordu. gölge birikintisi. Bir elinde kayışlarından tuttuğu küçük bir çanta vardı, bu yüzden bacağının yanından aşağı sarkıyordu ve diğer elinde Sisler Kitabı'nı tutuyordu.

Kadın gözlerini odada gezdirdikten sonra Cassie'ye dikti.

Cassie, kadının arkasında çalkalanan sis duvarını işaret ederek, "Yeni bir numara bulmalısın," dedi.

Kadın yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı.

"Herkesin nerede olduğunu merak ediyor musun?"

Cassie sordu.

Platformdan atladı ve dans pistinin karşısındaki kadınla yüzleşmek için birkaç adım öne çıktı.

"Burada başka kimse yok," dedi Cassie. "Sadece sen ve ben varız. Geçen seferkinden sonra kimse buraya başka bir müzayedeye gelmeyecekti."

Kadının çenesi hafifçe kalktı, gözleri kısıldı. Cassie,

"Açık artırmayı seni buraya getirmek için düzenledim," dedi.

Kadının yüzünde tanımadığı bir köpek görmüş bir kedinin dikkatli ve temkinli ifadesi vardı.

"Pek konuşmuyorsun, değil mi?" Cassie onu gözlemledi ve korkusuna rağmen bu kadına kızgın olduğunu fark edince şaşırdı. "Ama konuşabildiğini biliyorum. Bu sadece gösteriş için, değil mi? Sadece insanların senin Korkutucu mu?"

Kadının ağzının kenarları seğirdi, tam bir gülümseme değildi ama belki de Cassie'nin analizinin farkındaydı.

"Seninle ilgili her şey etkileniyor. Odaya girdiğinizdeki o sis bile. Sanki Drakula gibi bir şeysin."

Kadın duruşunu ayarladı ve ağırlığını sol ayağından sağ ayağına verdi.

Cassie, "Sen bu dünyada yanlış olan her şeysin," diye devam etti.

"Tüm bu sihir parmaklarınızın ucunda ve bunu ne için kullanıyorsunuz? Acı ve ıstıraba sebep olmak için. Bunun yerine yapabileceğin onca şaşırtıcı ve harika şey varken, aklına gelen tek şey bu."

Cassie neredeyse Drummond'un susmasını, plana devam etmesini istediğini hissediyordu ama kendini durduramıyordu. Yılların hüsrânını ve umutsuzluğunu dışa vuruyordu.

"Sana acıyorum," dedi Cassie. "Senin için üzülüyorum."

Kadının yüz ifadesi gevşemiş gibiydi, tüm duygular gitmiş, sadece boş bir maske kalmıştı.

Cassie başını yavaşça sallayarak, "Her şeyden nefret etmek ne kadar yalnızlık verici olmalı," dedi.

Kadının ifadesi sertleşti, ağzı bir çizgi haline geldi ve çene kasları sıkıştı.

"Ne yapacaksın?" Cassie sordu. "Beni ezecek misin, derimi yüzecek misin ya da ışığınla yakacak mısın?"

Kadın, saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi başını eğdi.

Cassie, kalbi adrenalin ve korkuyla çarparken, "Devam et," dedi. "En iyi atışını yap."

Plan, Üçüncü Bölüm-Drummond ve Cassie Gölgede

Planın en zor kısmı, Drummond'un en çok korktuğu kısmı (son kısmı hariç), neye ihtiyaçları olduğunu öğrenmek için kadını takip etmektir. Önceki saatlerde, otelde tek başına, odasında huzursuzca volta atmış, yaptıklarının doğru olup olmadığını tartışmıştı. O anın kendisine doğru geldiğini hissetmişti ama kararsızlığı onu orada hapsedmiş, yapmak istediğinden emin olmadığı bir şeyle karşı karşıya bırakmıştı.

Otelin barında buluşmak üzere sözleşmelerinden birkaç dakika önce odasının kapısını çalarak onu almaya gelen Cassie'ydı. Kapıyı açtığında Kapıyı açtığımda tek başına duruyordu, her zaman giydiği büyük eski paltosunun içinde güzel ve dağınıktı, saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Hazır mısın?"

"Hayır," diye itiraf etti.

Başını salladı ve gözleri yana kaydılar. "Ben de öyle."

Birkaç dakika garip bir sessizlik içinde durdular ve sonra Drummond konuştu. "O zaman ikimiz de cesaretimizi kaybetmeden önce başlasak iyi olur."

Olduğundan daha cesur olmak istediğini fark etti. Aptalca, okul çocuğu gibi bir şekilde Cassie'yi, Hugo Barbary saldırdığında ya da aylar önce balo salonunda kadın peşlerine düştüğünde onu koruyamadığı için çok şey yaşamış olan bu kadını etkilemek istiyordu.

"Evet," diye kabul etti.

Birlikte otelin içinden geçerek Izzy, Lund ve Azaki'nin takıldığı, sohbet ettiği ve gergin bir enerjiyle kıpırdandığı bara doğru yürüdüler.

"Yapıyorsun o zaman?" Izzy onları selamlamak için ayağa kalkarak sordu. Cassie bir kez başını salladı. Drummond iki kadının birbirlerine bakışlarını izledi.

"Dikkatli ol," dedi Izzy Cassie'ye ve onu kucakladı. "Artık büyüdüğünü biliyorum ama beni dinlemelisin, yoksa kışına tekme yi basarım."

Cassie, Izzy'nin omzunun üzerinden sırttı ve sonra kadınlar ayrıldılar ve Izzy Drummond'a baktı.

"Ona bir şey olursa ben de senin kışına tekme yi basarım." Drummond gülümsemeye çalışarak, "Biliyorum," dedi.

Cassie endişesini gizlemeye çalışarak başını salladı ve "Tamam," dedi. "Hadi yapalım şu işi."

Bardan koridor boyunca uzanan ilk odaya yürüdüler ve Cassie Kapılar Kitabı'nı kullanarak kapıyı açtı ve otelin başka bir koridoru olduğu anlaşıldı.

Drummond'a, "Müzayededen hemen önce," dedi. "O saldırmadan hemen önce. Balo salonundan kimsenin bizi görmeyeceği kadar uzakta."

Drummond, "Doğru," dedi. Elini uzattı ve Cassie şaşkınlıkla ona baktı.

"Şimdi bizi gölgelerin içine götüreceğim," diye açıkladı. "Elimi tutmalısın."

"Ne? Geçen sefer bizi kütüphanene götürdüğümde elini tutmamıştım."

Drummond, "Bu farklıydı," dedi. "Kütüphanenin kendisi gölgeler içindeydi. Oraya birlikte gittik. Ben de kendimi gölgelerin içine götürüyorum. Eğer benimle gelersen, el ele tutuşmak zorundayız. Ve gitmesine izin veremezsin, anlıyor musun?"

"Bırakırsam ne olur?" Cassie sordu.

Drummond, "Gölgelerden çıkacaksınız," dedi. "Gerçek dünyaya geri döneceksin." Başını ciddi ciddi salladı. "Lütfen gitmesine izin verme, kadının yanına yaklaştığımızda olmaz."

"Elini tut Cassie," diye seslendi Izzy arkalarından. "En sevdiğin kitapmış gibi tut."

"Kapa çeneni!" Cassie mırıldandı.

Drummond onun tereddüt edişini izledi, sanki garip ve biraz da korkutucu bir şeymiş gibi eline bakıyordu. Sonra elini uzattı ve parmakları iç içe geçti. Cassie'nin eli serin ve pürüzsüzdü ve Drummond bu temas karşısında beklenmedik bir şekilde -hoş bir şekilde- ürperdiğini hissetti. Gözleri buluştu ve Drummond Cassie'nin de bunu hissettiğini düşündü. Biraz utanmış görünüyordu, Drummond'un hissettiği kadar utanmıştı.

"İkiniz de çok tatlısınız," dedi Izzy arkalarından, yaramazca ve sırtarak.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim!" Cassie havladı. "Hazır mısın?" Drummond sordu.

Cassie gözle görülür bir şekilde yutkundü ve sonra başını salladı.

"Unutma, konuşamayız, seni duyamayacağım. Sadece birlikte kalın, ne olursa olsun."

Anlayışla başını salladı.

Kapı aralığından geçip geçmişe adım attılar ve kapıyı arkalarından kapattılar. Drummond onları gölgelerin içine çekti ve birdenbire her şey gri ve rüya gibi oldu ve gerçekdışılığın içinde süzülmenin o tanıdık, hoş duygusunu hissetti.

Otelin içinde, aslı olmayan duvarların ve unutulmuş odaların arasından geçerek, insanların hareket ettiği zemin kata indiler, bu gerçek dışı dünyada soğanlı, gürültülü şekiller. Drummond ne görmeye alışkındı İnsanlar gölgelerin içinde gibi görünüyordu ama Cassie'nin öyle olmadığını fark etti. Yanındaki kıza baktı ve onun gözlerinin kocaman ve şaşkın olduğunu gördü. Elini hafifçe çekti ve Cassie başını ona doğru çevirdi. Adam çenesini oynattı: *Tamam mı?* Cassie bir kez başını salladı ve gözlerini tekrar sahneye çevirdi ondan önce.

Birlikte, el ele, balo salonunun kenarında durdular ve hatırladıkları olayları izlediler, ancak bu kez sanki su altındaymış gibi, tek renkli tonlarda ve sesler boğuk ve yankılı olarak görülüyordu. İnsanların çığlıklarını ve ölümlerini, Kitapçının kaçışını izlediler. Kadının Okoro'yu ve ardından Diego'yu silahla yok edişini izlediler. Izzy'nin illüzyonunu gördüler ve Cassie'nin arkadaşının öldüğünü sandığı anda şok ve dehşet içinde çığlık atmasını ve sonra da kapıdan kaçışını izlediler. Drummond önceki halini izledi, paniklediğini gördü ve Gözlerini dört bir yana çevirdi ve sonra o eski, korkak Drummond hiçliğe, kendi gölgelerine karıştı.

Nazik bir çekiştirme hissetti. Cassie işaret etti ve o da parmağını takip ederek balo salonundan çıkmakta olan kadını, o yıkıcı meleği gördü. Drummond kadının peşinden koştu, Cassie de onun peşinden koşuyordu, Cassie'nin eli Drummond'un elindeydi ve boştaki elini kadının omzuna koyarak onu kavradı ve lobide ilerlerken kendisinin de onunla birlikte taşınmasına izin verdi. Artık koşmalarına gerek yoktu. Cassie'ye baktı ve o da anladı, ayaklarını yerden kaldırdı. Kadınla birlikte dışarıya taşındılar. New York gecesı, rüzgârın savurduğu bir pelerin gibi arkasından geliyordu.

Kadın onları bir arabaya götürdü. Drummond ve Cassie arka koltukta oturup utangaç aşıklar gibi el ele tutuşurken kadın gece boyunca saatlerce araba kullandı. Bir ara Drummond başını çevirdi ve Cassie'nin gözlerinin sanki uyuyormuş gibi kapalı olduğunu gördü. Kâbus gibi bir yaratıkla yolculuk ederken bile çok huzurlu görünüyordu, diye düşündü. Onun uyumasına izin verdi, gölgeler içinde ne tür rüyalar görebileceğini merak etti ve dünyanın akıp gidişini izledi. Yolculuk sessizdi. Ne radyo ne de müzik vardı. Sadece arabanın gürültüsü Motor ve dikiz aynasındaki kadının gözleri, Drummond'un arkasındaki yola bakmak için ara sıra yukarı doğru hareket ediyordu.

Araba durduğunda Cassie uyanıktı. Kız ona baktı, geniş, endişeli gözleri gölgeler içindeydi ve adam onun elini sıkmaya çalıştı, kendi dehşeti içinde kıvranıyor olsa da onu rahatlatmaya çalıştı.

Drummond Cassie'yi de yanına alarak arabadan yanlamasına indi. Etrafta ağaçlar, bir ev, gürültü ve ışık vardı: başka bir araç. Cassie ve Drummond kadının arkasında süzülüyor, kadının iki adamı evine davet edişini sessizce izliyorlardı. Cassie dikkatini çekmek için Drummond'un kolunu çekiştirdi ve Drummond ona doğru baktığında, aceleyle Adamlar.

Ne yapacağız?

Drummond omuz silkti ve sonra üzüntüyle başını salladı. *Hiçbir şey.*

Cassie gerildi ve iki elini de yüzüne doğru çekerek Drummond'un elini tuttu, ta ki o direnene kadar. Kadın ona sert bir bakış fırlattı ve Drummond sadece başını sallayabildi: *Biliyorum.*

Onu evin duvarlarından geçirdi ve bodruma inen iki adamın arkasından takip etti.

Drummond, Cassie'yle birlikte merdivenin kenarına yerleşti ve midesi sanki çok fazla yemek yemiş gibi korkuyla dolup taşarak beklemeye başladı. Kulaklarında bir uğultu vardı ve bunun kendi kanının vucudunda giderek daha hızlı pompalanması olduğunu fark etti.

Kadın adamlardan birini köşedeki şilteye, diğerini de soğuk beton zemine uzanmaya yönlendirdi. Drummond adamın a gözleri olduğunu gördü, tehdidi göremeyen a gözleri vardı. Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu. Bu küçük, güzel kadının kendisi için bir tehlike oluşturmadığını düşünüyordu.

Ve sonra yer onu yutarken yaşadığı şaşkınlık, panik. Drummond kendini izlemeye zorladı, adam çırpınıp dururken her korkunç saniyeyi görmeye zorladı kendini. Kadını ve kadının gözlerinde yarattığı acıdan duyduğu sevinci izledi. Drummond kendini izlemeye zorladı çünkü bu, yapmayı planladıkları şeyle ilgili çekincelerine karşı bir siperdi. O böyle biriydi. Bu yüzden onu durdurmak zorundaydılar.

Cassie kaçmak istercesine onun kolunu çekiştirdi ama adam onu tuttu, ona baktı ve başını sertçe salladı: *Bilmemiz gerekiyor. Yapmaya geldiğimiz şeyi henüz bitirmedik!*

Drummond Fox, ne pahasına olursa olsun yapılması gerekeni yapıyordu.

Cassie arkasını dönmeye, olan bitene sırtını dönmeye çalışırken kendinden nefret ediyordu.

Sonra yerdeki adamın dudakları şapırdadı ve burun delikleri oksijen için çırpındı. Drummond dudakların kıpırtısız kalışını, adamın betondan mezarında can verişini izledi ve Cassie'ye sarıldı, yüzü göğsüne dönüktü, elleri hâlâ vucutlarının arasında garip bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

Kadın yatağa doğru yürüdü ve Drummond izlemek için bira adım öne ıktı. İstediği için değil. İzlemek zorunda olduğu için.

Cassie gözlerini adamın göğsünden kaldırıp o tarafa baktı, tam da şiltenin üzerindeki adam sarsılıp köpüklü bir sıvıya dőnüřürken, adamın gürleyen çığlıkları gölgelerde korkunç bir şekilde fokurduyordu.

Cassie başını salladı ve boştaki eliyle Drummond'un parmaklarını kendi parmaklarından ayırmaya çalışarak geri çekildi. Gölgelerin içinde sessizce bağırıyordu: *Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Drummond* onun dehşet ve travma içinde olduğunu görebiliyordu, gözleri kadının biraz önce bir adam olan sıvı pisliği incelediği yere kayıyordu.

Drummond onu tekrar kendine çekmeye, Cassie'nin dikkatini çekmeye çalıştı ama Cassie dehşete kapılmış bir hayvan gibi panikliyordu, gözleri kocaman ve vahşiydi. Yumruğuyla adamın göğsüne vurmaya başladı, serbest bırakılmak için çırpınıyordu.

Sonra kadın ayağa kalktı.

Ve doğrudan onlara doğru baktı.

Drummond'un kalbi durdu. Cassie'nin elini bırakıp kaçmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bir şeyler hissedene, Drummond'daki değişimi gören Cassie durdu ve onun gözlerini kadının durduğu yere kadar takip etti. Ve aniden o da hareketsiz kaldı, sanki az önce bir yırtıcı görmüşlerdi, tüm dünya donmuş, ne olacağını bekliyordu ne olacağını görmek için.

O an geçti ve kadın arkasını döndü. Drummond Cassie'ye baktı ve onun ağladığını, gözlerinden gölge gibi yaşlar aktığını gördü ama paniği azalmış görünüyordu. Kadını izliyordu ve dikkatle yatağa bakmıyordu.

Kadın bodrumun bir köşesine doğru yürürken Drummond birkaç adım atarak onu takip etti. Gölgeler ve kasvet, kadının ne yaptığını anlamasına yetecek kadar dağılmıştı. Burada, odanın köşesinde bir kasa vardı. Kadının kasayı açmasını ve içinden üç kitap çıkmasını izlediler. Kadın çantasından kitaplar çıkardı ve onları zaten orada bulunan ciltlerin yanına yerleştirdi. Drummond kadının elindeki kitapların ne olduğunu anlamak için karanlığın içinden bakmaya çalıştı.

Sonra kasayı kapattı, ayağa kalktı ve yanlarından geçip gitti. Evin yaşam alanına geri dönerken topuklarının merdivenlerde çıkardığı ses yavaş bir metronom gibiydi ve kadının gitmesi, bodrum kapısının arkasından kapanması sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Drummond Cassie'ye baktı. O kasaya bakıyordu. Elini çektiğinde Cassie'nin yüzünü ona dönmesi birkaç dakika aldı. Travma geçirmiş gibi görünüyordu. Yüzünde, haberlerde korkunç bir olayın görgü tanığı olan birinin içi boşalmış ifadesi vardı.

Drummond kasayı işaret etti ve çenesini oynatarak soruyu sordu:
Yeterli mi?

Bir an için soruyu boş boş düşündü ve sonra başını salladı. Yeterince görmüştü. Hem de fazlasıyla.

Plan, Dördüncü Bölüm-Azaki ve Kitaplar

"Lund'la ilgili sorunu biliyorsun," dedi Azaki bardağını havalı bir şekilde sallayarak.

"Hayır," dedi Izzy. "Ama söyle."

"Lund'un sorunu sürekli sessiz kalmanın insanların onu aptal sanmasına yol açacağını düşünmesi." Azaki kendisini izleyen Lund'a baktı

masanın karşısından. Kaşları hafifçe çatılmıştı, Azaki'nin onu kaşlarını çatarken gördüğü kadar yakındı. "Fark etmediği şey, aptal insanların genellikle sessiz olmadıkları. Aptal insanlar genellikle ortamdaki en gürültülü insanlardır. oda."

"Tanrım," diye mırıldandı Izzy. "Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

Azaki bir an ona baktı ve sonra güldü. "Kuralın her zaman bir istisnası vardır. Çünkü sen kesinlikle aptal değilsin."

Izzy mutlulukla, "Sadece gürültü," dedi.

"Kesinlikle gürültülü," dedi Azaki, içkisini yudumlamadan önce havaya kadeh kaldırarak. Macintosh Otel'in asma katındaki bardaydılar. Otelin verdiği

Azaki'nin tüyleri ürperirdi. Buradan nefret ediyordu, özellikle de geceleri uyumaya çalıştığında. Boş bir yerdi, odalar melankoli ve anılarla doluydu. Ama oteldeki tüm mekânlar arasında en rahat ettiği yer asma kattaki bardı. Birkaç gün önce Lund ve diğerleriyle buluştuğundan beri, en çok Lund ve Izzy ile barda otururken rahatlamıştı.

Lund ve Cassie'yle Şili'de görüştükten bu kadar uzun süre sonra tekrar karşılaşmak tuhaftı. Lund ve Cassie için, Bryant Park'ta onlarla karşılaştığında

O son görüşmenin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Oregon'da bir kapıdan geçerek Şili'ye gitmişler ve onu geleceği konusunda ikna ettikten sonra geri dönmüşlerdi. Ve sonra Izzy ve Drummond Fox ile birlikte başka bir kapıdan geçerek, söz verdikleri gibi Azaki ile buluşmak üzere New York'a gitmişlerdi.

İlk geceyi Midtown'daki yavan bir turist otelinde geçirmişlerdi. Cassie oradayken geçmişte Bookseller'ı ziyaret etmiş ve Bookseller'ın sahibi olduğu anlaşılan Macintosh Otel'i ni kullanmalarına izin vermesi için onu ikna etmişti. Azaki burayı duyduğunda oldukça heyecanlanmıştı ama kasabayı geçip afişlerin arasından eski binaya girdiklerinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama Izzy'yi tanımak son birkaç gündür onu neşelendirmişti. Kadınla vakit geçirmekten keyif alıyordu. Lund rahat bir arkadaştı, dinlenebileceğiniz sessiz, huzurlu bir oda gibiydi. Buna karşılık Izzy, katılabileceğiniz en iyi partiydi; canlı, komik ve güzeldi ve onun yanında olmayı seviyordu. Cassie'nin tüm o endişe ve sessizliğin altında yatan nazik bir yanı vardı. Drummond Fox ise Azaki için bir keşifti, hayal ettiğinden çok daha sıcaktı ve daha rahat olduğunda ortaya çıkan bir mizah anlayışı vardı.

Macintosh Otel'deki o ilk gece Azaki ve Izzy erzak almak için dışarı çıkmışlardı. Çoğunlukla alkol ama biraz da yiyecek. O zamandan beri zamanlarının çoğunu barda geçiriyorlardı, sadece konuşuyor, içiyor, sinirlerini ve korkularını görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Bazen Cassie de onlara katılırdı, ama genellikle dalgın ve mesafeli olurdu. Drummond gelip sessizce içiyor ama belli ki sohbeti dinliyordu, sanki insanların arasında olmak istiyor ama katılmaya gerek duymuyor gibiydi. Azaki bunu anlıyordu.

Lund şimdi, "Benim ne kadar zeki olduğumu bildiğini fark etmemiştim," deyince Azaki şaşkınlıkla ona baktı.

"Senin zeki olduğunu söylemedim," dedi.

"Doğru," diye kabul etti Izzy. "Senin zeki olduğunu söylemedi."

"Sadece insanların seni düşünmesini istediğin kadar aptal olmadığını söyledim."

Lund bir an için bunu düşündü ve sonra, "Keşke aradaki farkı anlayacak kadar zeki olsaydım," dedi.

"Çok kurusun," dedi Azaki ona bakarak. "Şaka yapıp yapmadığını anlamak imkânsız."

Cassie ve Drummond bir an için ortaya çıkmış ve hepsi de onların kapıdan geçerek geçmişe doğru kaybolmalarını izlemişti.

Onlar gittikten sonra Izzy, "İşte bu kadar," dedi. "Gerçekleşiyor."

"Evet," diye onayladı Azaki ve gergin olduğunu fark etti. Bundan sonrası ona kalmıştı. Bardağını masanın üzerine koydu.

Cassie ve Drummond hemen geri döndüler. Kapı açıldı, içeri yuvarlandılar ve Cassie kapıyı arkalarından tekrar çarparak kapattı. Azaki, Cassie'nin yüzündeki ifadeyi görünce telaşlandı. Gözleri içi boştu, derisi beyazlamıştı.

"Eee?" Azaki sordu. Elini cebinde hızla sıkıp açtığını fark etti, bu çocukken hep yaşadığı gergin bir tikti.

Cassie onun yanından geçip bardaki kanepelerden birine çöktü.

Drummond, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi. "Viski nerede?"

"Barın arkasında," dedi Izzy ama gözleri Cassie'nin üzerindeydi. Kanepede arkadaşının yanına oturdu.

"Bana bir tane getir!" Drummond bara doğru yürürken Azaki seslendi. Drummond onaylamak için elini kaldırdı. Cassie düşüncelerini toparlıyor gibiydi.

"Ne oldu?" Izzy bir şeylerin ters gittiğini hissederek sordu.

Azaki, kaşlarını bir aşağı bir yukarı oynatan Lund ile bakıştı.

"Fark etmez," dedi Cassie. "Kadını gördük. Onu evine kadar takip ettik. Onunla birlikteydik ve Biz oradayken iki adam öldürdü." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu, Izzy."

Izzy acı çekmiş görünüyordu. Cassie'nin elini tuttu.

"O ne yaptı?" Azaki sordu. Kendini durduramıyordu. Korkmuştu ve mümkün olduğunca çok bilgi edinmek istiyordu.

Cassie ona bakmak için yüzünü kaldırdı. Kilometrelerce uzakta gibiydi. "Bir adamı sıvıya çevirdi," dedi. "Sanırım Sanırım kadın bunu yaparken adam çığlık atıyordu. Ama sesi bir çağıltı gibiydi çünkü tamamen sıvıydı. Tanrım..."

Başını ellerinin arasına aldı. Azaki kollarını kavuşturmuş, huzursuzca yerde volta atıyordu.

Cassie ellerinin arasından konuşarak, "Ne yaptığımızdan hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi. "O bir şeytan."

Sonra başını kaldırıp Azaki'ye baktı.

"Ama kitapları nerede sakladığını bulduk. Buranın güneyinde bir evin bodrum katında bir kasa."

"Yani onları alabilir misin?" Azaki sordu.

"Sanırım öyle," dedi Cassie. Izzy'ye baktı. "Kütüphane Oteli'ndeki o ilk geceyi hatırlıyor musun? Bir hırsızın kasayı açması hakkında konuşuyorduk."

"Evet," dedi Izzy belli belirsiz gülümseyerek.

Drummond bir elinde bir şişe viski ve diğer koluyla göğsüne dayadığı beş bardakla döndü. Hepsine içki doldurdu ve sessizce birbirlerine kadeh kaldırıp içtiler, Cassie bile.

Cassie Drummond'a, "Hadi yapalım," dedi. "Hadi kitapları alalım." Sonra Azaki'ye baktı.

"Hazır mısın?"

Azaki gergin olmasına rağmen başını salladı.

"Nasıl çalışıyor?" Lund sordu. Cassie ve Drummond'un girdiği kapıyı işaret etti. "Bu kapı bir kasa kapısından daha büyük."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cassie. "Ama öğreneceğiz."

Cassie ayağa kalktı, koluyla ağzını sildi ve tekrar kapıya doğru yürüdü. Kapılar Kitabı'nı yanı başında tutarak fısıldayıp parlattı ve sonra diğer eliyle ileri uzanarak kapıyı açtı. Bir koridor yerine, yerden yaklaşık bir ayak yüksekte asılı duran iki ayak karelik bir girintinin içinde bir kasanın içi gibi görünen siyah, katı bir duvar gördüler.

"Bu kadar mı?" Izzy sordu.

Drummond, "Evet," dedi. "Bu onun kasası."

Azaki, Cassie'nin uzanıp kitapları çıkarmasını izledi. Her birini sırayla ona gösterdi ve Azaki onları dikkatle inceledi.

"Bunların versiyonlarını yapabilir misiniz?"

Azaki başını salladı. Yapabileceğini biliyordu ama İllüzyon Kitabı'nın yapabileceklerinin sınırlarını da biliyordu. "Ama illüzyon sonsuza dek sürmeyecek.

Belki saatler. Şanslıysak bir gün kadar. Ve tüm bu süre boyunca konsantre olmam gerekecek."

Son birkaç saat içinde bu kadar çok içmemiş olmayı diledi. "Cassie,

"Yani açık artırmayı on iki saat içinde düzenlememiz gerekiyor," diye sözlerini tamamladı.

zaman."

Drummond, "Geri dönmesi o kadar uzun sürdü," diye yorum yaptı. "Biz o kadınla birlikteyken. Arabayla yaklaşık on üç saatlik mesafede. Muhasebeci müzayedeyi çağırırsa, hemen yola çıkması gerekecek."

Lund Azaki'ye, "Yani illüzyonun sadece kitapları alıp gitmesi için gereken süre kadar sürmesi gerekiyor," dedi. "Kolay, değil mi?"

Azaki, Lund'un destekleyici olmaya çalıştığını düşünse de acımasızca gülümsedi. "Evet, kolay."

"Bunu yapmaya hazır mıyız?" Cassie sırayla her birine bakarak sordu. "Çünkü açık artırma dediğimde geri dönüş yok."

"Neden sadece kitapları almıyorsun?" Izzy sordu. "Sadece kitapları al ve onu unut."

Cassie başını salladı. "Bunu konuşmuştuk."

Drummond kendine bir viski daha koyarak, "Dışarıda daha çok kitap var," diye onayladı. "Temelli gitmesi daha iyi."

Azaki odadaki gerilimi hissetti, kopmaya hazır sıkı akort edilmiş bir gitar teli gibi.

"Tamam," dedi Cassie. "Azaki, illüzyonları yarat. Sonra da ben Kitapçıyı arayacağım."

Drummond, "Sisler Kitabı'nı ona bırak," dedi.

"Neden?" Cassie sordu.

"Giriş yapmayı seviyor, değil mi?" Drummond dedi ki. "Sis yaratmaya çalışırsa ve işe yaramazsa, kitapların gittiğini anlayacaktır. onunla ilgilenme şansımız olmadan önce. Bunu ona bırak. Buraya geldiğinde onu çıkarmak zorunda kalacağız."

Azaki başıyla onayladı ve Cassie Sisler Kitabı'nı kasaya geri koydu.

Sonra Azaki çalışmaya başladı, elindeki İllüzyon Kitabı yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Aldıkları kitapların her birinin simülakrlarını yarattı ve onları kasaya yerleştirdi. Onlara ağırlık ve doku verdi, bir madde yanılması, gözler için olduğu kadar eller için de bir sihir.

"Tamamdır," diye mırıldandı, zihnini kasadaki hayali kitaplara odaklamıştı. Uzaklaştı ve kendini kanepeye attı, odağını korumak için gözlerini kapattı. Kadının kasasındaki simülakrları *hissedebiliyordu*. İllüzyon Kitabı'nı elinde tutuyordu ve sayfaların kenarlarından yumuşak renkler sızmaya devam ediyordu.

Cassie'nin kapıyı tekrar kapattığını ve kadının kasasının da onunla birlikte kapandığını duydu.

"İyi miyiz?" Cassie sordu. Sonra, muhtemelen bir dizi baş sallamadan sonra, "Kitapçıyı arayacağım" dedi.

Yakında bitecek, diye düşündü Azaki. Öyle ya da böyle.

Plan, Beşinci Bölüm (2)

"Devam et," dedi Cassie. "En iyi atışını yap."

Kadın bir süre onu izledi ve sonra Cassie'ye gülümsedi.

"Kitaplarımı kullanmamı istediğiniz yer burası mı?" diye sordu kadın başını hafifçe eğerek. "Kitaplarımı kullanmamı istediğiniz yer burası mı? Gitti mi?"

Cassie'nin planı aniden rayından çıkınca beyni dondu; planı, kadın sakince bakarken yamaçtan aşağı yuvarlanan bir tren gibiydi.

Cassie dudaklarını yalarken, içi korkuyla kaynarken, kadın dirseğinden sarkan çantasına baktı. Bir kitap çıkardı ve yüz ifadesi olmadan ona baktı. Neredeyse anında kitap cisimsizleşti, sadece havada bir kitap görüntüsü vardı. Ve sonra hiçbir şey, sadece kadının boş eli.

Gözleri Cassie'ye kaydı.

"Bilmediğimi mi sanıyordun?" diye sordu kadın. diğer kitapları birbiri ardına sıraladı, her biri kadının dokunuşuyla yok olup gitti. "Kitapları tanıyorum," dedi kadın. "Nasıl hissettirdiklerini biliyorum."

Cassie olduğu yerde donup kalmıştı, kadın onunla balo salonunun girişi arasındaydı.

Onda sadece Sisler Kitabı var! Cassie'nin beyni bağırdı. Ama Cassie, kadının Drummond'un arkadaşı Yasmin'e Sisler Kitabı'yla ne yaptığını hatırladı.

"Seni tanımıyorum ama," dedi kadın, gözleri Cassie'yi delip geçerek. "Kim olduğunu bilmiyorum. Kitaplarıma nasıl ulaştığını bilmiyorum. Ama seni Kütüphaneci'yle gördüm. Seni burada, son müzayedede gördüm."

Kadın birkaç adım öne çıktı. "Bana kim olduğunu söyle."

"Kim olduğum önemli değil," dedi Cassie, sesi titriyordu, zihni hızla çalışıyordu ve bir plan bulmaya çalışıyordu.

"Oh, önemli," diye cevapladı kadın. Gözlerini yavaşça Cassie'nin üzerinde gezdirdi. "Seni hayatta tutacağım," dedi. "Ama ölmüş olmayı dileyeceksin. Bana acılarını anlatmanı sağlayacağım. Haftalar ve aylar boyunca acılarından zevk alacağım."

Kadın bir adım daha öne çıktı.

"Bu işin arkasında Kütüphaneci var," dedi. "Söyle bana sarışın kadın, Kütüphaneci nerede? Planı neydi? Kitaplarımı elimden alarak beni durdurabileceğini mi düşündü?"

Cassie yutkundu, boğazında büyük ve kuru bir kaya parçasının kalmasından korkuyordu. Hareket edemiyordu. Düşünemiyordu.

Sonra kadın tekrar çantasına uzandı ama bu sefer bir tabanca çıkardı, namlusunun ucu Cassie'nin görüş alanında kocaman bir kara delik oluşturuyordu.

"Sence kitaplara ihtiyacım var mı?" diye sordu kadın. "Bu babamı öldürdüğüm silah. Ölmesi günler sürdü. Vücudunun parçalarını vurdum ve sonra onu hayatta tutmak için yaralarını sardım. O zamanlar kitaplarım yoktu, görüyorsunuz, ama yine de ona şarkı söyletebiliyordum."

Cassie kendini namlunun ve onu izleyen karanlık gözlerin hipnotize ettiği bir halde buldu. "Dur."

Cassie kadının omzunun üzerinden baktı. Drummond birdenbire Azaki'nin görünmezlik perdesinin arkasından çıkıp gelmişti. Azaki de oradaydı, Lund ve daha gerideki Izzy de. Cassie içinin rahatladığını hissetti.

Drummond, "Bu kadar yeter," dedi. Gözleri Cassie'ye kaydı, iyi olup olmadığını kontrol etti ve sonra tekrar kadına döndü.

"Kütüphaneci," dedi kadın. "Ve ... diğerleri."

Memnun olmuş gibi gülümsedi.

Ve sonra Lund kadına doğru koştu, ani hareketi herkesi şaşırttı. Cassie şok içinde irkildi ama kadın çok hızlıydı. Dönüp ateş etti ve Lund yumruk yemiş gibi geriye savrulurken sert bir şekilde yere düştü.

Cassie hemen üç şey gördü.

Izzy'nin Lund'un adını haykırdığını ve ona doğru koştuğunu gördü.

Azaki'nin titrediğini ve tekrar kaybolduğunu gördü.

Drummond'un da tıpkı Lund gibi kadına doğru koştuğunu gördü, yüzü kararlılıkla buruşmuştu.

Kadın Drummond'u işaret etti ve ateş etti, tıpkı birkaç dakika önce Lund'a ateş ettiği gibi.

Cassie ne yapacağından emin olamayarak tereddüt etti ve Drummond'un karşı tarafından kadına doğru koşmak için harekete geçmeye karar verdiğinde artık çok geçti. Sis çoktan etrafında toplanmaya başlamıştı.

Drummond durmadı ve hiçbir kurşun ona isabet etmemiş gibi görünüyordu ve Cassie, sisler yoğunlaşırken bile kadının gözlerinin şaşkınlıkla kısıldığını gördü.

Hareket etmeye çalıştı ama sis yoğunlaştıkça çarşafı, sonra da yastıklara bastırmak gibi bir şeydi bu.

"Drummond!" diye seslendi.

Sonra sis kayboldu, hava aniden berraklaştı ve temizlendi ve Azaki kadının bileğini kavradı, kitabı elinden almak için bir anda ortaya çıktı. O bu tarafa bakarken Drummond ona ulaşmış ve silahını iki eliyle kavramıştı.

"Şans Kitabı'nı taşıyan birini vurmak zor," dedi ona. "Çok memnun oldum."

Azaki ve Drummond kadının elinden silahlarını alırken kadın öfkeyle çılgınlık attı, ağzından tükürükler saçıldı, iki adam zayıf bir kadını kolayca alt etti.

"Kitapların olmadan ne yapıyorsun?" Drummond, Azaki ile birlikte ondan birkaç adım uzaklaşırken sordu.

"Tüm güçlerin olmadan nasıl birisin?" Kadın cevap vermedi.

Izzy odanın arkasından seslendi, "Cassie, o yaralı. Vuruldu!"

"Ben iyiyim," diye homurdandı Lund, sesi zayıftı.

Drummond kadına bakmaya devam ederek, "Sonuçta özel bir şey değilsin," dedi.

"Düşündüğümden daha küçükmüşsün," diye gözlemledi Azaki. "Bunca yıldır senden korktuğuma inanamıyorum." Elindeki Sisler Kitabı'na baktı.

"Arkadaşlarımı öldürdün," diye devam etti Drummond, yüz ifadesi ciddi. "On yıldır senden kaçıyorum. Kütüphanem . . ."

Kadın başını eğdi, ilgileniyordu.

"Sırf onu senden korumak için uzun zamandır kütüphanemden uzaktaydım." Drummond silahı kaldırdı ve kadının alnına doğrulttu.

"Neden seni şimdi vurup dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiyorum?" Cassie yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi.

Yanına gitti ve elini Drummond'un koluna koyarak onu silahını indirmeye ve kendisine bakmaya zorladı.

Drummond, "Silahı getiren oydu," diye itiraz etti.

"Biliyorum," dedi Cassie. "Ama sen bir katil değilsin. Bunu yapmanın yolu bu değil."

Üçü de sessizce kadına baktı ve kadın da meydan okurcasına ona baktı. Cassie, Izzy'nin Lund'la konuştuğunu ve ona güven verdiğini duyabiliyordu.

Fazla zamanları olmadığını biliyordu. Lund'un ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordu ama ona yardım bulmaları gerekiyordu.

Cassie kadına, "Senin için bir yolculuğa çıkma zamanı," dedi. "Sana Kapılar Kitabı'nı göstermek istiyorum." Cebinden kitabı çıkardı ve kadın sanki aç bir adammış ve kitap da bir yemekmiş gibi kitaba baktı. "Sana hiçbir şeyi ve hiçbir yeri göstermek istiyorum. Sana kitapların nereden geldiğini göstermek istiyorum."

Kadın bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Ben de o yollardan geçtim," dedi Cassie. Başını yavaşça salladı. "Bunu yapmayacaksın.

orada hayatta kalmak. İnsanların var olamayacağı bir yer. Sizi paramparça edecek." Drummond silahı cebine soktu ve Azaki de Kitap'ı fırlattı.

Yere sis çöktü ve ikisi de birer kollarıyla kadına yaklaşıp onu odanın yan tarafındaki kapıya taşımayı planladılar; Cassie orada hiçbir şeyi ve hiçbir yeri gösterecekti. Ama onu yakalamadan önce

Kadın ellerini eteğinin üzerine, avuç içleri siyah tüylerin üzerine koydu.

Azaki ona ilk ulaşan oldu ve kolunu tuttu; Azaki başını eğip kaşlarının altından ona gülümsedi.

Azaki homurdandı. Ağzı açık kaldı ve balo salonuna korkunç bir çığlık attı. Ellerini yüzüne doğru kaldırırken geriye doğru halı kaplı zemine düştü ve Cassie kadının giydiği eteğin şimdi parladığını, karanlık ışıklar saçtığını gördü.

Kadın bir kolunu uzatıp Drummond'u o uzaklaşmadan yakaladı ve Drummond tiz bir çığlık attı, acı dolu bir çığlıktı bu, Gözleri yuvalarından fırladı ve o da yere düştü, iki eli yüzündeydi.

Cassie geri çekildi.

Bunu daha önce Drummond'un anılarında görmüştü.

"Umutsuzluk Kitabı," dedi.

Kadın olduğu yerde döndü, bir dansçı gibi zarifçe dönmeye başladı, sanki Cassie orada değilmiş gibi başı arkada, gözleri tavandaydı.

Cassie karga tüylerinden oluşan eteğe tekrar baktı ve bunun kumaş olmadığını gördü. Tüyer, bir giysiye dikilmiş bir kitabın sayfalarıydı.

Cassie buna tepki veremedenden kadın ileri atıldı, insanüstü bir hızla değil ama Cassie'nin beklediğinden daha hızlıydı ve onu iki eliyle kavradı, yüzü öfke dolu bir çığlığa dönüştü ve Cassie'nin içi umutsuzlukla doldu.

Umutsuzluk

Cassie'nin zihninde her şey kaybolmuştu. Her şey bitmişti.

Hiç umut yoktu. Yenilmişlerdi ve yere yığılırken, tüm gücü ve niyeti onu terk ederken kendi bedeninin farkında bile değildi.

Dünyada hiç renk yoktu. Hayat tek renkli ve sadeydi. Bilinç vardı ve sonra ölüm geldi ve bilinç ölümün kaçınılmazlığı tarafından yok edildi.

Ölüm.

Kendi büyükbabası, öksürmekten dudakları kan içinde kalmış, derisi dökülmüş bir iskeletti. Hava ter ve acıyla doluydu. Cassie orada, kapısı olmayan bir odada sıkışıp kalmıştı, sonsuza dek sadece acı ve ölüm vardı ve o feryat ediyordu ve bu umutsuzluk dünyası onun acısının sesinden keyif alıyordu.

Sonra geleceği gördü, umutsuzluğu bir perdeyi araladı ve başarısızlığının ne anlama geldiğini ona gösterdi. Tüm dünya boştu, sessiz şehirler ve çorak tarlalar. Hiçbir ürünün yetişmediği çamurlu tarlalarda hayvan leşleri etrafa saçılmıştı. Ufuktaki ağaçlar, dünyanın geldiği hal karşısında dehşet içinde ellerini havaya kaldırmışlardı.

Kadının yarattığı dünya buydu ve işte buradaydı, ufukta bir gölge, sefaletin içinde keyifle geziniyordu. Yaklaşan manzarada siyah bir lekeydi, yol boyunca ilerlerken kollarını iki yana açmıştı. Ama Cassie yolun yol olmadığını gördü. Kadın insanlardan oluşan bir patikada yürüyordu, hepsi ayaklarının altında ezilmişti, hepsi gri dünyaya geniş ağızlı çığlıklar atıyordu. Ve dünya artık sessiz değildi, acı ve ıstırap sesleriyle doluydu.

Bu insanlığın, insanlığın geleceğiydi. Kadın yüzünden.

Cassie yüzünden.

Cassie'nin hiçbir yerde ve her yerde yarattığı kitaplar yüzünden.

Cassie balo salonunda ve zihninin içinde bulunduğu ölü dünyada feryat etti.

Ve kadın sese doğru çekildi. Aç gözler projektör gibi etrafı taradı ve Cassie'yi sinmiş olduğu yerde buldu. Kadının zevk dolu gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü.

Cassie gözlerini indirdi, kadının ona doğru ilerlediğini biliyordu. Kadının onu cesetler ve kemiklerden oluşan yola, kendisini dünyaya taşıyan çığlıklarla dolu yola eklemek istediğini biliyordu. Cassie sonsuza dek orada sıkışıp kalacaktı, diğer milyonlarca kişiden sadece biri olarak.

Gökyüzü gri ve dümdüzdü ve kadın ilerledikçe kuşlar her yandan ağır ağır yere düşüyor, acı onları kavradıkça ciyaklıyor ve kanat çırpıyorlardı. Kadının altında, çamurun içinde böcekler ve solucanlar kıvranıyor ve üstlerinden geçen kadının verdiği acıyla yüzeye çıkıyorlardı.

Ve kadın Cassie'ye doğru uzandı, ağzı saf bir nefret çığlığıyla açılmıştı.

Acı ve ıstırapın olmadığı bir hayat olamazdı.

Cassie çığlık atıyordu, kadının iskelet eli yaklaşıyordu, ağzı genişti ve kararmış dişleriyle Cassie'yi parçalamaya çalışıyordu.

Umutsuzluktan başka bir şey yoktu.

Ve sonra ateş vardı, ani ve öfkeli ve kızgın ve güzel, çünkü bir *şeydi*, hiçbir şey yerine bir şeydi.

Yangın

Adam inleyip kıvrılırken Izzy yerde Lund'un yanındaydı ve kolunu tutuyordu. Kurşun adamın karnına, bağırsaklarına isabet etmişti ve Izzy bir organının delinmiş olmasından, iç kanama geçiriyor olmasından korkuyordu.

"Lund!" dedi. "Konuş benimle."

Adam gergin kaslardan oluşan bir kayaydı, gözleri kenetlenmişti. "Ben ... iyiyim," diye mırıldandı, sıkılmış dişlerinin arasından.

Izzy onun yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu, onu hareket ettirmesi gerekiyordu. Kadına neler olduğunu görmek için başını kaldırdı ve onun yerine Cassie, Drummond ve Azaki'nin yerde yattığını ve hepsinin inlediğini gördü. Kadın hala birkaç metre ötede duruyordu, olduğu yerde dönüyordu, yüzü tavana doğru eğilmişti. Etrafını saran acılar karşısında neredeyse neşeli görünüyordu.

"Ne?" Izzy'nin nefesi kesildi. Neler olduğu, kadının ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadının eteğinin parladığını gördü.

Lund'a tekrar baktı, çene kasları o kadar sert sıkılmıştı ki dişlerini kıracağını düşündü. Cassie odanın ilerisinde çığlık attı ve Drummond'un homurdanmasını duyabildi. Azaki basitçe, "Hayır, hayır, Hayır," diye tekrarladı. Izzy onu izlerken dört ayak üzerine yuvarlandı ve kendini bayıltmaya çalışır gibi başını halı kaplı zemine vurdu.

Kadın arkasını döndü ve Izzy'yi görünce gözleri büyüdü. Kadın ilerledi ve Izzy donup kaldı, hareket edemedi, canavarın yaklaştı. Sonra kadın elini Izzy'nin yanağına hafifçe dokundurdu ve Izzy tepki olarak irkildi. Ama kadın dönüp, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyormuş gibi dönerken bile hiçbir şey hissetmedi.

Izzy güvende olduğunu fark etti. Cassie'nin ona verdiği kitap onu koruyordu. Cebinde sıcak ve ağır bir şekilde, arkadaşlarını etkileyen her neyse ona karşı bir kalkan olarak hissedebiliyordu.

Izzy, kadın dans ederken parlayan eteğe tekrar baktı. Tüylere daha yakından baktı ve onların tüy olmadığını fark etti. Etek bu yüzden parlıyordu - kitaplardan biri idi. Eteğinin tamamı bir şekilde birbirine dikilmiş bir kitabın sayfalarından oluşuyordu.

Kadın titrek mum ışığında dans etmeye devam etti, gözlerini yukarıya dikmişti.

Seni hiç düşünmedi, dedi Izzy kendi kendine. Sen onun için bir hiçsin.

Izzy o kadından nefret ediyordu. Bencil bir zorbadan başka bir şey değildi. Küçükken okul bahçesinde ona sataşan çocuklardan ne daha iyi ne de daha kötüydü.

Lund'a, Cassie'ye, Drummond'a ve Azaki'ye baktı. Etkilenmeyen tek kişi oydu. Bir şey yapabilecek tek kişi oydu.

Eteğe tekrar baktı, tüyler yerine kaba, kuru kâğıtları, kadının ötesindeki mumların titreşimini gördü. Sonra Drummond'un aylar önce Lyon'daki sabah ona söylediği bir şeyi hatırladı. Ve Oregon'da Lund'la sahilde oturduklarını hatırladı.

Ayağa fırladı ve Lund'un sahilde ateş yakmak için kullandığı çakmağı almak için elini cebine attı. Çakmağı ateşledi ve birkaç adım ileri fırlayıp eteğin kenarına dayadı, kadın yüzünü çevirmiş, odanın ilerisindeki Drummond ve Cassie'ye bakıyordu.

Alevler hemen Umutsuzluk Kitabı'nın kalın, kuru sayfalarını tutuşturdu ve birkaç saniye içinde tüm giysi alev aldı, kadın artık ateşten bir etek giyiyordu.

Izzy geri çekilip, kadın şaşkınlıkla sarsılıp çığlık atarken Lund'a döndüğünde, Cassie'nin mantıklı bir şekilde silkelendiğini ve Drummond'un tekrar doğrulduğunu gördü. Azaki başını yere vurmayı bıraktı ve Lund bile neler olduğunu görmek için gözlerini açtı.

Kadın öfkeyle çığlık atarak elleriyle eteğine vurdu.

"Drummond!" Cassie seslendi ve Izzy Cassie'nin odanın arkasındaki aynaya, arkasında gizli geçit olan aynaya doğru koştuğunu gördü. Aynı zamanda bir kapı olan ayna.

Odanın öbür ucunda Drummond'un bir elinde bir kitap vardı ve parlıyordu. Diğer kolunu büktü ve kadın yerden havalandı, bir ateş topu

ve havada öfke vardı. Cassie aynayı açtı ve geri çekerek duvarda karanlık bir delik, bir hiçlik dikdörtgeni ortaya çıkardı ve Drummond kolunu ona doğru fırlattı. Kadın odanın öbür ucuna, yerden bir metre yüksekliğe fırladı, tuzağa yakalanmış bir hayvanın ulumasıyla hareket eden bir ateş şeridi.

Kadın karanlığın dikdörtgeni içinde kayboldu, dönerek onlara baktı, başı arkadaydı ve sanki bir uçurumdan düşüyormuş gibi onlara bakıyordu.

Binanın çatısına çıkmışlar ve onun düşüşünü izliyorlardı. Giderken onlara doğru bir el attı, sanki bir tutamak için uzanıyormuş gibi ve sonra karanlığın içinde parçalanıyor gibiydi, uluması binlerce ulumaya ve sonra hiçliğe bölündü.

Cassie aynayı kapattı ve ateşle gürültü yok oldu. Izzy'nin yanındaki Lund inledi ve gözlerini bir kez daha kapattı.

Izzy cebinden Güvenlik Kitabı'nı çıkardı ve onun ellerine sıkıştırdı.

"Hadi," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Çalış."

Arkadaşları odanın diğer ucundan onlara doğru koştu ve Izzy çok geç olmadığını umdu. Lund'un iyi olacağını umuyordu.

Hugo Barbary'nin Son Perdesi

(2002)

Geçmişte, uzun yıllar boyunca Dr. Hugo Barbary olarak bilinen adam, Altıncı Cadde'deki Radio City Müzik Salonu'nun karşısındaki yansıtma havuzunun kenarında oturuyordu. Şehirde gece vaktiydi, sıcak, nemli ve öfkeliydi ve Hugo Barbary tartışmaya açık bir adamdı.

Cassie tarafından balo salonundaki bir kapıdan tekrar geçmişe fırlatılmıştı. Zihnindeki fırtınanın dikkatini dağıtmadığı zamanlarda anlayabildiği kadarıyla, bu yıllar önceydi. Belki yirmi yıl. Geçen seferki kadar uzak değil ama geçmişte kaldığı kesin.

Ürperdi ve homurdandı, kafatasında kıvranan acıyı hissediyordu.

Kitapçı kadının ona bir şey yaptığını biliyordu. Acı Kitabı'nı kullanmış ve bir şeyi yerinden oynatmıştı. O zamandan beri kendini iyi hissetmiyordu. Geçmişe ilk gittiğinde amaçsızca yürümüştü ve biliyordu ki, o zaman da bu kasabada deli ve yaşlı bir adam gibi görünecekti.

Manhattan sokaklarında. Kendini Altıncı Cadde'de bulmuş ve havuzda durup sakinleşmeye çalışmıştı.

Kendini dönüşümlü olarak öfkeli ve sevinçli, acı ve zevk içinde hissediyordu. Kavga eden iki kişiydi. Acı Kitabı tüm kargaşasını serbest bırakmıştı.

Çocukluğuna dair anılar ve deneyimler onu dönüştüğü canavar adama dönüştürmüştü. Acı Kitabı onun acısını *yaratmıştı*.

Yeniden canlandı, ona bir hayat ve kendine ait bir amaç verdi ve şimdi onunla güreşiyordu.

Hugo'nun geri kalanı, artık acı çekmeyen diğer kısımları, sanki onlarca yıldır uyuyormuş gibi hissediyordu. Tüm anılarına, tüm deneyimlerine sahipti ama farklı bir insandı; o kadın onu Acı Kitabı'yla değiştirmeden önce yaptığı şeylerden dehşete düşmüş ve korkmuş bir adam.

New York'un gürültülü gecesinde, parlak ışıklar ve farlar gözlerini kamaştırırken, Barbary başını geriye atıp homurdandı ve birkaç Havuzun kenarında onun yanında oturan turistler ona gergin bir bakış fırlattı ve gizlice uzaklaştı.

Acı canlıydı ve Hugo'yu yeniden ele geçirmeye çalışıyordu ama o bunu istemiyordu. Bir zamanlar çocuk olan, yaralanmadan önce masum olan parçası direndi.

Dişlerini sıkarak çığlık attı, iki eliyle havuzun beton kenarını kavradı, boynu gerildi. Çığlığı üstündeki gökyüzünde kayboldu, trafiğin korna sesleri ve Altıncı Cadde'nin altındaki metro trenlerinin gürültüsü tarafından yutuldu.

Bittiğini düşündü, bir an için daha iyi hissettiğini sandı ve rahatlamaya başladı, ama sonra acı geri geldi. Bu acı fiziksel bir şeydi ve Hugo Barbary Sağlık Kitabı'nı taşıyordu ve bu kitabı bir yaradaki zehir ya da uzun süredir gömülü bir kıymık gibi ondan çıkarmaya çalışıyordu ve aniden acı Hugo'dan dışarı fırladı, Hugo'nun ağzından çıkan ve havada yüzen, gecenin kirliliğinde ve karanlığında saklanan tenli, soyut bir şey.

Hugo aniden, hemen serbest kaldı. Zihni açıldı. Acıları geçti ve etrafına geniş ve harikulade gözlerle baktı. Hayatında ilk kez etrafındaki dünyayı, renkleri, yaşamı, hareketliliği gerçekten görüyordu ve bu onun için harikaydı.

Aniden ayağa kalktı, aniden bir fırsat ve olasılık yakaladı. Yaşlı bir adamdı ama yanında Sağlık Kitabı'nı taşıyordu. Yüzler Kitabı. Önünde uzun yıllar ve zamanını geçirebileceği pek çok yol vardı. Altıncı Cadde boyunca güneye doğru yürürken gözleri parlıyordu. Yüzündeki gülümsemeyle artık Dr. Hugo Barbary olmadığına karar verdi. Bu, başka bir adamın belirli fikirleri aktarmak için kendisi için seçtiği bir isimdi. Hiçbir zaman gerçek adı olmamıştı. Hayatının büyük bölümünde Hugo Barbary olan adam, artık kendisine başka bir isim seçmeye karar vermişti. Ne olduğunu bilmiyordu ama karar vermek için bolca zamanı vardı.

Hugo Barbary'nin acısı sıcak New York gecesinde havada asılı kaldı. Trafiğin ve insanların üzerinde fark edilmeden süzülüyordu. Ama bu acı özel bir kitap tarafından yaratılmıştı; tam olarak canlı olmasa da bir amacı ve iradesi olan bir acı.

Acı bekledi ama neyi beklediğinin farkında değildi.

Genç bir aile geçene kadar bekledi, Belrose ailesi ilk kez New York'ta tatil yapıyordu, manzaranın ve parlak ışıkların tadını çıkarıyorlardı. Havuzun kenarında oturup yeni aldıkları M&M'leri ve kolayı paylaştılar ve sonra küçük kız Rachel, sıkıcı yetişkin meseleleri hakkında konuşan anne ve babasını bırakıp

Havuzun kenarında dengede durmaya çalışıyor, düşüp ıslanabileceği düşüncesiyle kendisiyle alay ediyordu.

Altıncı Cadde ile Kırk Dokuzuncu Sokak'ın köşesinde durmuş, Rockefeller Center'a ve etrafındaki diğer yüksek binalara bakıyordu. Rachel taşradan, yaşadıkları kulübeden uzakta olduğu için çok heyecanlıydı. Eve döndüklerinde uyuyabileceğini sanmıyordu. Bütün gece pencerenin önünde uyanık kalıp insanları ve trafiği izleyecekti. Evdeyken yatak odasından hiçbir şey göremiyordu, sadece karanlık ve ağaçlar vardı. Çok sıkıcıydı.

Ayağa kalkıp geride bir şey bırakmadıklarını kontrol eden anne ve babasına baktı.

"Haydi Rachel!" diye seslendi babası gülümseyerek.

Etrafına son bir kez baktıktan sonra havuzun kenarından atladı ve atladığında Hugo Barbary'nin acısına kapıldı. Onu yuttu ya da o onu yuttu ve elleri ve dizleri üzerinde kaldırıma düştü.

Birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı, parmaklarının arasındaki betona baktı.

Birden kendini tok hissetti, *hoş olmayan bir şekilde* toktu ve başı tuhaflaşmıştı. Ve kendini farklı hissetti.

"Tatlım! Rachel?"

Arayanın babası olduğunu biliyordu ve babasının sesi onu daha önce hiç olmadığı kadar rahatsız etmişti.

Ayağa kalktı ve sanki kendi başına bir şey yapamamış gibi onu aradıklarını gördü.

Yanlarına gitti ve yüzlerindeki rahatlamayı gördü ve bu yüzden onları küçümsedi.

Sonra başka bir parçası -birkaç dakika önce atlamadan önce Rachel olan parçası- kendine neden böyle şeyler düşündüğünü sordu.

Rachel'ın bir kısmı bu garip duygulardan sıyrıldı ve aceleyle ailesinin peşinden gitti.

Ama zamanla, New York'tan eve döndükten sonra, Rachel'ın bir parçası gittikçe sessizleşecek, olanlardan gittikçe daha fazla dehşete düşecekti. Bir süre sonra geri çekilecek ve sonunda içinde bir yerlerde kilitli kalacaktı.

Acı onu ele geçirdi. Acı Rachel'ın bedeninde yaşıyordu.

Ve kitapları hatırladı, onu yaratan kitapları. Ve onlara imrendi.

Bölüm 7

Başlangıçlar ve Bitişler

Tilki Kütüphanesi

Tilki Kütüphanesi'nde her şey karanlık ve asılsızdı, Cassie'nin umutsuzluk içindeyken gördüklerini hatırlamasına neden olacak şekilde renksizdi. Drummond olan şekil bir kez daha Gölge Kitap'ından bir sayfayı gün ışığına fırlatırken, karanlık bir alanda bir grup gölge gibi sessizce durdular. Ve sonra Cassie'nin kütüphaneyi son ziyaretinde olduğu gibi renkler üzerlerine akın etti. Tilki Kütüphanesi artık Gölge Evi değil, İskoçya'nın kuzeybatısındaki bir tepenin yamacında yer alan gerçek, sağlam bir binaydı.

"Vay canına!" Izzy'nin nefesi kesildi.

Drummond'u evin önündeki avluya kadar takip ettiler, çakılların üzerinde çıtırdıyorlardı. Cassie'nin daha önce Tilki Kütüphanesi'ne yaptığı ziyaretin aksine, gökyüzü mavi ve berraktı, güneş ışığı rüzgârın soğuğuna rağmen altın sarısı ve ılıktı.

Azaki gözlerini kısarak güne bakarken, "Temiz hava solumak çok güzel," diye mırıldandı. "Eski mobilya gibi kokmayan bir hava."

"Neredeyiz biz?" Izzy sordu, Drummond da ona söyledi.

Birkaç dakika evin önünde durdular, sadece havanın ve sessizliğin tadını çıkardılar. Lund elinde Güvenlik Kitabı'yla bir kenarda duruyordu. Cassie Izzy'yi dürttü ve iri yarı adama doğru başını salladı. Izzy ona doğru yürüdü ve kolunu tuttu.

"Nasılsın?" diye sordu. "Hâlâ iyiyim," dedi. "Sanırım."

Güvenlik Kitabı, kurşunun Lund'da yol açtığı yaranın ilerlemesini durdurmuş gibi görünüyordu, ancak bunun bir kurşun olup olmadığını bilmiyorlardı.

Kalıcı bir çözüm olsun ya da olmasın. Balo salonuna döndüğünde Drummond, "Bende işe yarayabilecek bir şey var. Kütüphanede."

Böylece Cassie bir kapı açmış ve hepsi gölgelerin içine doğru adım atmıştı.

Şimdi gün ışığında, evin önünde, Cassie çimenlerin en ucuna baktı ve orada başka bir geyik gördü, tıpkı geçen seferki gibi onu izliyordu. Ya da belki de aynı geyikti. Sonra ikinci bir geyik belirdi Yanında, onları izlerken tembelce çiğniyordu.

Cassie, Izzy'ye geyikleri göstererek, "Bak," dedi.

Izzy'nin yüzü onları görünce aydınlandı.

"Bambi!"

"Bir içkiye ne dersin?" Drummond sordu. "Rahat bir yerde mi?" "Oh evet, lütfen," dedi Azaki. "Biraz sert bir şey olsun."

Eve geri döndüler ve koridordan geçtiler, Azaki duvarları kaplayan kitap raflarını görünce sevinçle mırıldandı. Merdivenlerden yukarı çıktılar, uzun vitray pencerenin önünden geçtiler ve Drummond onları ana kütüphaneye götürdü.

Cassie'ye oda bir önceki ziyaretinde olduğundan daha da görkemli geldi. Belki de cumbalı pencereden içeri süzülen yumuşak altın rengi güneş ışığıydı ama oda daha büyük, rahat koltuklar daha davetkâr görünüyordu.

Drummond, "Yine evimdeyim," dedi, sözlerinde bir memnuniyet ifadesi vardı.

Bir an garip bir şekilde durdu ve herkesin oturacak bir koltuk ya da yaslanacak bir pencere kenarı bulmasını izledi.

"Burası inanılmaz bir ev!" Izzy, Lund'un düştüğü sandalyenin koluna oturarak, "Burası harika bir ev," dedi. "Bunların hepsi senin mi?" diye sordu.

Cassie pencereye yaslanıp evin batısındaki göle doğru bakarak, "Dağların sahibi o," dedi.

"Ve tüm bu kitaplar," dedi Azaki. Lund'un karşısındaki sandalyede oturmuş, alçak sehpanın üzerindeki kitap yığını karıştırıyordu. "Sanırım."

"Burası senin hayalindeki ev gibi Cassie," dedi Izzy. "Bütün bu kitaplar. Seni rahatsız edecek bir oda arkadaşı yok." Onun alaycılığına gülümsedi ve Cassie de yüzünü ona çevirdi. Cassie ve Drummond'ın gözleri buluştu ve sonra ikisi de aynı anda başka tarafa baktı.

"Burası çok güzel," dedi Azaki, pencereden manzarayı seyretmek için boynunu bükerek. Ayağa fırladı ve Cassie'nin yanında durup günü seyretmeye başladı. Işığın hatırlattığı bir şey vardı

Sıvı altın Cassie. Bütün vadi, dağlar ve nehir onunla yıkandı.

Drummond gülümsedi ve ellerini ceplerine soktu, "Çünkü hava güneşli, ki bu neredeyse hiç olmaz. Gri, puslu ve ıslak olana kadar bekleyin, o zaman daha da güzel olduğunu göreceksiniz. İçecek bir şeyler getireyim. Herkese çay ve kahve?"

Drummond siparişlerini aldı ve odadan çıkıp gözden kayboldu. Cassie ve Azaki raflardaki kitapları karıştırırken, Izzy manzarayı incelemek için pencereye çıktı ve geyikleri tekrar gördüğünde herkese haber verdi. Lund oturduğu yerde kaldı, akşamdan kalma gibi başı arkada, gözleri kapalı, elinde tuttuğu Güvenlik Kitabı'nı karnına dayamıştı. Drummond döndüğünde elinde kupalarla dolu bir tepsi taşıyordu. Sehpanın etrafında toplandılar, sandalyelerde ya da yerde bağdaş kurarak yerlerini aldılar ve Drummond kupaları dağıttı.

"Kurabiye de getirdim," dedi ve masaya bir tabak bisküvi koydu. "Herkes yemeli. Sen bile, Lund. Hepimizin enerjiye ihtiyacı var. Daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

İkisi de bisküvi aldı ve birkaç dakika boyunca sessizce yediler. "Şimdi ne olacak?" Izzy, Cassie'ye kahve fincanını iki elinin arasına alarak sordu

Eller.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Normale döndüm sanırım?"

Herkes sessizdi ve bunu düşünüyordu. Cassie bir tıkırtı duydu Evin başka bir yerinde, dede saatinin ritmi sessizliği dolduruyordu.

Drummond konuşurken yere bakarak, "Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi. "Dışarıda hala özel kitaplar var. Onları kullanan ve suiistimal eden insanlar da olacak."

Izzy, "O Kitapçı kadında hâlâ Acı Kitabı var," diye belirtti. "Ne demek istiyorsun?" Azaki Drummond'a sordu.

Drummond, "Pekâlâ," dedi ve sonra boğazını temizledi. Cassie onun gergin olduğunu düşündü. "Fox Kütüphanesi eskiden arkadaşların bulunduğu bir yerdi.

gelip kitaplar hakkında konuşmak istiyorum. Bunun yeniden canlanmasını istiyorum. Ama belki de kitaplar hakkında konuşmaktan daha fazlasını yapmalıyız." Azaki'ye baktı. "Sen bir kitap avcısıydın. Lund da bir süre sana yardım etti."

"Ne yani, kitap avlamaya devam etmemizi mi istiyorsun?" Azaki sordu.

"Neden olmasın?" Drummond cevap verdi. "Ama bunu para için yapmayın. Kütüphane için yapın. Kitapları korumak ve muhafaza etmek için yapın."

Azaki içkisini yudumlarken bunu düşündü.

"Bunu yapmalısın," dedi Izzy ona. "Bu kitaplardan nefret ediyorum ve dışarıda olmalarındansa burada kilitli olmalarını tercih ederim."

Drummond önce Izzy'ye, sonra da Lund'a bakarak, "Sen de yardım edebilirsin," dedi. "İkiniz de."

"Ne?" Izzy sordu. "Yardım edemem. New York'ta bir işim var. Ya da vardı. Hâlâ var mı kim bilir? Ama bir dairem var. Hayatta kalmak için çalışmam gerek."

Drummond, "Sana ödeme yapacağım," dedi. "Seni işe alacağım. Fox Kütüphanesi'nde önemli kaynaklara sahip. Ve o kadın ya da Hugo Barbary gibi bir başkasının kitapları ele geçirmesine izin veremeyiz. Bizim bir görevimiz var. Fox Kütüphanesi daha önce de insanları işe aldı. Tekrar işe almaması için bir sebep yok. Üçünüzü araştırmacı olarak işe alacağım. Kitap avcıları. Kütüphane asistanı. Ne derseniz deyin. Doğru niyetli insanlara ihtiyacım var. Güvenebileceğim insanlar."

"Ve bu biz miyiz?" Izzy kuşkuyla sordu.

Drummond onun bakışlarına karşılık vererek, "Evet," dedi. "Sanırım öyle. Hepinize güvenebilirim."

Izzy Drummond'un sözlerine şaşırmış, hatta gururlanmış görünüyordu. Cassie Izzy'ye, "Bunu yapmalısın," dedi.

"Peki ya sen?" Izzy sordu.

"Cassie de öyle," dedi Drummond, Cassie'nin bakışlarını tutarak ve bu kez gözlerini kaçırmadan. "Hepiniz."

"Tamam, ben de varım," dedi Azaki, tabaktan ikinci bir parça kurabiye alarak. "Değişiklik olsun diye olumlu bir şeyler yapmak güzel olurdu. Hayatımda başka ne yapabilirim ki?"

"Ne kadar ödüyorsun?" Izzy sordu.

Drummond güldü. "Sana şu anda ne ödeniyorsa ben de onu öderim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Yapacak," dedi Cassie. "İkimiz de yapacağız."

"Lund?" Izzy sordu.

İri adam başını salladı ve onayladı. "Ama karnımda daha uzun süre bir mermi olmamasını gerçekten çok isterdim."

"Ah . . ." Drummond dedi ki. "Evet. Elbette. Bunun için bir şeyim var." Ayağa kalktı ve Azaki ile Izzy'ye başıyla işaret etti. "Siz ikiniz ateşi yakın, biz de yeni Tilki Kütüphanesi hakkında konuşalım."

"Ben hiç ateş yakmadım," dedi Izzy.

"Lund," dedi Drummond. "Orada kal, bir dakika içinde döneceğim." Cassie'ye baktı. "Bana yardım edebilir misin?" diye sordu, odanın bir köşesine doğru başını sallayarak.

Drummond odanın diğer tarafındaki kitaplığı açarak gizli merdiveni ortaya çıkardı ve sonra Cassie'yle birlikte kulenin tepesindeki, dolapları, kâğıtları ve pencerelerden içeri dolan güneş ışığıyla dolu odaya geri tırmandılar. Drummond cebinden aynı anahtarlığı çıkardı ve duvarın etrafından dolaşarak "sekiz" numaralı dolaba doğru yürüdü.

"Şifa Kitabı," dedi Cassie'ye, kitabı oradan çıkarırken. "Bu Lund'u iyileştirecektir."

"Harika," dedi Cassie.

Drummond, "Ama sana göstermek istediğim başka bir şey var," diye devam etti. Altıncı dolaba doğru yürüdü ve kilidini açtı.

Dolaptan bir kitap çıkardı ve masanın üzerine koymak için yürüdü. Cassie kitabı görünce şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Kendi cebinde taşıdığı kitaba bakarak, "Bu Kapılar Kitabı," dedi.

"Evet," dedi Drummond. "Yüzyılı aşkın bir süredir kütüphanemizdeydi ama ne olduğunu bilmiyorduk. Kimse kullanamıyordu. Bakın."

Kitabı ilk sayfasına kadar açtı ve Cassie elindeki kitapta olduğu gibi Kapılar Kitabı'nı anlatan bir metin olmadığını gördü.

"Ama aynı kitap," dedi Drummond. "Lyon'da o gün bana gösterdiğinde bu yüzden çok şaşırmıştım. Kitabın zaten bizde olduğunu, sadece bilmediğimizi fark ettim. Bu yüzden kitabı size kimin verdiğiyle bu kadar ilgilendim."

"Nereden geldi bu?" Cassie sordu. Drummond,

"Mısır'dan," dedi.

Cassie yavaşça başını salladı ve kitabı ondan aldı. Kitabı elinde tutarken sıcak hissetti ve o tanıdık şekilde parladı ve sonra kitabın ilk sayfasının değiştiğini, metnin odak noktasına geldiğini gördü, kendi kitabından tanıdığı tanıdık kelimeler.

"Her kapı her kapıdır" diye okudu.

Drummond gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Bunca yıl sonra bile hâlâ inanılmaz," diye mırıldandı kendi kendine, sayfaya bakarken.

Cassie sayfaları karıştırırken, "Ama aynı kitabın iki versiyonu," dedi. Drummond'un ona verdiği kitap kendi kitabının aynısıydı. Bu kitap

aynı kitap. "Bu nasıl olabilir?"

"Zaman yolculuğu," dedi Drummond. "Bu aynı kitap, sadece kendi zaman çizgisinde iki farklı noktada. Tıpkı geçmişte sizin iki versiyonunuz olduğu gibi; sadece bir Cassie vardı, ama daha genç olan siz ve daha yaşlı olan siz bir süreliğine zamanın aynı noktasında var oldunuz."

Cassie bunu düşünürken kaşlarını çatı.

"Beni buraya ilk kez getirmeni istediğimde," dedi Drummond, "bu kitabı tekrar görmek istedim. Bunun gerçekten de Kapılar Kitabı olduğunu kendime teyit etmek istedim. Sen uyuyana kadar bekledim ve sonra buraya gelip kontrol ettim."

Cassie dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı.

Drummond, "Onu yok etmeyi düşündüm," diye mırıldandı ve Cassie ona baktı. Adamın gözleri kitaba sabitlenmişti. "Ama yapamadım. Bunu yapamazdım. Ve biliyordum ki aynı kitabın daha sonraki bir versiyonu sende olsaydı, gerekirse onu da yok edebilirdim ve kitabın bu versiyonu burada, kütüphanede, kadının ulaşamayacağı bir yerde güvende olurdu."

"Artık hiçbir şeyi yok etmene gerek yok," dedi Cassie. "Ve kesinlikle bunu da değil."

"Hayır," diye kabul etti Drummond. "Onu senin almanı istiyorum. Kapılar Kitabı her zaman seninmiş gibi geliyor."

Gülümsedi, bu jestten çok etkilenmişti. O anda ona her şeyi anlatmak istedi - tüm kitapların kendisine ait olduğunu açıklamak istedi, ama bu hâlâ çok büyük ve belki de artık çok inanılmaz geliyordu. Buna hâlâ inanıyor muydu?

kendisi mi? Hiçbir şeye ve hiçbir yere dair anıları giderek belirsizleşiyordu.

Drummond sanki kızın kabul etmekte tereddüt ettiğini düşünmüş gibi, "Al lütfen," dedi.

Cassie başıyla onayladı ve başparmağını Drummond'un Kapılar Kitabı'nın kapağında gezdirdi. "Bu kitabın aylar önce New York'ta aldığım versiyonu," dedi zihninde kronolojiyi hesaplayarak.

"Ara sıra bana veriyorsun..." Gülümsedi çünkü ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Bunu Bay Webber'e vermeliyim," dedi. "Böylece o da bana verebilir."

Drummond, "Sen öyle diyorsan," dedi. Kendi kendine başını salladı.

"Hadi aşağı inelim ve Lund'u hazırlayalım. Sonra belki hepimiz gelecek hakkında konuşabiliriz."

Cassie gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Ben de burada kalmayı çok isterim. Burası bana evim gibi geliyor. Ama önce gidip birkaç şey yapmam gerekiyor."

Odanın etrafına, numaralı dolaplara baktı. "Kitaplarınızdan birini daha ödünç alabilir miyim?"

Sonundaki Neşe

Oda karanlıktı ve ter, kan ve ölüm kokusuyla ağırlaşmıştı.

Burası Cassie'nin eviydi, ona yabancı gelen bir yerdi. Buraya Drummond'un Kapılar Kitabı'nın kopyasını kullanarak geri dönmüştü - çalıştığını, kendi kitabıyla aynı kitap olduğunu kendine kanıtlamak zorundaydı.

Büyükbabası yataktaydı, iskelet şeklindeydi ve sessizce inliyordu. Başka bir Cassie, daha genç bir Cassie, köşedeki koltuğa yığılmış, bitkin bir halde oturuyordu. Perdelerin arasından şafak söküyor, gün ışıyordu.

Cassie pencereye doğru yürüdü ve perdelerden birini kenara çekti. Dışarıdaki atölyeyi, binanın kenarındaki uzun çimenlerde yetişen bahar kır çiçeklerini, sabah ışığında canlı renkleri gördü.

"Cassie."

Kelimesi acı dolu bir vıraklamaydı. Cassie pencereye döndü ve büyükbabasının ona baktığını gördü. Gülümsüyordu, yanakları çukurlaşmıştı ve bir cesedin yüz ifadesi vardı.

Yatağa oturdu ve onun elini tuttu.

"Seni tekrar göreceğimi umuyordum," dedi.

Başını salladı ve gülümsedi. "Burada olmak istedim," dedi. "İlk seferinde uyuyakalmıştım."

Omzunun üzerinden genç haline baktı. Büyükbabası da oraya baktı. "Yorgunsun. Benim için sorun değil."

"Hayır, ama ben biliyorum."

O sırada büyükbabası irkildi, gözleri kafatasının içinde yuvarlandı. Sonunda morfinin bile işe yaramadığını hatırladı.

"Burada olmak istedim ve sana bir şey vermek istedim," dedi, büyükbabasının artık duyup duymadığından bile emin değildi. Neşe Kitabı'nı çıkardı. Kapağı, açmış çiçekler gibi birçok mutlu renkten oluşan parlak bir kolajdı. Kitabı büyükbabasının ellerine bıraktı, onun tutuşundaki sertliği ve acımasızlığı hissetti. "Sana neşe vermek istiyorum."

Kitabı eline alır almaz tavrı değişti, acısı geçince yüzü gevşedi ve berrak gözlerle ona baktı. Neşe Kitabı karanlık gökyüzündeki bir havai fişek gibi ısıltıltıltı parlıyordu.

"Cassie," dedi.

Gülümsedi ve başını yastığının üzerinde yana çevirdi. Bir an için pencereden dışarı baktı.

"Atölyem," dedi. "Bir sürü anım var. Ben çalışırken senin orada oturup kitap okumanı çok severdim."

Cassie onun anılarını anlatışını izlerken gözlerinin dolduğunu hissetti; yüzüne güneşin en güzel doğuşu gibi neşe yayılmıştı.

"Çiçeklere bak," dedi, sözcükler neredeyse bir zevk nefesi gibiydi. "Şu renklere bakın. Çok ... parlak ve renkli. Çok güzel değil mi! Baksana nasıl da esintide savruluyorlar."

Birkaç dakika daha onunla birlikte oturdu, sabah muhteşem bir dünyaya doğarken, o kayıp giderken, dünyayı acıdan ziyade sevinç içinde bırakırken.

Sonra o gitti ve Neşe Kitabı'nın renkleri de onunla birlikte öldü.

Cassie Neşe Kitabı'nı da yanına alarak ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak kapıya doğru yürüdü. Diğer versiyonu hâlâ sandalyede uyuyordu ama kısa bir süre sonra uyandığında büyükbabasının gitmiş olduğunu görecekti ve o an yıllarca aklından çıkmayacaktı.

Ama artık değil, diye düşündü Cassie.

Bu bir sondu ama aynı zamanda onun için, Cassie için yeni bir başlangıçtı.

Kapıyı açtı ve evinden son kez ayrıldı. Tilki Kütüphanesi'ne, arkadaşlarına ve geleceğine dönmeden önce gitmesi gereken bir yer daha vardı.

Bay Webber'in Sessiz Ölümü (3)

Bay Webber, New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kellner Books'ta tek başına oturmuş, genç Cassie ile az önce yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Kapılar Kitabı'nı ona vermesi gereken zamanın geldiğini biliyordu ve bu kitabın hayatına nasıl gireceğini merak ediyordu.

Masadan başını kaldırdı ve Cassie'nin kapıdan çıktığını gördü. dükkânın arkasındaki personel odasındaydı. Bu farklı bir Cassie'ydi, daha yaşlı, *onun* Cassie'si. Ona gülümsedi ve bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra da omzunun üzerinden genç Cassie'nin oturduğu dükkânın ön tarafını işaret etti.

Pencere.

Başını salladı ve onu tekrar gördüğüne sevinerek gülümsedi. Kendi içinde daha hafif görünüyordu, diye düşündü.

Uzandı ve ona bir kitap uzattı, deri ciltli küçük bir defter. Başını eğerek onu sorguladı ve o da başını salladı.

Kitabı aldı ve inceledi, kalbinin alışılmadık derecede hızlı atıyor gibi görünmesine aldırmadı.

Tekrar Cassie'ye baktı ve Cassie bir kez daha başını salladı, sanki şöyle der gibi gözlerini kendisinin genç versiyonuna çevirdi: *Bunu bana ver.*

Başını sallayarak mesajı onayladı. Sonra elini cebine koydu ve kalemını çıkardı. İlk sayfaya, diğer metin satırlarının altına dikkatlice bir not yazarken Cassie'nin onu izlediğinin farkındaydı. Sonra kitabı kapattı ve kalemı tekrar cebine soktu.

Gözlerini tekrar Cassie'ye çevirdiğinde, Cassie onun omzunun üzerinden genç halini izliyordu. Ona baktı ve üzgün görünüyordu, diye düşündü.

Sonra acıyı hissetti, ani, kör edici bir acı, sessizce nefesini kesmesine neden oldu.

Göğsünü kavradı, Cassie'nin ona yakın durduğunun belli belirsiz farkındaydı. Acı içinde ona baktı ama yüz ifadesinin neden bu kadar üzgün olduğunu şimdi anlıyordu. Onu kendine yakın tuttu ve bilincinin elinden kayıp gittiğini hissettiğinde, karanlığın yaklaşan kucağını hissettiğinde, alnına bir kutsama ve teşekkür gibi tek bir öpücük kondurdu.

Teşekkür

Teşekkür, ha? Bunu yapabileceğim kimin aklına gelirdi ki?

Bunu *Kapılar Kitabı* yayınlanmadan neredeyse bir yıl önce yazıyorum. Her kimsen, bunu okuyorsan, sana geçmişten sesleniyorum. Merhaba! 2024 nasıl bir yer? Kitabı satın aldığınız ve bu teşekkürleri okuma zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim.

Peki, kime teşekkür etmeli?

Öncelikle, menajerim Harry Illingworth, zaman yolculuğunun icadıyla ilgili çılgın ve karmaşık bir romana dayanarak benimle sözleşme imzaladı. O kitap teslim edilirken öldü ve bundan sonra ne yapacağıma dair bir sürü farklı fikir sunduğumda, Harry bana bu kitabın *-Kapılar Kitabı-* yazılması gereken kitap olduğunu söyledi. Haklıydı. İlk taslak üzerindeki editoryal görüşleri ("more wonder!", "put more wonder in it!", "where's the sense of wonder?") da mükemmeldi. Teşekkürler Harry ve tüm bu gönderim saçmalıklarıyla tatilini mahvettiğim için özür dilerim.

Helen Edwards'a kitabı diğer yayınevlerine sattığı için teşekkür ederiz. ve beni ikamet belgeleri ve vergi evrakları ile tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Ne kadar eğlendik.

Editörlerime -İngiltere'deki Transworld'den Simon Taylor (muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en çekici adam) ve William'dan David Pomerico

ABD'de Morrow - her ikinize de *Kapılar Kitabı* için gösterdiğiniz heves ve acemi sorularıma gösterdiğiniz nezaket ve sabır için çok teşekkür ederim. İlk yayıncılık deneyimimi çok güzel bir hale getirdiniz. mutlak bir zevk. Her iki yayıncının tüm ekipleri de inanılmazdı,

Bu küçük hikayeyi oldukça harika bir şeye dönüştürmek - özen ve yapıcı geribildirim için herkese teşekkürler.

Yıllar boyunca çok sayıda insan yazdıklarımı okudu. Hepinize teşekkür ederim, ancak özellikle Chris Clews, Pamela Niven ve Alison Kerr'den bahsetmek istiyorum, hepsi bir noktada ayrıntılı ve yararlı yorumlar sunarak yukarıda ve öteye gittiler.

Bob's Trainset Productions'dan arkadaşım Graeme O'Hara'ya teşekkürler. Yıllar önce onun için zamanda yolculuğun icadı hakkında bir kısa film senaryosu yazmıştım ve bana "Burada bir roman için yeterli malzeme var" demişti. Haklıydı. O romanı yazdım ve birkaç yıl sonra bana bir menajer kazandırdı.

O itici güç olmasaydı, bugün burada bu teşekkürleri yazıyor olamazdım. Graeme, sana birkaç hamburger ve bira borcum var ama *Mumya'nın* objektif olarak mükemmel bir film olduğunu kabul etmen gerekiyor. Ayrıca, Merlin Gillette'in bu sayfalara geri dönmesi seni şüphesiz memnun edecektir.

Zaman yolculuğu romanımda bana harika editörlük katkıları sağlayan ve bunun gerçekten iyi ve temsilcilere gönderilmeye değer olduğuna inanmamı sağlayan Kırmızı Kalem Vigilante'si Clem Flanagan'a özel bir söz. Tekrar söylüyorum, sen olmasaydın Clem, ben burada olamazdım. Umarım *TDWITT*'i beğendiğiniz kadar *Kapılar Kitabı'nı da beğenirsiniz*.

Neredeyse yirmi beş yıl önce, yazılarım üzerinde çalışırken faturalarımı ödeyebilmek için Birleşik Krallık Kamu Hizmeti'nde bir işe girdim. O zamandan bu yana, hepsi de (tanıştığım politikacıların çoğu da dahil olmak üzere) dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışan çok sayıda muhteşem ve ilginç insanla çalışma zevkine eriştim. Tek tek sayamayacağım kadar çok insan var ama yıllar boyunca birlikte çalıştığım herkese teşekkür ederim; çalışma hayatımı olabileceğinden çok daha keyifli hale getirdiniz. Özellikle de,

VQ günlerinden The Lard and Leek Club'a, BODS'a (hala gelmiş geçmiş en iyi ekip) ve Exclusive Pizza Club'a (Erin, Cheryl, Felicity, Alex ve Fern) Covid ve o zamandan beri karşılıklı destek için teşekkürler. Tasmin Sommerfield'e de *The Book of Doors* konusundaki hevesiniz ve bu kitap yayınlama saçmalığına verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Bana hayatta mümkün olan en iyi başlangıcı verdikleri ve esasen bir yazar olmamı sağlayan koşulları yarattıkları için aileme teşekkürler. Tüm bunların eski moda saçmalıklar olduğunu düşündüğüm zamanlarda beni Tolkien ile tanıştırdığı için kardeşime teşekkürler. Kayınvalideme ve geniş aileme teşekkürler

ve Malezya'daki arkadaşlarım, hepsi de bu süreçte ilgi ve desteklerini esirgemediler.

Son olarak, devam eden sevgisi ve desteği için eşim May'e teşekkür ederim. Çok az şey yaptığında ısrar ediyor, ancak düzyazılarımı düzeltmek ve geliştirmek ve farklı özel kitapların neye benzeyebileceği veya bir kadının özel bir kitabın sayfalarını üzerinde nasıl gizleyebileceği konusundaki birçok tartışmanın yanı sıra, May bilebileceğinden çok daha fazlasını yapıyor. Karakterler ve diyaloglar için ilham kaynağı oldu ve benim

Araştırma gezilerinde hevesli bir yol arkadaşı. Hayatıma, yazdığım her şeyi şekillendiren deneyimler ve anılar kattı ve o olmasaydı bu kitabın yazılabileceğinden bile şüpheliyim. Tüm bu nedenlerden dolayı bu kitap ona ithaf edilmiştir, ama belki de en çok, olay örgüsünü oluşturmaya çalışırken neredeyse sürekli kendi kafamın içinde yaşamama katlanmak zorunda olduğu için. (Sabun odası yakında geliyor!)

Dougal ve Flora'ya da beni her gün güldürdükleri için teşekkür ederim. Bunu okumayacaklar, çünkü onlar köpek, ama bilecekler. Köpekler her zaman bilir.

Yazar Hakkında

GARETH BROWN çok genç yaşlardan itibaren yazar olmak istemiş ve ilk romanını gençken tamamlamış. Bu roman çok iyi değildi ve o zamandan beri yazarlığı üzerinde çalışıyor. Yaklaşık yirmi beş yıl boyunca Birleşik Krallık Kamu Hizmeti ve Ulusal Sağlık Hizmeti'nde çalıştı. bir yandan da boş zamanlarında yazıyor.

Çalışmadığı ya da yazmadığı zamanlarda Gareth seyahat etmeyi, özellikle de yeni bir şehirde geçirdiği ilk birkaç saati ve güzel manzaralar arasında yaptığı uzun yolculukları çok seviyor. Barbekülerden, pastanelerden, bilardo oynamaktan ve yaşlı bir adam gibi televizyon karşısında uyuyakalmaktan hoşlanıyor.

Gareth, eşi ve iki heyecanlı Skye teriyeriyle Edinburgh, İskoçya yakınlarında yaşıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Bookperk

[Bookperk'e kaydolun ve](#) doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler
ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KAPILAR KİTABI. Telif hakkı © 2024 Gareth Brown'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Hiçbir bölümü Bu metin, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, ters mühendisliğe tabi tutulamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz v e y a bunlara sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Baş sayfa resmi © Unusual Corporation/Will

Staehle Kapak tasarımı ve illüstrasyon Will Staehle

Kapak görselleri © Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı ŞUBAT 2024 ISBN: 978-0-06-332400-8

Baskı ISBN: 978-0-06-332398-8 (ciltli)

Baskı ISBN: 978-0-06-335900-0 (uluslararası baskı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

